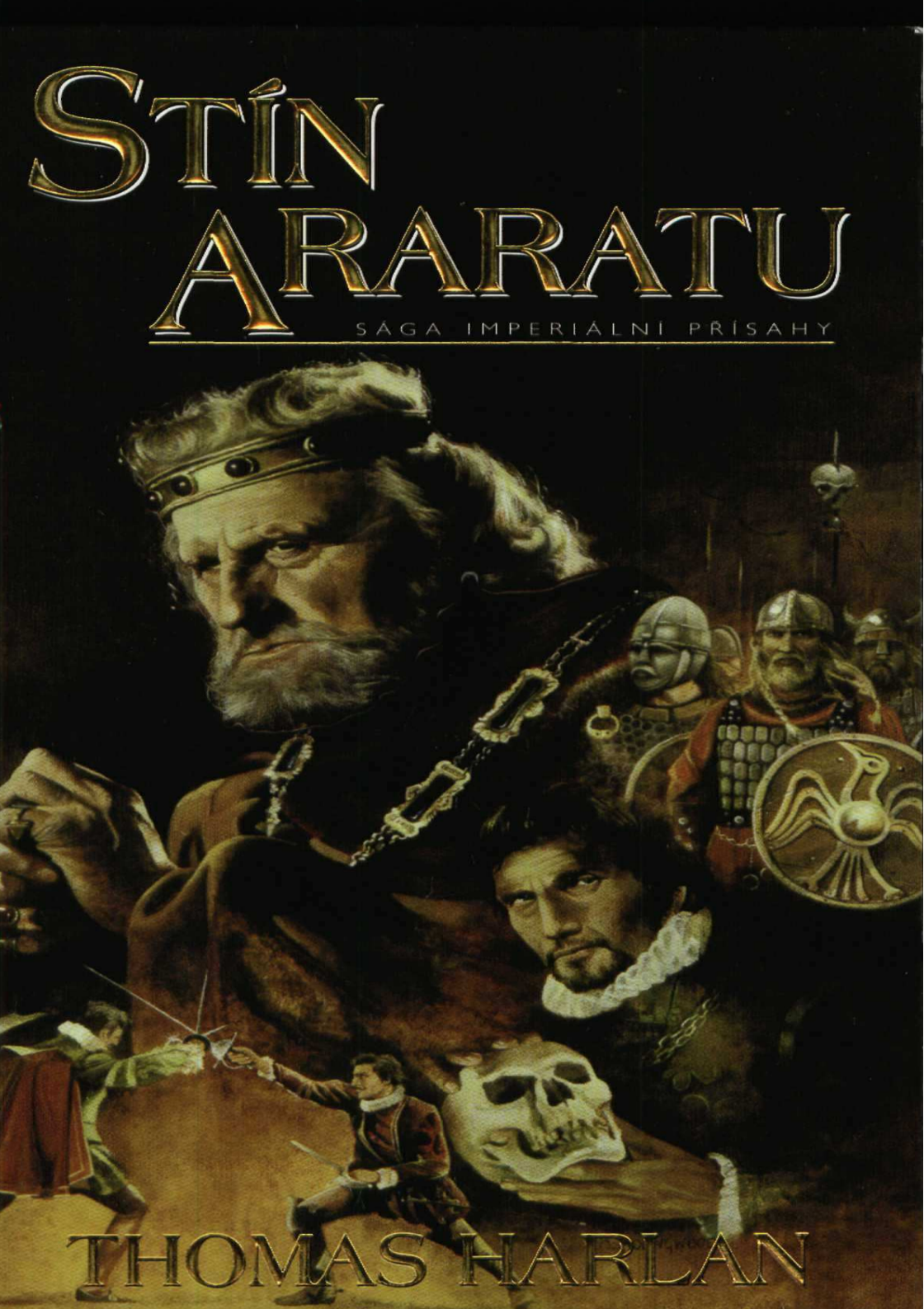
STÍN ARARATU

SÁGA IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHY

THOMAS HARLAN

V době, která odpovídá našemu sedmému století po Kristu, je římské impérium stále velkolepým státním útvarem, pevně podepřeným dvěma mocnými pilíři – armádou a římskými thaumaturgy. Císař Západní říše Augustus Galen Atreus se právě chystá vytáhnout na pomoc císaři Východní říše Augustu Herakliovi v obležené Konstantinopoli a přenést válku na samý práh Persie, říše Šáhinšáha. Proti sobě stanou konvenční armády i oddíly kouzelníků, propukne boj s ostrým mečem i temnou nekromantickou magií.

Detailně vykreslená alternativní historie a vojenská strategie je součástí nebezpečného světa v němž se splétají strhující osudy čtyř hrdinů.

Dwyrin MacDonald, mladý Hibernian, student školy kouzelníků v Horním Egyptě až do doby, než je kvůli politickým zájmům takřka bez výcviku odveden jako rekrut k Legiím.

Když jeho učitel, egyptský kouzelník *Ahmet*, zjistí, jaká křivda byla na Dwyrinovi spáchána, rozhoduje se vyrazit za mladíkem, aby mu pomohl. Jejich cesty se však rozcházejí a Ahmet končí ve službách Zenobie, královny Palmyry.

Thyatis Julia Clodia, mladá Římanka s hodností centuriona, dokonale vycvičená svou patronkou ve válečném umění. S malým oddílem válečníků je vyslána do perského týlu, aby podněcovala nepokoje v obsazených městech a připravila snadnou cestu Galenovým legiím.

Lékař a kouzelník *Maxian Atreus*, Galenův mladší bratr je během císařovy nepřítomnosti pověřen dohledem nad zpravodajskými aktivitami Thyatiny patronky, ale brzy odhaluje kletbu, ležící na hlavním městě impéria, která musí být zlomena, pokud chce Řím v této válce zvítězit.

Strhující vyprávění se přesunuje z Věčného města do pouští Sýrie, z chrámů dávných egyptských bohů do svatyně posvátného ohně Ahura-Mazdy, a na každé další stránce se objevují strhující dobrodružství.

ISBN: 80-86139-78-6

The Shadow Of Ararat

Copyright © 1999 by Thomas Harlan

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Zdeněk Uherčík, 2002**

Copyright 2002 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Chris Collingwood**

ISBN: 80-86139-78-6

Distribuce-tel.: (02) 83882490
e-mail: Classic-Books@volny.cz

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

Imperiální přísaha

– kniha první –

لله لله لله

STÍN

Araratu

لله لله لله

THOMAS HARLAN

Thomas Harlan

Kniha první – IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHA: Stín Araratu
* Kniha první – IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHA: Čaroděj Araratu

* *očekávejte*

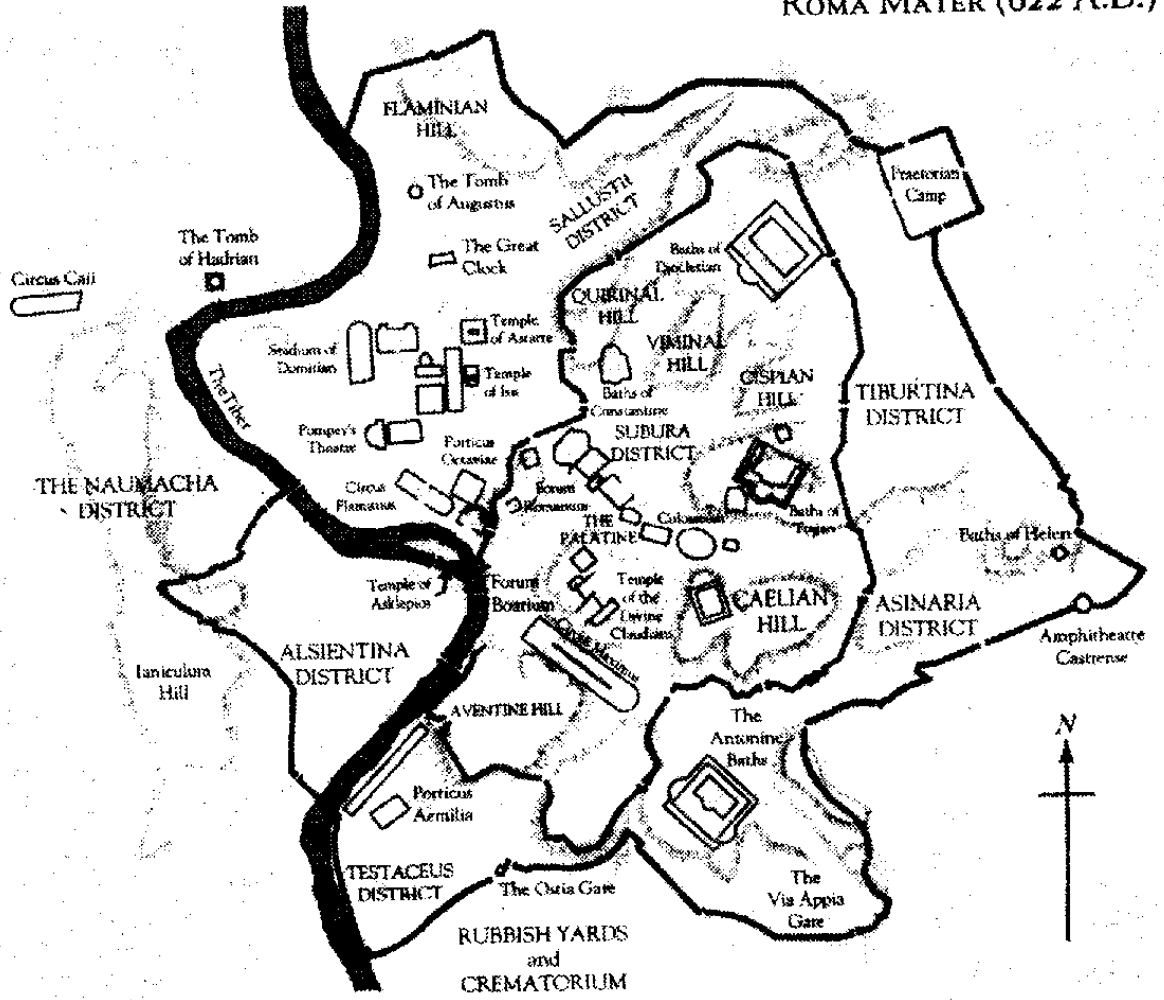
Mamce a taťkovi,
kteří mě poslali na tuto dlouhou
a nelehkou cestu.

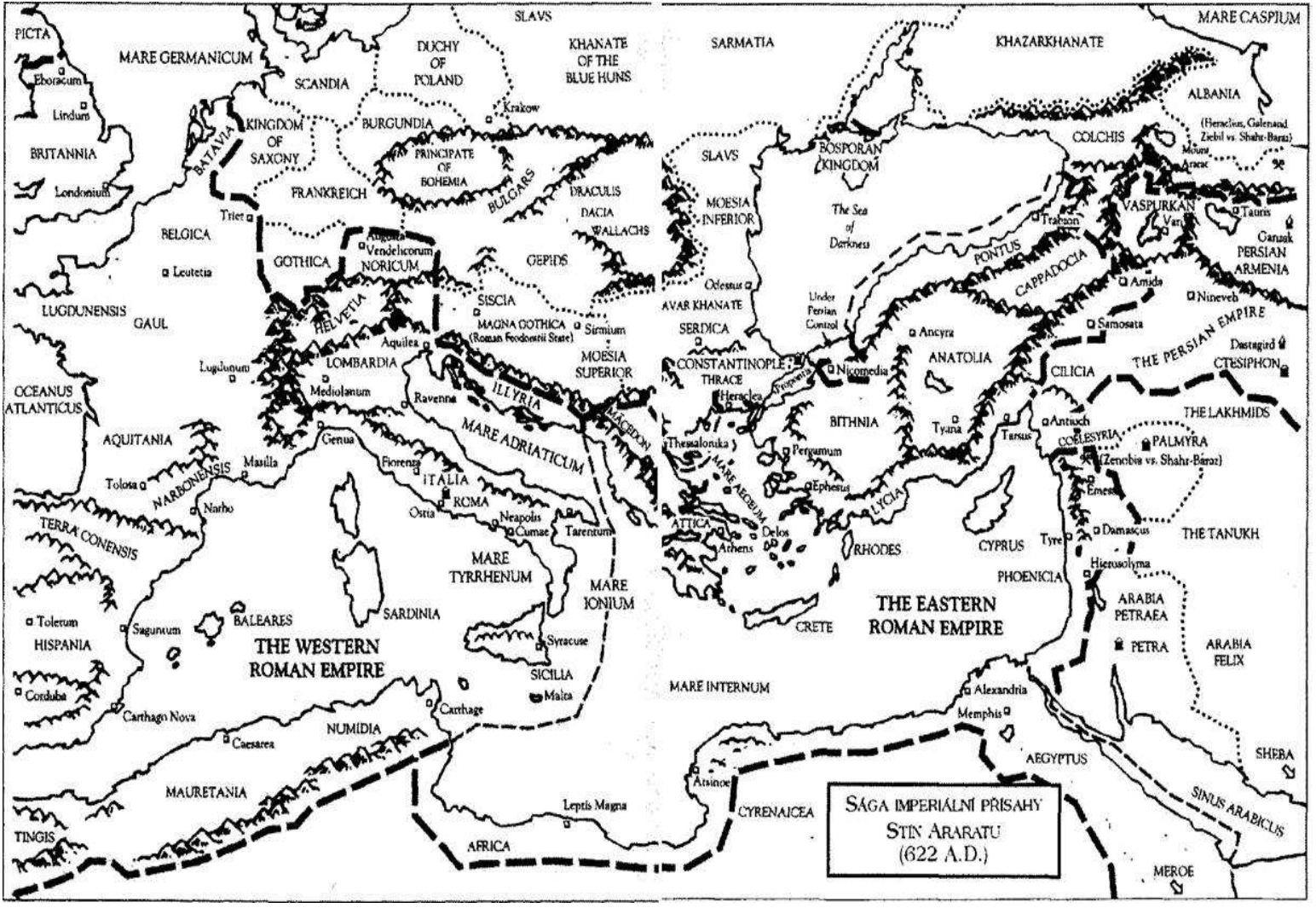
Díky!

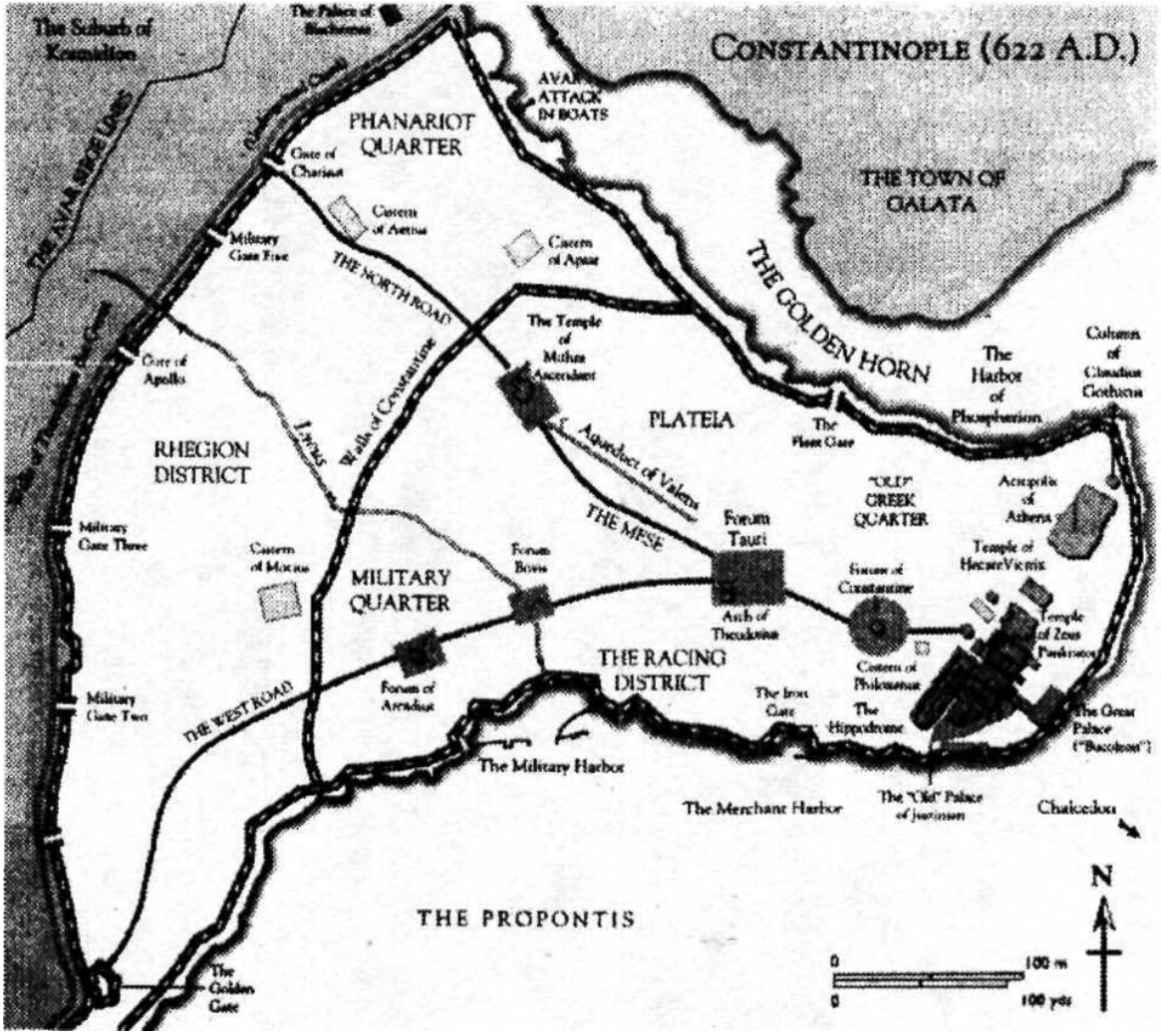
Římská míle je přibližně devět desetin
míle anglické, tj. 1448,4m.

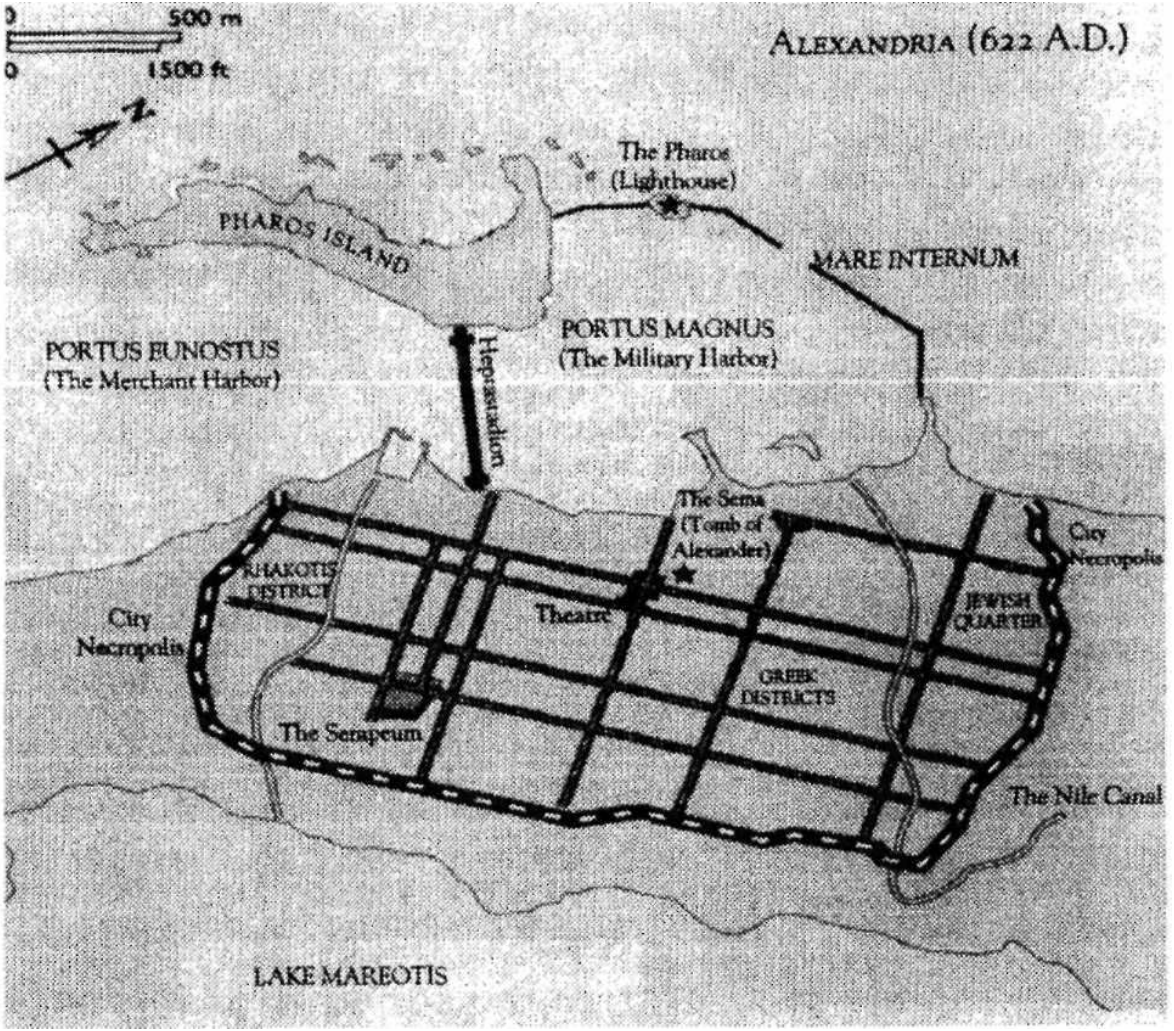
Liga je přibližně tři římské míle, tj. 4345,2m.

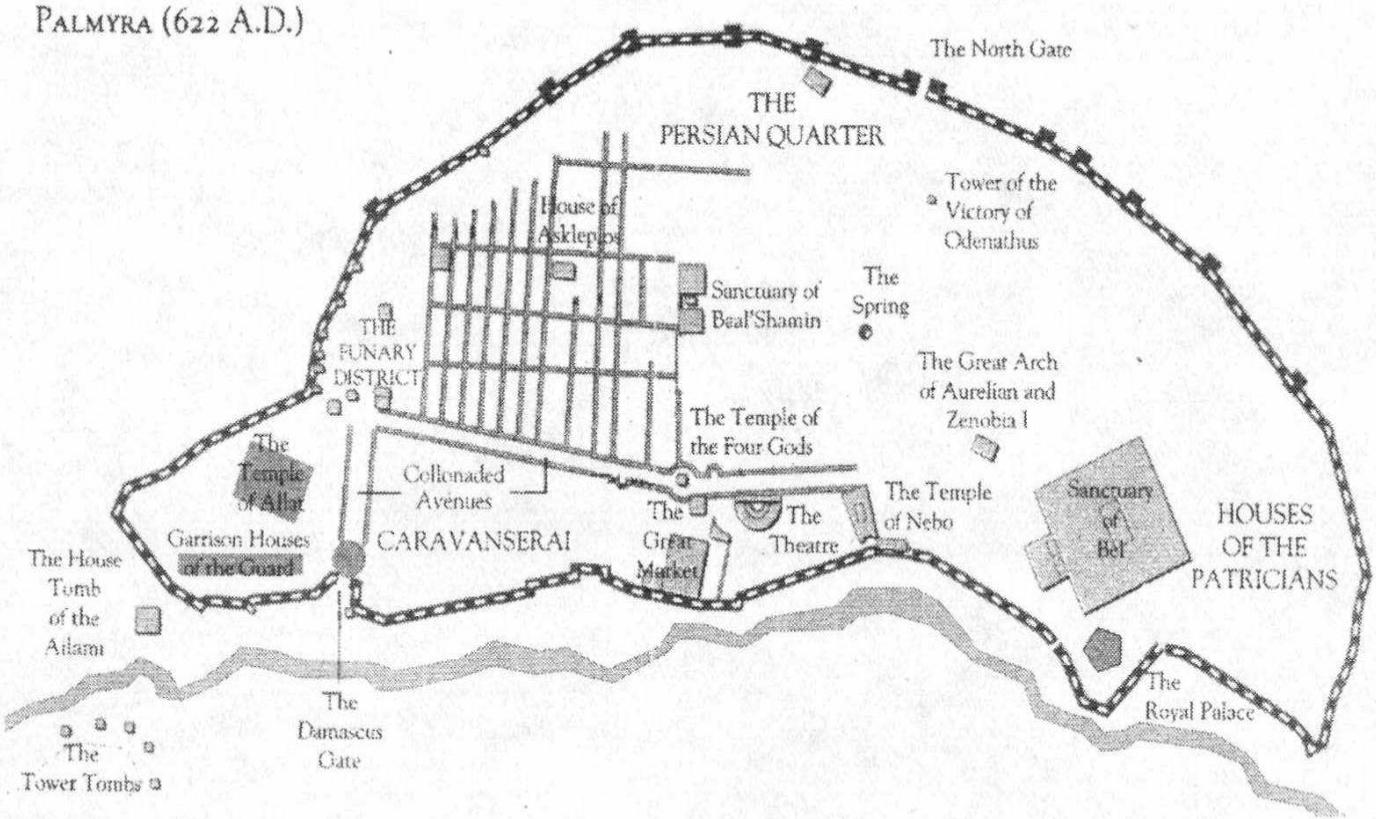
Roma Mater (622 A.D.)

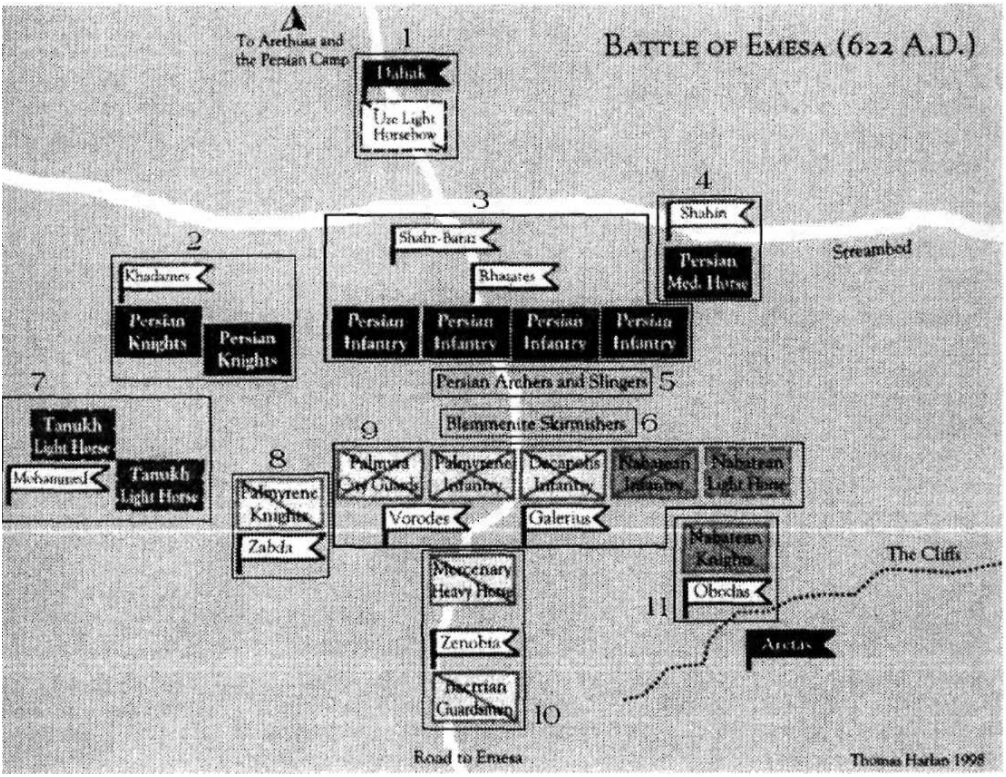

PICTA
MARE GERMANICUM
SLAVS
DUCHY OF POLAND
KHANATE OF THE BLUE HUNS
SCANDIA
Eboracum
Lindum
Krakow
BRITANNIA
BATAVIA
KINGDOM OF SAXONY
BURGUNDIA
PRINCIPATE OF BOHEMIA
BULGARS
Londonium
FRANKREICH
DRACULIS
DACIA
WALLACHS
Trier
BELGICA
Augusta Vendelicorum
NORICUM
GEPIDS
GOTHICA
Leutetia
SISCIA
LUGDUNENSIS
GAUL
HELVETIA
MAGNA GOTHICA (Roman Feodoretii State)
Sirmium
Aquilea
LOMBARDIA
MOESIA SUPERIOR
Lugdunum
OCEANUS ATLANTICUS
Mediolanum
Ravenna
ILLYRIA
MACEDON
AQUITANIA
Genua
MARE ADRIATICUM
Massilia
Fiorenza
NARBONENSIS
ITALIA
Tolosa
ROMA
Narbo
Ostia
Neapolis
Cumae
Tarentum
TERRA CONENSIS
MARE TYRRHENUM
MARE IONIUM
Tolerum
Saguntum
BALEARES
SARDINIA
HISPANIA
THE WESTERN ROMAN EMPIRE
Syracuse
SICILIA
Corduba
Malta
Carthago Nova
Carthago
NUMIDIA
Caesarea
MAURETANIA
Leptis Magna
TINGIS
AFRICA
SARMATIA
KHAZARKHANATE
MARE CASPIUM
ALBANIA
(Heraclius, Galenand Ziebil vs. Shahr-Baraz)
COLCHIS
SLAVS
BOSPORAN KINGDOM
Mount Ararat
VASPURKAN
Tauris
MOESIA INFERIOR
The Sea of Darkness
Trabzon
Varaz
Garsak
PERSIAN ARMENIA
PONTUS
CAPPADOCIA
Amida
Nineveh
Odessus
AVAR KHANATE
Under Persian Control
SERDICA
Ancyra
Samosata
THE PERSIAN EMPIRE
Dastagird
CONSTANTINOPLE
Nikomedia
ANATOLIA
CILICIA
CTESIPHON
THRACE
Propontis
Heraclea
BITHNIA
Tyana
Antioch
THE LAKHMIDS
Thessaloniki
Tarsus
COELESYRIA
PALMYRA
(Zenobia vs. Shahr-Baraz)
MARE AEGEUM
Pergamum
Ephesus
Emesa
LYCIA
ATTICA
Athens
Delos
RHODES
CYPRUS
Tyre
Damascus
THE TANUKH
Hierosolyma
PHOENICIA
ARABIA PETRAEA
THE EASTERN ROMAN EMPIRE
CRETE
PETRA
ARABIA FELIX
MARE INTERNUM
Alexandria
Memphis
AEGYPTUS
SHEBA
Atsinoe
CYRENAICEA
SINUS ARABICUS
Leptis Magna
SÁGA IMPERIÁLNÍ PŘÍSAHY
STÍN ARARATU
(622 A.D.)
MEROE

CONSTANTINOPLE (622 A.D.)
The Suburb of Kosmidion
The Palace of Blachernae
THE AVAR SIEGE LINES
AVAR ATTACK IN BOATS
PHANARIOT QUARTER
Gate of Charisius
Cistern of Aetius
Cistern of Aspar
Military Gate Five
THE NORTH ROAD
THE TOWN OF GALATA
THE GOLDEN HORN
The Temple of Mithras Ascendant
Gate of Apollo
Walls of Constantine
Lycus
PLATEIA
The Fleet Gate
The Harbor of Phosphurion
Column of Claudius Gothicus
RHEGION DISTRICT
Aqueduct of Valens
THE MESE
Forum Tauri
"OLD" GREEK QUARTER
Acropolis of Athena
Military Gate Three
Cistern of Modius
MILITARY QUARTER
Forum Bovis
Temple of Hecate Victrix
Forum of Constantine
Arch of Theodosius
Temple of Zeus Pankrates
THE RACING DISTRICT
Cistern of Philoxenus
Military Gate Two
THE WEST ROAD
Forum of Arcadius
The Iron Gate
The Hippodrome
The Great Palace ("Bucoleon")
The Military Harbor
The Merchant Harbor
The "Old" Palace of Justinian
Chalcedon
THE PROPONTIS
The Golden Gate
N
0
100 m
0
100 yds

ALEXANDRIA (622 A.D.)
500 m
1500 ft
The Pharos
(Lighthouse)
PHAROS ISLAND
MARE INTERNUM
PORTUS EUNOSTUS
(The Merchant Harbor)
PORTUS MAGNUS
(The Military Harbor)
Heptastadion
The Sema
(Tomb of
Alexander)
City
Necropolis
RHAKOTIS
DISTRICT
Theatre
JEWISH
QUARTER
City
Necropolis
GREEK
DISTRICTS
The Serapeum
The Nile Canal
LAKE MAREOTIS

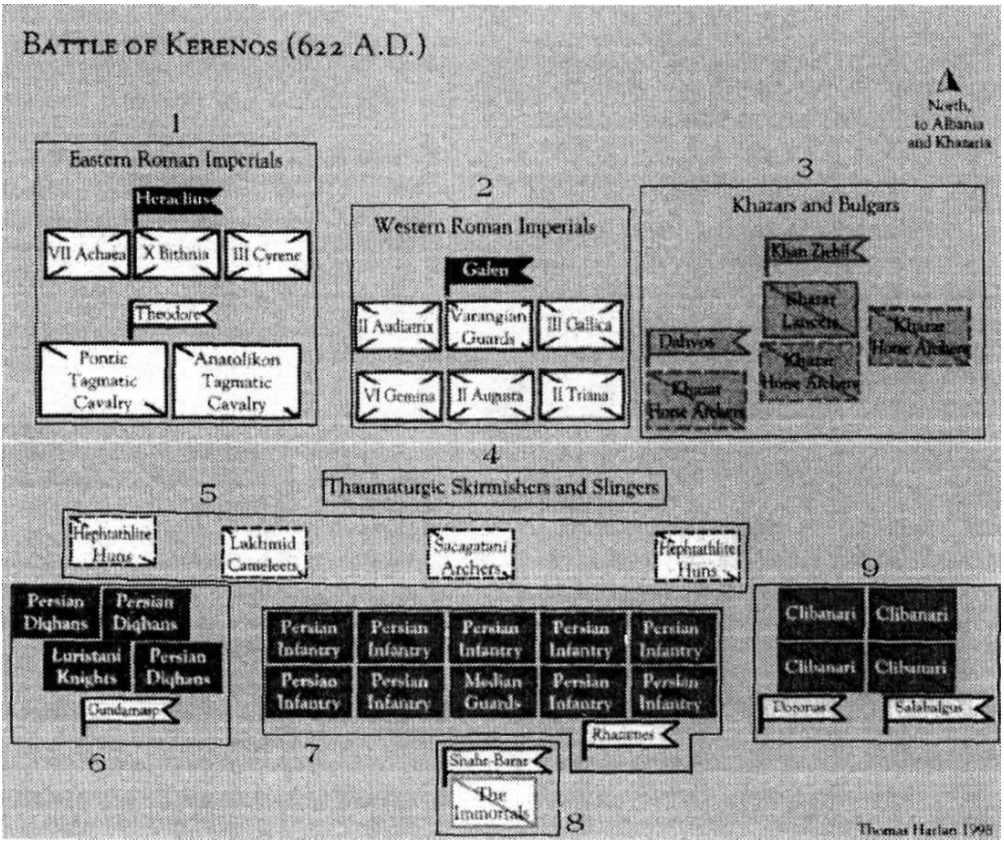

PALMYRA (622 A.D.)
The North Gate
THE PERSIAN QUARTER
Tower of the Victory of Odenathus
House of Asklepios
Sanctuary of Beal'Shamin
The Spring
THE FUNARY DISTRICT
The Great Arch of Aurelian and Zenobia I
The Temple of the Four Gods
The Temple of Allat
Colonaded Avenues
The Temple of Nebo
Sanctuary of Bel
HOUSES OF THE PATRICIANS
Garrison Houses of the Guard
CARAVANSERAI
The Great Market
The Theatre
The House Tomb of the Adlami
The Damascus Gate
The Royal Palace
The Tower Tombs

Battle of Emesa – Bitva u Emesy

1) Dahak s lehkými jízdními lukostřelci
2) těžká jízda
3) lehká pěchota
4) jízda
5) lukostřelci a prakovníci
6) pěchota
7) lehká jízda
8) těžká jízda
9) lehká pěchota a jízda
10) těžká jízda a Baktrijská garda
11) těžká jízda

Streambed – koryto řeky
The Cliffs – útesy
Road to Emesa – cesta do Emesy
To Arethusa and the Persian Camp – směr Arethusa, tábor Peršanů

Battle of Kerenos – Bitva u Kerenu

1) východořímské legie a jízda
2) západořímské legie
3) oddíly chazarské a bulharské jízdy a kopiníků
4) thaumaturgické oddíly
5) lehká jízda na koních a velbloudech, lukostřelci
6) těžká jízda
7) perská pěchota
8) Sar – Barazovi Nesmrtelní
9) těžká jízda

DELFY, ACHAEA: 710 AB URBE CONDITA (31 PŘED KRISTEM)

Řekyně pozdvihla paže, rudý hedvábný závoj sklouzl dolů a odhalil její bledou, hrdou tvář. V temně modrých očích se odráželo mdlé světlo zalévající úzkou místnost. Černé vlasy spadající na ramena kontrastovaly se světlou pokožkou. Dým vystupující z úzké průrvy kolem ní vytvářel namodralý oblak. Z malého nádvoří před chrámem, které tonulo ve sluneční záplavě, sem doléhal zvuk bubnu. Trpělivě a tiše čekala.

Když se její tep přizpůsobil úderům bubnu a zdálo se jí, že se vznáší v mlze natrpklého kouře, v šeru, kterým prosvítaly jen žhavé uhlíky doutnající na měděném roštu, se zachvěly obrysy postavy. Zaleskly se dlouhé provazce bílých vlasů a pokroucené prsty zatápaly po okraji bronzové trojnožky potažené měděnkou. Nakonec se z dýmu vynořil i obličej a královna jen s vypětím sil zůstala stát na místě. Narozdíl od okázalých přehlídek v Siwě tu nebyl žádný okázalý sbor mnichů v róbách pošitých perlami a zlatem, žádné klenuté síně s ohromujícími žulovými monolity. Jen úzká tmavá místnost v nevelké budově mezi příkrými svahy řeckých hor. Ale v Siwě, když zjevení promluvilo, nebylo ani památky po strachu, který drtil žaludek jako železná pěst.

Zde byla Sybila stará a seschlá, v jejích prázdných očích se pochmurně odrážely plameny, které se zvolna rozhořívaly v trhlině. Ústa stařeny se pohnula, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Náhle se vzduch zachvěl a královna ke svému zděšení cítila, jak jí slova nezadržitelně pronikají do mysli a skládají se ve smysluplné poselství. Nahrbila se, klopýtavě couvla několik kroků a bezmocně před sebou mávala rukama, jako by chtěla zastavit záplavu představ. Ani její křik nepřekonal vlnu náhlého zoufalství. Prázdná tvář stařeny se zvolna rozplynula v šeru za trojnožkou. Oheň v průrvě vzplanul a vzápětí plameny pohasly.

Když vešla její stráž, aby zjistila, co se stalo, našli královnu ležící v pláči na dlažbě. Vize jí prozradila mnohem více, než chtěla.

JIŽNĚ OD PANOPOLE, PROVINCIE EGYPT: 1376 AB URBE CONDITA

Chlapec šel potmě a jeho postava se rýsovala proti nebi, jehož čerň prosvětlovala slabá záře Mléčné dráhy. Suknice z hrubého domácího plátna jen částečně zakrývala jeho holé nohy. Šplhal se po svahu duny, za jejímž vrcholem se k západu táhla nezměrná poušť, stříbřená chladným světlem měsíce. Pouštní vítr plný drsných vůní mu rozevlál halenu a sfoukl z tváře pramen vlasů. Zhluboka dýchal a cítil, jak se jeho srdce plní tichem. Rozesmál se, rozpažil a rychle se roztočil. Když vzhlédl, celá nebeská báň se nad ním otáčela. Měsíc se roztáhl do bílého pruhu a zaplnil skoro celou oblohu. Hvězdná řeka Zodiaku ožila proudy a víry.

Prudce vydechl a znovu se rozesmál. Běžel podél hřebene a cítil, jak se mu napínají svaly. Zrychlil, natáhl krok, a vtom tvrdě zakopl o převislý okraj hřebene duny. V prudkém závanu větru se mu na okamžik zdálo, že visí v temnotě zaplněné hvězdami. Dlouhé copy jej šlehly přes záda, a pak už jen padal do tmy.

Náraz na hladinu ho překvapil. Cítil, jak jeho nohy udeřily o dno a začal dělat chaotická tempa, aby se dostal na hladinu. Když se mu to podařilo, zaklonil hlavu a uviděl hvězdy prosvítající korunami palem. Dwyrin se obrátil a pomalu plul k rákosím zarostlému břehu. Zachytil se větve, která visela nízko nad vodou, a vytáhl se na břeh přítoku Otce Nilu. Vymačkal kalnou vodu z copů a svinul je tak, aby mu sahaly jen k ramenům. Svlékl promočenou tuniku plnou úponků potočnice. Chladného větru, který dorážel na jeho nahou kůži, si nevšímal.

Když se prodíral hustým rákosem na břehu přítoku, zahlédl hladinu Nilu. Téměř půl míle široká řeka se tiše valila nocí a vlnky na hladině hrály odlesky stříbrného měsíčního světla. Na druhém břehu uviděl tlumená žlutá světla vesnice. Pravou rukou bezmyšlenkovitě zkontroloval, jsou-li pomeranče stále bezpečně v lýkovém vaku. Všechno bylo v pořádku, proto se vydal k jihu, sledujíc břeh řeky.

Nad úzkým pruhem polí a palem se zdvihaly skály poseté balvany, výběžek vzdálených vrchů, který se v těchto místech zařezával do Nilu. Zde, v místech, kde řeka po věky obtékala mohutný ostroh, vztyčil lid Staré říše obrovské sloupy a monolity. Dwyrin se šplhal mezi troskami, které byly zřícenou severní zdí chrámu. Nad ním se ve tmě rýsovala pradávná stavba ošlehaná pouštním větrem. Dwyrin se vyšvihl na vysoký kámen před sebou a protáhl se úzkým otvorem pod spadlou sochou. Uvnitř starého chrámu se do výšky tyčily řady sloupů. Prostor mezi nimi byl plný navátého písku a úlomků kamene. Pokračoval dál na rozlehlé prostranství před hlavním průčelím chrámu. Zde byly tři sedící sochy, které hleděly k severu přes celou věkovitou říši, až ke vzdálené deltě.

Střed zaujímal faraón s dlouhým vousem. V pískovcových rukách zkřížených na prsou třímal zbytky symbolů božství a moci. Jeho tmavé oči byly obráceny k severu, k přístavům kdesi na mořském pobřeží. Po jeho levici seděla jeho patronka, kočičí královna, tichá a lhostejná, na tváři jí pohrával povýšený úsměv. Jedno z jejích vztyčených uší bylo uražené a na lomu bylo vidět hrubou strukturu tmavého kamene.

Ji Dwyrin zamítl, neboť měla prsty zakončené drápy a připadala mu příliš chladná a povznesená. Místo toho se obrátil k poslední soše, která představovala svalnatého muže se sokolí hlavou. Vyšplhal se po záhybech suknice dávného boha a usadil se v jeho klíně, s nohama spuštěnýma přes okraj. Pod ním tiše šuměl Nil.

Z vaku vyndal pomeranče, začal je jeden po druhém loupat a čekal, až se Ra vrátí ze své cesty podsvětím. Pomeranče byly ostře sladké a šťavnaté.

# # #

Když se Dwyrin dostal na hranici školního pozemku, byl celý zadýchaný. Svázané sandály, které měl přehozené kolem krku, jej tloukly do zad. Bez zaváhání přeskočil plůtek ohraničující zeleninovou zahradu a zahnul za roh ke stájím. Někde za bílými střechami školy se ozýval monotónní ranní zpěv mnichů. Ra už byl těsně nad obzorem, protože Dwyrin se příliš dlouho zdržel ve starém

chrámu, když se bavil házením úlomků pískovce do zelenohnědé vody. Chlapci, kteří se dnes starali o dobytek, se za ním udiveně dívali, když přebíhal zabláceným dvorem k zadnímu vchodu do zahrady.

Doběhl k cihlové zdi, oběma rukama se zachytil vrcholu, vyšvihl se nahoru a překulil se do nízké trávy na druhé straně. Proběhl dlouhou řadou sloupů, které stály po obvodu zahrady, a smykem zabrzdil u vchodu do společné ložnice studentů. Zevnitř slyšel oddechování a chrápání nubijského chlapce, který spal na poslední pryčně. Rozhlédl se, potichu otevřel dveře a vklouzl dovnitř. Sundal si nyní již suchou tuniku a sandály pověsil na kolík u dveří.

Na druhé straně se otevřely tenké dveře vyplétané rákosem a mistrova hůl ostře klepla o světle růžové dlaždice. Dwyrin ztuhl ve dveřích. Ještě viděl, jak se mistr Ahmet otočil, aby cestou něco řekl mistrovi, který měl na starosti starší studenty. Ještě se nestačil rozhlédnout po svých svěřencích. Dwyrin se přitiskl k zemi a rychle zajel pod nejbližší pryčnu, na které se zavrtěl jeden z keltských studentů. Opět se ozvalo klapání hole a vzápětí odtamtud následovalo první plácnutí přes holá chodidla. První chlapec u dveří na protější straně se v mžiku probudil a rozespale se sbíral z postele. Dwyrin se nenápadně sunul pod pryčnami. Naneštěstí jeho postel byla na druhé straně uličky a musel překonat ještě více než polovinu délky místnosti. Zvolna se plazil po břiše a mezi nohami pryčen sledoval mistrova široká chodidla kráčející od postele k posteli. Mistr byl právě zády k řadě pryčen, pod kterými se Dwyrin ukrýval. Dwyrin sáhl do své stočené tuniky a vylovil hrst pomerančových slupek. Srdce se mu divoce rozbušilo, protože musel počkat, než se mistr opět otočí. Pak slupky pevně smáčkl v hrsti a jako míček je mrštil pod pryčny. Oranžová kulička se zastavila u hlavy Kyllunovy postele, kde se rozpadla v nepřehlédnutelnou hromádku.

Dwyrin se připravil v mezeře mezi pryčnami. Mistr došel ke Kyllunově posteli a probudil chlapce švihnutím hůlky přes vystrčená chodidla. Pak se zarazil, když uviděl ten nepořádek, a sklonil se nad postel. Jistým pohybem chytil rozespalého Kylluna za veliké, dohněda opálené ucho.

„Tak! Ty jsi ten uličník, co byl na pomerančích v sadě svatých mnichů!“ Kyllun měl sotva čas vykřiknout, a už ucítil šlehnutí hůlky na zadku. „Už si to nezopakuješ, mladíku!“ vykřikl mistr a vedl ho ke dveřím. Na cestu mu přidal další ránu holí. Než došli na konec místnosti, Kyllun už fňukal bolestí.

Dokud byl mistr zády, Dwyrin se protáhl uličkou a skočil do své postele. V bezpečí!

Kyllunův nářek už probudil většinu chlapců, včetně Patrokla, který spal hned vedle. Sicilián znechuceně sledoval Dwyrina, jak vklouzl pod pokrývku a předstírá spánek spravedlivých.

„Dáš mi zákusek od oběda,“ zasyčel Patroklus, odhodil svoji pokrývku, protáhl se a kostnatými prsty se drbal v černých rovných vlasech. „Měl bys vstát, stejně jsou už všichni vzhůru,“ zašeptal směrem ke Dwyrinovi, který odpověděl lehkým zachrápáním a uměleckým ztvárněním právě se probouzejícího spáče. Přikrývka mu sklouzla ke straně a jedna noha volně visela přes pelest. Patroklus jen zavrtěl hlavou a oběma rukama si důkladně protřel oči.

Mistr se právě vrátil, zastavil se u Hibernianovy postele a se zájmem Dwyrina sledoval. Když si povšiml jeho chodidel, jeho mandlové oči se trochu rozšířily a hůl v olivově zbarvených rukách poskočila.

„Pane Dwyrine,“ zašveholil, „je čas vstát a vítat vznešeného Ra, neboť již započal svou pouť po nebi.“ Dwyrin lehce zachrochtal a zabořil tvář do tenkého slaměného polštáře. „Dwyrine… vstávej, ty zlodějský, proradný zmetku!“ vykřikl mistr a vší silou šlehl chlapce přes obnažená chodidla. Dwyrin vyskočil jako delfín hrající si ve vlnách Egejského moře. Mistrova ruka ho uchopila za vyčnívající zrzavé pihovaté ucho a vytáhla ho do uličky. Dwyrin se rozječel, když hůl začala zkušeně masírovat jeho pozadí.

„Tak chlapci si chodí po nocích,“ vrčel mistr, „dá to asi příliš práce očistit si nohy, než se vrátíte do ložnice!“

„Jau, jau, jauvajs!“ skučel Dwyrin, když byl tažen místností. Ostatní chlapci užasle sledovali, jak je zrzek vlečen do mistrova pokojíku, který přiléhal ke společné ložnici. Mistr propustil Kylluna netrpělivým pohybem. Ten se rychle vzdálil, přičemž vrhal

nenávistné pohledy na zatvrzelého Dwyrina a stále si třel zarudlé ucho.

„Teď, mladý pane Dwyrine," řekl mistr, když zavíral dveře, „uvidíme, jaký trest se dá vymyslet za krádež, opuštění školy po večerce a zavinění nespravedlivého potrestání jiného studenta."

Dwyrin suše polkl.

# # #

Nakonec přišel večer a Raova loď klesala k západnímu pohoří, aby počala svou cestu temnotou. Dwyrin v zadní části kuchyně vzhlédl od škopku a sledoval, jak nebe zlátne a rudne, aby se zvolna ponořilo do tmavé, syté modři. Nízkými dveřmi prošli dva kuchaři a přinesli mu další tác plný pohárů a misek. Bolavýma rukama si ztěžka naložil na rameno měděné vědro a klopýtavě vyšel na zadní dvůr, kde byla studna. Když točil rumpálem, aby spustil okov do studny, ruce se mu třásly. Když zezdola uslyšel šplouchnutí, musel se na páku pověsit celou vahou, aby okov s vodou vůbec vytáhl. Zapadající slunce mu zlatilo rudé vlasy. Zevnitř bylo slyšet smích; mladší studenti končili s večeří a odcházeli k večernímu studiu.

„Ohó, Dwyrine! Díky, že nám myješ nádobí!"

Patroklus a Kyllun se nahnuli přes zeď a samolibě se šklebili. Každý z nich ukusoval z velkého kusu koláče s medem a drobenkou. *Na ty jejich odulý ksichty se ani nepodívám*, pomyslel si Dwyrin. Ukázal jim vztyčený malík a ukazovák a znovu hodil okov do studny. Dvě hlavy s hýkavým smíchem zmizely a bylo slyšet vzdalující se klapání sandálů. Dwyrin tiše klel, když s námahou vytahoval další plný okov.

Měl jsem zůstat doma a tohle bych si ušetřil, pomyslel si hořce Dwyrin. *Učení na kouzelníka obnáší příliš mnoho tahání a nošení…*

Okraj vědra se mu zařezával do ramene, když se vracel ke škopku v kuchyni. Mniši mezitím přišli znovu a škopek byl vrchovatě plný misek, pohárků a velkých dřevěných servírovacích táců. Dwyrin zasténal, když vyléval vodu do mramorového žlabu.

Svatí mnichové a kněží, kteří ovládají vítr a umí přivolat blesk, by si snad mohli umýt své misky!

Měsíc už stál vysoko na obloze, když se Dwyrin konečně ploužil chodbou do společné ložnice. Čeká ho jeho sladká postel. V umývárně, která byla na opačném konci ložnice než mistrův pokoj, se opláchl. Ruce se mu třásly únavou a nebyl schopen kloudné myšlenky. Konečně byl u své pryčny, zajel pod pokrývku a přetáhl si ji přes hlavu. Zabořil hlavu do polštáře a tiše zaúpěl. Ale jen jednou. Patroklus na vedlejší posteli jistě poslouchá.

Něco ho zasvědilo na noze. Poškrabal se. Něco ho zasvědilo na levém boku. Znovu se podrbal. Něco ho zašimralo na břiše. Vyskočil z postele; celé nohy ho svědily. Stáhl prostěradlo a ušklíbl se, když na něho vyjukly kopřivy a bodláky.

Patroklus se vedle tiše zachechtal. Dwyrin se zhluboka nadechl, aby se ovládl a neskočil na Siciliána se zaťatými pěstmi. Opatrně sbalil matraci, prostěradlo a pokrývku tak, aby nic nevytrousil, a vykradl se z ložnice. Ruce se mu roztřásly už jen při pomyšlení na vytahování dalšího okovu vody. *Věci*, pomyslel si, když se v prádelně skláněl nad valchou, *se musí změnit.*

Mistři nás naučí sotva dost na to, abychom mohli přivolat mouchy, bručel si pro sebe. *Jak jenom…*

V tu chvíli se zarazil a zlomyslně se ušklíbl. Už se necítil tak unavený.

MATKA ŘÍM, ITÁLIE

Úzký paprsek denního světla dopadl na tvář mladé ženy v zašpiněném modrém oděvu. Neohlížela se na hustý dav a razila si cestu úzkou uličkou, odstrkujíc žebráky, vozky, řezníky s prasečími hlavami na ramenou a lelkující úředníky, až se posléze dostala na konec uličky cukrářů. Na rohu několikrát kýchla, když se nadechla prachu široké městské ulice, a pak rychle prošla mezi dvěma zástupy zpívajících kněží. Každá skupina nesla množství praporů a sošek. V šílené kakofonii troubili na trubky a mlátili do bubnů a bubínků.

Věřící je zvolna doprovázeli a zpívali a křičeli podle toho, jak kněží udávali rytmus. O kus dál, pod plátěnou střechou pekařství, zahlédla nuznou postavu s kápí, zpod které trčelo pár pramenů nazrzlých vlasů, jak se kradmo rozhlíží po ulici.

Asi o půl bloku výše se jejím směrem díval Nikos, jehož strništěm zarostlý obličej částečně zakrýval široký slaměný klobouk. Zachytil její pohled, přikývl a tenkým prstem se dotkl okraje klobouku.

Z výšky svých takřka šesti stop viděla, jak se vmísil do davu a razil si cestu směrem k ní. Odněkud bylo slyšet zvuk trubek a údery gongu. Ve čtvrti Subura bylo parno a těžký vzduch byl plný dobře známého zápachu. Thyatis se otočila a prohlížela si protější stranu ulice. Z bočních uliček se sem neuspořádaně vlévaly davy lidí a dívka si jimi jen obtížně prorážela cestu.

Dav zřídl v místech, kde se ulice ostře stáčela do barvířské čtvrti. Pokrčila nos, když ucítila pach močoviny. Zaplašila nepříjemné vzpomínky a zachvěla se, přestože bylo horko. Pak se její šedomodré oči rozšířily vzrušením, když zahlédla Peršana.

Stál u vchodu do koželužny, zjevně znechucen zápachem, který vycházel z klenutého okénka nade dveřmi. Byl nevysoký, jen tak čtyři stopy a pár palců. Na hlavě měl čapku pošitou korálky a přes ramena měl přehozen nádherný zelenavý plášť s karmínovým lemováním. Hovořil s mužem hnědého obličeje, v hnědé zástěře, hnědých botách z hověziny a i jeho nevlídná nálada by se dala nazvat hnědou. Peršan během řeči stále ukazoval na druhou stranu ulice, k zavřeným dveřím obchodu s plátnem. Peršanova zápěstí obtáčely zlaté náramky, které zároveň přidržovaly manžety jeho bělostné plátěné haleny.

Římanka bezděčně pozdvihla obočí, když její pohled sklouzl na jeho jemné hedvábné kalhoty. Překvapilo ji, že koželuh, zjevně Říman jak poleno, může domlouvat obchody s tak dekadentním mužem z Východu. Odvrátila se a stáhla si z hlavy kápi. Záplava světle rudých vlasů, jen lehce stažených dvěma bavlněnými stuhami, se jí rozlila po zádech.

S pohledem upřeným vpravo přešla ulici, s Peršanem po své levé ruce, a uvolnila sponu pláště, který se o kousek svezl a obnažil její

lehce opálená ramena. To okamžitě přitáhlo pohledy dělníků koželužen v nejbližším okolí. Na jednoho se krátce usmála, ale její oči zůstaly chladné a mladík se odvrátil.

Jednou rukou nenápadně uvolnila krátký meč, který měla v pochvě připevněné na noze. Levou rukou uvolnila řemínek držící plášť. Svezl se na zem a odhalil krátkou suknici, nádherné dlouhé nohy v jelenicových botách, které jí sahaly takřka po kolena, a pravou ruku, která mezi prstem a ukazovákem nedbale svírala mečík. Klidným krokem se blížila ke koželužně. Peršan, který byl zabrán do rozhovoru a rozčileně gestikuloval, si zjevně ničeho nevšiml.

Koutkem oka zahlédla nějaký rychlý pohyb.

Jen stopu od své oběti Thyatis uskočila doleva a srazila se se dvěma otroky, nesoucími balíky surové egyptské bavlny. Vržené kopí se roztříštilo o stěnu koželužny a majitel i Peršan se vyděšeně otočili. Peršan s malým knírkem a pěstěnou bradkou vykřikl a vrhl se do dveří za koželuhem.

Aniž by hledala Nikose nebo někoho z ostatních, rozeběhla se Thyatis za ním. Okamžik se pohybovala poslepu, ale jakmile si její oči zvykly na šero, zahlédla mihnutí Peršanova zeleného pláště pod schodištěm v rohu chodby. Brala schody po třech, zahnula za roh a vběhla do vybílené místnosti plné stolů a překvapených písařů. Okenice se ještě kývaly, jak Peršan vyskočil ven.

Pod oknem byl úzký cihlový balkon, pod kterým se rozkládal dvůr koželužny, přecpaný káděmi, pracovními stoly, a nahnědlými polonahými muži, kteří dlouhými háky vytahovali páchnoucí usně z velikých sudů. Celý prostor naplňoval štiplavý smrad. Rozběhla se po balkonu a podlézala při tom šňůry natažené přes dvůr, na kterých se sušily šaty a rohože. Peršan se na konci balkonu zastavil, rozhlédl se, a s rukama nad hlavou skočil.

Římanka se opozdila jen o několik okamžiků. Vyšvihla se na zábradlí, kde ji zalily sluneční paprsky, které se sem prodíraly mezi nahuštěnými domy. Stejně jako Peršan se zachytila volného konce silného lana, které drželo jakýsi obrovský prapor napnutý přes uličku mezi zadním traktem koželužny a protějším domem. Na zlomek vteřiny zahlédla desítky udivených obličejů, a pak už za praskotu

dřeva a trhání pergamenu prolétla oknem do pokoje na protější straně.

Dopadla jako koule zabalená v pergamenu a prostěradlech uprostřed trosek patrně dost nekvalitní postele. Thyatis vyskočila a několikrát se poslepu ohnala krátkým mečem, ale čepel jen neškodně zasvištěla vzduchem. Z postele se vymotal obrovitý černoch a zděšeně ustupoval, přičemž převrátil noční stolek a amforu s vodou. Závěs sloužící místo dveří byl roztržen odshora až dolů. Thyatis jím bez rozmýšlení proběhla. Špinavé zdi a podlahu poházenou slámou na okamžik zastřela šedivá clona vzteku a tvář jí zkřivil zlostný škleb. Ale běžela dál.

Proběhla chodbou, do které ústilo několik vetchých dveří. Na jejím konci bylo schodiště, jehož vrchol se ztrácel v kouřovém oparu. Thyatis se vrhla vzhůru, ale po několika skocích zjistila, že schody jsou zatarasené bednou plnou starých nádob na obilí. Zaklela, obrátila se a brala zpět schody po čtyřech. Vpadla do jednoho z pokojů, jehož dveře byly pootevřené. V pokoji stál nahý zkoprnělý legionář a rozlícená prostitutka, která už přes sebe stačila něco přehodit. Thyatis zasunula meč do pochvy, rozevřela okenice a vyklouzla ven.

Dopadla na svažitou taškovou střechu. Snažila se udržet na nohou, ale tašky pod ní praskaly a ona sjížděla k okraji střechy. Divoce hrabala rukama, až se jí na poslední chvíli podařilo zachytit římsy, která ji zachránila před pádem do zahrady pod ní. Chvíli se houpala na jedné ruce, patnáct stop nad obytnými stany, pak se jí podařilo zachytit, vyšvihnout nohu přes okraj a znovu se vytáhla nahoru. Vzepřela se na rukách a obhlédla okolí. Po Peršanovi nebylo ani památky. Zezdola ji sledovaly udivené pohledy starých vdov a přistěhovalců, kteří žili za zadními trakty domů.

„Hekaté!“ ulevila si. Nejistě se vztyčila a obhlížela křehké střechy a okna okolních domů. Podívala se tam, odkud přišla. Z okna na ni civěl mladý voják a ještě mladší prostitutka. Ušklíbla se.

Zvuk praskajících tašek ji přiměl, aby se ohlédla. Na druhém konci střechy, poblíž zahradní zdi, se z jiného okna soukal Peršan, nyní však již bez své zdobené čepice a nákladného hedvábného roucha. Cupitavě seběhl po taškách a s žuchnutím se zarazil o

zahradní zeď. Thyatis ostře hvízdla, aby přilákala pozornost obyvatel zahrady.

„Hrst denárů za jeho hlavu!“ vykřikla a seskočila na kousek volného místa pod sebou. „Podvedl mě v kostkách!“

Zahrada byla okamžitě vzhůru nohama, jak se nezaměstnaní krotitelé zvěře, nádeníci, profesionální plačky a jejich vypití druhové snažili doběhnout na ten správný konec zahrady. Peršana to nijak nevzrušilo a nevšímajíc si jejích kleteb rychle šel po drolícím se hřebeni zdi a rozpaženýma rukama udržoval rovnováhu. Thyatis se rozeběhla po úhlopříčce a dostala se k rohu zdi a sousedního stavení takřka současně s Peršanem. Bleskově se vyškrabala po hromadě odpadků a rozbitých hrnců a jen o nepatrný kousek minula jeho kotník.

Peršan uhnul, stoupl si na římsu vedlejšího domu, a opírajíc se o vystouplé etruské basreliéfy na protějším domě, ručkoval uzoučkou prolukou. Thyatis vztekle vyprskla a vyšvihla se na hrubě zakončený hřeben zdi, přičemž si o vyčnívající ostrý kámen poranila nohu. Hbitými prsty vytáhla z opasku tenký nůž bez střenky, naklonila se do mezery mezi zahradní zdí a naproti stojícím skladištěm a odhadovala vzdálenost pro hod. Křik za ní ji donutil, aby se letmo ohlédla.

Robustní muž v černožlutě pruhované haleně za ní šplhal na zeď. S úlekem si uvědomila, že je to jeden z Peršanových společníků. Vyrazil po ní. Na rukou měl kožené rukavice bez prstů, do silné kůže nad kotníky byly vsazeny ostré ocelové háčky. Uhnula švihnutí jeho pěsti, pravou nohou se zapřela o výstupek na protější stěně a kopnutím zasekla bronzem okovanou špičku boty do útočníkova ohryzku. Trochu se skrčila a následovalo kopnutí do žaludku. Hromotluk se zkroutil a svalil se na hromadu odpadků pod sebou.

Když se Thyatis otočila, viděla, že Peršan již téměř dosáhl konce uzounké proluky. Opět s chutí šťavnatě zaklela a opřela se o nejbližší basreliéf, doufajíc, že malta nebyla příliš šizena.

# # #

O dvě ulice dál podsaditý Ilyrian Nikos nedbale odklízel zbytky oštěpu pod hromadu bedýnek. Do značně obnošených legin si přitom

otíral pot a krev z rukou a sledoval dění na ulici. Viděl před chvilkou Thyatis, jak mizí v koželužně, přestože měl v tu chvíli právě nějaké jednání s gladiátorem, kterému se málem podařilo ozdobit její záda kopím. Nenápadně se vmísil do davu.

Během minutky byl v proluce za koželužnou, ale nikde nebylo ani stopy po jeho velitelce ani po pronásledovaném. Ponořil se do hlučné uličky měditepců.

Uprchlíci běží nejkratší cestou, říkal si, když se prodíral mezi lidmi. *Doufám, že i tenhle ví, co má dělat.*

Ulička ústila na náměstíčko, kde se pod nestejnými úhly setkávala s dvěma dalšími. Velké procesí věřících právě ucpalo křižovatku, když se snažilo dostat se k Heliovu chrámu stojícímu po pravé straně, tři a půl bloku výše. Nikos si vztekle odplivl. Byly tu stovky prosebníků a kněžích, celé stádo mul, koní, spousta nosítek a nejméně tři sloni. Všichni dělali hrozný rámus, zvířata hýkala, gongy v rukách kněžích řinčely a sloni nešťastně troubili.

Dav jej přitiskl ke zdi obchodu s vínem. Zalapal po dechu, odstrčil dva nejbližší lidi, zachytil se ráhna plátěné stříšky a vyšvihl se nahoru na napjaté plátno. Praménky potu stékající mu z holé lebky ho pálily v očích. Odolávat žáru přecpaného města nepatřilo k jeho silným stránkám.

Navštivte největší město světa a zažijete úžasné věci.

Zavrtěl hlavou a posouval se po střeše podél vyčnívajícího překladu. Ze svého vyvýšeného místa viděl, že nějaký zmatek vepředu zastavil procesí.

# # #

Peršanova bota zasáhla Thyatis do hlavy, a ta kousek sjela po sloním hřbetě. Její nohy se klimbaly nad hlavami zuřivě pokřikujících mnichů. Když jí hlavou přestaly vířit hvězdičky, vyškrabala se do jistější pozice. Peršan v palankýnu zavrávoral, když se slon, vyděšený Thyatiným kopáním, napřel do železných okovů, které poutaly jeho přední nohy. Klející poháněč slona se po něm ohnal bodcem a rozsekl mu paži. Peršan na malé plošině kousek couvl a vyňal vrhací hvězdici. Letmo ji potěžkal a mrštil ji přímo do

poháněčova obličeje. Ozvalo se prasknutí kosti, muž zaječel a přepadl před slona.

Thyatis zaútočila na Peršana a podrazila mu nohy. Nepříčetný slon se vzepjal a oba dopadli na dno křehkého proutěného palankýnu. Vyplétaná stěna povolila a oba v jednom chumlu vypadli na ulici. Ve všeobecném zmatku zaniklo kovové prasknutí článku řetězu poutajícího sloní nohy.

Římanka dopadla na dlažbu v kotoulu a nebyla příliš otřesena. Peršan neměl tolik štěstí a svalil se na bok s velmi nepříjemným žuchnutím. Heliovi kněží rychle couvali, až kolem nich a slona vytvořili kruh. Thyatis se nejistě vztyčila a z opasku vytáhla dlouhý nůž. Peršan seděl na bobku, bolestivě si svíral zraněnou paži a po tváři se mu kutálely slzy bolesti. Thyatis kolem něho začala kroužit, nůž připravený v pravé ruce.

„Bacha!“ ozvalo se odněkud, a troubení rozlíceného slona ji vytrhlo ze soustředění. Uskočila stranou a s hrůzou sledovala, jak je ječící poháněč drcen sloupovitýma nohama. I ostatní sloni, když slyšeli svého druha, začali dupat a troubit. Pak si všimla Peršana, jak se plazí ke dveřím blízké taverny. Vzpínající se slon shodil palankýn, který se roztříštil o stěnu domu, a jeho odletující úlomky rozehnaly kněží a zevlouny do všech stran. Thyatis přeběhla ulici a dostihla Peršana u dveří. Popadla ho a mrštila jím přímo do Nikosovy otevřené náruče.

Za moment se Nikos a Peršanova hlava mihnuli v okně druhého patra a vpadli do skladiště zaplněného koši, hrnci a koly starého sýra. Thyatis je okamžitě následovala. Řev slonů venku se stupňoval, až úplně přehlušil hluk města.

V zšeřelé místnosti Thyatis postavila Peršana na nohy a udeřila jeho poraněnou rukou o stěnu, ze které se zvedl oblak vápenného prachu. Peršan chtěl začít křičet, ale než vůbec vydal pořádný zvuk, Nikosova ruka mu sevřela hrdlo jako čelisti svěráku.

Thyatis se naklonila k němu a po tváři jí stékala krev z drobné rány na čele. Nepříjemně se usmála a ve tmě zasvítily její bělostné zuby. Pevně uchopila Peršana za hustou černou kštici a zvrátila mu hlavu dozadu.

„Žádný z mužů nedokázal polapit Peršana Vologasese," zašeptala, „ale mě se to povedlo."

Thyatis zalila vlna uspokojení, když se dívala na perského agenta, kterému Nikos právě zručně svazoval zápěstí za zády. Urovnala si vlasy, které jí padaly do obličeje. *Dobrá práce. Moc dobrá práce.*

ŠKOLA KOUZELNÍKŮ

V šeré místnosti seděl Dwyrin v poslední řadě chlapců a opíral se zády o omítnutou stěnu. Trochu se ušklíbl, když koutkem oka zahlédl Kylluna a Patrokla. Přišli o něco později a něco si šeptali, takže si ho mezi ostatními chlapci nevšimli.

„Věnujte mi pozornost," ozval se úsečný hlas, který přerušil tlumený hovor studentů. „Dnes se zamyslíme nad způsoby *vidění*."

Dwyrin vzhlédl, ruce měl stále položené na kolenou. Mistr Fenops, který byl jejich učitelem základního kouzelnictví, stál před dvaceti shromážděnými chlapci. Hluboký hlas vůbec neladil s jeho vyzáblým, věkem se třesoucím tělem. Nad hluboko zapadlýma očima mu rašilo husté bílé obočí. Dwyrin zpozorněl, neboť vidění byla jediná věc, která mu v tomto starém prašném místě přinášela nějakou radost.

„Včera jsem hovořil o podstatě látky, která nás ze všech stran obklopuje." Učitel dupl sandálem do hliněné podlahy. „Říkal jsem, že je nestálá, její pevnost a neproniknutelnost je pouhá iluze. Jak jsem mohl vidět na vašich tvářích, nevěřili jste!"

Fenops se krátce usmál a obnažil bílé zuby ve zčernalých dásních. „Dnes vám budu demonstrovat prostupnost hmoty. Ale nejdříve si připomeňme rozdíl mezi člověkem a zvířaty. Co odlišuje člověka od zvířete?"

Stařeckýma očima zapátral mezi chlapci, a když viděl nezájem, nudu a nechápavost, znechuceně cvakl zuby.

„Ty." Ukázal pokrouceným prstem na jednoho z chlapců v první řadě. „Čím se lišíš od psa?"

Chlapec, Syřan s rovnými vlasy, se rozhlédl po svých kamarádech a sveřepě odpověděl: „Chodím po dvou nohách! Umím mluvit! Uctívám bohy!“

Fenops přikývl.

„Opice také chodí po dvou nohách. Kočka mluví, pokud víš, jak jí naslouchat. A bohové… nu ano. Tato odpověď je přijatelná, ale nevystihuje ten pravý rozdíl mezi lidmi a zvířaty.“

Dwyrin se našponoval, aby lépe viděl přes hlavy studentů.

„To, co lidi doopravdy odlišuje od zvířat, je jejich mysl. Ne toliko to, že dovedou užívat nástroje nebo zapálit oheň. Lidská mysl je schopna *vnímat* svět.“

Fenops si zamnul čelo a poškrábal se na nose. „Uvědomte si, že ruce, jazyk a oči jsou orgány z masa a krve. Jsou hmotné! Dotýkají se, ochutnávají a vidí věci, které jsou také materiální. Například oko nemůže vidět všechno, čeho je možné se dotknout, co lze slyšet nebo ochutnat. Tyto orgány“ – pozdvihl ruce s ochablými prsty a ukázal je třídě – „mají svá *omezení*. Nepředávají mysli vše, co by bylo možné vidět, slyšet či ochutnat.“

Fenops se zamyšleně zahleděl na řady chlapců před sebou.

„Jeden nepříliš důvtipný barbar kdysi řekl, že to, co lidé vnímají, je pouze stín dokonalého světa, světa, kde vše má ideální řád a formu. Použil k tomu analogii jeskyně, kde to, co vnímáme jako náš svět, je pouze stínem onoho dokonalého, dopadajícím na její stěnu. Jeho předpoklad byl nesprávný, ale byl to dobrý příklad, jak vystihnout realitu.“

Fenops přestal chodit sem a tam a opět se zastavil před Syřanem. „Vstaň, příteli. Nyní tobě a tvým kolegům předvedu, jak je hmota prostupná a nestálá.“

Když se syrský student postavil, značně učitele převyšoval. Fenops se na něho vzhůru usmál a vzal jeho pravé zápěstí mezi prsty. Zdvihl jeho ruku a roztáhl mu prsty od sebe.

„Zde je ruka,“ řekl Fenops hlasem chvějícím se vzrušením. „Skrze ni cítíme pevnost okolního světa. Pohleďte, je naprosto zřejmé, že svět je pevný.“ Silně zatlačil prstem do chlapcovy dlaně.

„Jeho ruka je pevná, i má ruka je pevná. Jsou hmotné, mají tvar, velikost, váhu, dají se změřit. Nic nemůže být jasnější!“

Fenops se otočil ke třídě a znovu rozpažil, prsty široce roztažené. „Ale říkám vám, a ukáži to, že toto není pravá podstata hmoty. Vpravdě, zde kolem není ničeho pevného. Svět, a vše, co obsahuje, se skládá ze *vzorů, forem* a *tvarů*. I tyto vzory jsou nakonec nehmotné. Existujeme uvnitř nezměrné nicoty. Až prohlédnete, uvidíte pouze světelnou hlubinu vyplněnou prázdnotou."

Vysušený mužík se otočil a položil Syřanovi ruku na záda. Napnul paži a vzduch v místnosti se citelně ochladil. Fenops se díval do prázdna a na tváři mu pohrával úsměv, zatímco jeho ruka se vynořovala z chlapcovy hrudi.

Dwyrin přestal dýchat, když viděl, jak starcovy prsty pronikají Syřanovou tenkou halenou. Za dlaní následovalo předloktí, Fenops se naklonil přes chlapcovo rameno, jeho havraní očka zazářila, a poté skrze něho prošel.

Jeden z římských studentů v první řadě omdlel. Syřan se nezmohl na pohyb a učitel stál, celý a zdravý, před svými žáky.

„Prostor mezi částečkami, které tvoří tohoto chlapce, je tak velký, že když ty své správně seřadím, mohu jím projít. Je tvořen prázdnotou, tak jako my všichni. Křehká bárka, naplněná toliko vůlí."

Fenops potřásl hlavou a vytřepal si ruce, až se mu vetchá ramena roztřásla. Syřan se vratkým krokem vrátil na své místo v první řadě. Stařík tleskl a jeho obličej se rozzářil. „Tak! Jak je možné vidět svět takový, jaký je ve skutečnosti? V našem řádu používáme techniku zvanou První brána Hermova…"

# # #

Týden po incidentu s pomeranči přilákal hluk a křik mistra Ahmeta do skriptoria.

Když se prodral shlukem studentů do staré plesnivé místnosti, uviděl hromadu zmítajících se těl chlapců z nižšího ročníku. Místností s hlasitým bzučením kroužily velké rozlícené včely. Kyllun si vysloužil jejich mimořádný zájem a s jekotem se válel pod stolem. Ahmet se zamračil a jeho protáhlý obličej, normálně v šedoolivové barvě, získal zajímavě rudý odstín. Chlapci stojící poblíž si povšimli

neklamné známky hněvu a hbitě prchli, přičemž si vysloužili zlostné láteření dvou mnichů, se kterými se srazili za dveřmi.

Ahmet udělal rukou dva prudké pohyby, včely se uklidnily, jejich útoky ustaly, a s hlubokým bzučením vylétly ze dveří, a pak ven na dvůr. Ahmet sledoval, jak krouží pod modrým nebem, a pak zamířily na jih přes červenou střechu hlavní budovy. Dva mniši ustali ve své desítky let trvající debatě o podstatě božství a užasle hleděli na Ahmeta. Ten se škrobeně usmál, uklonil se a zavřel těžké cedrové dveře skriptoria.

Chlapci stáli v krátké nevyrovnané řadě mezi dvěma těžkými stoly. Potili se, přestože v místnosti se silnými kamennými zdmi nebylo žádné horko. Ahmet se otočil k menšímu ze stolů. Byl pokryt kaňkami, brky, obrázky a listy papyru. O silnou vyřezávanou nohu byl opřen otlučený bronzový tubus na papyrové svitky. Ahmet jej zvedl. Trochu jím zatřásl a na desku stolu vypadl kus včelí plástve. Vsunul do tubusu prst a olízl jej.

Pak potlačil úsměv, který se mu dral na rty, a otočil se k pětici před sebou. Všem už pobodaná místa zrudla. Kyllun z Cilicie na tom byl nejhůř, ale zrzavý Hibernian Dwyrin a Sicilián Patroklus také nevyvázli bez úhony. Zbylí dva, oba Řekové, dostali jen po dvou žihadlech. Nasadil svůj nejhrozivější obličej a všech pět chlapců zbledlo.

„Sofos, Andrates. Přiveďte lékaře.“

Řekové zmizeli jako pára. Ahmet si zbylé tři pozorně prohlížel. Kyllun vypadal, že je na tom opravdu špatně a v očích Patrokla a Dwyrina byl vidět strach. Ahmet si povzdechl. Tohle tu bylo každý rok.

„Trest,“ řekl zvolna, „za vyrušování studentů při studiu a ničení majetku školy,“ poklepal na zprohýbaný tubus, „je dosti přísný.“ Usmál se. „Vychutnáte si jej v plném rozsahu.“ Opět se usmál. Chlapci vypadali, že nemají daleko k mdlobám.

„Ach,“ řekl Ahmet a pohlédl ke dveřím, „máme tu doktora.“ Trpělivě počkal, než byla žihadla vytažena a kousance namazány, a pak vyvedl chlapce ze skriptoria.

# # #

Uběhly teprve čtyři dny od chvíle, kdy si mohl Dwyrin sednout bez toho, aby vyjekl. Úsměšky a poznámky spolužáků však byly horší. Ahmet vzal trojici během večeře do hlavní jídelny, nechal je svléknout a uštědřil jim takový výprask, že buleli jako malé děti. A to před mnichy, učiteli i žáky. Patroklus to snášel špatně a nic ho nemohlo rozlítit více než pohled na Dwyrina. Kyllun se tvářil zkroušeně, ale bylo jasné, že by Dwyrina nejraději viděl jako hromádku krvavých hadrů.

Trojice měla zákaz večerního volna a Dwyrin pokračoval v úspěšně započaté kariéře umývače nádobí. Dny se zvolna ploužily a Patroklus a Kyllun spolu začali trávit více času při studiu i při jídle. Dwyrin si jich nevšímal, protože mistr Ahmet jej sledoval ostřížím zrakem, a také proto, že stále cítil silné zadostiučinění, když si vzpomněl na výraz Kyllunovy tváře, když se proti němu z tubusu vyvalil oblak černých včel. Dwyrin pilně studoval a svými pokroky dělal radost učitelům. Povšiml si, že Kyllun, ač trávil hodiny nad starými papyry a svazky, si vede hůře než dříve. Patroklus se také lepšil a úporně se snažil dostihnout Dwyrina.

PŘÍSTAV OSTIA MAXIMA, ITÁLIE

Těžké dubové dveře zděného stavení se otřásaly pod údery mladíkovy pěsti. Zvolna se snášelo šero a slunce nad mořem na západě prosvítalo kouřem ohnišť a ráhnovím snad tisícovky lodí. Za vysokou zdí loděnice slyšel vlny dorážející na dlouhý lodní skluz. Ještě dále bylo slyšet hluk přístavu, kde tisíce dělníků, mul a vozů nakládali, vykládali a odváželi zboží, které bylo krví impéria.

„Hej!“ vykřikl, zelený vyšívaný plášť se mu svezl a odhalil do bronzová opálená ramena. Měl patricijskou tvář, výrazný nos a nakrátko ostříhané vlasy podle poslední imperiální módy. Slunce se mezitím ponořilo do Poseidonových hlubin a ulice ještě více potemněla. Zevnitř se stále nikdo neozýval.

Urozený mladík se podivil a vzal za závoru. Ta se však ani nehnula. Z druhé strany byla pevně zajištěná. Udiveně si zamnul hladce oholenou bradu, a pak pokrčil rameny. Znovu silně zabušil, ale zevnitř se neozvaly žádné kroky ani hlasy. Rychle se rozhlédl a ujistil se, že na ulici nejsou žádní zvědaví čumilové. Hrábl do brašny ze silné kůže, kterou měl zavěšenou přes rameno, a jeho hbité prsty vylovily malý otlučený měděný zvonek. Sfoukl z něho prach, přimhouřil oči a zacinkal jím ve výši prsou.

Zevnitř se ozval škrábavý zvuk a dveře se prudce otevřely dovnitř. Mladý muž se usmál a vešel dovnitř. Jeho boty z teletiny nedělaly na dlážděné podlaze téměř žádný hluk.

„Dromio? Tady je Maxian. No tak, je někdo doma?“ šeptal do tmy. Stále žádná odpověď.

Nyní, už znepokojen, zašmátral kolem dveří po lucerně. Nahmatal jednu, která visela na skobě, a sundal ji. Mezi dvěma prsty sevřel olejem nasycený knot a vyskočil plamínek. Tiše sykl, když mu oheň spálil ukazovák, a zdvihl svítilnu do výše. Slabé žluté světlo se rozlilo po poncích dlouhé dílny. Nástroje, pergameny, pravítka a teslice se tu povalovaly v obvyklém nepořádku. Vzadu místnost přecházela v přístřešek, pod kterým na cedrových kozách stál elegantní lodní trup.

Maxian prošel dílnou, přitahován ladnou křivkou lodi. Měla vysokou záď a podivné kormidlo z ní vyrůstalo jako ploutev. Stál pod ní a žasl nad způsobem řízení. Na bocích nebyla žádná kormidelní vesla a ani se nezdálo, že by kdy měla být.

„V takové lodi musel Odysseus odplouvat od zbořených hradeb Tróje,“ – povzdechl si – „když vznešenou přídí rozrážela mořské vlny.“

Ze dveří, které se za ním otevřely, se linula červená záře. Maxian se otočil a jeho obličej se rozzářil radostí. Ve dveřích stál muž ztěžka se opírající o zárubeň.

„Můj princi?“ ozval se drsný šepot.

Maxian vykročil vpřed, přehodil si lucernu do pravé ruky, zatímco levou zachytával hroutícího se loďaře.

„Dromio?“ vyhrkl vyděšeně, když světlo dopadlo na zbědovaného přítele, jemuž z vychrtlého obličeje svítily oči potažené

bílou mázdrou. Loďař se o něho roztřeseně opřel a princ jej zvolna položil na dlažbu.

„Dromio, co je s tebou, jsi nemocen?“

K nepoznání zestárlý muž ztěžka zavrtěl hlavou a krátce lapal po dechu.

„Má krev je otrávená,“ zašeptal. „Jsem prokletý. Všichni moji dělníci jsou nemocní a dokonce i děti.“ Dromio znaveně ukázal za sebe, k obytné části domu za suchým dokem. „Uvidíš…“

Maxian, se srdcem zmrazeným neblahou předtuchou, vešel do místnosti, kde byly nízké dveře, vedoucí do místností obývaných loďařem a jeho rodinou. Ve slabém světle lampy viděl jen změť vyčuhujících holých nohou, jako bochníky bílého chleba, ale jeho nos – dobře obeznámený s pachy špitálu ve čtvrti Subura – mu řekl zbytek. Levá strana obličeje mu začala cukat, když se snažil zvládnout nával smutku. Potichu zavřel dveře neočekávané márnice. Z pohledu na mrtvé se mu udělalo zle. Přestože studoval Asclépiovo učení devět let, stále nemohl přivyknout pachu smrti. Bylo to o to horší, že obětí byla rodina, kterou znal řadu let.

# # #

Bylo to před mnoha lety, kdy jako chlapec jel se svým otcem, který byl tehdy místodržícím provincie Narbonensis, aby se spolu účastnili velkolepého pohřbu císaře Jaenia Aquila. Na cestu se vydali z Tolosy, kde žili již třetím rokem, a putovali borovými lesy a pastvinami vrchoviny nad kvetoucím údolím, jímž protékala řeka.

Když nadešel čas oběda, usadili se na velkém žulovém balvanu ve stínu borovic, nohy na slunci a hlavy ve stínu korun. Sloužící, kteří s nimi jeli, jim přinesli ředěné víno, fíky a placky z jehněčího masa. Místodržící ve svém obvyklém oděvu – hrubé vlněné haleně, bavlněných kalhotách a těžkém koženém opasku – seděl vedle svého syna a tiše spolu jedli. Když skončili, začal starší Maxian vyřezávat zahnutým perským nožem malou figurku Bašta.

Za nimi tiše seděla ve stínu jejich gótská stráž, s květinami natrhanými podél cesty vpletenými ve světlých vlasech. Sluneční paprsky, které se prodíraly mezi stromy, se odrážely na jejich šupinatých pancířích. Sloužící se natáhli do trávy vedle nákladních

mul, a s tvářemi zakrytými velkými slaměnými klobouky se oddávali krátkému spánku. Mladý Maxian cítil mír a bezpečí. Málokdy se stalo, že jej otec vzal ven z města nebo že by mu věnoval trochu větší pozornost. Tohle byl nečekaný zážitek.

Uběhla skoro hodina, když se místodržící probral ze zamyšlení, otočil se ke svému synovi a velkou rukou ho lehce zatahal za nos. Dlouho se na něho díval, a pak mu pokynul, aby se zvedl a následoval ho. Došli ke koním, které sloužící mezitím osedlali. Gótové vyšli ze stínu stromů, zbraně v pochvách a za opasky. Malý průvod začal zvolna sestupovat do úzkého údolí.

# # #

Maxian potřásl hlavou a odehnal vzpomínky. Opatrně položil lucernu na římsu zděného krbu. Hbitými prsty v něm zapálil oheň a našel ještě jednu lucernu, kterou postavil vedle první. Dromio stále ležel na podlaze a krátce a trhaně dýchal. Když bylo v místnosti trochu vidět, začal se Maxian přehrabovat v tácech, miskách a pohárech na stole. Rychle, ale pečlivě všechny prohlédl. Neobjevil žádný jed, neucítil žádný štiplavý zápach. Oddělil nádoby s tekutinami od nádob s tuhými potravinami a udělal z nich dvě hromádky na vedlejším příborníku. Když skončil, poklekl vedle svého přítele. Dromio pozdvihl zesláblou ruku a Maxian ji vzal do dlaní.

„Neboj se, příteli," zašeptal princ, „vyženu z tebe tu nemoc."

# # #

Bledé svítání se zvolna vkrádalo oknem posazeným vysoko u stropu nad kuchyňským stolem. Po chvíli teplé paprsky dosáhly na popelavý obličej mladého muže, který ležel zhroucený na stole ze silných fošen. Mouchy se probouzely, poletovaly místností a dosedaly na okraje krvavých kaluží. Když se pořádně napily, líně přelétaly k masu, hnijícímu na příbornících.

Jedna z masařek se náhle v letu zapotácela a s hlasitým klepnutím dopadla na desku stolu. Pak druhá. Maxian se probudil a nepřítomně shodil několik mrtvých much z obličeje. Potřásl hlavou,

napolo se zvedl a rukou zavadil o cínový pohár, téměř roztavený neznámým žárem. Pohár dopadl na podlahu a zvířil obláček písku a prachu.

Léčitel se otočil a snažil se uspořádat myšlenky. Nemohl přijít na to, kde je. Hlava mu třeštila přívalem zvuků, které ovšem nepřicházely zvenčí. Odhrnul dlouhé vlasy, které mu spadaly přes spánky. Vyjeveně se zarazil a znovu prohrábl dlouhé zcuchané vlasy, které mu dosahovaly na ramena. To ho úplně probudilo a rychle se rozhlédl.

Naskytl se mu pohled na ponurou scénu.

Bohové, musel jsem se příšerně opít! Co se to stalo s mými vlasy?

Kuchyně byla plná střepů z nádobí, zprohýbaných pánví, mnoho dlaždic na podlaze bylo vytrhaných a rozlámaných, na zemi byly hromádky zvláštního bílého prachu. Tmavě rudé, v ranním světle téměř černé skvrny pokrývaly skoro celou podlahu. Na původně vybílených zdech byly tisíce zaschlých rudých kapiček.

Maxian se obrátil a vyrazilo mu dech, když uviděl, že na stole za ním jsou nakupeny stovky kostí. Velké, malé, hromádky prstních kůstek, žebra, lopatky. Bez přemýšlení sečetl pozůstatky – *tři dospělí, jeden větší, než je obvyklé, čtyři děti…*

Princ ztuhl, protože nyní si konečně uvědomil, kde je. Loděnice. Dromiův dům, jeho žena, bratr a děti. Vzpomínky na dlouhou děsivou noc se zvolna vynořovaly z hlubin paměti. Přemožen hrůzou, sevřel oběma rukama okraj desky stolu. Kosti zachřestily, a jak se stůl zakymácel, padaly dolů a vířily prach.

ŠKOLA KOUZELNÍKŮ

Krátce před obdobím záplav, kdy z pouště přicházely prudké bouřky a vítr přinášel sladkou vůni deště, který smáčel prach, byl Dwyrin konečně uvolněn z umývání nádobí. Spolu s ostatními chlapci, včetně Kylluna, přemluvili hlídače u brány, aby jim dovolil jít se koupat k řece. Probudili Ahmeta z odpolední dřímoty, aby jim

dělal doprovod. Mistr neodolal jejich rozzářeným obhčejům a svolil. Vzal si s sebou slunečník a několik svitků, které si chtěl ještě prostudovat. Slunce pálilo z modré oblohy, a dokonce i Ahmet byl potěšen vyhlídkou na malý výlet za hranice školy.

Cesta ke břehu vedla z kopce mezi palmami a hustým rákosím. Chlapci s veselým křikem vyběhli na písčitý břeh malé tiché zátoky. Ahmet se usadil pod palmou a začal se ovívat listem papyru. Chlapci netrpělivě čekali. Ahmet se pozorně rozhlédl nahoru a dolů po řece, jestli neuvidí podezřelé klády, zvlášť ty s nehybnýma očima. Pak mrkl a pokývl na chlapce přešlapující na břehu.

Dwyrin se vrhl do vody. Takhle si už dlouho nezaplaval. Rozhodně ne od své nedovolené návštěvy starého chrámu boha se sokolí hlavou. Chlapci měli řeku zakázanou nejen kvůli zrádným proudům a hlubokým tůním, ale především kvůli posvátným krokodýlům, kteří byli připraveni přijmout oběť i mimo obětní čas. Sofos cákal na Dwyrina a ten mu to oplácel. Sofos se na něho vrhl a Dwyrin se smíchem odběhl stranou.

Raova sluneční bárka se vznášela nad západními vrchy a její paprsky barvily řídká oblaka do nachova. Ahmet vzhlédl od *Libre Evion*, aby viděl Dwyrina, jak se právě mrská na konci dlouhého lana. Na vrcholu oblouku se pustil a s divokým výkřikem rozstříkl gejzír vody. Ostatní chlapci se tísnili u paty nakloněné palmy, v jejíž koruně byl provaz uvázán. Sofos zachytil konec lana, které se zhouplo nazpět, a couval výše na břeh. Ahmet se usmál a vrátil se k nejasné pasáži, kterou se zrovna prokousával.

# # #

Dwyrin zajel hluboko do kalné vody a jeho nohy se zabořily do želatinového bahna na dně. Několikrát kopl, aby se vymanil z jeho sevření, a udělal několik temp směrem k hladině. Bahno nepustilo. Zkusil to znovu a cítil, jak jej chladná hmota stále více svírá. Trochu se přikrčil a znovu se napjal. Voda u dna byla chladná, vysoko nad sebou viděl Ra, jehož tlumené chvějivé paprsky pronikaly vodou. Začal divoce hrabat a hrdlo se mu stahovalo, jak se bránil nadechnutí. Cítil, jak mu údy těžknou a voda mu proniká do nosu.

Ahmet na břehu zvedl oči od svitků. Cítil nějaké lehké narušení oblasti, ve které držel krokodýly v bezpečné vzdálenosti. Odložil svitky a vztyčil se. Sofos právě letěl vzduchem a se šplouchnutím přistál na hladině. Chlapci na břehu do sebe strkali, aby zachytili provaz. Opět pocítil nějaké zachvění. Ahmet použil Oka, aby propátral okolí.

Dwyrin se znovu přikrčil, plíce mu praskaly a srdce bilo jako kovářské kladivo jeho otce. Zabral rukama a nohy nechal volně. Zkusil to podruhé, ale jen se zabořil ještě hlouběji. *Bohové, pomozte!* Myšlenky se mu začínaly mlžit, v uších cítil nesnesitelnou bolest a zoufale se mu chtělo nadechnout. Zaplavil ho příval strachu. Začal si v duchu přeříkávat meditaci zklidňující mysl. Když už musí odejít, odejde klidně.

Vodou nad ním prolétlo cosi temného. Dwyrin otočil hlavu a skrze zvířené bahno uviděl Ahmetovu tvář. Učitelovy pevné ruce ho uchopily a trhly jím vzhůru. Ahmet několikrát kopl nohama, bahno povolilo, Dwyrin z něj vyjel jako zátka z hrdla amfory a společně stoupali k hladině.

# # #

Kancelář představeného školy byla tmavá a stísněná, na stěnách, od stropu až k podlaze, visely rozvinuté papyrové svitky. Z nich upřeně hleděli bohové a bohyně, démoni a králové, kněží i zlí duchové. Ahmet klečel na umyté kamenné podlaze, sandály odložil vedle dveří. Dlouhé tmavé vlasy sepnuté měděnou sponou mu zplihle splývaly na ramena. Oči měl upřené na úzké spáry mezi kamennými dlaždicemi, ruce volně položené na kolenou.

Představený poklepal srolovaným dopisem převázaným stuhou s rudým proužkem o desku stolu. Byl to drobný mužík s jemně řezanými rysy, pod hustým špinavě žlutým obočím se leskla dvě jasná očka a dlouhý nos prozrazoval nabatejský původ. Jeho štíhlé, žilami protkané pavoukovité ruce si pohrávaly s těžkou voskovou pečetí dopisu.

„Takže jsi měl dojem, že se něco snaží proniknout ochranou. Mohlo to být namířené proti tomu chlapci? Nepřítel jeho klanu? Osobní nepřítel?“

Ahmet vzhlédl a upřel na mistra klidný pohled. „Ne, mistře. Ten chlapec nepochází z žádné významné rodiny. Jeho smrt nebo utrpení by nikomu nepřinesly užitek ani výkupné. Jeho otec je kovářem ve vzdálené Hibernii a rodina je chudá. Nemá tu žádné nepřátele."

Představený udiveně povytáhl obočí. „Chudý a k tomu barbar? Jak se vůbec dostal do školy?"

Ahmet pokrčil rameny a rozpřáhl paže. „Našli ho imperiální hledači čarodějů. Štědře jeho rodině zaplatili a přivedli ho sem. Úřad pro kouzelnictví mimo Alexandrii mu zaplatil studium. Mezi mladšími studenty je pět nebo šest takových chlapců."

Představený stiskl úzké rty a poklepal si svitkem na bradu. V zamyšlení přivřel oči a tiše pozoroval řezby a obrázky na stěnách. Po chvilce opět soustředil pozornost na klečícího vychovatele. Letmý úsměv zdůraznil vějířky v koutcích jeho očí. „Tak tedy někdo uvnitř školy? Závistivý student? Někdo místní, jehož se dotkla nějaká malichernost?" Představený vsunul svitek do proutěného košíku na kraji stolu. To zatím počká.

Mistr uvažoval. „Ten chlapec, Dwyrin, je mezi ostatními docela oblíbený. Je tu jeden, který by na něho mohl mít spadeno, ale to je také student druhého ročníku. Jeho síla nestojí za řeč."

Představený se předklonil a opřel se o tmavou desku stolu. „Kdo na něj má ‚spadeno'? Proč o tom už dávno nevím?"

„Ta věc není nijak důležitá, mistře. Ten Hibernian se jednou po večerce vytratil a v sadech u řeky ukradl pár pomerančů. Když se vrátil, snažil se to navléct tak, aby vina padla na někoho jiného. Pochopitelně, že jsem ho odhalil, ale před tím jsem ještě dal výprask tomu nepravému."

„Že by ho nenáviděl kvůli tomu výprasku? Kdo je to?"

Ahmet se díval stranou, jako by ho něco velice zaujalo v rohu za mistrovými zády. „Mluv, Ahmete."

„Kyllun z Cilicie, pane."

Představený takřka neslyšně zasykl a Ahmet se přikrčil.

„Syn prétora Makedonie? Při Horovi, Ahmete! Měl jsi přece jasný příkaz, abys s tím hochem jednal v hedvábných rukavičkách! Jeho otec je pověstný svou výbušnou povahou. To, že poslal svého

syna do naší malé školy, je známka přízně, se kterou si nemůžeme zahrávat.“

Představený si sedl zpět do křesla a zabořil se do bavlněných podušek. Je oči zavadily o svinutý dopis. „Řekni mi o těch dvou chlapcích. Všechno. Jak prospívají, kdo je lepší při vyučování, který z nich je rychlejší. Všechno, Ahmete, všechno.“

„Tedy,“ začal Ahmet, „především se nejedná o dva chlapce, ale o tři…“

# # #

Když Ahmet skončil, Ra se již skryl za západní obzor a vedl svou sluneční bárku do podsvětí. Následovala dlouhá chvíle ticha, pak se představený zvedl a obešel stůl. Jeho bosá chodidla lehce pleskala po tmavé dlažbě. Ahmet stále klečel. Dlaně mu zvlhly a snažil si je utřít o suknici. Představený se zastavil před papyry, na nichž bylo zobrazeno předávání válečné kořisti faraónovi vládcem podrobené Meroe. Gazely, ibisové, hroši, kozorožci a další zvířata zdobila jejich hrbolatý povrch. Se rty stisknutými do tenké čárky se mistr obrátil na vychovatele: „Zítra, Ahmete, vezmeš toho Hiberniana do hlubin pod chrámem, do sklepení zasvěcení, a uvedeš jej do druhé sféry prohlédnutí. Obdaříš ho všemi milostmi a silami, které z tohoto stupně vyplývají, a dáš mu třetí oko vnímání. Vyvoláš síly, které dřímají v jeho srdci. Učiníš jej jedním z nás, jedním z osvícených.“

Ahmet užasle hleděl na představeného, jehož jasný, důrazný hlas mu doznával v hlavě.

„Mistře,“ vypravil ze sebe, „chlapec ještě není připraven! Je teprve ve druhém ročníku a není o nic lepší ani horší než jeho spolužáci. V poslední době se sice zlepšil, ale ne více, než třeba Patroklus z Archimedei. Má před sebou ještě dva roky, než bude moci projít takovým zasvěcením!“

„Ano, ale přesto ho zítra vezmeš do hlubin chrámu a učiníš jej kouzelníkem druhého řádu. Staniž se má vůle. Já poroučím, ty posloucháš.“

Ahmet sklonil hlavu. Představený školy je představený školy, a Ahmet přísahal, že ho bude vždy poslouchat. Mistr pokynul Ahmetovi, aby vstal, a sukovitou rukou ho poklepal na rameni.

„Pokud chlapec nepřežije cestu ke druhé sféře, jeho smrt padne na moji hlavu, nikoli na tvou. Já jsem poručil, ty musíš poslechnout. Odejdi s čistým srdcem, mladý příteli, a raduj se za toho chlapce, který učiní tak velký krok do našeho světa.“

Mistr se usmál, ale Ahmet úsměv nedokázal opětovat. Poklonil se a vycouval vyplétaným rákosovým závěsem. Venku se Ahmet poklonil písaři, který seděl vedle dveří, pera a listy papyru při ruce.

„Vážený Niisi, odešli zprávu strážcům podzemí, že zítra, až slunce bude nad obzorem, k nim z vůle Ra a Thovta přijdu s tím, jenž má být povýšen.“

Písař pokývl vyholenou hlavou a začal psát.

# # #

Dwyrin se probudil, hlava ho bolela a údy měl ztěžklé únavou. Spal špatně, neustále se vrtěl a převaloval, jak nemohl najít cestu do Morfeova náručí. Bylo velmi časně a kalné světlo svítání pronikalo dovnitř mezerami v okenních žaluziích. Z okolních pryčen slyšel tlumené oddychování ostatních chlapců. Náhle plně probuzený se otočil a otevřel oči. V nohách jeho postele stála vysoká postava v dlouhém, černočerveně kostkovaném plášti. Na mohutné hrudi se jí v matném světle leskl bronzový kotouč. Černá hlava na dlouhém krku byla zakončena ostrým zobanem. Zpod kápě na něho hleděly dvě lesklé černé oči.

# # #

Dwyrin v hrůze vyvalil oči a snažil se v posteli ukrýt před zjevením, jež bylo jistě oživlou malbou ze stěn chrámu.

„Pojď,“ zaslechl dutý hrobový hlas. „Osiris tě volá do hlubin Tuatu.“ Postava pozdvihla ruku pod šedočerným plátnem, zakončenou třemi hákovitými prsty. „Pojď, Dwyrine MacDonalde.“ Dwyrin v hrůze zíral na zjevení. Mozek odmítal pracovat. Postava pokynula a její róba vydala měkký šustivý zvuk. Z šera se vynořily

dvě černé zakrslé postavy bez tváří. Jejich ebenová těla byla pomalována čarami a spirálami. Uchopily Dwyrina za paže a téměř neslyšně jej zvedly z postele.

Dwyrin se v hrůze nezmohl na křik, natož na odpor, když jej za postavou s hlavou jeřába vyváděly ze společné ložnice.

Za časného rána byly pozemky školy tiché. Ptáci nezpívali, ani od kuchyně nebylo slyšet obvyklý halas. Pod narůžovělým nebem panoval klid. Muži bez tváří vedli Dwyrina podél hlavní budovy a pod arkádou, která ji oddělovala od knihovny. Dolů po schodech do zadních zahrad a po dlážděné cestě k zadní bráně. Tam, v hlubokém stínu pod spletí ibišku a psího vína, Dwyrin zahlédl drobnou postavu s dlouhou holí, celou oblečenou v bílém a světle modrém. Pak postava zmizela, těžká vrata se otevřela směrem ven a muži bez tváří jej mlčky vedli mezi stromy a roztroušené křoviny.

Za pásem palem a křovin za školou jej dvojice pustila. Postava s jeřábí hlavou ukázala na stezku, která vycházela z křovin a vedla ke kopcům, balvanům a skalám, které se tyčily za úzkou rovinou lemující řeku. Dwyrin tázavě pohlédl na jeřába.

„Jdi," řekl hluboký hlas. „Jdi k branám smrti. Budeme tě následovat."

Dwyrin se rozhlédl. Ra nad východním obzorem vrhal žluté skvrny na nakupené rudé balvany. Od západu vanul chladivý větřík a Dwyrin v lepším světle viděl, že jeřáb má na rukách množství zlatých náramků a jeho oděv je z těžkého brokátu. Na hrudi měl zavěšen bronzový sluneční disk, který zářil v bledém světle. Jeřábí hlava byla černá a hladká, od zapadlých lesklých očí se směrem dozadu táhly dva karmínové proužky. Paže, silné a mohutné, byly zakončeny třemi prsty. Jeden z nich právě ukazoval na stezku vedoucí mezi vrchy. Muži bez tváří někam zmizeli.

Dwyrin se otočil a vydal se po cestě, pod nohama cítil chlad kamenů a oblázků. Stezka vedla vzhůru úzkým údolím zarostlým křovím a bodláčím. Jeho ostny mu zraňovaly nohy a příkrý výstup mu krátil dech. Na vrcholu stoupání cesta zahýbala doleva podél vysoké skalní stěny a procházela mezi dvěma ohromnými balvany. Dwyrin prošel pod převisem a octl se v jakési skalní míse, nad kterou

bylo mezi skalami vidět nebe. Když zaklonil hlavu, uviděl kroužící supy a několik řídkých, narůžovělých oblaků. Začínal slunečný den.

Naproti němu, na druhé straně prohlubně, bylo ve skále vytesáno sedm vysokých bran. Vedle každé byla ruka s reliéfem některé z postav, které znal z chrámu. Sedm bran a sedm dávných bohů. Dwyrin si uvědomil, že jeřáb přistoupil těsně k němu.

„Zvol," zašeptal. „Zvol bránu, která určí tvůj osud."

Dwyrin vykročil, a po velkých břidlicových deskách, které byly roztroušeny na dně pánve, došel k bráně, kterou střežil muž se sokolí hlavou. Křídla kamenné brány se otevřela. Do tváře jej udeřil závan horkého vzduchu přinášejícího vůni tymiánu a skořice. Uvnitř viděl postavy, které jej vítaly s úsměvem a otevřenou náručí. Ucítil šťouchnutí do zad a vklopýtal mezi ně.

Kamenná brána se za ním tiše zavřela. Z šera se vynořil jeho doprovod. V třepotavém světle pochodní viděl, že jsou to muži s přívětivě se usmívajícími maskami; jejich oči však byly bez života. Jejich paže se ho lehce dotkly, sňaly z něho noční košili. Otočil se, aby našel muže s jeřábí hlavou, ale ten byl pryč. Muži, kteří ho doprovázeli, ho lehkým dotykem prstů obrátili zpět a postrkovali jej směrem k portálu na protější straně chodby. Podél zdí seděly mohutné sochy ozařované neklidným světlem pochodní, které jim hořely u nohou. Vzduch plnila vůně kadidla.

Z dálky sem doléhal hluboký zpěv a dunění bubnů.

Dwyrin se otřásl, přestože zde bylo velmi teplo. Doprovod jej spěšně provedl dveřmi na konci chodby. Za nimi se octl v místnosti s dlážděnou podlahou a velikým oknem, z něhož, kam až oko dohlédlo, byl výhled na ohromné město se stříbrnými domy, zlatými střechami a zelenými stromy. Dwyrin se zastavil, ohromen výhledem na modrá jezera, žírná zelená pole a slunce stojící vysoko na obloze.

„To ještě není pro tebe," ozval se za ním hluboký hlas jeřába. „Tudy," řekl, a odpoutal Dwyrina od vize zlatého města, aby mu ukázal úzké schodiště klesající po levé straně.

„Zde jsou tví sluhové, kteří tě ustrojí do roucha novice. Pomažou tě posvátnými oleji, umyjí tvé nohy v levandulové lázni, připraví tě na sestup do hlubin." Dwyrin, zahleděný do hlubokých očí jeřába, cítil, jak mu uvazují suknici, přes ramena navlékají tuniku a potírají

jeho paže a nohy oleji a parfémovanou vodou. Odněkud sem stoupal hustý dým, a když se zhluboka nadechl, cítil, že má podivně lehkou hlavu. Jeřáb odstoupil a znovu se ozval zpěv.

„Nyní sestup do říše temnoty.“

Dwyrin se postavil na vrchol úzkého schodiště, které příkře klesalo do srdce země. Položil nohu na první stupeň.

„Nyní sestup do říše strážců.“

Světlo loučí pohaslo a dál postupoval po hmatu. Vzduch se chvěl zpěvem jeho doprovodu a ostrým vzdáleným hlasem jeřába.

„Nyní sestup za světlo, za viditelné i slyšitelné.“

Dým a pára kolem něho divoce kroužily, stěny se rozestoupily.

„Nyní sestup tam, kde není viditelného, do slepoty, do *nicoty*.“

Schodiště skončilo a Dwyrin šel dál po jemném písku.

„Nyní sestup do srdce země.“

Tma byla naprostá. Někde v dálce se vlnily matné záblesky světla, ale Dwyrin měl oči pevně zavřené. Před ním se míhaly jasné zlaté, modré a smaragdové jiskry.

„Nyní sestup, opusť tělo, ponechej jen *ka*, jen *sekhem*.“

Zem se ztratila a Dwyrin se pohyboval záplavou křehkého světla.

„Nyní sestup do věčnosti, do konečnosti, do nicoty.“

Z prázdnoty a chaosu světla a tvarů povstal žulový trůn, na němž seděla obrovitá postava muže s plnovousem, oděného do znaků královské moci.

„Nyní sestup do světla, do svobody, k podstatě všech věcí.“

Dwyrin stál před dávným králem v záplavě světel a barev. Král se sklonil a promluvil, ale z jeho úst nezazněla žádná slova, jen barvy, tvary a tóny hudby. Obklopily Dwyrina a ten náhle cítil, jak se v něm cosi prolomilo. V jeho žaludku vzplál plamen a vyrazil všemi směry. V hrůze vykřikl a padl na záda, neschopen pohybu. Plameny mu tryskaly z prstů, očí, úst. Jeho tělo shořelo, zůstala jen čistá mysl. Obrovský král dosedl zpět na trůn a pozdvihl žezlo života. Na jeho konci se otevřelo veliké oko a Dwyrin cítil, jak je do něho vtahován. Bezhlesně kvílel, když byla jeho ka uchvácena divokým vírem.

V dálce, zastřené změtí barev, slyšel jeřábův křik, ale nebyl schopen rozeznat, co říká. Kousek po kousku byl strháván do velkého zářícího oka. Cítil všeobjímající strach. *Nezbude ze mě nic*,

křičely jeho myšlenky, *nic!*Bude rozerván a nikdo už nevzpomene na Dwyrina.

Nenechám se ovládnout strachem, pomyslel si, a začal recitovat meditaci soustředění a vyčištění mysli, kterou se učili ve škole. V tu chvíli se mu v nohách a pažích opět rozhořely plameny. Zaváhal, ale vzápětí pokračoval. Hlavou mu zněl jakoby z nesmírné dálky Ahmetův hlas. *Mysl, která je prosta strachu, má moc nade vším*. Plameny byly stále palčivější a Dwyrin již téměř na pokraji zoufalství, ale nyní se žár obrátil dovnitř. Srdce se mu na okamžik zastavilo; pokračoval recitací meditace z První brány Hermovy, která studentům umožňovala vidět nejasné obrysy skutečného světa.

Jeho tělo bylo tvořeno čistým plamenem jasnějším než hvězdy, a ten nespoutaný živel uvnitř mu stoupal podél páteře až do hlavy. Dwyrin cítil, jak se jeho hlava, zahalená vírem světla a barev, trhá vedví. Celý trůnní sál zalila zlatá záře. Obří král sklonil žezlo života a vše se ztratilo v chaosu, tmě a prázdnotě.

Dwyrin narazil koleny na chladnou dlažbu a bezvládnýma rukama hledal oporu. Celý se třásl. Dvě silné paže ho uchopily a postavily na nohy. Přitiskl se k hřejivé hrudi a tvář mu zakryla záplava navoněných vlasů. Dwyrin se rozvzlykal a zabořil obličej do mužova ramene. Po tvářích se mu koulely slzy.

„Klid, chlapče, klid, už to bude dobré," řekl jeřáb Ahmetovým hlasem. Zdvihl Dwyrina a nesl jej zpět větrnými chodbami a průchody labyrintu.

\# \# \#

Ra byl již vysoko na obloze, když se Ahmet dostal k zahradní bráně a lehkým kopnutím ji otevřel. Převlek jeřába opět uložil do santálové truhly v místnosti nad zlatým městem. Vyčerpaný Dwyrin spal v jeho náruči. Ticho pozdního rána již narušovalo kokrhání kohoutů a zpěvy noviců a jejich mistrů v chrámu. Nikým neviděn, sešel mladý mistr po schodech od zahrady a pokračoval stinným loubím k ubikacím mistrů. V jeho malé cele byl chládek a šero. Položil chlapce na své úzké lůžko a přetáhl přes něho tenkou přikrývku. Dwyrin stále hluboce spal. Ahmet se na něho ustaraně

zadíval a pak potřásl hlavou, aby zahnal nepříjemné myšlenky. Vyšel ven, opatrně zavřel dveře a zamířil ke kuchyni. Dá si pozdní snídani.

# # #

Ahmet seděl sám ve velké jídelně mistrů. Stoly byly prázdné, některé se ještě vlhce leskly po umytí. Přemluvil kuchaře, aby mu dali misku kaše a fíky. Po levé ruce měl hliněný hrnek s vodou. Zvolna ujídal sladkou medovou kaši.

„Chlapec žije," ozvalo se za ním. Ahmet přikývl a pokračoval v jídle. Představený usedl na skřípající lavici za ním. Ahmet na sobě cítil upřený pohled starcových očí, ale neotočil se, jen vzal do ruky hrnek a upil trochu vody.

„Bude spát dva, možná tři dny. Pak bude úplně v pořádku." Ahmet se pomalu otočil; stařec si prohlížel malby na stropě.

„Připravím mu místo v ubikacích učedníků druhého kruhu," řekl Ahmet. Představený přestal studovat malby a podíval se na něho.

„To nebude nutné," konstatoval tichým hlasem.

Ahmet se zvolna vztyčil. „Co to znamená?"

Představený vyňal ze záhybů pláště svitek převázaný purpurovou a hnědou stuhou. Položil jej na stůl mezi sebe a Ahmeta.

Ahmet do něho ťukl prstem. „Co je to?"

„Žádost od exarchy Alexandrie. Žádost o kouzelníka druhého stupně, aby naplnil egyptské odvody, jak je žádá východní císař."

„To že požaduje císař?" zvolal Ahmet plný nedůvěry –

„Klid, klid, mladý mistře. Není zde žádné vysvětlení, pouze žádost, abychom dodali jednoho kouzelníka druhého stupně, který tak bude součástí daně. Nic bližšího se mi nepodařilo zjistit ani od mých přátel v Karnaku, dokonce ani v samotné Alexandrii. Zástupce impéria vznesl podobný požadavek na všechny školy a chrámy v provincii."

Představený položil Ahmetovi ruku na rameno a lehce mu naznačil, aby se opět posadil. „Nejsme tím nijak potěšeni, Ahmete. Všechny školy musejí odvést svou daň, a na všechny to dolehne. Naneštěstí naše patří k těm nejmenším, máme málo mistrů a omezený počet studentů. Nemohu si dovolit poslat někoho zkušeného, dokonce ani žádného z nadaných studentů."

Ahmet prudce vstal, odstrčil lavici, tvář zrudlou vztekem.

„Takže posíláte chlapce, kterému ještě ani neraší vousy? Dostane se k Legiím a bude sloužit s muži o deset dvacet let staršími. Tam určitě zahyne, ať už v boji, magií nebo nějakou nemocí…“

Představený zachoval kamennou tvář a jen tiše přikývl. Ahmet ztěžka dosedl zpět na lavici.

„Je mi ho také líto. Ale když zvážím problémy, které způsobil, a důsledky pro školu, bude toto nejlepším řešením. Možná i pro něho.“ Představený položil Ahmetovi povzbudivě ruce na ramena. „Učil jsi ho dobře, Ahmete. Jeho duch je silný, má talent a jeho mysl je rychlá. Budu se modlit, aby se mu v cizí zemi dařilo a jeho dílo vzkvétalo.“

„Ne,“ ozval se tiše Ahmet. „Zemře. Jeho duši i tělo zničí intriky nepřátel. Sotva ovládá schopnosti potřebné k tomu, aby viděl pravý svět, tím méně, aby jej mohl ovlivňovat. V Legiích na něho budou klást příliš velké nároky. Shoří jako list papyru. Posíláte ho na jistou smrt.“

Stěmi slovy Ahmet vstal a rychle odcházel z jídelny. Představený na okamžik sklonil hlavu, pak pokrčil rameny, vstal a odcházel za svými povinnostmi.

PAHOREK QUIRINAL, ŘÍM

Thyatis si přejela opáleným prstem po takřka zahojené drobné jizvě, která se jí táhla těsně pod vlasy. Nepříjemné pohupování nosítek to ztěžovalo, ne však příliš, asi jako kdyby stála na palubě galeony na volném moři. Trochu odtáhla silnou mušelínovou záclonku, která se vlnila v čerstvém větru. Za ní byla přes okno natažena tenká bavlněná drapérie s motivy delfínů a chobotnic, která bránila kolemjdoucím nahlédnout do její malé svatyně. Zvenčí k ní doléhaly tlumené zvuky největšího města na světě, které se chystalo užít si odpoledne. Thyatis pokrčila nos, když k ní závan větru od nejbližšího nubijského nosiče přinesl pach potu a skořice.

Měla jsem jít pěšky, peskovala se v duchu. *Nejsem přeci žádná ufrněná šlechtická dcerka, aby mě nosili jako hromadu cihel.*

Přes iracionální touhu roztrhat záclonky a vyskočit z nosítek zůstala sedět uvnitř. Uhladila si přes stehna jemné plátěné šaty a připravovala se na to, aby vypadala skromně a neškodně.

Nosítka zastavila před domem a vedoucí otrok zabušil bronzovou hlavicí své hole do těžkých dubových dveří. Thyatis si zkontrolovala tenký nůž, který měla připjatý na vnitřní straně pravého stehna. Byl na místě a neviditelný. Dveře se otevřely a nosítka se opět pohnula. Zvolna a zhluboka se nadechla nosem. Už žádné přemýšlení.

Je to moje patronka, uvažovala, *nikoli nepřítel v uličkách města nebo žralok v zelených vodách Théry. Nejsem v ohrožení. Není tu žádné nebezpečí.*

Dveřník jí úslužně pomohl z nosítek. Vysoko nad ní se klenul architráv vchodu. Trochu ohromena rozlehlostí vstupní haly Thyatis neprotestovala, když ji kdosi vedl přes rozměrnou místnost dlážděnou světlým mramorem.

Dlaždice byly intarzovány motivy delfínů, mořských nymf, úhořů a žraloků. Paprsky pronikající modře a zeleně zasklenou kopulí atria dodávaly sálu iluzi mořského dna. Zdálo se, jako by se vzduch chvěl a leskl jako proudící voda. Hladké stěny v barvě slonové kosti podpíraly základnu kopule. Ve vlasech ucítila lehký závan větru. Na konci haly byla monumentální mramorová socha Poseidona, ležícího a odpočívajícího mezi delfíny a vodními nymfami. Sousoší stálo na masivním podstavci, znázorňujícím zvlněnou mořskou hladinu.

No tohle, pomyslela si Thyatis, *to rozhodně není taťkův statek.*

Oči se jí ještě více rozšířily, když ji sloužící dovedli k vládci moří. Přestože socha byla provedena přinejmenším v trojnásobné velikosti, sochařská práce i barevné provedení byly úžasné. Černé kadeře se vlnily naprosto přirozeně a světle růžová pokožka dýchala životem. Rty nymf se leskly tlumenou červení jako okvětní lístky ušlechtilých růží.

„Nádherné, že?“ Chraplavý hlas prořízl ticho. Thyatis se pomalu, napjatě otočila, koutkem oka viděla, jak se sloužící komusi klanějí. Po pravé straně sochy vedlo několik širokých stupňů do vnitřní

zahrady. Na prvním z nich stála vysoká žena, dlouhé černé rozpuštěné vlasy jí volně spadaly na záda. V nich se jako hvězdy na nebi třpytily drobné zlaté sponky. Lesklé tmavomodré hedvábné šaty jí těsně obepínaly postavu. Jemný náhrdelník z perel a surového červeného zlata mizel v měkkém šeru mezi ňadry. Thyatis měla co dělat, aby neotevřela ústa v údivu, když si uvědomila cenu takových šatů. Jen samotné hedvábí muselo stát roční výnos provincie Pannonia. Plná ústa se pobaveně ušklíbla a Thyatis se vzchopila, když si uvědomila, jak čitelný musí být její výraz pro pár temně fialových očí, které si ji měřily zpod zlatě namalovaných víček.

„Pojď, drahá, doprovodíš mě do zahrady."

Žena se otočila a ukázala téměř celá záda, která vzadu odhaloval odvážný výstřih. Pokynula jednomu ze sloužících, a ten okamžitě zmizel v hale. Thyatis následovala hostitelku dolů po schodech a žasla nad její chůzí. Zdálo se jí, že se vznáší, a přestože si o sobě myslela, že chodit umí, připadala si vedle její monumentální sebejistoty jako neohrabaný packal.

Za vysokými prosklenými dveřmi z bronzu a stříbra ležela malá zahrada zalitá odpoledním sluncem. Koruny vysokých jeřábů převyšovaly střechy domu. Takřka neviditelný příkrov jemné tkaniny mírnil sluneční svit. Úzkostlivě udržovaným trávníkem se mezi pečlivě rozmístěnými kameny klikatil potůček. Dlážděný chodníček překračující ručej vedl ke stinnému loubí na severní straně zahrady. Thyatis přešla dřevěnou lávku a zarazila se, když zaslechla jemný zvuk harfy a šepot loutny. Zalil ji hřejivý pocit klidu a míru.

Žena se posadila na pohovku pod podloubím a pokynula Thyatis, aby si sedla na polštáře vedle divanu. Thyatis byla téměř neschopna pohybu, když si uvědomovala všechny ty známky nesmírného bohatství, které ji obklopovaly.

„Jen pojď, drahá. Krista nám přinese něco lehkého k jídlu a můžeme si popovídat."

Líný chraplavý hlas vytrhl Thyatis z její ztuhlosti. Přinutila se udělat pár posledních kroků a se zkříženýma nohama dosedla mezi polštáře.

Hostitelka se kultivovaně zasmála, jako když kapky letního deště zašumí na střeše. Pohodlně se opřela a položila bílé paže na polštáře.

„Zde jsi v bezpečí, má drahá. Jsi pod mou ochranou a v mých službách. Neubližuji svým služebníkům, zvláště ne těm, kteří pro mě vykonali tak dobrou práci.“ Žena se usmála a na tvářích se jí vytvořily dolíčky. Thyatis si náhle uvědomila, že šarm té ženy nepozorovaně nahlodává její ostražitost.

„Odpusť, jestli budu hodně mluvit, ale v některých věcech mezi námi musí být jasno,“ pokračovala paní domu. „Jsem vévodkyně Anastasia de’Orelio, občanka římského města Parmy. Ty jsi Thyatis Julia z bezvýznamného statkářského rodu Clodiů. Jsi mou chráněnkou a pracuješ pro mě již pět let, přestože spolu dnes hovoříme poprvé. Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho – podle litery zákona jsi jedním z mých dětí – ale zdálo se to tak lepší.“

Thyatis sklonila hlavu, aby zakryla překvapení. Netušila, že ji její patronka adoptovala. Zmocnila se jí zvláštní směs úlevy a smutku. Konečně má nějaké místo, kam patří.

Anastasia se opět zasmála. „Na mladou ženu s tvými schopnostmi jsi velice kultivovaná.“

Thyatis na ni chladně pohlédla a vévodkyniny oči ztvrdly. Stříbrné náramky ze stovek precizních drobounkých článků na jejím zápěstí jemně zachrastily, když vévodkyně opsala rukou oblouk, zahrnující dům a zahradu.

„Tohle všechno by nemohl vlastnit hloupý nebo pošetilý člověk. Získala jsem to proto, že jsem měla – a stále mám – dobrý úsudek, rychle mi to myslí a mám *velmi* dobrou paměť.“ Thyatis se rozhlédla a ústa jí pobaveně zacukala.

„Ach,“ řekla vévodkyně, „Krista je tady.“

Thyatis se ohlédla a uviděla mladou ženu přecházející lávku. Měla na sobě jednoduché bílé šaty, ale byly z kvalitního materiálu, se světle oranžovým lemováním. Stejně jako Thyatis byla opálená a tmavě rusé vlasy měla staženy stuhami. Na první pohled se mohlo zdát, že podle tvaru úst a očí jsou s vévodkyní příbuzné, ale když přišla blíž, bylo zřejmé, že tomu tak není. To, že je to otrokyně, bylo patrné z vykládaného nákrčníku a jejího uctivého chování. Nesla velký bronzový tác se sýrem, ovocem a chlebem. Roztomile se poklonila, položila jídlo před vévodkyni a poklekla v trávě. Bez pobízení odklopila víčka dvou keramických misek. V jedné bylo

máslo a ve druhé marmeláda. Thyatis si při pohledu na jídlo uvědomila, že má veliký hlad. Pozvání přišlo krátce po svítání, a v rušném ránu byla snídaně detailem, kterým se nezabývala.

„Kristo, teď si prohlédni tuto mladou dámu a řekni, jestli je možné ji udělat ještě přitažlivější, než je nyní.“

Krista chvíli mlčela a připravovala chléb s máslem, který na porcelánovém talířku nabídla nejprve vévodkyni. Ta si vážně vzala jeden kousek. Potom nabídla i Thyatis, která se musela hodně ovládat, aby si vzala jen dva. Pak si otrokyně opět sedla a hodnotila návštěvnici pronikavýma hnědýma očima. „Myslím, že prsa má dost velká…“ začala.

# # #

Ještě po několika hodinách, když Thyatis konečně vycházela z lázní ukrytých ve sklepeních vily, měla z chladného komentáře otrokyně velmi nepříjemný pocit. Její tichý vztek narůstal, když otrokyně podle pokynů své velitelky detailně odhalovala a popisovala její zjevné i skryté nedostatky. Trvalo to celé dvě dlouhé hodiny, během kterých se Thyatis cítila jako kus nábytku, než skončily. Anastasia poté přikázala Kristě, aby návštěvnici odvedla do lázně a připravila ji na večer. Když se dostaly z dohledu, měla Thyatis co dělat, aby tu samolibou čubku nepopadla za krk a nemlátila jejím pečlivě upraveným ksichtíkem o nejbližší sloup tak dlouho, dokud by se jí trochu neulevilo. Ale rozmyslela si to a přetrpěla pozornost služebných v lázni se zarputilým mlčením.

Krista asistovala při úpravě jejího účesu, jejím líčení a potírání paží a ramen jemnými pudry a líčidly. Doteky zkušených dívčiných prstů byly velmi příjemné a Thyatis po horké lázni cítila, jak z ní zvolna opadává celodenní napětí. *Alespoň mám prsa, na která stojí za to se podívat*, říkala si pro sebe, když ji služebné oblékly do jednoduchých zelených šatů a ozdobily decentními šperky. Jedna z nich jí přidržela zrcadlo a Thyatis užasle hleděla na svůj obraz. *Nakonec to snad bude k něčemu dobré*, pomyslela si.

Otrokyně a služky ji poté nechaly chvíli odpočívat na sedátku na parapetu vysokého okna. Seděla v sametových polštářích obšitých drobnými perličkami, ale kámen stěn ji chladil do rukou. Ze svého

vyvýšeného postu viděla střechy okolních domů a snášejícím se soumrakem probleskovaly jiskry ohňů. Západní část oblohy se barvila do nachova.

Je to stejné jako na Théře, napadlo ji a vzpomněla si na školu, ve které strávila čtyři roky. Na chvíli pocítila smutek a prázdnotu a zastesklo se jí po modrých vodách kolem ostrova a jednoduchém životě za mramorovými zdmi školy. Urovnala si šaty a vychutnávala příjemný pocit z doteku kvalitní tkaniny. Prsty lehce přejela po zlatém náhrdelníku se vsazenými drahokamy.

Ty šaty stojí tolik, co celé otcovo hospodářství, říkala si, a smutná vzpomínka jí vehnala slzy do očí. Náramky a prsteny by mé bratry a sestry vykoupily desetkrát. *Proč jsem unikla zrovna já?* V duši se jí rozhostil nesmírný smutek.

Ze zamyšlení ji vytrhl lehký dotek na rameni. Otočila se a dívala se do hnědých Kristiných očí. „Neplač, paní," řekla dívka znepokojeně, „rozmažeš si líčení." Thyatis přikývla a postavila se. Otrokyně jí zkontrolovala sponky, upravila záhyby šatů a lehce přepudrovala obličej. „Prosím, pojď za mnou, vévodkyně čeká."

# # #

Thyatis si s úlevou narovnala záda u stolu stále plného rozličného nádobí. Tácky a misky z čínského porcelánu se leskly ve světle luceren, pod zbytky pečeného tetřeva bylo vidět nádherné modré a zlaté malování mísy. Na dalších podnosech byli mořští tvorové nadívaní ořechy, tři druhy pečených ryb, dva druhy salátu a rozházené zbytky kandovaného ovoce. Na okamžik zavřela oči a vychutnávala lahodný krém, který právě dojídala.

Na druhé straně stolu Anastasia pečlivě loupala blumu a pak ji dlouhým nehtem krájela na tenké plátky. Vévodkyně se laskavě usmála na Kristu, která klečela po jejím boku. S mdlým pohledem upřeným na Thyatis zvolna podala plátky blumy oběma dívkám. Thyatis se zachvěla, když na sobě ucítila hodnotící pohled fialových očí. Připadala si tu opuštěná a měla dojem, že nedaleko číhá nějaké nebezpečí. Se zazíváním se protáhla a zavrtěla mezi polštáři. Natáhla a znovu pokrčila pravou nohu a pravou rukou sjela ke stehnu, jen

několik palců od nože, který se jí podařilo přes trojí převlékání a lázeň utajit.

Anastasia dojedla blumu a počkala, až jí otrokyně omyje ruce a osuší je měkkým ručníkem. Když s tím skončila, dívka takřka nehlučně sklidila zbytky i nádobí. Když utichlo poslední cinknutí porcelánu, vévodkyně vstala, vyšla na terasu a opřela se o zídku. Thyatis opět změnila polohu a skrčila nohy pod sebe. Starší žena dlouho stála u zídky a dívala se přes střechy svého městského domu, zahradu a stáje v zadní části.

Její dům stál na vrcholku pahorku Quirinal, který se zde tyčil jak díky přírodním silám, tak díky přičinění člověka. Mezi ním a Tiberou se rozkládalo zšeřelé město. Po její levé ruce, za shlukem chrámů a mauzoleí, se rozsvěcela světla Fóra.

Na ostatních městských pahorcích blikala světla luceren, pochodní, někde se rozhořívaly hranice. Nakonec opět rozhrnula závěsy a vrátila se do letního pokoje na nejvyšším místě domu, ne většího než sedm kroků na každou stranu. Nástavba byla celá ze dřeva, se střechou z pálených tašek. Na upevnění loučí a luceren sloužily držáky z černého železa. Přes roční období profukoval skrze závěsy chladný větřík. Anastasia opět poklekla u stolu a nalila sobě i Thyatis víno z amfory.

„Město se teď zdá tak prázdné," řekla bezvýrazně. „Mor zahubil tolik lidí." Po chvilce dodala: „Chudí to samozřejmě odnesli nejvíc, to bylo ještě před tvým příchodem do města."

Vévodkyně upila trochu vína.

„Tehdy jsem se právě provdala za vévodu, který mě ze svých panství na severu vzal do města. Chtěl navštěvovat divadlo a hovořit se svými přáteli a patrony ve vládě." Znovu se napila.

„Zemřel, pochopitelně, když přišla ta nemoc, při které je strašný kašel. Ne, vlastně to muselo být později. Zemřel na tu nemoc, co člověka nutí stále pít, ale nic v sobě neudrží. Ano, byl jedním z těch, co zemřeli v noci, nikoli za dne." Thyatis seděla tiše a sledovala svou hostitelku jako ostříž. Vévodkyně mluvila jako ze sna, jako by slova nebyla závislá na její vůli.

„Na tom už nezáleží, jak jsem řekla, bylo to ještě před tím, než jsi přišla do města. No tak, napij se se mnou ještě."

Thyatis pozvedla pohár, ale jen si v rudém falernském vínu smočila rty.

„Pamatuji se na ten den, kdy jsi přišla do města," řekla Anastasia a mírně se usmála.

Thyatis jen stěží skryla překvapení. Sama si na to sotva pamatovala. Zbyla jí jen zmatená vzpomínka na palčivé slunce, práskání biče, drsný křik a chuť krve v ústech.

„Byla jsi v zástupu dvaceti nebo třiceti dalších, ruce svázané za zády, vyzáblá dívenka v hadrech. Jedna z tuctů dětí prodaných na trhu, aby jejich chudé rodiny mohly splatit své dluhy. Měla jsi nádherné vlasy, přestože tehdy byly plné bláta a špíny. Měla jsi silné nohy a bylo na tobě vidět, že jsi se nevzdala. To mě asi přitahovalo nejvíc, to že jsi měla oči stále plné života."

# # #

Thyatis zamrkala a vrátila se do reality. Ve chvilce nepozornosti Anastasia obešla stůl a nyní klečela vedle ní a dlouhými prsty se jí probírala ve vlasech. Thyatis měla co dělat, aby neucukla.

„Jsou teď mnohem hezčí," řekla Anastasia a odhrnula jí vlasy z obličeje. „Lépe se o sebe staráš." Anastasia vstala a vrátila se na své místo. Když usedla, nebylo po nepříjemných vzpomínkách ani stopy. „Mám pro tebe práci."

Než pokračovala, na chvíli se odmlčela. „Stát se nachází v kritickém období. Císař v Římě sedí pevně na trůnu a všichni nepřátelé na západě jsou pokořeni. Obyvatelstvo se začíná vzpamatovávat z moru a poslední občanské války. Daně vynášejí a provincie opět začínají být výdělečné. Přes všechny děsivé pohromy za posledních tři sta let impérium přežilo a dokonce začíná prosperovat. To je nebezpečná doba pro senát a římský lid."

Thyatis nad tím konstatováním v údivu pozdvihla obočí. Anastasia přikývla a po tváři jí přeběhl letmý úsměv. „Nikdy se nedostal Řím do větších nesnází než za vlády císařů, kteří nebyli pod žádným tlakem. Tak je tomu i nyní, kdy budoucnost vypadá růžově a nemá hranic, a kdy správu státu, který se rozkládá na tisíce mil, od temných hvozdů Británie po pouště Afriky, začínají ovládat smělé plány a vize. Zkušenost ukazuje, že císařova arogance – hledání

čehosi neodhadnutelného – je jistá cesta do pekel. Jsme ve stejné situaci, jaké čelil Božský Caesar, veliký císař Traján nebo první z Aureliů. Je to jako přiliv, který se pravidelně opakuje.“

Anastasia se odmlčela, odhodila si vlasy dozadu a stáhla je tmavomodrou hedvábnou stuhou. Ve slabém světle luceren a měsíce, který prosvítal řídkými drapériemi, vypadala unaveně, jako by ji tížilo obrovské břemeno. Lehla si mezi polštáře.

„Jestliže je to vůle bohů, smrtelník s tím nic nezmůže. Je-li to však dílo lidského sobectví a domýšlivosti, dokáže mnoho i jediná žena. Já mohu udělat hodně. A jsou věci, které můžeš dokázat ty.“ Anastasiin alt se nesl pod krovem malé místnosti.

„Sloužím císaři, přestože nezastávám žádný úřad. Všichni, kdo slouží mně, slouží jemu a jeho prostřednictvím celému impériu. Jednáme tam, kde zákon už nestačí, jak jsi sama nedávno poznala v barvířské čtvrti. Znám císaře velmi dlouho a jsem mu naprosto oddána. Nicméně…“

Umlkla a posadila se. Thyatis položila pohár s vínem a zadívala se jí do očí.

„Co víš o císaři a jeho bratrech?“ zeptala se Anastasia.

„To, co každý,“ pokrčila Thyatis rameny. „Galen je císař a bůh. Jeho mladší bratři Aurelian a Maxian jsou jeho pravou a levou rukou, které dosahují až do nejvzdálenějších koutů impéria. Až Galen zemře, nastoupí na jeho místo Aurelian a stane se císařem a bohem. Dá se předpokládat, že Maxian mu bude dál věrně sloužit.“

Starší žena vzdychla a potřásla hlavou. „Jak se dalo předpokládat. Něco ti o nich řeknu.“

„*Primus*, Martius Galen Atreus je naším císařem a bohem. Je císařem Západní říše, jak svým dekretem určil Božský Dioklecián při rozdělení impéria na dvě části. Nevím, jestli ses při svých studiích také věnovala historii, ale bylo to kvůli vyřešení problémů se státní správou, se kterými se říše díky své obrovské rozloze potýkala. Galen je synem Sexta Varia Atrea, který byl léta místodržícím provincie Gallia Narbonensis v jižní Galii. Během poslední občanské války se Galen a jeho bratři proslavili vedením španělských a afrických legií proti těm, kteří si činili nárok na trůn, Vatrixovi a Luciu Nigerovi, a vyhnali Franky a Góty.“

Anastasia se odmlčela a dlouze si povzdychla.

„I děsivé události jim přinesly prospěch. Mor, který měl na svědomí tolik Římanů, zdecimoval také frankské a gótské kmeny. I knížectví za Rýnem byla dost silná, aby zastavila postup dalších kmenů na východ. Galen zvítězil v boji o moc. Podle mých zkušeností je stejně moudrý jako prohnaný. Zdá se, že rozumí pravidlům vlády stejně jako kterýkoli jiný císař za posledních dvě stě let. A to, že má dva sourozence, kteří proti němu zatím nekují pikle, je dobré znamení.

Secundus, starší z jeho mladších bratrů, Aurelian Octavian Atreus. Odvážný chlapík, i když v bitvách si počíná trochu neopatrně. Dá se říci, že by mohl být skvělým vůdcem jezdců. Milován svým starším bratrem. Podle všech známek a poznatků je naprosto oddán Galenovi a impériu. Bude to on, kdo bude naším příštím císařem, neboť Galen zatím nemá žádné děti. Na druhou stranu Aurelian má dětí spoustu, všechny silné jako koně a všechny se mu povahu podobají.“

Anastasia se opět odmlčela a s vážnou tváří se dlouze napila vína. Krátký závan větru rozhrnul závěsy. Vstala, opět je zatáhla a s úlevou se nadechla večerního vzduchu. Z některého vzdáleného chrámu sem doléhal zvuk zvonů a gongů.

„Podívej,“ řekla. „Kněžky Astarte se modlí k Měsíci.“

Thyatis vyhlédla ven, klečíc na poduškách vedle své patronky. V dálce pod nimi, z temného severovýchodního rohu Fóra Romana, zářily v kupolích chrámu bohyně Měsíce stovky svící. Celá čtvrť byla jinak temná a tichá. Jen měsíc stoupal nad Latinské pahorky a na obloze se rozsvěcely drobné tečky.

„Ach,“ vzdychla Anastasia, „nádherné jako vždy.“ Položila majetnicky ruku na dívčino rameno a Thyatis se zachvěla. Jakoby mimoděk ji Anastasia pohladila po vlasech. Thyatis měla co dělat, aby se udržela a nevyskočila, nebo ji neudeřila hranou ruky.

Matrona pokračovala: „Aurelian má právě ty vlastnosti, které trubadúři opěvují u velikých císařů – je udatný, krásný, má rád děti a pomáhá ženám v nesnázích. Umí se chovat a má jasný hlas. Je smutné, že není tím pravým imperátorem pro nás, pro stát, pro senát, pro lid. A víš proč, dítě?“

Thyatis jen mlčky zavrtěla hlavou. Anastasia odsunula z ramene ramínko jejích šatů a pohladila ji po hebké pokožce, zanechávajíc za sebou husí kůži. Thyatis cítila podvědomý strach z přílišné intimnosti. Přesto se nepohnula, jen levá ruka jí zvolna sklouzla mezi stehna.

„Protože mu chybí dostatek zdravého selského rozumu," vzdychla si Anastasia. „Nepochybně se nebude věnovat záležitostem vlády nebo přenechá takové bezvýznamné detaily jako dovoz obilí a mincovnictví svým rádcům, a sám bude hledat dobrodružství a slávu v bitvách. Na nějakém rozbahněném poli ho zasáhne zbloudilý šíp, shodí ho vyčerpaný kůň nebo vypustí duši při obléhání nějakého franského hradiště. Vstaň, drahá."

Anastasia vstala, a protože držela Thyatis za ruce, musela vstát i ona. Šaty se jí svezly a vytvořily tmavou hromádku u jejích nohou. Z šera se ozval Anastasiin smích. Vítr sfoukl pochodně a svítilny a nahé tělo mladé ženy se koupalo v bledé záři měsíce.

„Ne," pokračovala matrona, „Aurelian nevyhovuje. Ale *tertius*, Maxian Julius Atreus, je mladý muž s velkými předpoklady. S velkými předpoklady být skvělým imperátorem. A je to mladý muž, který má rád to, co všichni mladí muži… určitě ho dokážeš velmi potěšit."

Thyatis se začervenala, jako by dostala facku. Když to vévodkyně viděla, tiše se rozesmála.

ŠKOLA KOUZELNÍKŮ

Dwyrin se opět probudil za šera, ale nad jeho postelí se již neskláněl žádný muž s jeřábí hlavou. Bylo chladno a na pokrývku dopadaly šikmé sluneční paprsky. Když se zvedal, okolo dveří zavířila červená a modrá světla, proplula podél masivních stropních trámů a snesla se na jeho bavlněnou suknici. Zamžikal a bylo to pryč. Místnost vypadala i v tlumeném světle solidně a bytelně.

Dwyrin vstal a čekal, že se každou chvíli zkroutí bolestí, ale žádná nepřicházela. Byl podivně klidný, jako by se v něm otevřela

hluboká studna a její voda nezadržitelně proudila jeho údy až do konečků prstů. Místnost byla malá, s psacím stolkem a dvěma truhlami z tmavého leštěného dřeva a bronzovým kováním. Na stěnách byly rozvěšeny svitky s texty učitelů, zakreslenými souhvězdími, rozličnými zvířaty a kabalistickými znaky.

Mistrův pokoj, uvědomil si. Žádný z učedníků nebo studentů nemá vlastní pokoj. *Co se vlastně stalo?* Kamenná dlažba ho zábla do chodidel. Prohmatal si paže a břicho. Vzpomněl si na plameny a oheň, který jej spaloval. Nenašel žádné popáleniny, žádné známky toho, že to, na co si matně vzpomínal, se doopravdy stalo. Náhle mu hlasitě zakručelo v žaludku a on si uvědomil, jak je vyhládlý.

Jeho tunika a opasek ležely vedle nízké postele. Oblékl se a odvážil se vyjít na chodbu. *Jak to ale udělám se snídaní? Podle toho, jak je Ra vysoko, je pozdě na to, aby studenti nebo mistři ještě jedli. Kuchaři na mě mají spadeno a nikoho ani nenapadne propašovat mi kousek jídla.*

Dwyrin stál v šeré chodbě, nešťastný z toho, že nemá žádného přítele, na kterého by se mohl obrátit. Patroklus býval něco jako přítel, ale po té záležitosti se včelami je to minulost. Smutně zavrtěl hlavou, aby ze sebe setřásl smutné myšlenky. *Budu muset počkat*, dumal. *Ale když mám takový hlad!*

Tiše ťapkal po hladké dlažbě a na konci chodby vykoukl z druhého patra ubikací mistrů do zahrady pod sebou. Za ní, za červenou cihlovou zdí, byla kuchyně a ještě dále společné ložnice studentů. Dwyrin se opatrně rozhlédl a tiše seběhl po dřevěném schodišti do tiché zahrady, kterou po ránu naplňovalo jen ospalé bzučení včel a much. Po špičkách přešel podél vysokých keřů k zadní zdi. Zeď byla bíle omítnuta a pnul se po ní břečťan a plané růže. Dwyrin udělal krok zpět, odhadoval výšku a zvažoval skok. Udělal ještě jeden krok vzad, když do někoho vrazil a na rameno mu dopadla čísi ruka. Ztuhl na místě a ruka ho bez potíží otočila čelem vzad. Před ním stál stařík, sotva stejně vysoký jako on, oděný v jednoduché bílé suknici a tunice. Jeho holé temeno se lesklo jako leštěný bronz. Oči se skrývaly pod hustým bílým obočím, a když se usmál, jeho tvář připomínala zmačkaný pergamen.

„Učedník Dwyrin. Jsem potěšen, že jsme se konečně seznámili. Já jsem Nefet. Po tom, co jsi prožil, musíš být jistě vyhládlý. Pojď, prosím, se mnou.“

Ruka drobného stařík spočívala na jeho rameni jen lehce, ale Dwyrin cítil, že nedokáže odporovat a je veden do přízemí ubikací mistrů. Právě když vešli do hlavní chodby, seběhl z patra po schodech do zahrady Ahmet a udiveně se rozhlížel.

CUMAE, NEAPOLSKÁ ZÁTOKA

Maxian se plahočil po dlouhé stezce, která se vinula od úzké pláže vzhůru k letnímu sídlu jeho bratra. Kdysi to bývala uzounká cestička plná kamení a děr, nyní se však proměnila v příjemný dlážděný chodník. Stezka začínala u břehu malým molem z opracovaných kamenů, v okolních skalách byly vytesány otvory pro zasunutí pochodní. S každým dalším krokem byl mladý princ mrzutější. Kdysi bývala cesta dolů k pláži vzrušujícím zážitkem, kdy bylo nutné dávat pozor na padající kamení, občas se podařilo vyplašit srnce a často doběhl dolů celý popálený od kopřiv. Dnes z toho zůstala jen nudná odpolední procházka. Všechna tajuplná zákoutí na pozemcích zmizela, pečlivě zbavena svých záhad neviditelnými zástupy zahradníků, dělníků a kameníků. Dokonce i písek na pláži byl pedantsky uhrabán a naplavené dříví uklizeno ještě před úsvitem.

Na vrcholu posledního zákrutu se Maxian zastavil a ohlédl se zpět na malou zátoku pod sebou. Vlnky na zelenomodré hladině se třpytily v pozdně odpoledním slunci. Drátěnou síť, která uzavírala vjezd do zátoky, odsud nebylo vidět, prozrazoval ji jen občasný lesk plováků ze zeleného skla, které ji nadnášely. Maxian si přejel zhrublými prsty potrhaný lem tuniky, který byl ještě plný městského prachu. Mastné vlasy se mu lepily na čelo a na tváři mu bujelo neupravené třítýdenní strniště.

Maxian se usmál, protože mu došlo, proč na něho rybáři střežící zátoku tak civěli, když na své vratké plachetničce vjížděl do jejího takřka neviditelného ústí. Přestože ho poznali, museli si myslet, že se

právě vrací z příšerného flámu. Vzápětí zvážněl, když si uvědomil, že se směje poprvé od té doby, co opustil onu márnici v Ostii.

„Pane?“ ozvalo se za ním měkce. Maxian se zvolna otočil a bezmyšlenkovitě si prohrábl mastné, špinavé vlasy. Vedle něho stála štíhlá žena s kdysi světlými vlasy, staženými do uzlu, jednu ruku udiveně zdviženou. Měla na sobě plátěné šaty s nenápadným červeným a zeleným vyšíváním, její obličej vyjadřující údiv byl vrásčitější než kdykoli jindy. „Je vám dobře?“

„Domino.“ Uklonil se a usmál se jejímu gestu. „Ne, ani moc ne. A co domácnost mého bratra?“

„Oproti vám je na tom velmi dobře, mladý pane. Podle toho, jak jste se tu objevil, řekla bych, že nevíte nic o tom, že vaši bratři udělali kolem vašeho hledání pořádné pozdvižení. Vsadím se, že každý prétor a místodržící od Janova po Syrakusy se třese před rozlícenými císařskými úředníky.“

„Ach,“ řekl, zaskočen matoucím výrazem jejího obličeje. „Hledají mě už dlouho?“

„Jen posledních deset dní. Každou hodinu sem přijíždějí poslové se strašnými zprávami… že vás ještě nenašli.“

Maxian se podrbal na hlavě a z vlasů se mu vysypalo několik úlomků dřevěného uhlí. „Předpokládám, že je nenapadlo zmínit se, proč se mnou tak naléhavě chtějí mluvit?“

Hospodyně zvolna zakroutila hlavou a v bledě modrých očích jí zasvítilo. „Nepadlo o tom ani slůvko.“

Princ si prohrábl vousy, které měl plné mastných sazí. „No, asi bych měl jít, aby si přestali dělat starosti. Ale kde jsou teď odpoledne?“

Domina se otočila a přes rameno prohodila: „Kde tak asi bývají, když tady jsou?“ a odcházela stezkou lemovanou stromy, která se vinula podél hrany útesu.

Maxian pokrčil rameny. Takže na koupel si může nechat zajít chuť. Přes pečlivě udržované trávníky se loudavě vydal k rozlehlému domu z mramoru a žuly. Po těch letech jej téměř nepoznával.

# # #

Když procházel letním sídlem, chodby v části pro služebnictvo byly prázdné a tiché. Když míjel dveře do veliké kuchyně, zahlédl asi dvanáct svalnatých mužů, kteří mlčky jedli čerstvý chléb se sýrem a olivy. Prošel kolem s botami v ruce, takže si ho ani nevšimli. Vzadu za velkým schodištěm otevřel dveře vedoucí k menšímu, jehož mechanismus byl ještě starší než pověstné velké Aurelianovy schody. Převody a ozubená kola se nehýbaly, lavičky otroků byly prázdné. Nebyl tu žádný vysoký hodnostář či významný host z ciziny, který by ocenil jejich hladký chod, kterým by jej vyvezly do patra. Vyšel po nyní nepohyblivém schodišti a na jeho posledním stupni si opět obul boty.

Když byl malý, patro letního sídla bylo hájemstvím jejich matky a bylo plné žen, dětí, malých tkalcovských stavů, všemožného nádobí a neustálého pobíhání. Přestože psi i veškerá domácí zvířata byla zakázána, bylo zde vždy plno ruchu. Staré příčky však byly nyní strženy a staré pokoje nahradily nové, s okázale klenutými stropy, dřevěnými podlahami z tmavého dřeva a stěnami pokrytými rafinovanými malbami. Maxian procházel pokoji, které byly zaplněny nábytkem, odloženým šatstvem, stoly a postelemi. Nehybné oči postav na stěnách míjel se stále rostoucí nechutí. Při jeho současném rozpoložení se mu zdálo, jako by se ze stěn i stropů snášely tiché výhrůžky. Odněkud vzadu zaslechl něco jako ozvěnu psího štěkotu a otočil se.

Nic tam nebylo. Potřásl hlavou, aby se probral a odehnal fantomy.

Před dveřmi, kterými se vcházelo do části domu, která se za léta vůbec nezměnila, se zastavil, aby si vyčistil mysl. Zopakoval si několik Asklepiových meditací a jeho duch se zklidnil. Prsty udělal ve vzduchu letmé gesto. Lehce, se sotva slyšitelným šustěním, se špína, saze a zaschlý pot, které jej poslední dny doprovázely, uvolnily z jeho šatů, vlasů, vousů a pokožky. Zaťal pravou ruku v pěst a vířící prachový oblak se zkoncentroval do tvrdé černé kuličky, kterou ve vzduchu zachytil a uložil do kožené brašny, kterou měl na boku. Zhluboka se nadechl a lehce zaklepal na rám dveří.

„Dále," ozvalo se zevnitř a Maxian otevřel těžké dveře ze santálového dřeva. Jeho bratři k němu vzhlédli. Štíhlý a šlachovitý

Galen s hladce oholenou tváří a nakrátko ostříhanými černými vlasy, které na spáncích začínaly řídnout, vysoký a mohutný Aurelian, zarostlý hustým, tmavě rezavým vousem. Galen se ušklíbnul, když uviděl svého znovu nalezeného bratra, a zakroutil hlavou. Aurelianovy světle hnědé oči zazářily překvapením a radostí. Maxian si přejel prsty zarostlou bradu a po dvou schůdcích sestoupil do mapovny. V pokoji, který nikdy nebyl příliš útulný, se ve změti papyrů, knih, poloprázdných amfor s vínem a voskových psacích tabulek nacházely dvě nové věci.

První z nich byl velký mapový stůl, na jehož rozevřených zdobených deskách se rozkládala mapa celého impéria. Všechna křesla, divany a lavice byly sraženy ke stěnám, mezi stočené svitky papyru a špinavé jídelní tácy, aby se vytvořil dostatek místa. Na světlém dřevě stolu byl znázorněn celý známý svět: od ledové Scanie na severu po neúrodnou Mauretánii na jihu, od Psích ostrovů na západě po nejzazší výběžky hedvábím oplývající Číny. Kolem velkých přístavních měst jako Ostia, Konstantinopol a Alexandrie byly roztroušeny kostičky a jehlany z červeného jílu.

Císař, oděný po způsobu hibernianských barbarů do červené plátěné haleny a širokých červených kalhot, stál s rukama v bok na východní straně stolu. Naproti němu, nad Hispánií a světle modrými vlnkami Atlantického oceánu, seděl na vysoké stoličce Aurelian, jednu nohu přehozenou přes druhou. Jednou rukou si pohrával s dlouhou slonovinovou hůlkou, která se na jednom konci větvila do vidlice.

„Jsou nějaké problémy?“ zeptal Maxian a svezl se do nízkého křesla u západního cípu Afriky. Zde, v bezpečí otcovy pracovny, na něho náhle dolehla obrovská únava. „Zaslechl jsem, že se po mně sháníte. Nevzpomínám si, že bych některému z vás dlužil nějaké peníze, které by stály za řeč…“ řekl s trochu křivým úsměvem.

„Peněz máme, kupodivu, dost!“ odsekl Galen. „To, co postrádáme, je rozmarný mladší bratr a některé jeho užitečné dovednosti. Ten, který, jak se zdá, vymetl s Bakchem všechny škarpy.“ Císař obešel stůl spěšným, nervózním krokem.

Maxian se překvapeně podíval na bratra. Takhle pobouřeného jej už dávno neviděl. „U všech bohů, bratři, jsme snad ve válce?“

Aurelian se chraplavě zasmál a v houštině vousů mu zasvítily bělostné zuby. „Tys na to přišel, císařský bratříčku! Myšička má bystrá očka, bez ohledu na své mimořádné schopnosti.“

Aurelian sjel ze stoličky a prodíral se nepořádkem ke kamennému kvádru, v jehož útrobách se chladilo víno. Galen se po Maxianových slovech zarazil, nervózně se podrbal na hlavě a otočil se. Přešel ke stěně, kde na krychlovém podstavci, na volném místě mezi lavicemi, spočíval druhý nový předmět. Kus látky, přehozený přes kamenný blok, zakrýval jakousi oválnou věc. Galen sundal těžký vlněný přehoz a objevilo se něco jako lesklý bronzový gong, avšak stojící na hraně a pokrytý tisíci drobných značek.

„Víš, co to je?“ zeptal se císař a nervózními prsty skládal přehoz do malého čtverečku.

„Ne, to nemůžu říct,“ odpověděl nejmladší princ a upil vína z poháru, který mu podal Aurelian. Vzápětí se rozkašlal a vyprskl víno na podlahu. „Fuj! No to je hnus!“

Zašklebil se na Aureliana, který si právě labužnicky nahýbal ze svého poháru. „Tohle snad pijou jen vaši osli a ty…“

„Je to *médium*,“ řekl císař, nevšímaje si mezihry svých bratrů. „Je to velice staré, starší než faraóni. Do Říma to z Egypta přivezl republikánský generál Scipio v době, kdy byl tamním místodržícím. Umožňuje kouzelníkovi, nebo někomu, kdo ovládá síly, vidět na veliké vzdálenosti, případně hovořit s tím, kdo má druhé *médium*.“ Imperátor byl nyní naprosto klidný a ukázal na svého nejmladšího bratra. „Potřebuji, abys to oživil.“

Galen poodešel stranou za stůl. Maxian se na něho užasle díval a bezmyšlenkovitě podal svůj pohár Aurelianovi. Ten škytl a přelil zbytek vína do své sklenice.

„Můj nejdražší bratře,“ řekl Maxian. „Nejsem kouzelník, jsem jen léčitel, a nepříliš silný. Tohle… *médium.*.. je něco pro imperiální kouzelníky, ne pro mě.“

Císař zavrtěl hlavou a opřel se o mapový stůl. Jeho pohled, předtím těkající po místnosti, se soustředil na Maxiana a mladý muž cítil obrovskou sílu bratrovy osobnosti. Otřásl se. Jejich otec také často míval ve tváři takový výraz. Galen znovu ukázal na bronzový kotouč. Jeho vůli se nedalo odporovat.

Maxian se postavil, otřel si dlaně o tuniku a opatrně přistoupil k předmětu. Z dálky to vypadalo jako jednolitá kruhová deska, když pomineme ty drobné značky. Zblízka však bylo patrné, že ji tvoří několik soustředných bronzových kruhů, usazených v masivním podstavci z nazelenalého kovu. Jak princ obcházel kolem podstavce, kruhy se pod závanem vzduchu, způsobeným jeho kroužením, od sebe oddělily a začaly se zvolna otáčet. Maxian udělal krok zpět a zůstal nehybně stát. Galen za jeho zády pomalu couval ke dveřím.

Maxian se mimoděk soustředil a snažil se vnitřním zrakem nalézt zdroj imaginárního větru, který kruhy roztáčel tak, že začaly tvořit nepravidelnou kouli. Při tom se ve společném středu kruhů objevilo mdlé modré světlo, které dále sílilo. Žádný zefýr neroztáčel kouli světla, která před ním teď vířila. Bezděčně pozdvihl ruku, aby si chránil oči před podvědomě očekávaným zábleskem.

Když přišel, naplnil místnost prudkým světlem, které vzápětí pohaslo. Princ přiskočil ke kamennému podstavci. Za sebou slyšel šoupavé kroky bratrů, kteří vylézali z úkrytu za jednou z lavic. Vzduch byl naplněn ostrou vůní, jaká přichází po prudké letní bouřce. Rotující kruhy zmizely. Byla tu jen modrobílá koule mající něco málo přes stopu v průměru, posetá zelenými a hnědými skvrnami, visící ve vzduchu před udivenými pohledy bratrů. Koule vydávala tichý, sotva slyšitelný šum.

„Co to je?“ zašeptal Aurelian s očima dokořán.

„To je svět,“ odpověděli oba bratři jednohlasně.

Galen i Maxian se otočili k mapě za nimi, chvíli si ji prohlíželi, a pak se jejich pohled opět vrátil ke zvolna se otáčející kouli, která visela nad kamenným podstavcem. Jedna její polovina byla ozářená, druhá tonula ve stínu. Když se dívali pozorně, viděli oblaka táhnoucí se nad Středozemním mořem.

Maxian se naklonil co nejblíže a zkoumal italské pobřeží ze vzdálenosti jednoho palce.

„V Puetoli bude odpoledne pršet.“

Galen pomalu zamrkal, jeho tvář byla stále tvrdá, jak se snažil přemoci strach, který v něm zvláštní předmět vyvolával.

„Pěkné,“ ušklíbl se. „Ukaž mi hlavní město Východní říše.“

Maxian si vzdychl, ale byl už dávno zvyklý na Galenovu netrpělivost. Pomalu začal kouli obcházet. Koutkem oka zahlédl, jak jeho bratři couvají na opačnou stranu místnosti. Koule se po prvotním impulsu sotva postřehnutelně otáčela. Maxian naklonil hlavu, jak se usilovně snažil zachytit myšlenku, která klíčila někde v podvědomí.

Aha, uvědomil si, *osa otáčení koule je nakloněná. To je zvláštní, proč?*

Zatím tu myšlenku odložil stranou. Rozšířeným vnímáním viděl chvění energie kolem glóbu, které bylo zřetelnější, jak se přibližoval. Opatrně se sklonil nad kouli a soustředil se na nalezení Konstantinopole, hlavního města Východní říše římské.

Povrch *média* zavířil a Maxian měl pocit, jako by náhle prudce padal. Překvapeně uskočil zpět a vyjekl, jak se udeřil o hranu mapového stolu. Krátká vize moře, hor a městských hradeb, které se proti němu řítily strašlivou rychlostí, se zvolna rozplývala. Bratři za ním sebou také polekaně trhli.

„Sakra!“ zaklel a třepal naraženou rukou. „Tohle jsem nečekal.“

„Cos viděl?“ ozval se zastřený hlas.

„Je vidět město, bratři, ale není to pěkný pohled.“

Galen položil ruku na rameno svého mladšího bratra a hleděl na temnou scénu na povrchu glóbu. Pobaveně se ušklíbl. „Ach, můj bratr císař má vzrušující den.“

Konstantinopol byla v plamenech.

KONSTANTINOPOL, HLAVNÍ MĚSTO VÝCHODNÍ ŘÍŠE ŘÍMSKÉ

Úder přišel s kovovým zařinčením a zábleskem bílého světla. Ohlušený Heraklius těžce dopadl na zem, na pravé oko nic neviděl. Snažil se vstát, ale nakopla ho noha v těžké botě. Jen instinktivně pozdvihl štít z mosazných plátů a silné kůže, aby si kryl obličej a horní část těla, a okamžitě na něj dopadl druhý úder, který mu vyrazil

dech. Pravou rukou přesto stále tápal ve vodě smíšené s krví po svém meči. Jeho prsty náhle narazily na drátem ovinutou rukojeť.

Na štít dopadl další úder, ale to už se Říman zvedl a zaútočil svým krátkým mečem. Ostrá čepel proťala kroužky brnění a zajela do masa. Voják zaskučel bolestí. Heraklius potřásl hlavou, aby mu krev tolik nestékala do očí. Když opět viděl, zjistil, že linie boje na předprsni se od něho mezitím vzdálila. Kolem něho se míhaly rudé pláště, jak se příslušníci gardy vrhali na slovanské bojovníky, kteří se bránili na cestě spojující dvě věže. Vzduch se naplnil jekotem, když se zkrvavené sekery gardistů zdvíhaly a zase dopadaly. Ocelový třesk zbraní přehlušil všechny ostatní zvuky. Z olověně šedého nebe se hrnuly přívaly vody. Voda, která za krkem stékala do Herakliova brnění, mu přinášela neskonalou úlevu.

Bitva se teď přenesla ven, mezi hromady žebříků a háků, které se barbarům podařilo nashromáždit pod vnějšími hradbami. Věže se zdvihaly na obou koncích vnějších městských hradeb a spojovaly je s nižšími hradbami, které lemovaly úzkou zátoku, zvanou Zlatý roh. Když Heraklius viděl, že kritický okamžik pominul, vydal se k nejbližší věži.

Z úzkých dveří právě vybíhali sapéři ve vycpávaném koženém brnění a přilbách bez hledí. Každý z nich nesl truhlík vyložený surovou bavlnou, ve kterém byly lahve ze silného nazelenalého skla. Heraklius se opřel o zídku na vnitřní straně hradeb a počkal, až přeběhnou. Za nimi šli otroci v umazaných bavlněných tunikách, nesoucí dlouhé mosazné trubky, zdobené rytými dračími hlavami. Přes záda měli přehozené jakési nářadí a na rukou silné rukavice, kryjící celé předloktí. Neustávající déšť činil povrch hradeb kluzkým.

Herakliovi se po chvilce zápolení podařilo sundat z hlavy těžkou přilbu. Vrazil ji do levého podpaží, nastavil tvář dešti a s úlevou ze sebe nechával smývat rozpálený pot. Pravou rukou si prohrábl vlasy. Dlouhé světlé prameny se mu zachytávaly za prsty.

„Bratře!“ ozvalo se seshora. Podíval se vzhůru. Z plošiny, dvacet stop nad jeho hlavou, na něho mával Theodor, jehož opálený obličej zářil v širokém úsměvu. „Pojď nahoru, Avaři se právě naloďují!“

Heraklius obhlédl situaci na hradbách. Gardisté shazovali poslední mrtvá těla na hromadu v úzké uličce pod hradbami.

Vypadalo to, že žádný z nájezdníků neunikl. Háky, které se jim podařilo zachytit na hradbách, byly odříznuty a žebříky shozeny. Sapéři napojovali své trubky a hadice na skleněné lahve a bronzové potrubí. Věděl, že už tak kluzké hradby se za okamžik změní v rozžhavené peklo. Prorazil si cestu mezi otroky a po dřevěných schodech začal stoupat na věž.

Vody Zlatého rohu se ztrácely za přívaly deště. Veliké město za hradbami mizelo v mlze a jemné vodní tříšti, ze které vystupovaly jen nejbližší obytné domy a budovy. Vypadalo to, jako by se věž vznášela v nekonečném moři šedi, plném duchů a přízraků. Theodor spolu s družstvem lučištníků hlídal úzký pruh břehu u paty hradeb. Přivítal svého bratra s přilbou na hlavě, která zakrývala jeho světlé vlasy a modré oči,

„Drahý bratře, myslel jsem, že Martina tě už dávno naučila, že červené boty se nosí jen na pole," řekl s úsměškem.

Heraklius zavrtěl hlavou a odpověděl: „Dnes oblékám oděv vojáka."

„Pak je tedy musel poskvrnit tvůj majestát."

Heraklius se podíval na své jezdecké boty ze světle hnědé kůže, pocákané krví z boje na hradbách. Skvrny už začínaly zvolna tmavnout. Poklepal mladšímu bratrovi na přilbu. „Blázne."

„Nejsem žádný blázen!" zvolal s předstíraným rozhořčením Theodor. „Jsem filozof, který ukazuje obyčejné pravdy těm, kteří jsou příliš omezení, než aby si je mohli sami uvědomit."

Heraklius jej ignoroval s léty naučenou praxí a naklonil se přes okraj věže.

Na úzké pláži, padesát stop pod ním, se hemžili barbaři a snažili se dostat do stovek člunů lemujících břeh. Varjagové na nižších hradbách na ně křičeli urážky a házeli za nimi hlavy útočníků, kterým se podařilo vylézt na hradby.

Ve všeobecném mumraji se ozval ostrý hvizd hlavního sapéra, který stál stranou a mával zeleným praporem. Gardisté, jakmile uslyšeli hvizd, běželi se skrýt do druhé věže. Také ostatní vojáci se hleděli dostat do bezpečné vzdálenosti. Muži odění v kůži vysunuli dlouhé bronzové trubky přes okraj hradeb. Otroci za nimi čekali u pák měchových čerpadel. Ozval se druhý hvizd a otroci začali

pumpovat. Heraklius se i nahoře na věži zachvěl ve svém rozpáleném brnění, když uslyšel mlaskavý zvuk, s jakým čerpadla nasávala černou tekutinu ze zelených lahví. Vojáci držící trubky se vyklonili a hořícími třískami, které měli upevněny v dlouhých ocelových držácích, zapálili smolu, kterou byla ústí trubek pomazána. Ta vzplála bledým plamenem. Hořící třísky pak ihned podali otrokům, kteří je připraveným pískem udusili. Otroci u pump znovu zabrali a plátěné hadice se napjaly, jak jimi pulsovala černá tekutina.

Heraklius se přinutil podívat se dolů, skrze mlhu a déšť, na úzký pás břehu. Zatímco mnoho barbarů se ještě rojilo pod hradbami, nespočetné množství se jich snažilo vyškrábat do provizorních člunů. Ve vodě i na břehu byly stále tisíce avarských a slovanských nájezdníků. Jejich tváře byly jen bledé, nezřetelné ovály. Obličeje Avarů byly nažloutlé, Slovany bylo možné poznat podle bujných rusých vlasů. Císař ucítil na rameni něčí ruku. Ohlédl se a hleděl do pobledlé tváře svého bratra.

„Nemusíš se dívat, bratře," zašeptal princ. „Zvolili si sami, když se odvážili na naše město se zbraní v ruce…"

Heraklius jemně odstrčil jeho rukavici a řekl: „Já jsem císař a budu do konce sledovat události, které jsem dal do pohybu." Pak se odvrátil.

Vytryskl první zelenožlutý plamen a jeho dlouhý oblouk jako by zůstal na okamžik nehybně viset ve vzduchu nad strnulými tvářemi nájezdníků, kteří se tísnili v úzkém prostoru mezi vodou a hradbami. Pak vyšlehl druhý dračí jazyk. A další. A další. V mlžném vzduchu se *flogiston* rozptyloval a klesal jako zářící oblak žhnoucího ohně. První se snesl na velkou skupinu Slovanů, která se snažila dostat se na jeden z větších člunů.

Hořící vzduch je i s lodí přikryl jako závoj. Pak jako by náhle zmizel, ale muži začali křičet a z vlasů jim stoupal dým.

V okamžiku na celé pláži zuřily zelenobílé plameny, ze kterých stoupal bolestný řev. Heraklius ucouvl, když křik nevyslovitelné agónie zasáhl jeho uši. Pod ním se muži zmítali v žáru, který jim zaživa odtrhával maso od kostí. Mnoho z nich se vrhalo do vody, aby unikli plazivým zlatozeleným plamenům, ale *flogiston* pevně lpěl na tělech a hořel dokonce i ve vodě. Tisíce vojáků neschopných

uniknout po sobě zoufale šlapaly a jejich výkřiky se mísily s praskáním kostí. Ti, které oheň ještě neudolal, se dusili nedostatkem kyslíku. Kůže praskala a maso se škvařilo, když *flogiston zatékal* do škvír v brnění a do průzorů přileb. Přetížené čluny se potápěly a posílaly ozbrojence do chladivé, avšak stejně smrtící náruče Zlatého rohu.

Úzká zátoka byla plná hořících člunů a muži, kteří hořeli a naskákali do vody, zářili na své cestě do hlubin jako umírající hvězdy. Na pláži se vršily ohořelé údy a trupy.

Theodor a Heraklius na bojové plošině věže trochu odstoupili, když k nim vítr zanesl pach spáleného masa a zvláštně nasládlou vůni hořícího *flogistonu*. Lučištníci, kteří tam byli s nimi, se také přitiskli ke zdi a omotali si cípy svých temně modrých plášťů kolem hlavy. Ozval se dunivý zvuk, jako když se probudí rozlícený titán, prohnal se kolem věže a zanikl v mlhách nad městem. Výbuch zeleného plamene ozářil spodní stranu mraků, visících nízko nad vlnami Rohu.

Heraklius se roztřeseně napřímil a začal toporně sestupovat vnitřním schodištěm věže. Útok byl odražen a čekalo ho mnoho práce. Cestou slyšel, jak Theodor na plošině zvrací.

LETNÍ SÍDLO, CUMAE

„Ach," vydechl Galen, „výborně." Odpoutal se od krutého divadla, které se dále odehrávalo na povrchu *média*. „Ti Řekové jsou opravdu šikovní." Otočil se ke svému bratrovi, v jehož tváři se stále zračilo obrovské soustředění. Císař si ho chvíli zmateně prohlížel a pak mu zamával dlaní před očima. Žádná odpověď.

„Aureliane?" obrátil se znepokojeně na druhého bratra, který rozpačitě pokrčil rameny. Znovu se otočil k Maxianovi, a když viděl, že se jeho mysl stále vzdaluje, lehce mu položil ruku na rameno a zkusmo jím zatřásl.

„Maxiane? Maxiane!"

Mladý muž se s trhnutím probral a rozhlédl se, zjevně překvapen tím, kde se nachází. Galen vzal pohár vína, který mu podával Aurelian. Maxian se zatím nejistě posadil. Galen jej stále držel konejšivě za rameno a k bezkrevným rtům mu přitiskl pohár. Maxian usrkl vína, pak vzal pohár do obou rukou, zvrátil hlavu a jedním dlouhým douškem jej vyprázdnil. Po bradě mu stekl tenký pramínek vína a vsákl se do už tak špinavé tuniky.

„Ach… Díky, bratři.“ Maxian podržel sklenici, aby mu ji Aurelian dolil z připraveného měchu. I tu vyprázdnil na jeden zátah. Pomalu se mu začínala vracet barva.

Galen se zamračil, když si uvědomil, co to s jeho bratrem udělalo.

„Jsi unavený? Jak se cítíš? Myslíš, že bys to mohl zkusit znovu?“

Aurelian se na něho zašklebil. „Myslím, že chlapec potřebuje koupel a pořádný odpočinek, má toho dost.“

Galenův obličej na okamžik ztvrdl, ale hned se rozjasnil.

„Máš pravdu. Dohlédni, ať jej otroci vezmou do lázně a pořádně ho vydrhnou. Probereme to při večeři.“ Císař se ohlédl zpět na kouli, ale ta už se opět změnila v bronzový disk. To ho rozladilo tak, že si ani nevšiml, jak Maxian, podpírán Aurelianem, odchází.

Galen přejel prsty po hladkém kovu, ale nic se nestalo. Znechuceně potřásl hlavou a vrátil se k mapě. Prozatím *médium* vypustil ze svých strategických úvah. Ta hračka je příliš drahá na to, než aby ji využíval tak obyčejným způsobem. Její čas nastane později.

# # #

Maxian vzhlédl a usmál se, když se otrokyně nahnula přes opěradlo pohovky a dolila mu do poháru červené víno. Stydlivě úsměv opětovala. Měla příjemný oválný obličej, rámovaný dlouhými černými vlasy. Maxian upil a očima sledoval dívku, která přešla k Aurelianovi, aby mu také dolila. Galen sedící na druhé straně nízkého stolku se pousmál, mávnutím ruky poslal otrokyni pryč a vzal si jednu z posledních hřebenatek s česnekovým a bazalkovým máslem, které ještě zbyly na podnosu.

„Bratře,“ řekl, čímž upoutal pozornost jak Maxiana, tak Aureliana. „Tvá únava se dostavila ihned po použití *média*, nebo přišla až později?“

Maxian se zamyslel. „Zpočátku to nevyžadovalo takřka žádnou námahu. Ale jakmile jsme sledovali císaře bojujícího na hradbách, bylo stále těžší a těžší udržet soustředění. Nakonec jsem musel napnout všechny síly.“

Aurelian se podrbal na bradě. „Možná ses díval příliš dlouho.“

„Nebo je obtížné soustředit se na jeden výjev,“ doplnil Galen. „Maxi, cítil jsi, že by tě to chtělo přenést k jiné scéně, nebo prostě úplně ukončit spojení?“

Maxian přikývl. „To je ono! Cítil jsem, že mě to táhne od toho, co vidím, jako by byl nějaký jiný děj, který mi to chce ukázat.“ Na chvíli se opět zamyslel nad tím, co prožil. „Existuje ještě další *médium*?“

Galen se usmál. „Ano, císař Východu má druhé do páru. Podle toho, co píše, jej má ve své pracovně, stejně jako já to své. Ale jeho kouzelníci nejsou schopni jej uvést do provozu.“ Imperátor vypadal docela spokojeně a uhladil si řídnoucí vlasy. „Pokud by se nám jej s tvou pomocí podařilo oživit, a byla by obě ve spojení, znamenalo by to nesmírnou výhodu.“

Maxian se škrábal na bradě a horečně tu věc promýšlel ze všech stran. Nakonec řekl: „Byla by to silná zbraň. Mocnější než legie. S tímto nástrojem, nebo několika, pokud je možné je vyrobit, by každá divize mohla jednat v naprosté souhře s ostatními.“

Galen se mírně usmál a vstal. Přiběhla otrokyně a přes ramena mu přehodila lehký pláštík. Císař si jej přitáhl kolem šíje a Nubijka mu ho sepnula zlatou sponou s ametystem. Od zátoky do jídelny proudil otevřenými okny vlahý večerní vánek. Plameny luceren a pochodní se chvěly. Aurelian zívl a také se vztyčil. Maxian dopil poslední hlt vína a vrátil pohár nejbližší otrokyni. Náhodou to byla ona černovláska, která mu před tím nalévala. S úsměvem se uklonila, přičemž se jí tunika trochu rozevřela.

„Pojďme,“ řekl císař, „bude krásný výhled na měsíc nad zátokou.“

# # #

Na hladině zátoky pod letním sídlem se odrážela ani ne polovina měsíčního kotouče. Na nejvyšším bodě návrší, na jehož mírném svahu stál dům, byl za časů Maxianova děda postaven kruhový chrám. Ve svitu měsíce se zdvíhaly štíhlé mramorové sloupy. Odtud měli výhled na celý rozlehlý záliv. Po hladině tančily stovky drobných světel, to se lodě vracely do přístavů v Neapoli a Baiae. V dálce se hvězdy skrývaly za tupým kuželem Vesuvu. Vítr zde nahoře byl ostřejší a přinášel slanou chuť moře. Zde, v šeru a známém prostředí, Maxian cítil, že obavy a napětí, které jej naplňovalo od událostí v Ostii, pomalu mizí. Galen v purpurové róbě byl jen nejasným stínem, stojícím několik stop od něho.

„Tíže impéria neleží na tvých bedrech, bratře; nemůžeš tedy vědět, jaké břemeno to pro mě je," slyšel Galenův tichý hlas. „Musím mít na paměti tisíce detailů, a každým rozhodnutím uspokojit stovky zájmů. Je to něco úplně jiného, než jsem si představoval, když jsme opouštěli Saguntum. Jsem mocný muž, někdo by mohl říci bůh. Přesto je mnoho věcí a tlaků, nad kterými nemám žádnou moc."

Galen viděl, jak se Maxian otočil a usedl na hranu zídky, která lemovala obvod chrámu.

„Každý den je zápasem, a tisíce mužů, kteří jsou mýma nohama a rukama, vedou ten zápas po celém impériu. Každým dnem nápor času a nepřátel narušuje stavbu, kterou budujeme. Každý den vršíme další cihly, maltu, každým dnem přibývá krve. Je to, jako když příliv a příboj nahlodává útesy, až z nich nic nezbyde." Přestože slova zněla zoufale, císařův hlas byl pevný a odhodlaný.

„To skončí, můj bratře. Císařství nyní žije v míru, bez hrozby invaze barbarů, nebo občanské války." Galenova řeč získala spád, jako by řečnil v senátu, přestože hlas zůstal polovičním šepotem. „Po staletích bojů se Západ konečně nachází v míru. Frankové i Germáni za Rýnem zůstávají v klidu. Už se konečně také trochu zcivilizovali. Žijí ve městech, obchodníci jsou u nich vítáni, staví domy ze dřeva i kamene. Dále na západ je už jen nekonečný oceán a směrem na jih pusté pouště. Nepřátelé nám hrozí už jenom z Východu."

Maxian, který dosud tiše seděl, se zavrtěl. „Ti barbaři, které jsme dnes viděli ve výjevu?"

Galen se tomu zasmál. „Ne, Avaři a jimi podrobené kmeny nás netrápí, ani nás neohrožují. Ovládli sice většinu Trácie a Moesie, ale dlouho ta území neudrží. Ten pravý nepřítel, bratři, číhá ještě východněji. V Persii. Dnes dokonce, přestože jsme to neviděli, jedna perská armáda táboří na východním břehu Propontu a lačně hledí ke starobylým hradbám Konstantinopole. Další se formuje v severní části Sýrie a chystá se zaútočit na Egypt. Díky bohu, můj císařský bratr stále disponuje mohutnou flotilou, kdežto Peršané nikoli. Takže si je držíme od těla – prozatím.“

Když domluvil, ozval se Maxian: „Takže za pomoci *médií* budeš moci koordinovat osvobození města s Herakliem? Stačilo by pak vypravit loďstvo jen s několika málo tisícovkami mužů, a to by barbary přinutilo vzdát se obléhání města.“

„Nějak,“ řekl Galen pobaveně, „je donutíme zrušit obléhání. Přesto ale naším hlavním nepřítelem nejsou tito nájezdníci, ale Persie. Je to Persie, koho musíme porazit, abychom dosáhli skutečného míru v impériu. Jak v jeho západní, tak východní části. Tvůj návrh je v pořádku, bratře, ale co do rozsahu příliš omezený. Prostřednictvím naší korespondence jsme se s Herakliem dohodli na konečném řešení.“

V chrámu se rozhostilo ticho, měsíc prosvítal větvemi vysokého dubu a dále stojících tisů. Chrám zalévalo stříbřité světlo a Maxian dobře viděl oba bratry. Vtom ucítil náhlý chlad. Byl to pocit velice podobný tomu, který jej naplňoval v oné loděnici v Ostii. Chvějícími se prsty si přitáhl plášť a zalitoval, že nezvolil teplejší oděv. Vítr ustával.

„Můj bratr císař navrhuje, a já s tím souhlasím, že Řím a Konstantinopol musí společně napadnout Persii a zničit ji. Jakmile toho dosáhneme, nebudou žádné smlouvy, dohadování o hranicích, žádné válečné náhrady. Persie se stane provincií impéria a bude mu navždy sloužit. Pak teprve bude mír.“

Maxian si odkašlal, hrdlo mu stahoval strach, jehož příčinu nedovedl odhalit. Promluvil, přestože – neočekávaně – bylo obtížné dostat slova přes rty: „Bratře, ten plán… není moudrý. Západ se právě vzpamatovává z morových ran a poslední občanské války. Je pravdou, že v říši je mír, ale lidé se ještě úplně nevzpamatovali a

armáda prochází reorganizací. Souhlasím s tím, že je nutné zlomit obléhatele Konstantinopole, ale invaze do samotné Persie? To vypadá šíleně…“

Odmlčel se a rozkašlal se. Cítil obrovský tlak, mnohem větší, než by se dal přičíst na vrub zlostnému výrazu v bratrově tváři. Maxian pozdvihl paži a soustředil se na své nitro. Jeho mysl byla plná zmatku a chaotických představ, ale pomocí Asklepiovy meditace se mu podařilo získat rovnováhu. Jakmile si začal v duchu recitovat známé verše, zmatek pominul a tíseň ustoupila. Nezmizelo to úplně, ale nyní si uvědomoval intenzitu i omezení té síly.

S jistým úsilím opět promluvil: „Persie je rozlehlá země a její armáda je obrovská. Po desetiletí žila v míru. Chrosoes je mocný král a má schopné a oddané generály. Země je bohatá i podle římských měřítek. K jejímu napadení byste potřebovali desítky, možná stovky tisíc mužů. Města na Západě jsou napůl vylidněná po moru, a ta na Východě na tom nejsou o mnoho lépe. Kde vezmeš muže, kteří by za vás bojovali, aniž bychom tím nastavili své krky barbarům?“

Galen úsečně přikývl. „To je důležitá otázka, bratře. S Aurelianem jsme nad ní strávili několik dní. Naše poslední výpočty ukazují, že můžeme vypravit dočasnou armádu v počtu takřka šedesáti tisíc mužů, která by na Východě bojovala po Herakliově boku. Buď klidný, zvažovali jsme to velice pečlivě.“

Císař začal chodit sem a tam a jeho sandály lehce pleskaly po mramorových dlaždicích. „Na Západě je v současné době čtyřicet legií, rozvinutých od Afriky přes Panonii až k Británii. Kromě těchto sil máme řadu roztroušených posádek. K tomu můžeme připočítat spojence z některých germánských a afrických kmenů. Podle vedení Jezdců disponuje Západní říše více než stovkou tisíců mužů ve zbrani. Tyto legie budou dále plnit své úkoly, pouze z nich vybereme vhodné oddíly. Ve stejnou dobu vyhlásíme to, co Aurelian se svým smyslem pro novátorství nazval *odvody*, na doplnění legií o nové rekruty. Zatímco bude probíhat tažení na Východ, veteráni vycvičí novou armádu.“

Maxian udiveně zavrtěl hlavou. „A kde čekáš, že vezmeš šedesát tisíc občanů v přiměřeném věku a se schopnostmi sloužit v legiích? Zapomněl jsi, bratře, že jsem pochodoval po tvém boku ze Sagunta

do Mediolana a do Říma? Viděl jsem mnohá prázdná města a pole, která se opět proměnila v les.“

Aurelian si významně odkašlal. Galen se k němu natočil a pobídl jej, aby pokračoval. Aurelian sepjal ruce před sebou a řekl: „No, my nezamýšlíme naverbovat římské občany. Chceme armádu doplnit otroky a obyvateli bez římského občanství.“

Maxian ucouvl, jako kdyby dostal ránu. Mezi spánky mu prolétla strašlivá bolest, jako by mu lebkou projela doběla rozžhavená ocelová tyč, a podivný tlak, který neustále cítil kolem sebe, se stal nesnesitelným. Zavalila ho drtivá tíže, se kterou musel bojovat celou silou své vůle. Nastalo dlouhé ticho, kdy se snažil promluvit a obnovit vládu nad svými údy. Jakoby z velké výšky viděl sám sebe, jak sedí v malém kruhovém chrámu proti svým bratrům. Na krátký okamžik zahlédl mohutný vír zlovolného dýmu a ohně, který vytryskl z těch tří postav a vyrazil přes pevninu nad moře. Byl plný nezřetelných přeludů a tváří.

Pak jako by něco puklo a tlak zmizel. „Otroky?“ zachraptěl ztěžka. „Tohle hne senátorům žlučí…“

Galen se usmál a jeho zuby se zaleskly v měsíčním světle. „Výhled na perské zlato, statky a vojenské hodnosti jim bude bližší než verbování otroků a lidí bez občanství. Krása Aurelianova plánu spočívá v tom, že odvody nejsou dobrovolné. Každá provincie a město musí splnit svůj díl, a protože odvody se nebudou týkat občanů, jistě se toho radostně zhostí.

Šedesát tisíc čerstvých legionářů je dost teď i pro budoucnost, a oni splní svou povinnost.“

Maxian zakroutil hlavou. „Nerozumím. Co bude, až splní svou povinnost?“

„Pak se stanou řádnými občany a obdrží svůj díl v půdě a penězích. Ta poloprázdná města se opět naplní novou generací Římanů. Těmi, kteří budou věrní mně a našemu domu.“

Maxian si pobaveně odfrkl. „Legie jsou věrné už od časů Augustových. Legie na západě jsou věrné tobě, císaři. Není třeba je měnit.“ Domluvil a pozoroval své bratry v měkkém měsíčním světle.

„Nemyslím,“ pokračoval, „že plán, který jste vymysleli s císařem Východu, je dobrý. Je tu více obtížně řešitelných věcí, než se na

první pohled zdá. Osvobození Konstantinopole by mohlo ukončit boje na východě. Peršané by se mohli stáhnout. Mír by se obnovil. Pokud máš takové obavy o Egypt, mohl bys své armády poslat přímo tam.“

Galen pozvedl ruku a zavrtěl hlavou. „Tvou námitku, bratře, beru v úvahu. Ale plán se již rozběhl. V sázce jsou mnohem větší věci než prostá otázka barbarů či Egypta. Rozhodl jsem se. Potáhnu na Východ, přidám se k Herakliovi a pokoříme Persii.“

Maxian pokrčil rameny. Viděl jen další smrt. „Dobře tedy. Je asi rozhodnuto.“

NA OTCI ŘEK

Ra se na obloze usmíval a hladina zčeřená drobnými proudy jeho úsměv třpytivě odrážela. Příď malé lodě se zařezávala do nízkých tmavě zelených vln a rozstřikovala drobné krůpěje. Dwyrinovy nohy se klátily pár palců nad hladinou. Žár slunečního boha jako by nad ním tvořil těžký, dusný baldachýn. Dwyrin měl zavřené oči, ale díky meditaci mistrů viděl krajinu, jak kolem něho zvolna ubíhá jako červenohnědý obraz s utajenými tmavě modrými proudy kdesi pod povrchem. Jednu ruku měl lehce položenou na částečně spuštěném kotevním laně a cítil tak houpavý pohyb lodi. Kroky členů posádky po palubě vnímal jako pleskání kapek řídkého deště.

Již třetím dnem plula plachetnice k severu po Otci řek, kolem rozpadajících se hrobek a měst Staré říše, která se zvolna navracela poušti, ze které vzešla. Ligu za ligou je poušť provázela, natahovala své prsty až ke břehům řeky, obkličovala města a úzká pole na východním břehu.

Dva týdny, které uplynuly od zážitku s mužem s jeřábí hlavou, strávil většinou v ústraní s Nefetem. Malý stařík mu ukázal zázraky a možnosti, poodhrnul závoj rituálů a obřadů, které provázely kroky kouzelníka. Dwyrin byl zprvu vyděšený, protože věděl, že je zasvěcován do mystérií, která byla zapovězena dokonce i tovaryšům školy. Poznával tajemství ohně, vzduchu i těžkopádné, ale mocné

síly země. Od té doby v jeho podvědomí šuměl neustávající proud energie, který si občas našel cestu do vědomí, jako štěbetání nespočetných a neviditelných zpěvných ptáků. Během dne se snažil nevnímat chvějivé spirály energie, které cítil v kapitánovi a posádce. Celá loď měla zvláštní tendenci se kamsi ztrácet a Dwyrin zůstával sám, jen se zelenou hladinou a rybami, které se pod ní třpytily.

Po šesti dnech cesty řeka zmohutněla. Hory, které ji poutaly od soutěsek Tel-Ašaru, bylo nyní vidět až daleko na obzoru. Polí přibývalo, byla větší a také dál od břehu. Na řece přibývalo lodí, v obou směrech je míjely dlouhé štíhlé galéry a záda veslařů se leskla potem pod palčivými paprsky Ra. Přibývalo měst a na západním břehu bylo vidět stále více monumentálních rozvalin. Skoro každou ligu mohli vidět zbytky chrámů, paláců a hrobek, utopených v olivových a palmových hájích.

Devátého dne plachetnice na noc zakotvila pod vzkvétající vesnicí. Posádka uvázala loď ke kameni zapuštěnému do břehu a všichni až na jednoho se odešli bavit do vsi. Dwyrin stál na vyvýšené zádi a sledoval, jak pomalu mizí v narudlém šeru palmového háje. Zamrkal, vidění zmizelo a před ním byl jen břeh, lemovaný hustým rákosem a osvětlený slabým světlem hvězd. Plavec ponechaný na hlídce se uložil na rohoži vedle kormidelního vesla a za chvíli usnul.

Dwyrin dlouho seděl ve tmě, cítil dech země a řeky, naplňoval ho šum větru ve skalách a stromech, které lemovaly břeh, cítil líné pohyby krokodýlů pod hladinou. Jak Neket, strážce noci, zvolna stoupal nad západní obzor, Dwyrinovo vědomí se zvolna odpoutávalo. Chatrné zábrany, které zadržovaly vidění, padly a jeho ka se vznášelo nad jeho ležícím tělem.

Země byla naplněna tlumenou září, stromy, palmy i křovinatý podrost dychtivě nasávaly vlhkost po žhavém dni. V polích, v místech, kde dobytek spal pod korunami stromů, viděl temně rudý přísvit, jako když doutná troud. Dwyrin se vznesl výše a přehlížel tichou spící krajinu. Řeka plynula k severu a její hlubiny zelenomodře opaleskovaly. Obrátil se k západnímu břehu.

Jeho ka se zachvělo a ucouvlo před chladným bílým světlem. Na druhém břehu, za palmami a vysokou trávou, se zdvíhal nepravidelný pahorek, vrhající perleťové odlesky. Kolem pahorku se rozkládalo

ohromné město, jehož hradby zářily stříbrně a bíle. Dwyrin se poručil do ochrany Athény a v duchu si neustále opakoval zaříkadlo proti nebezpečí. Zvolna zvládal strach, který v něm to podivně tvrdé světlo vyvolávalo. Vydal se přes řeku.

Na západním břehu se zastavil, jeho ochrana se zvolna rozpadala pod vlivem zvláštního světla. Dwyrin se soustředil, vyslal myšlenku k pomalým proudům řeky a nasál mocnou, jednolitou sílu Hapiho, otce vod. Ochrana opět nabyla síly a světlo potemnělo. Dwyrin se v duchu usmál a pronikl řídkou bariérou na břehu řeky. Prošel, a s úlekem se zastavil, když uslyšel skřípot svých sandálů na štěrku. Podíval se dolů a užasle pozdvihl ruce k obličeji. Byly silné a hmotné. Od pasu mu ve volných záhybech splývala suknice z bílého plátna, na nohách měl sandály z jemné kůže. Na opasku se mu houpal krátký těžký meč. Prudce zavrtěl hlavou, kolem které se mu rozevlály dlouhé copy. Sáhl si na zátylek, kde byl nejsilnější pramen vlasů sepnut kovovou sponou.

Zlehka našlapujíc prošel mezi stromy a vynořil se na široké ulici. Pozorně si prohlížel cestu, která se vinula a stoupala vzhůru. Lemovaly ji sochy sfing a lvů, po hladkém povrchu kráčel rychle. Došel k vysokému kamennému oblouku s reliéfy králů a bohů. Zastavil se a opřel se, jeho ruce se zdály bledé na pozadí tmavě nazlátlého kamene. Za obloukem, po obou jeho stranách, vyrůstaly obdivuhodné chrámy. Mezi nimi se táhla úzká dlážděná cesta. Za chrámy a jejich sloupořadími se nyní zřetelně tyčil pahorek. Teď už dobře viděl jeho stupňovitou konstrukci z žulových a pískovcových kvádrů. Nebyl to však dokonalý jehlan – celá horní třetina chyběla, jakoby uražena strašlivým nárazem.

Dwyrin prošel pod obloukem, když jej náhle cosi prudce zastavilo. Ucouvl zpět, tělo strnulé od nečekaného nárazu. Za branou se objevila postava.

„Tohle není pro tebe,“ zaskřípal hlas, jako když o sebe drhne pískovec. „Vrať se do země živých.“

Dwyrin oslepený září, která se začínala linout z pahorku, zavrtěl hlavou a znovu se pokusil projít. Postava pozdvihla těžkou ruku se zaťatou pěstí. Přestože bytost nebyla dobře vidět a její obrysy se rozplývaly, Dwyrin stačil zahlédnout vlčí hlavu s rudě žhnoucíma

zapadlýma očima. Pěst se rozevřela. Ozval se temný hučivý zvuk a Dwyrin cítil, jako by se rozpadal na kousky a jeho končetiny odlétaly jedna po druhé. Něco ostře prasklo.

Probral se na palubě plachetnice, v uších mu zněl pokřik vracejících se námořníků. Přicházeli z vesnice, opilí vínem a pivem. Odkulil se stranou, když se jako modré bludičky rozlezli po palubě, kterou viděl jako žlutě opaleskující desku. Dwyrin se otřásl a pevně zavřel oči, aby tu představu zahnal. Nepomohlo to. Naopak, vize byla ještě silnější. Blížil se k němu žlutomodrý plamen a z jeho středu zněly nízké hudební tóny, které visely ve vzduchu jako zmrzlý déšť. Dwyrin se znovu převalil a jeho děs se po žluté palubě rozléval v purpurových stružkách. Žlutomodrý plamen náhle zmizel. Dwyrin ležel ve zvětšující se kaluži nachu.

REZIDENCE PANÍ DE'ORELIO, ŘÍM

Jak Thyatis sestupovala po schodech z horního patra Anastasiina sídla, nesla se k ní směsice příjemných hlasů. Dole v atriu sbor otroků zpíval na uvítanou hostům slavnosti. Poseidonův sál byl plný lidí, hovoru, cinkání sklenic a táců s jídlem, které se jako oblaka vznášely v rukách otroků nad jejich hlavami. Naštěstí si jí žádný z bankéřů, senátorů, důstojníků Legie, jejich žen, konkubín, milenek nebo chlapců ani za mák nevšímal. Anastasiiny služebné na ní pracovaly téměř celé odpoledne. Ve zlatorudé hřívě měla vpletenou temně fialovou stuhu, která se jí pak vinula po celé délce zad. Oči, rty a linku lícních kostí měla zdůrazněny pečlivě volenými odstíny líčidel. Na sobě měla šaty z nejjemnějšího plátna, zřejmě ušité podle hedvábných šatů, které na sobě měla Anastasia ten první den. Oděv doplňoval velký, tmavě zelený hedvábný šátek, hrající jemnými zlatavými a modrými odstíny. Na nohou měla drobné zlaté střevíčky komplikovaně připevněné jemným měděným páskem, který ladně kopíroval křivku jejího lýtka. Náhrdelník z tmavého zlata a lazuritu jí spadal mezi ňadra. Díky šikovným prstům se jí podařilo před otrokyněmi ukrýt vrhací nůž i škrtící smyčku. Tichá přítomnost

zbraní ji uklidňovala a bez obav se poddala davu, který ji vedl dolů po schodech, mořsky zelenou halou do vnitřní zahrady a potom ven, do velké zahrady za domem. Tažena davem, bezmyšlenkovitě se vyhýbala otrokům, kteří na velkých tácech přinášeli z kuchyně kandované fíky, chlazený šerbet, grilované maso na stříbrných jehlicích a střízlíky s cukrem v aspiku.

Stromy v zahradě byly ověšeny lucernami a chodníčky osvětlovaly řady pochodní. Mladší část návštěvníků v pestrých oděvech se tlačila kolem bazénků a víno z amfor, rozlévané otroky, teklo proudem. Z obou stran se k ní přitočili dva mladíci oblečení jako gladiátoři, ale podle střihu vlasů a jemných rukou nepochybně patricijové. Jeden z nich ji pohladil po ňadru. Než si stačil cokoli uvědomit, chytila jej za palec a ozvalo se křupnutí. Oněmělý bolestí vytřeštěně zíral na svého druha. Thyatis bez zaváhání pokračovala v chůzi a ignorovala šeptané návrhy mladíků a dívek, lelkujících pod hrušněmi. Za posledním bazénkem byla umělá proláklina, jakési údolíčko oddělené od zbytku zahrady dřevěným mřížovím, po kterém se pnuly plané růže, vyrůstající ze záhonů hyacintů. Anastasiiným zahradníkům trvalo roky, než v údolíčku vytvořili dokonalé pythagorejské bludiště.

Zde, z dohledu domu a jeho rozzářených oken, si Thyatis chtěla odpočinout. V šeru pod dorůstajícím měsícem opatrně procházela uličkami bludiště. Kolem ní se ozývaly tlumené výkřiky a nejednou musela překračovat páry ležící přes cestičku. Nakonec se dostala do geometrického středu, kde vedle mramorového bazénku, nad kterým se tyčil bronzový faun, stály proti sobě dvě lavičky. Když pobývala v domě své paní, Thyatis sem často chodila, aby ze sebe setřásla napětí, které se jí zmocňovalo mezi obyvateli domu, a také, aby si odpočinula od nároků, které na ni Anastasia kladla. Spíše po paměti našla jednu z laviček a s úlevou se posadila. Její střevíce byly sice nádherné, ale nohy nebyly zvyklé na tak těsné sevření. Rozmotala pásky, zula se a odložila obuv pečlivě stranou. Lehce si masírovala nohy a sykala bolestí, když se dotýkala puchýřů. Myšlenky jí v hlavě poletovaly jako můry kolem lucerny.

Asi bych měla vypadnout z města, pryč od toho…

„Často myslím na totéž. Řekl bych, že skoro denně," ozval se tichý, hluboký hlas.

Thyatis ztuhla a zvolna se otočila. Postava na druhém konci lavičky byla v šeru takřka neviditelná. Chloupky na šíji se jí zježily a roztáhla chřípí. Vždy si o sobě myslela, že je mimořádně obezřetná, a přestože tento muž seděl na lavičce necelé tři stopy od ní, a byl tu patrně ještě před tím, než přišla, vůbec si ho nevšimla.

„Omlouvám se," řekla. „Netušila jsem, že přemýšlím nahlas."

„To nic," odpověděl příjemným hlasem, ve kterém vycítila stopu účasti. „Jestli ruším tvoji samotu, odejdu," řekl a pod jeho sandály zaskřípal štěrk, jak se chystal zvednout.

„Ne," překvapila sama sebe, „ne… nerušíš. V domě i na trávníku je příliš mnoho lidí, než abych se tam cítila dobře."

Jeho smích zazněl jako šplouchnutí vlnky o břeh. „Nesnáším davy. Zvlášť takové. Je tu spousta lidí, které už znám, a většinu z nich bych nejraději viděl co nejméně. Jen pletichaří a tlachají o tom, kdo má čeho více. No a hostitelka, naše drahá paní domu. Matrona s významným postavením ve… společnosti a neukojitelným apetitem."

Thyatis se nepozorovaně usmála. „Takže ji znáš."

„Léta! Vždycky chtěla, abych se zařadil do družiny jejích mladých obdivovatelů. Bolí tě nohy?"

Thyatis udiveně zamrkala. „Aha, jsou otlačené od střevíců. Jsou úplně nové a… nejsem na ně zvyklá."

„Smím?" Thyatis ucítila dotek dvou pevných silných rukou na pravé noze, kterou měla opřenou o okraj lavičky. „Prošel jsem výcvikem v chrámu, zaženu tu bolest."

„Máš mladý hlas, na duchovního," řekla a zároveň položila na lavičku i druhou nohu. Jemnými prsty jí masíroval chodidla od pat k prstům.

„Když jsem byl mladší, jevil jsem určité nadání pro Asklepiovo umění, takže má matka zařídila, abych byl přijat do učení. Myslím, že chtěla zabránit tomu, abych byl ve státních službách jako můj otec. Mám dojem, že to nevyšlo. Teď trávím veškerý čas právě věcmi, které se týkají státu." Opět se zasmál. Thyatis se opřela o pružnou spleť větví keřů rostoucích za lavičkou. Jeho prsty dál masírovaly unavené svaly.

„To je příjemné," protáhla lenivě. „Pracovat pro paní není jednoduché. Jednou musím dělat něco, co mi jde a co umím, vzápětí zas něco, co nesnáším. Stále mě dohání k šílenství."

„A vzápětí je milá a vlídná," dodal. „Doufám, že jsem se tě nedotkl tím, jak jsem o ní před chvílí mluvil."

„Ne," zasmála se pro změnu ona. „Bylo to přesné. Není spokojena, dokud není vše přesně podle jejího. Ale to se mění ze dne na den…Au!"

Prsty se zastavily, pak lehce přejely po bolavém místě. Ozval se tichý zvuk, jako bzučení včely, a mezi jeho prsty a její nohou přeskočil krátký záblesk. Thyatis prudce vydechla, když jí od paty až do hlavy proběhlo zabrnění. V tom krátkém záblesku spatřila dlouhé tmavé vlasy, krátký vous a ostrý nos. Tma, která následovala, byla hustší než předtím.

„Omlouvám se," zašeptal. „To je staré zranění. Říznutí, nebo jsi stoupla na něco ostrého?"

„Ano. Jednou jsem si ve stáji zarazila do nohy celý hřebík z podkovy." Měla co dělat, aby se neotřásla při vzpomínce na dny, kdy pak ležela v horečkách. „Toho si nevšímej."

„Dovol, abych dokončil, co tvé tělo začalo," řekl nevzrušeně.

„Jak? Vždyť je to po léta zahojené."

Pěstěný nehet přejel po starém zranění a pokračoval po lýtku ke koleni. Thyatis zasykla. Zachvění, které jí proběhlo, se přeneslo i do jiných částí těla.

„Vidíš? To staré zranění je stále cítit. Jestli dovolíš, mohu to odstranit. Ujišťuji tě, že ucítíš rozdíl. Stará zranění přetrvávají, i když nejsou vidět, a narušují tělesnou rovnováhu. Působí záhadné bolení hlavy, závratě, dýchavičnost…"

Thyatis chvíli mlčela, jen přitáhla kolena ktělu. Kněz seděl tiše naproti. Už jen myšlenka na léčivou magii ji naplňovala strachem. Vzdát se kontroly nad svým tělem, zvláště cizinci, i když docela příjemnému, bylo nemyslitelné. Dotek jeho rukou jí náhle připomněl Anastasiino hlazení. Nakonec se zvláštním rozechvěním řekla: „Ne, děkuji. Připadá mi to… nevhodné."

„Nic se neděje, paní. Takové věci jsou čistě osobní."

Nejsem žádná paní, chtěla říci, když bazének s faunem náhle zalilo žluté světlo lucerny. Kněz, nyní ve světle, zamžoural na štíhlou postavu, držící napůl zakrytou lucernu.

„A! Krista. Už je to dlouho, co jsem měl potěšení z tvé společnosti.“

„Můj pane,“ odpověděla otrokyně a hluboce se poklonila. „Má paní mě za tebou poslala. Bude se podávat večeře. Prosí tě, zdali by ses laskavě nepřipojil k tabuli.“

Mladík nespokojeně potřásl hlavou, ale vstal. Ve světle lucerny si Thyatis všimla, že je vysoký a urostlý, dlouhé černé vlasy měl stažené stuhou. Měl na sobě oděv, jaký většinou nosí filozofové, přestože měl postavu atleta. Otočil se k Thyatis, aby jí pomohl vstát, ale Krista vklouzla mezi ně. „Prosím, můj pane, musíme si pospíšit.“

Kněz se zamračil, ale nechal se odvést. Ještě než minuli ústí malé umělé jeskyně, rozpovídala se o kandovaném ovoci a dalších dobrotách, které ho čekají. Světlo lucerny ještě chvíli probleskovalo mezi keři, a pak se ztratilo. Opět padla tma a jen na faunovi se odráželo slabé měsíční světlo.

Thyatis si obula střevíce a začala zdlouhavý proces uvazování pásků.

# # #

Přestože téměř stovka otroků stojících podél stěn vířila vzduch velkými vějíři a všechna okna v domě byla dokořán, v jídelní hale bylo vedro téměř k zalknutí. Thyatis stála v alkovně chodby, která spojovala jídelnu s pokoji, kde se shromažďovali hosté. Ze svého úkrytu za závěsem dobře viděla do hlavní místnosti, kde se na pohovkách rozvalovala Anastasia spolu s hloučkem svých mladých obdivovatelů. Na čestném místě po jejím boku seděl mladý kněz. Zatímco je Thyatis sledovala, paní domu se jej neobratně snažila nakrmit úhořem v aspiku. Její smích se nesl vysoko nad hlukem, který tropili ostatní hosté. Thyatis se odvrátila a trochu pohoršené zavrtěla hlavou.

„Tady jsi!“ Do alkovny vpadla Krista s měděným podnosem, na kterém bylo nakrájené čerstvé ovoce. Pečlivě srovnané kousky

znázorňovaly mapu Achaei. Její přidrzlý ksichtík byl zkřivený zlostí. „Máš být s paní a bavit ji!“

Thyatis letmo vyhlédla mezerou v závěsu. „Myslím, že paní to všechno skvěle zvládá sama,“ odpověděla suše.

Krista položila tác na stolek a podrbala se na rameni.

„Ale to se očekává od tebe, ne od ní,“ zasyčela zuřivě. „Ty máš být ta záhadná neteř v nádherných šatech a ještě krásnějšími věcmi pod nimi. Ty ho máš roztomile nacpávat úhoři v aspiku a přitom ukazovat výstřih.“

„Já?“ podivila se Thyatis. „Po třech týdnech tady mě děsí být milá a někoho svádět. Když to řeknu tvými slovy, jsem tupá a nemám cit pro rytmus.“

„Ale já jsem otrokyně, ty huso! Můžu dostat prince do postele, ale těžko si mě vezme, no ne?“ Krista prskala jak vzteklá kočka a tunika se jí svezla z ramene. Popadla látku a prudkým trhnutím ji vrátila na místo.

Thyatis si ji udiveně přeměřila. „Princ?“

Krista obrátila oči v sloup, opatrně odtáhla závěs a ukázala směrem k Anastasii.

„Támhleten, ty kozo. Ten, se kterým jsi byla v zahradě. Nejdřív jsem si myslela, že na to máš dobrý čich a zmizela jsi s ním dřív, než vůbec někdo zjistil, že je na slavnosti. Ale ty jsi vůbec netušila, o koho jde…“ Krista dosedla na stoličku stojící ústěny a její obličej vyjadřoval čiré zoufalství.

„Ať nás Minerva ochraňuje, ty jsi… no… na to snad ani není výraz. Stále tě předvádíme, ale tobě je to úplně fuk!“ Krista vzala z tácu kousek ovoce vykrojený do tvaru miniaturního řeckého chrámu a začala jej oďobávat. „Tohle nedopadne dobře.“

Thyatis stále s otevřenými ústy zírala ven. Se stejným výrazem se obrátila ke Kristě. „Tak to je princ? Toho se paní po týdny snažila dostat na slavnost, abych se před ním natřásala jak dojná kráva na trhu?“

Krista přikývla a řekla: „Přesně tak.“

„Ale vždyť je to kněz!“ vykřikla Thyatis pobouřeně. „Mám svést kněze? To je přece zločin! Za to je hladomorna.“

„Klid, to se stává jen vestálkám," zamumlala Krista mezi sousty. „Tvojí povinností je dělat, co paní nařídí. Ať jsi její chráněnkou nebo patříš do rodiny, stále pro ni pracuješ. Dnes to znamená, že přitáhneš a udržíš pozornost toho mladíka, který, když všechno půjde, jak paní naplánovala, bude jednou císařem. Pak budeš císařovnou, když se ti podaří vzít si ho. Mám dojem, že by to nemusel být takový problém."

„Nechci být císařovnou, ty hnusná plochá dohazovačko! Chci dělat, co jsem dělala před tím, co se mi líbí!"

„Dobře, slečno s nosem-nahoru, ale stejně jako všichni ostatní hodně paní dlužíš, takže by sis na ten svůj provinční ksicht měla namalovat nějaký roztomilý obličej, upravit si vlasy a jít tam dřív, než se paní samou nudou pustí do orgií s těmi hejsky. Nebo zase půjdeš spát s otrokama, aby si všichni dobře prohlídli tvoje tělo!"

Thyatis se zúžily oči, její ruka vyrazila a předloktím přišpendlila Kristu pod krkem ke zdi. Naklonila se k ní a krutě se usmála.

„Nezapomeň, čím se živím, dívenko," zašeptala. „Nevyhrožuj mi nějakými dluhy, ani nemluv o mojí minulosti, nebo skončíš držkou dolů ve stoce a vyloví tě až v řece." Takřka jemně uvolnila škrcení a přidržela ji, aby nespadla. „Seber si tác, a ne že s tím někde zakopneš."

Krista se ušklíbla a urovnala si tuniku. Na okamžik se Thyatis zdálo, že se pokusí o odvetu. Nic takového se nestalo a Krista jen potřásla hlavou.

„Paní si o tom s tebou jistě ráda promluví," řekla Krista, než odešla.

Na zemi stál košík s hliněnými lahvemi s vínem, vyložený slámou. Thyatis jednu vytáhla a nehtem odloupla voskovou pečeť z hrdla. Dlouze se napila. Bylo to těžké řecké pryskyřičné víno. Zavdala si ještě jednou a vrátila láhev na místo. Upravila si vlasy, urovnala šaty a přesvědčila se, že všechny náramky a ozdoby jsou na svých místech. Když byla hotova, odhrnula záclonu a vyšla na chodbu.

Bavit prince, okouzlit prince. Tak dobře.

ÚSTÍ OTCE ŘEK

Třikrát vykonal Ra svou pouť po obloze, než plachetnice vplula do přeplněných průplavů delty. Po vodních tepnách proudily stovky lodí, bárek a prámů. Loď svižně proplouvala mezi mohutnými prámy vezoucími kamenné kvádry a míjela imperiální galéry o třech palubách. Otupující odpolední vedro začal konečně zmírňovat severní vánek přinášející vůni moře. Kapitán byl rád, že dopluli do hlavního města tak rychle. Chraplavě spílal líné sebrance, své posádce.

V pozdním odpoledni se řeka poblíž vesnice Fuwa rozšířila a na pravém břehu se objevila masivní žulová stavidla Alexandrijského kanálu. Tak pozdě už bylo na stavidlech volno a kapitán mumlal díky patronu cestovatelů. Stočil plachetnici napříč proudem a v mírném náklonu mířil do stínu pod vraty plavební komory. Kanál odbočoval přímo do středu Alexandrie a pokračoval dál do většího, vojenského přístavu. Tato cesta však byla vyhrazena pouze vojenským galérám. Kapitán, opřený okormidelní veslo, si zamyšleně skousl rty a vedl plachetnici druhou plavební komorou.

Zprvu zamýšlel zakončit cestu u cechovních skladů v menším obchodním přístavu a vyložit tam zboží, které přivážel z jihu. Ale stav toho kluka z domu čarodějů to vylučoval. Kapitán se podrbal na vyholené lebce a zadumaně sledoval chatrče a domy z červených cihel, které se táhly podél kanálu. Loď musela plout proti větru a navíc ji zpomaloval protiproud, kterým se v kanálu projevoval začínající příliv.

Předal kormidlo pomocníkovi a po krátkém strmém žebříku sešplhal do nízké kajuty pod zadní palubou. Chlapec, zabalený v pokrývkách, napůl ležel, opírajíc se o zadní stěnu. Oči se mu leskly a bezvýrazně hleděly do prázdna. Kapitán se dotkl jeho horkého suchého čela, zavrtěl hlavou a otřel si ruku o tuniku. Od toho starého čaroděje měl příkaz doručit kluka do vojenské pevnosti, která se vypínala nad větším přístavem. Protože do vojenského přístavu nemohl plout přímo, musel použít spojovací kanál do přístavu

obchodního, a potom by se otočil a kolem Pharu doplul na příslušné místo.

To by zabralo spoustu času, a navíc by musel připlatit nosičům v přístavu za práci v tak pozdní hodinu nebo čekat s vyložením až do rána. Kapitán potřásl hlavou, aby zahnal nepříjemné myšlenky, a ještě jednou se znechuceně podíval na třesoucího se chlapce.

Přece to musí jít zařídit nějak jinak, uvažoval, když šplhal zpět na palubu.

ŠKOLA KOUZELNÍKŮ

Ve stejnou chvíli, kdy Ra klesal do směsi kouře a mlhy nad Alexandrií a jeho posvátný disk přecházel do barvy načervenalé mosazi, daleko na jihu poslední paprsky velebeného boha pomalu klouzaly po vybílených stěnách Ahmetova pokoje. Mladý mistr ležel na své úzké posteli, nohy opřené o vyvýšenou pelest. Na jeho výrazném obličeji se zračily starosti. Očima vlhkýma od slz sledoval paprsky na jejich pouti po hrubých zdech, ale ani jejich křehká krása mu nezlepšila náladu. Nakonec, aniž by se mu podařilo setřást pocit obrovské tíže, vstal.

Jak jsem se mohl účastnit takové špatnosti, říkal si pro sebe a rozhlížel se po místnosti.

Stoupl si k oknu a ruce položil na ohlazené tmavé dřevo parapetu. Ra už byl za západními vrchy a jeho paprsky barvily vysoká řídká oblaka do růžova. Na tmavnoucím nebi začaly probleskovat první hvězdy. Vítr přinášel z pouště vůni majoránky a oliv. Ze dvora se ozýval známý hluk kuchyně a dupot chlapců, kterým skončilo vyučování a běželi na večeři.

Ahmet se podíval dolů a viděl bílé skvrny jejich tunik, jak se míhají po dvoře. Když otevřeli dveře do jídelny, dopadlo na ně bledé světlo pochodní. Zůstal tak ještě dlouho, dokud se bůh úplně neponořil do podsvětí a klapání lžic nesvědčilo o tom, že studenti i učitelé započali s večeří. V myšlenkách dospěl k nevyhnutelnému závěru, obavy jej opustily a mysl se zklidnila.

Mladý mistr se otočil do zšeřelého pokoje a po hmatu našel cedrovou truhlu, kterou mu lidé z jeho vesnice poslali, když dokončil třetí kruh. Bronzová západka povolila a začal ji vyprazdňovat. Tíha z ramen spadla a jeho dech byl vyrovnaný.

ALEXANDRIE

Byla už tma a loď zvolna plynula kanálem. Posádka bidly udržovala plachetnici v bezpečné vzdálenosti od vyzděných stěn průplavu. Všude kolem se rozkládalo město a okna dvou i třípodlažních domů svítila do noci. Vzduchem nad vodou se nesl hluk desetitisícového města. Kapitán opět stál u kormidelního vesla a jeho snědý obličej se leskl ve světlech putyk a hostinců lemujících kanál. Zde se cítil mnohem lépe, než když se kolem řeky prostírala nekonečná poušť.

Nenápadně probral problém toho malého čaroděje se svým pomocníkem, a ten navrhl velmi jednoduché řešení. Na křižovatce vojenského a civilního kanálu byla menší opevněná stavidla, jejichž posádka měla za úkol kontrolovat lodě vplouvající do vojenského přístavu. Bude vhodné nechat ho tam i s jeho papíry, ať velitel stráže později dohlédne na jeho umístění.

Kapitánovi se už zdálo, že skrze mlhu nad kanálem zahlédl pochodně stavidel. A opravdu. Když minuli prám kotvící u břehu kanálu, uviděli dvě věže a vysokou zeď jasně osvětlenou loučemi a železným košem s hořícím dřívím, který stál u blízkého přístaviště. Stavidlo bylo zavřeno a jeho naolejovaná ocelová mříž spuštěna.

„Přistanem!“ vykřikl pomocník na muže s bidly. Ostatní členové posádky se opřeli do vesel proti směru plavby. Lodní bok se zaskřípěním sklouzl po zdi přístaviště, než muži s bidly loď úplně zastavili. Kapitán přeskočil z paluby na mechem porostlé nábřežní kameny.

Asi deset stop za košem s hořícím dřívím stála strážnice, přilepená k masivnímu výběžku jedné z věží. U stěny pod loučí seděli na trojnožkách dva legionáři, hnědé pláště měli odložené

stranou. Vzhlédli a v mihotavém světle napínali oči. Dlouhé plnovousy měli spletené do copů. Když viděli, že přichází kapitán, ten nalevo se vztyčil v celé své výšce. Jeho mohutné paže připomínaly chrámové sloupy.

Postoupil kupředu a zamumlal jakousi výzvu.

„Buď pozdraven, urozený legionáři," odpověděl kapitán svou nejlepší řečtinou.

Legionář opět něco zamumlal a naklonil hlavu na stranu. Kapitán v duchu zaklel. Copak nemůže říše posílat do Alexandrie legionáře, kteří by mluvili alespoň jedním civilizovaným jazykem? Po dlouhé pantomimě a nakonec i několika netrpělivých výkřicích stráž konečně pochopila, že posádka plachetnice pro ně něco má.

Pomocník mezitím prohledal Dwyrinův plášť a cestovní brašnu a sebral jídlo a vše, co mělo nějakou cenu. Když byl s bohulibým dílem hotov, chlapce zabalil a vynesl na břeh. Tou dobou už kapitánovi došla trpělivost, protože oba světlovlasí obři se stále jen chechtali a pokřikovali. Když pomocník přinesl chlapce, vrazil jim ho do rukou a přihodil jeho věci.

Saemund, ouragos Druhé Trianské legie, nejistě hleděl na záda dvou drobných snědých mužů, kteří se vraceli na loď. Zprvu myslel, že jsou to místní obchodníci, kteří se mu snaží vnutit nějaké zboží a nechtějí rozumět jeho jednoduchému vysvětlení, že všechny peníze prohrál včera večer v kostkách. Zmateně zatřepal střapatou hlavou a začal rozbalovat podivný balík. Throfgar, jeho bratr ve zbrani, obracel listy papyru sem a tam, jak se snažil najít začátek a konec těch divných klikyháků.

„Ha, bratře," ozval se Saemund, když rozbalil moly prožranou pokrývku a vykoukl na něj zpocený Dwyrinův obličej, „nechali nám tu nalezence!"

Throfgar se nad něj překvapeně naklonil, protože podle jeho dlouhých rezavých copů usoudil, že mladík pochází odněkud ze severu, stejně jako on. Rozpačitě se začal drbat ve vousech.

„Nemůže to bejt kluk nějakýho vojáka?" nadhodil.

„Nikoho takovýho neznám," odpověděl Saemund a odnášel chlapce do strážnice. Opatrně jej položil na služební lůžko v zadní části malé zakouřené místnosti. Přehodil přes něho přikrývku a

zabalil mu do ní nohy. Pak se otočil k Throfgarovi a rozpačitě si začal lámat sukovité prsty.

„Měli bysme to říct tetrarchovi. Zůstanu tady a ty řekni Tapezovi, co se stalo.“

Throfgar přikývl a nacpal papyry do nádoby s třískami na podpal stojící vedle malého ohniště. Přešel do zadní části místnosti a po několika schodech vystoupal úzkou chodbou k masivním dveřím. Několikrát zaklepal na hrubé fošny. Za okamžik se ve výšce očí otevřela špehýrka.

„Hej, Tapezi,“ zamumlal, „řekni tetrarchovi, že tu má návštěvu.“

Tapezos něco nesrozumitelně zahučel a zaklapl špehýrku. Throfgar pokrčil rameny a odkráčel zpět. Saemund mezitím zaujal místo před strážnicí. Throfgar zkontroloval chlapce, který lehce zasténal, když mu muž nadzvedl oční víčko, a vyšel ven za Saemundem.

Za okamžik se ozvalo štrachání, dveře se opět otevřely a na nábřeží se vypotácel zívající Michel Pelos. Throfgar a Saemund se široce usmáli na Řeka, který včera v noci řádně přebral. Michel si promnul rozespalý protáhlý obličej a urovnal si opasek s mečem.

„Co se, u Háda, děje, vy rozšklebený idioti?“ zachrochtal bídnou latinou.

Saemund ukázal zpět ke strážnici. „Máš tam balíček.“

Michel se ušklíbl, otočil se a vešel dovnitř. Za okamžik Skandinávci slyšeli jeho šťavnaté kletby. Když se zase objevil, netvářil se vůbec vesele. „Pěkně přitroublej vtip. To, že jsem Řek, ještě neznamená, že mám rád malý kluky.“

Throfgar se smíchy rozhýkal jako velbloud. Saemund se také rozesmál, ale včas si všiml, že tetrarcha začíná brunátnět. Udeřil svého bratra ve zbrani do ruky, aby byl zticha, a vylíčil tetrarchovi, k čemu došlo.

„Hm,“ zhodnotil Michel situaci. „Nalezenec, ale patrně ne občan. A prolezlej nějakou nemocí. Tady pro něj moc udělat nemůžeme. Pošlu běžce k centurionovi, ať rozhodne, co s ním.“

Za několik hodin přišli dva vojenští lékaři a nechali chlapce někam odnést. Byl stále ve stejně bídném stavu. Saemund a Throfgar

právě končili službu, takže se nestarali, kam ho odnášejí. Další dvojice strážných rozdělala oheň nějakými papyrovými listy.

VILA LABUTÍ

Anastasia teatrálně zaúpěla a pokynula služebné, aby jí na čelo přiložila další chladný obklad. „Ten žár je nesnesitelný. Jako bych byla ve výhni Vulkánově.“

Thyatis sedící vedle ní na nízké stoličce po očku sledovala Kristu. Otrokyně poklekla vedle Anastasie a obrátila oči v sloup, zatímco z mísy se studenou vodou vyndávala další obklad. Další otrok, pohledný nubijský chlapec v krátké tunice, ovíval ležící paní domu velikým vějířem.

Nakonec se Anastasia posadila a Krista přerovnala polštáře za jejími zády, aby se jí sedělo pohodlně. Na dosah ležel tácek s čerstvě vypeckovanými třešněmi, kdyby paní dostala chuť. Protože teprve před chvílí přišla z paláce, byla stále oblečena v nádherném, přesto však nikoli zbytečně okázalém oděvu. Tlumené barvy a minimum obnažené pokožky bylo doplněno zdrženlivým líčením. V šeru obývacího pokoje pod freskami lesních zvířat, nymf a kentaurů se Thyatis zdálo, že teď je na ní vidět její pravý věk. Unavený pohled jejích očí nezakrylo ani rafinované napudrování. Anastasia na Thyatis dlouze pohlédla, a ta zpozorněla a napřímila se.

Vévodkyně pomalu zavrtěla hlavou a vzala si z misky jednu třešni. „Obávám se, má drahá, že jsem se v tobě zmýlila. Jedna z prvních věcí, kterou mi můj zvěčnělý manžel kladl na srdce, když mě začal brát jako rovného partnera ve svých obchodech, byla, že každý nástroj má své speciální použití.“

Thyatis zachvátil děs. Zdánlivě bezvýznamné fiasko, kterým skončil večírek pro prince, dostalo jiný rozměr. Jen stěží zadržovala slzy. *To není čestné! Dělala jsem, co jsem mohla… není to přeci moje vina, že neumím koketovat!*

Anastasia se naklonila blíže. „Omlouvám se, že jsem tě zneužila.“

Ve vodních hodinách ubylo něco vody, než si Thyatis uvědomila význam jejích slov. Když jí to došlo, uvolněně se usmála a uklidnila se. Anastasia přikývla, vzala třešni a lehce ji mačkala mezi dlouhými prsty.

„Na někoho tak mladého máš úžasné vlohy, – kterých si velice cením – ale nejsou to ty, které jsem se v tobě snažila probudit pro tento zvláštní účel. Zdálo se, že by se mohlo vyplatit to zkusit. Ale taktika svádění a jemných intrik nebylo to, co jsem tě posledních pět let učila. Tvůj talent spočívá v přímé akci. Byla to má chyba, která se už nebude opakovat. Uznávám, že jsem po té noci byla zbytečně hrubá."

Pak se zadívala na Kristu, která se poklonila tváří k zemi. Než se otrokyně dotkla čelem podlahy, zahlédla Thyatis samolibý úšklebek. V tu chvíli vypadala jako kočka Bastet, právě lízající svou porci smetany. Anastasia pokračovala: „Když už se jednomu podaří – po týdnech úsilí – dostat prince, dědice impéria, na večírek, předpokládá, že ho dostane do postele s tou, kterou mu vybere, a ne že se vyspí s nějakou koketní otrokyní." Povzdechla si. „Co se dá dělat, odešel spokojený a naši záležitost necháme na jindy. Nakonec to není tak špatný výsledek."

Thyatis kajícně sklonila hlavu, také proto, aby zakryla úlevu z toho, že se po ní nebude chtít, aby svedla vysoce postaveného mladého muže před zástupem jeho přátel a nohsledů. Jen zjevné princovy rozpaky a včasný příchod Kristy s tácem naaranžovaného ovoce jí tehdy zabránily, aby neutekla z jídelny s ostudou.

Anastasia si povzdechla, opřela se do divanu a zamyšleně přivřela oči. Krista, stále čelem k zemi, se pomalu odplazila z dohledu své velitelky. Anastasia pomalu namotávala pramen vlasů na prst a pak jej uvolnila. Podle jejího výrazu Thyatis usoudila, že dospěla k nějakému rozhodnutí.

„Dnes si mě pozval císař a předložil mi své požadavky týkající se mě a těch, kteří mi slouží," řekla. „Chystá výpravu na pomoc císaři Východu. Chce, abych mu poskytla lidi s určitými schopnostmi, kteří by během výpravy sloužili v jeho družině. Myslím, že mezi jinými pošlu tebe a tvého věrného Nikose, jako…

řekněme… kurýry. Předpokládám, že bys byla raději mimo tuto mužskou doménu, ale myslím si, že budeš užitečná.“

Thyatis se zmocnila radostná závrať. *Zase bude dělat to, co dříve, a s Nikosem po boku!* Radost z toho, že zase bude v ruce svírat jilec meče a na nohou bude mít pevné boty, jí stoupla do hlavy jako silné víno. *Už žádné hnusné parfémy a nepohodlné šaty! Žádní sloužící poletující kolem jak dotěrné můry, když si člověk jen špatně sedne…*

Anastasia se usmála, když viděla, jakou má její společnice radost, a lehce sedmnáctileté dívce pohrozila prstem. „Jen se zklidni, drahá, brzy budeš v Konstantinopoli.“

STŘEDOZEMNÍ MOŘE, SEVERNĚ OD ALEXANDRIE

Skřípání plachtoví a kroky bosých nohou na dřevě probudily Dwyrina z horečnatého snu. Byla tu tma a strašlivý zápach. V ústech měl vyprahlo. Barevné skvrny, které měl tak dlouho před očima, se konečně rozplývaly. Neurčitě si uvědomoval, že strádání, kterému byl vystaven, mu umožnilo soustředit mysl, když tělo selhalo. Nejistě se zkusil posadit. Ozvalo se chrastění řetězů a na krku ucítil kovový kruh. Zvrátil se zpět a udeřil se hlavou o hrubý trám. Okolo se ozývalo oddechování spících mužů. Opatrně zvedl ruku ke krku a nahmatal masivní kovový kruh. Očkem upevněným na jeho vnější straně procházel silný řetěz. Nad ním zněl pokřik námořníků a pod sebou cítil přítomnost moře.

Bohové, pomozte! blesklo mu hlavou. *To je otrokářská loď!*

Od okraje zorného pole se začínalo pomalu rozjasňovat a temnota v podpalubí zvolna nabývala zvláštních, fantastických tvarů. Těla spících mužů se mu zprvu jevila jako nazlátlá, pak temně modrá a nakonec se barvy ustálily v chvějivé červeni. Stejně tak viděl i řetěz a jeho články. Dwyrin se snažil zlepšit vidění soustředěním na meditace a rituály, které jej naučil Nefet. Na chvíli se to podařilo a

viděl „čistým zrakem“, který do nich ve škole stále dokola vtloukali. Naprosto jasně viděl každý článek řetězu ve své ruce. Pomalu je přebíral, až našel jeden, který byl úplně bez barvy.

Není v souladu s ostatními, uvědomil si. Soustředil se, a jeho zraku se odhalila klikatá trhlina v kovu. Několikrát v ní zajiskřilo a na kratičký okamžik z ní vyšlehl drobný plamen. Železo se mu rozpadlo v ruce. Ještě roztřesený tím, co dokázal, protáhl řetěz článek po článku očkem v nákrčníku.

Postavil se. Kolem něj spaly stovky natěsnaných zajatců. Deset nebo patnáct stop od něho vedla středem podpalubí vyvýšená lávka. Mezi ním a lávkou ležel koberec těl. Pod ním byl trup lodi z masivních dubových fošen. Nad ním stejně pevné fošny paluby. Do trámů nesoucích palubu bylo zašroubováno několik uvazovacích háků.

Odhadl vzdálenost, skočil a chytil se prvního z nich. Druhou rukou hmatal po hrubě otesaném trámu. Chvilku se tak houpal a ruce se mu třásly nezvyklou námahou. Pak se mu podařilo chytit se druhého háku. Rozhoupal nohy a, těžce oddychujíc, pustil první hák a přehmátl na další. Naštěstí jej zachytil na první pokus, setrvačností se zhoupl k dalšímu a lehce doskočil na lávku. Celá loď skřípěla, jak přídí rozrážela vzdouvající se hladinu.

Dwyrin si dřepl a snažil se vydýchat. Ruce se mu třásly a trochu se mu točila hlava. Přesto po chvilce vstal a rozeběhl se k žebříku na konci podpalubí. Otvorem v palubě viděl hvězdy a vzduté plachty, které hnaly loď k severu. Začal šplhat vzhůru.

Opatrně vystrčil hlavu nad průlez a rozhlédl se. Před ním se zdvíhala vysoká záďová nástavba s jedním kormidelním veslem po každé straně. Kormidelní palubu ozařovala zelená lucerna. Nesl se odtud tichý hovor. Dwyrin se ohlédl na hlavní palubu, ale viděl jen hromadu nějakého zboží převázanou sítí. Tak tiše, jak jen dovedl, se vysunul z průlezu a schoval se do nejbližšího kouta. Pod sebou viděl mořské hlubiny, kterými pluly modré plameny a fialová oblaka. Hřbety vln se chvěly namodralým světlem. Z okrajů zorného pole se opět vynořovaly barvy, které jej oslepovaly.

Netrpělivě přelezl k okraji, přidržujíc se jednoho z lan, která držela nejbližší stěžeň. V bezedné propasti pod ním, plné světel a

stínů, se míhaly a svíjely nepředstavitelné mořské obludy. Měl pocit, že tam musí spadnout, a tak ještě pevněji sevřel lano. Jakoby z veliké vzdálenosti zaslechl čísi křik. Pak teprve se donutil lano pustit.

Popadly ho čísi hrubé ruce a smýkly jím na palubu. Nastal poprask, ve kterém zanikaly jednotlivé hlasy. Bezmocně se oháněl slabými pěstmi. Dostal ránu do obličeje a opět normálně viděl. Nad ním se skláněly drsné obličeje. Jeden muž držel řetěz, druhý pytel, jehož otvor vypadal jako rozšklebená hladová ústa. Dwyrin vykřikl strachem a soustředil se na ruce, které ho držely. Zablesklo se a ozval se strašlivý výkřik plný bolesti. Muž, který jej držel, se zhroutil s jasně bílými plameny okolo hlavy. Snažil se křičet, ale oheň pronikl do plic a vysál z nich všechen vzduch. Ostatní námořníci se v hrůze rozprchli. Hořící muž sebou v bolestech tloukl u okraje paluby.

Dwyrin se rychle snažil ukrýt za jedním z balíků na palubě, ale ocelová ruka mu sevřela hrdlo. Snažil se odtrhnout ten pařát ze své průdušnice, ale byl na to příliš slabý. Po několika marných pokusech o nadechnutí ztratil vědomí.

PALÁC, PAHOREK PALATINE, ŘÍM

Narozdíl od poklidné odloučenosti letního sídla v Cumae, úřad státní správy v paláci byl přeplněn úředníky, zřízenci, patrony, příslušníky Pretoriánské gardy v rudých pláštích, různorodou směsí cizinců a stovkami otroků.

Maxian stál na schodišti bývalého chrámu Černého kamene, stojícího na vyvýšené plošině na severní straně pahorku. Nyní zde sídlila zastupitelství jak cizích států, tak některých měst a provincií impéria. Po schodech neustále proudily oběma směry davy lidí a tísnily se na úzké cestě vedoucí pod klenutou branou k vlastním budovám státní správy. Mladý kněz v obyčejném plášti a tunice se opíral o stinnou stranu sloupu. Bylo vedro a těžký vzduch byl plný pachu zpocených lidí spěchajících za svými povinnostmi. Rozhlížel se přes hlavy lidí stojících na nižších stupních, jestli neuvidí muže, kvůli kterému sem přišel. Přestože byl vybaven dost dobrým

popisem – vysoký, slámově světlé vlasy, křivý nos – nemohl ho nikde objevit.

Pořád se cítil unaven a denní žár mu příliš nepřidal. Stále ho pronásledovaly sny o nočních událostech v Ostii, často střídané útržky toho, co viděl v malém chrámu v Cumae. Nemohl se zbavit pocitu, že ty dvě události něco spojuje, a strávil dlouhé hodiny ve státních archivech, aby zjistil, co mohlo zapříčinit podivnou smrt Dromia a celé jeho rodiny. Navíc měl stále silné výhrady k bratrovu plánu pomoci Východní říši. Prsty potřísněnými inkoustem si promnul unavené oči. *Kde ten Brit jen vězí?*

Starý Petronus z knihovny za Caracalovými lázněmi mu toho cizince doporučil a pravděpodobně i zařídil tuto schůzku. Bylo zvláštní, že ten Brit, Mordius, trval na schůzce na veřejném místě. V některém z hostinců by to jistě bylo pohodlnější. Ale pokud bude znát odpověď, tak na tom stejně nezáleží.

„Můj pane?“ Přestože Seveřan stál na nižším stupni, díval se Maxianovi do očí. Byl to on – nakřivo srostlý zlomený nos, dlouhé světlé vlasy, vzadu spletené do copů. Oblečen byl do kalhot a lehké bavlněné haleny. Jeho vzezření doplňoval krátký pěstěný vous.

Maxian si ho změřil. „Ty jsi Mordius? Brit?“

Muž se usmál. „Tak, tak, můj pane. Petronus mi poslal vzkaz, že se tu mám sejít s unaveně vyhlížejícím Římanem s dlouhými tmavými vlasy. Jsi to ty?“

Maxian úsměv opětoval. „To jsem. Pojďme někam, kde je stín, chládek a víno.“

# # #

O hodinu později, v alkovně taverny v úzké uličce jen kousek severně od Kolosea, dospěl Maxian k názoru, že barbara dobře odhadl. Během doby, než vypili jednu a půl amfory průměrného tibertianského vína, mu Mordius vysvětlil, že byl vyslán investorem ze vzdáleného Londonia, aby mu zde zařizoval obchody. Ve městě je šest let, zpočátku provozoval lodní přepravu keramiky a skla na sever, poté začal řídit i rostoucí dovoz vlny, dřeva, jantaru, železa, uhlí a cínu na stále hladový italský trh. Oženil se s Římankou a má malého syna. Po čase se k němu přidali jeho dva bratranci, kteří

provozují skladiště a rozvoz zboží. Mordius má teď nový předmět zájmu – vydělat další peníze prostřednictvím peněz, které už v Římě kontroluje.

Nic z toho Maxiana nijak nepřekvapilo. Do Věčného města proudí cizinci již po staletí a hledají práci nebo touží rychle zbohatnout. Některým se to i podaří. Většina však neuspěje a vrací se domů nebo sbírají odpadky v ulicích Subury. Jiní se vydávají dál za vidinou nového ráje. Tento však zůstal a podle nenápadné, ale zřejmé kvality jeho oděvu, přízvuku i držení těla Maxian usoudil, že se mu daří.

„V Římě nelze být úspěšným, pokud se člověk neřídí určitými pravidly," vysvětloval Mordius. „To zahrnuje mít patrona, aby reprezentoval vaše zájmy před úřady, usměrňoval intriky senátu a vůli lidu. Měl jsem to štěstí, že jsem se seznámil, dokonce snad i spřátelil, s Gregoriem Auricem."

Maxian udiveně pozdvihl obočí. „Je to ten, kterému říkají Gregorius Magnus? Má veliký vliv v senátu a celém městě."

Mordius souhlasně přikývl. „Přesně tak. Bez jeho přátelství by se všechno mé úsilí zde obrátilo v prach. Bezpochyby bych byl zpět v Británii a vykopával na polích pařezy." Pozdvihl kameninový pohár, ze kterého pil. „Dokonce i tohle mizerné víno by se v Londoniu vydávalo za vrchol vinařského umění. Připíjím na Řím, jeho slunce a skvělé víno," řekl a vyprázdnil pohár. Maxian se k němu připojil a prázdný pohár položil na stůl mezi ně.

„Petronus mi v lázni řekl, že jsi se při svých obchodech setkal s jistou obtíží. Zmínil se mi o tom, když jsem mu naznačil problém, který jsem měl při svých obchodech. Vypadá to, zdůrazňuji, vypadá, že by naše záležitosti mohly mít něco společného."

Mordius si dolil a nabídl amforu Maxianovi. Ten odmítl a obrátil pohár dnem vzhůru. Na stole přibyl další červenohnědý kroužek.

„Hm, problém, ano," řekl Brit zasmušile. „Přišel jsem o skoro sedmdesát tisíc sesterciů. Muž, který byl téměř mým přítelem, je mrtev. Žádná známka po nepříteli nebo obchodní konkurenci. V jediném dni všechno lehlo popelem."

„Požár?" zeptal se Maxian zklamaně. Petronus narážel na něco významnějšího.

„Oheň přišel až potom," odpověděl Mordius. „Josef i s rodinou byli mrtvi už před tím. Řeknu ti, co vím, co jsem slyšel a co jsem viděl." Brit se posadil rovně a jeho hlas se změnil. Maxiana napadlo, jestli se v mládí nepřipravoval na dráhu řečníka.

„Mezi obory, ve kterých obchoduji, patří dřevo, které se řeže na stavební materiál, a vlna, ze které se hlavně dělají silné pláště. Proto se často setkávám s předáky z pily i tkalcoven. Před pěti měsíci mi každý z nich nezávisle řekl podivnou historku o klenotníkovi, jakémsi Židovi, který za nimi přišel s žádostí, aby mu poskytli odpad ze své výroby. Na pile ho zajímaly piliny a v tkalcovnách chtěl staré zbytky pláten. To mě zaujalo, protože vycítím obchod, zvláště nový, na míle daleko. Poptával jsem se, rozdal pár měďáků, až jsem toho klenotníka našel. Jmenoval se Josef a jeho krámek byl v Alsienitě, na druhé straně Tibery. Není to tam nic moc, ale je tam dost levno na to, aby si mohl zařídit dílnu bez větších úplatků.

Když jsem přišel za Josefem kvůli těm pilinám a zbytkům tkanin, byl v mizerné náladě. Trávil nad tou věcí všechen svůj čas a jeho žena měla blízko k zhroucení nad stavem jejich živnosti. Jejich synové a dcery stále míchali ty jeho zbytky v zadní části krámu a každý zákazník se hned ve dveřích otočil.

Měl jsem s sebou nějaké stříbro a rád jsem ho vyměnil za jeho příběh. Byl potěšen a vím, že byl ke mně, spřízněnému cizinci, mnohem otevřenější než – promiň, pane – k snobskému Římanovi. Takže on povídal a já jsem natahoval uši.

Josef měl bratra, Menacia, který byl písařem a vydělával si na slušné živobytí v obchodech za Portica Aemilla přepisováním svitků, dopisů a všeho možného. Vím, jak si dobří písaři žijí, stáli mě nemálo zlata. Tento Menacius byl velmi úspěšný také proto, že byl požehnán třemi syny, kteří měli dobrý zrak a pevnou ruku. Ti tři byli jeden jako druhý a také jejich dopisy nebyly od sebe k rozeznání. Když potřeboval přepsat knihu, mohl každému svěřit jednu část. Když tři pracují místo jednoho, jde to rychle. Topili se v sesterciích, tak dobře na tom byli. Ale jako většina dobrých věcí, i tohle skončilo.

Jeden syn onemocněl a druhý utekl s liburnskou hadí tanečnicí. A aby toho nebylo dost, dostal zakázku od Mincovního úřadu na

celých sedmdesát kopií mincovní vyhlášky. Dostal by za to jistě dobře zaplaceno, ale aby tu práci získal, musel souhlasit s velmi krátkým termínem. S jedním pomocníkem však na tom byl špatně. A protože to byl sdílný muž, šel za Josefem a postěžoval si mu. A Josef, který byl nejen zručný, ale také vynalézavý, nad tím uvažoval, až přišel s řešením. Když nejsou tři synové, bude jeden muset dělat za všechny. Jejich přednost byla v tom, že jejich písmo bylo čisté, pevné a pravidelné. A to ho přivedlo k tomuhle.“ Mordius otevřel malou koženou brašnu a vtiskl Maxianovi do ruky drobný předmět.

Maxian převracel kousek olova v dlani. Hranatý kousek kovu, ne delší než nejmenší článek malíčku. Na jednom konci byl tupý se dvěma zářezy, druhý konec byl trochu hrbolatý. Zmateně se zadíval na Brita, který se šklebil od ucha k uchu.

„Kousek olova?“ zeptal se nevěřícně Maxian. Brit přikývl a vzal si jej zpět. Drsnou dlaní očistil kousek stolu. Vzal opatrně hranůlek a jeden jeho konec namočil do vína. Tím koncem jej pak zlehka přitiskl na desku stolu.

„Podívej,“ řekl a odtáhl ruku. Maxian se ve špatném světle naklonil nízko na stůl.

„Alfa.“ Na dřevě byla tmavým vínem vykreslena drobná precizní litera.

Brit přikývl.

„Josef a jeho synové jich z olověného odpadu nadělali stovky. Všechna písmena abecedy a dokonce i všechny číslice. Každý kousek má na plochém konci dva zářezy, takže může být nasunut do proužku z měděného plechu, který jej drží zpříma. Sedmdesát takových proužků se vejde do dřevěného rámu s pevnou zadní stěnou. Každý rám tvoří jednu stránku textu.“ Mordius se odmlčel a pozorně se zadíval na Maxiana.

Ten měl na tváři výraz nic nechápajícího údivu, který se změnil v strach, když si uvědomil celý dosah. Strnule seděl, neschopen slova. Mordius se naklonil, otočil pohár a nalil víno. Strčil jej Maxianovi do ruky, který jej bezmyšlenkovitě zdvihl k ústům.

Po chvíli konečně promluvil: „A co se dělo potom?“

Brit pokrčil rameny. „Samozřejmě, že byly problémy. Papyrus se ukázal jako nevhodný, protože se při přitisknutí na rám trhal. Žádný

z druhů inkoustu, které používali pro psaní perem nebo štětcem, na olovu dobře nedržel a roztékal se. S rámy se špatně pracovalo a nakonec práce nešla rychleji než jednomu zručnému písaři. Josef s Menaciem i svými rodinami se celé týdny snažili tyhle potíže vyřešit. A to přivedlo Josefa na pilu a do tkalcoven. Hledal něco, na co by se tisklo lépe než na papyrus. Jeho synové přišli na to, že některá jemná dřeva drží dobře inkoust a jemné plátno je zase dost pružné, aby se pod tlakem tisku neroztrhlo.

V té době jsem se už na tom podniku podílel, přestože detaily si nechávali pro sebe. Chtěl jsem si zajistit právo využívat tisk z rámů pro svůj vlastní obchod a vyvážet takto vyrobené knihy na sever. Svitek papyru se v těch končinách vyvažuje zlatem a můj úspěch by byl zaručen. Z jedné kopie Platóna či Sofokla by bylo možné jich udělat tisíc, snadno by se daly převézt a měly by cenu tisícinásobku své váhy ve stříbře.

Jen před měsícem za mnou do skladiště přišel jeden z Josefových synů a požádal mě, abych za nimi ten večer přišel. Jeho otec konečně nalezl poslední díl skládanky. Do toho večera museli udělat jednu dobrou kopii vyhlášky a ostatní během několika následujících dnů. Termín byl velice blízko, takže měli ohromnou radost.

Ale když jsem se tam večer dostavil, obchod byl tmavý a zavřený. Klepal jsem na dveře, ale ani po dlouhé době nepřišel nikdo otevřít. Pak si mě všiml soused a řekl, že od odpolední svačiny nikdo z domu nevyšel. Bál jsem se, že se něco stalo, vyrazil jsem dveře – nic jednoduchého u klenotníkova krámu – a vešel dovnitř. V minutě jsem byl venku a zvracel ze zápachu a z toho, co jsem uvnitř viděl. Všichni byli pochopitelně mrtví mezi rozházenými zbytky jídla.“

Maxian zničehonic pocítil obrovský tlak, který na něho doléhal jakoby z okolního prostoru. Na okamžik viděl sám sebe v Ostii, jak přenáší Dromia na stůl a prosí ho, aby ještě chvíli vydržel. Roztřeseně se napil vína. Brit ho pozoroval zpod přivřených víček.

„Viděl jsem to samé,“ řekl princ. „Byli jako bochníky bílého chleba.“

„Soused mě samozřejmě viděl,“ pokračoval Mordius, „a vyběhl z domu. Blábolil jsem něco o mrtvých a o zápachu. S křikem, že je to mor, utekl. V minutě byla ulice plná lidí s pochodněmi. Přiběhly i

hlídky, ale pro dav se nemohly dostat k domu. Odevšad se ozývalo *mor! mor!* Lidé pak zapálili dům i oba sousední. Okamžitě jsem utekl, protože mi bylo jasné, že bych byl další na řadě.

Před několika dny jsem se tam vrátil. Našel jsem jen ohořelé zdi a několik těchto kousků, které se neroztavily. Tento jsem si vzal jako suvenýr. Nic jiného. Jsem šťastný, že jsem tam byl jen párkrát a o jejich práci nevím skoro nic. Proto jsem asi naživu.“

Maxian upřeně pozoroval kousek olova na stole a drbal se ve vousech. Někde v podvědomí se opět ozýval ten známý pocit. „Nikdo jiný, kromě tebe a mě, neví nic o tom, co objevili? Nikdo z písařů, nikdo z úředníků?“

Mordius přikývl. „Také jsem na to myslel. Ale tihle Židé jsou tajnůstkáři a nemluví s cizinci, natož pak s Římany. Někdo je zabil, ale nejsem schopen říct kdo. Kdyby bývali uspěli, jistě by si nadělali mnoho nepřátel, ale takhle o nich nikdo neví.“

„Co uděláš?“

Brit si odfrkl a položil pohár. „Zmizím. Vrátím se do Británie a asi budu okopávat pole. Nebo bojovat spolu se svým otcem a nevlastními bratry. Ve městě teď není dobrá atmosféra. Říkám, že z toho nic dobrého nevzejde. Díky za víno.“ Vyčouhlý cizinec se postavil a sehnul hlavu, aby se neuhodil o trámy nízkého stropu.

„Díky za příběh,“ řekl Maxian a také se postavil. Sáhl do brašny, vyndal dva solidy a vtiskl je Britovi do dlaně. Mordius pozdvihl obočí nad vahou mincí a poklonil se. „Děkuji, můj pane.“ Poté vyšel na ulici zalitou sluncem. Maxian ještě dlouhou chvíli stál u stolu a díval se na malý špalík kovu. Nakonec jej sebral, vložil do brašny a také odešel.

# # #

Když Maxian vešel do předpokojů císařského paláce, dolehl k němu neobvyklý hluk. Dvořané a žadatelé, shromáždění před dveřmi osmistěnné pracovny, ve které sídlil císařův tajemník, nervózně šoupali nohama a tlumeně spolu hovořili. Dva pretoriánští gardisté mu otevřeli dveře, a když vešel, s údivem si uvědomil, že jeden z rozzlobených hlasů patří jeho bratru císaři. Tajemník v kanceláři

nebyl a všichni písaři ostražitě sledovali velké pootevřené dveře vedoucí do dalších místností.

Maxian se zastavil a napůl se otočil. Nejbližší Pretorián na něho tázavě pohlédl. Maxian pokynul ke dveřím do předpokoje a strážní je ihned s hlučným bouchnutím zavřeli. To probralo písaře, kteří se horlivě dali do práce. Maxian mezi nimi procházel a zběžně prohlížel listy a svitky, které měli rozložené po stolech. Po chvilce našel hlavního písaře. Zalovil v paměti a vybavil si jeho jméno.

„Pixe, ať si všichni udělají přestávku a dojdou se trochu najíst."

Pixus přikývl a začal sklízet pera, kalamáře a ostatní psací potřeby. Ostatní písaři jej následovali. Maxian vešel do dvojitých dveří a tiše je za sebou zavřel. Výhled do místnosti, kterou císař používal jako pracovnu, mu částečně zastíral hlouček mužů. K hádce se připojil další jasný a ostrý hlas.

„Nemohu souhlasit, císaři. Takový způsob získávání rekrutů se dá příliš snadno zneužít. Zde před tebou stojí věrní mužové, kteří jsou schopni za poloviční cenu povolat stejný počet legionářů, kteří nadto mají válečné zkušenosti."

Maxian se zvolna sunul podél zadní stěny pokoje. Bylo tu snad dvacet mužů, všechno senátoři, šlechtici, mnoho z nich bylo důstojníky Legií. To bylo neobvyklé. Po sedm století trval zákaz, který znemožňoval Legiím přístup do centra hlavního města. Uprostřed místnosti stál postarší muž – Gregorius Auricus, známý jako „Veliký". Ve sněhobílé tóze z nejkvalitnější vlny vypadal každým coulem jako senátor, kterým podle dědičného práva také byl. Zdobila jej hříva pečlivě upravených bílých vlasů a jeho přísná tvář byla klidná a soustředěná. Za zeleným mramorovým tarpetianským stolem stál rozhněvaný Galen. Císař měl na sobě lehkou uniformu velitele Legií, kaštanově hnědou tuniku se zlatým lemováním, šněrovací boty a kožený pás, poznamenaný častým používáním. Gladios, který na něm býval zavěšen, ležel na stole vedle hromady svitků, počítacích žetonů a per.

„To, co navrhuješ, Gregorie, je proti zákonům impéria, senátu a lidu." Galen odsekával slova, což byla neklamná známka hněvu. „Vztahy impéria k vojskům našich spojenců jsou jasně dány a tato vojska vždy sloužila jako podpora, nikoli jako hlavní síly. Nikdy k

tomu nedošlo, a neudělám to ani já. Dále jsi zde, i na půdě senátu, vznesl námitky proti odvodům. Respektuji tvé postavení, ale je vůlí impéria udělat to tímto způsobem.“

Gregorius zavrtěl hlavou a teatrálně se obrátil ke šlechticům a důstojníkům. „Moji přátelé, kolegové. Tyto odvody jsou velmi nebezpečným počinem. Znamenají propuštění každého schopného otroka či cizince za pouhých deset let služby. To je útok na nejzákladnější principy státu. Jsou jiné způsoby, jak zajistit obranu impéria v těchto nebezpečných časech. Vyzývám vás, abyste mě podpořili při prosazování jiných způsobů, jak doplnit početní stav armády.“

Galen obešel stůl a Gregorius odstoupil a přerušil svou řeč. Císař zvolna přejel pohledem tváře přítomných. Pokud si všiml vzadu stojícího Maxiana, nedal to na sobě znát. Pak se otočil k velmoži, který pevně podporoval jeho vládu už od onoho divokého dne v Saguntu před devíti lety. Chvíli se jeden druhému dívali do očí a napětí v místnosti opět o několik stupňů vzrostlo.

Maxian se dál zvolna sunul v pozadí, protože si všiml Aureliana, stojícího ve dveřích na druhé straně. Galen se znovu rozhovořil:

„Sešli jsme se zde, senátoři a důstojníci, abychom prodiskutovali tažení, které již vlastně začalo, a naplánovali naše vítězství. Senát již hlasoval pro uvolnění prostředků na osvobození Východní říše. Toto tažení je rozhodující nejen pro obléhaný Východ, ale stejně tak i pro nás.“

Zvedl se šum, ve kterém však Maxian zaslechl pouhé: „…si Východ shnije!“

Galen, který prohlášení zaslechl celé, zbrunátněl.

„Muvíme o Východní říši římské, blázne. To je polovina rozlohy celého impéria s více než dvěma třetinami obyvatel. Snadno tady na Západě zapomínáme na dlouhou hlídku, kterou drží, aby nás ochránila před Peršany a jejich spojenci, a obilí, kterým živí velká italská města. Když jsme my odráželi Franky a Germány, stáli při nás. Zásobovali nás zlatem, vojáky i zbraněmi. Teď se oni ocitli na okraji propasti. Persii nejde jen o kořist, ale o dobytí. Chtějí posunout své hranice ke Středozemnímu moři a zabrat Egypt.“

Zvedla se další vlna šumu, ve které se sem tam ozval smích. Galen udeřil rukou o stůl. Prásklo to jako rána bičem.

„Máte v úctě své otce? Obětujete svým bohům?“ Jeho oči metaly blesky. „Posmíváte se Peršanům a nazýváte je změkčilci v kalhotách, kteří nejsou schopni postavit se římské armádě na poli cti. Jste hlupáci, když někoho považujete za zbabělce a slabocha jen proto, že nosí hedvábné kalhoty. Peršan za poslední tři roky porazil čtyři římské armády. Má vítězství na dosah ruky, a to jen díky síle svých zbraní.

Ale myslím si, že vaše urážky slyšel. Ano, i zde jsou nesmyslné tlachy senátu pečlivě rozebírány. Náš nepřítel našel nové spojence. Král Persie povolává černokněžníky, kouzelníky, vyvolavače mrtvých a alchymisty, aby je použil proti nám.“

Místnost náhle ztichla. I Maxian se zastavil. Tohle nikdy předtím neslyšel.

„Ano,“ pokračoval Galen s trpkým úsměvem. „Až Peršané přijdou, budou je provázet temné síly. Dříve perští králové bojovali čestně a vyvarovali se použití zhoubných sil magie. Nynějšímu králi jde jen o jedno – zvítězit a pokořit Řím. Hrobky vašich otců budou zneuctěny a otevřeny. Budete bojovat proti svým mrtvým bratrů a jejich chladné prsty se vám sevřou kolem hrdla…“

Maxian přestal poslouchat bratrovu řeč a konečně se protáhl mezi dvěma těstovitými místodržícími k Aurelianovi. Jeho bratr jej laskavě poklepal po rameni a kývl k zavřeným dveřím za sebou. Maxian přisvědčil a oba se protáhli do soukromého pokoje. Dveře ozdobené scénami porážky Arabů Septimem Severem se zavřely s tlumeným bouchnutím. Konečně neslyšeli hněvivou rétoriku z pracovny.

„Uf!“ oddechl si Aurelian a svalil se do polštářů na pohovce u protější stěny malého pokoje. „Zbylo v tom košíku ještě nějaké víno?“ zeptal se. Maxian se podíval do proutěného košíku stojícího na římsičce u dveří. Trojúhelníkovými tabulkami vysokého okna sem pronikalo odpolední slunce.

„Ne, jenom kousek chleba, sýr a klobásy.“ Zatímco mluvil, jeho hbité prsty našly nůž a vykrojil v bochníku díru, do které nacpal sýr a klobásu. Pak bochník překrojil na dvě části a tu menší podal bratrovi.

„Čuníku!“ rozesmál se Aurelian. „Vzal sis ten větší.“

Maxian přikývl, protože s plnou pusou nemohl mluvit. Cítil se vyčerpaný a hladový, přestože jedl před několika hodinami, než odešel ze svých pokojů v paláci na jižní straně pahorku. Přesto byl se svým kusem sotva v polovině, když Aurelian si už olizoval prsty. Když dojedl a uvědomil si, jakou má žízeň, šel k bronzové trubce, která trčela z podlahy vedle dveří. Sejmul víčko a zakřičel do ní: „Víno!“ Když se z trubky ozvala jakási huhňavá odpověď, vrátil víčko na místo. Pak se posadil na pohovku naproti Aurelianovi. „Tak,“ řekl Aurelian s vědoucím výrazem ve tváři. „Doslechl jsem se z důvěryhodných zdrojů, že jsi před nedávnem strávil noc s jistou černovlasou vévodkyní. Byla opravdu tak skvělá, jak se říká?“

Maxian chvíli bratra pozorně sledoval, a pak se rozesmál.

„Po večírku u de’Orelio? Byla tehdy opravdu zábavná, to je pravda, ale rozhodně jsem neokusil z její zahrady. Její víno bylo mimořádně dobré, takže jsem se vrátil tak unaven, že když mi otrok pomohl do postele, okamžitě jsem usnul. Tohle už máme s vévodkyní za sebou. A aniž bych ji chtěl urazit, už je na mě poněkud stará.“

„Spal jsi?“ opáčil znechuceně Aurelian. „To, co se povídá na Fóru, je mnohem zajímavější než tvoje historka, Čuníku. Podle vážených a ctihodných senátorů jsi se účastnil orgií s vévodkyní, její společnicí a ojel jsi, co se dalo, včetně poslední kozy. To snad není možné, starý Stefronius mě ujistil, že v dekadenci se ti nevyrovná ani sám Heliogabalus.“

Aurelian se tak řehtal, že ani nestačil uhnout těžkému polštáři, který po něm Maxian hodil. Maxian se pak s povzdechem zvrátil do pohovky.

„O čem se to vlastně Galen s Gregoriem dohadovali?“ zeptal se v naději, že odvede pozornost bratra, bažícího po drbech, jiným směrem.

„Ach, o odvodech, zásobování tažení do Konstantinopole, o počasí a tak. Už jsou v sobě tři hodiny. Nejhorší je, že žádný z nich nechce ustoupit ani o píď a oba jsou přesvědčeni, že mají absolutní pravdu.“

„Proč prostě nevydá edikt? Císař navrhne, senát schválí…“

Aurelian po něm hodil zpět polštář, ale Maxian ho snadno zachytil jednou rukou a položil si ho pod hlavu. Jeho bratr si zamyšleně pročísl vous a řekl:

„Galen, přestože stát je na tom dobře, nechce veškeré výdaje nechat na státní pokladně. Proto obeslal všechny vážené muže, aby z nich vyždímal nějaké peníze, potraviny, vojáky, zbraně, ale především lodě, které by mohly převézt šedesát tisíc jeho veteránů na východ. Gregorius to ví a také ví to, že pokud jako nejbohatší muž v Římě odmítne zaplatit, Galen se dostane do úzkých. Chce určitou protislužbu. Ale právě takovou, jakou požaduje, mu Galen neposkytne."

Maxian se tvářil zmateně, když řekl: „Gregorius nás vždy podporoval, vždyť to byl otcův přítel, u Apollóna. Co by mohl žádat, že by mu to Galen nemohl dát?"

„Ne ‚nemohl' Čuníku, ale ‚nedá'. Gregorius chce zajistit občanství pro některé své klienty, pro ty, kteří mu dopomohli k bohatství. Chce nám také ‚pomoci' s tažením tím, že vypraví své vlastní legie – šest, abych byl přesný – sestavené právě z těchto klientů. Dokonce je ve své dobrotivosti ochoten je na své náklady vyzbrojit, živit a vycvičit."

Maxianův úžas dostoupil vrcholu.

„Gregorius má dost peněz na to, aby poslal do boje víc než padesát tisíc legionářů?" vyprskl. „Kde, u Háda, sebral takové množství schopných mužů? Vždyť kvůli stejné věci musel Galen vydumat ty pochybné odvody!"

Aurelian zvolna přikývl a odpověděl: „Gregorius nepočítá jen s muži z impéria."

Maxian překvapeně zvedl hlavu. „A kde je chce sehnat?"

Aurelian pokývl k severu, za fresky s rákosem a holuby, které zdobily stěny. „Z kmenů za hranicemi, které dosud nežijí ve městech a státech. Jejich příslušníci by se připojili k soukmenovcům, kteří už mezi námi žijí."

„Gótové?" vykřikl Maxian a prudce vyskočil. Aurelian, ležící na pohovce, přikývl. „A Lombarďané, Frankové a celé hejno dalších bosých nýmandů, kteří také chtějí urvat svůj krajíc. Gregorius namítá, a v tom se mu nedá odporovat, že Gótové jsou našimi

věrnými přáteli a spojenci. Bojují na naší straně už téměř sto let. Ale podle stejných dohod nejsou občany Říma. Drží půdu ve jménu císaře, ale jsou poddanými. Gótští šlechtici jsou často vítáni v Gregoriově domě a oni jemu a jeho chráněncům oplácí bezpečnou cestou za hranice. Gregorius Magnus by nebyl tak bohatý, kdyby nedokázal využít příležitosti. Ale myslím si, stejně jako Galen, že už jim nemá jejich laskavosti čím oplácet. Oni se nyní chtějí stát občany, a tohle je pro něho dobrý způsob, jak to zařídit.“

„Vždyť by mohli sloužit v Legiích každý zvlášť a získat občanství takhle.“

„Ano, mnoho jich takhle slouží, ale ještě více by jich rádo sloužilo spolu. A to je proti právu už více než osm set let. A když se jich najednou objeví padesát tisíc, a my je nepřijmeme, budeme s nimi bojovat a Gregorius bude císařem namísto našeho milovaného bratra. Gregorius si myslí, že společně jsou v boji nepřemožitelní.“

Maxian si odfrkl, ale Aurelian zvedl nabádavě prst. „Projdi si někdy záznamy Legií, Čuníku. Skoro polovina našich vojáků jsou Germáni a Gótové. Jsou to divocí bojovníci a umí být naprosto věrní.“

„Legie byly vždy věrné státu,“ vrátil mu to Maxian.

„Pravda. Ale Galen to nechce podrobovat zkoušce. Je tu ještě další důvod, proč chce vyhlásit odvody – aby získal více legionářů, kteří nejsou Germány.“

Maxianova odpověď zanikla v hluku otevíraných dveří. Otrokyně, hezká bruneta v krátké tunice, přinesla amforu s vínem, položila ji na mramorovou římsu a odnesla košík. Když odešla, Aurelian se znovu rozesmál.

„Potřebuješ manželku, nebo, ještě lépe, hejno konkubín, Čuníku. Přísahám, že jsi neslyšel jediné moje slovo, po celou dobu, co byla v místnosti.“

Maxian se začervenal a něco přitrouble zamumlal. Vstal a nalil dva poháry temně rudého, podle vůně neapolského vína. Zakroužil pohárem a ochutnal – skvělé. Druhou sklenici podal Aurelianovi, který ji na jeden zátah vyprázdnil. Maxian si povzdechl nad bratrovým nedostatkem úcty k tak skvělému vínu. Dveře se opět otevřely. Tentokrát vešel Galen a dveře se za ním s prásknutím

zavřely. Oba mladší bratři tiše sledovali, jak císař odměřeně chodí ode zdi ke zdi. Teprve asi po deseti minutách zvedl oči a zdál se být překvapen, že je tam vidí.

„Ach. Říkal jsem si, kam jste se asi ztratili. Omlouvám se. Je tu nějaké víno?“

Maxian naplnil další sklenici a podal ji bratrovi. Galen vypil víno dvěma rychlými doušky. Jeho nálada už zjevně nebyla tak špatná. Maxian i Aurelian s netečným výrazem tiše čekali, až si císař srovná myšlenky.

Galen položil sklenici na římsu a obrátil se k Aurelianovi. „Aureliane, jak jsme o tom už dříve mluvili, senát tě zvolí do úřadu konzula po dobu mé nepřítomnosti. Protože Nerva Licius Commodus, druhý konzul, pojede se mnou, jeho místo zaujme Maxian. Věřím vám, což se nedá říct o všech ve městě, takže buďte opatrní. Senátoři už jsou netrpěliví ohledně tažení na Východ, takže až budu pryč, budou vám jistě pozorně naslouchat.“

Aurelian souhlasně přikývl, ačkoli na jeho tváři bylo jasně vidět, jakou má radost.

Galen se trochu nuceně usmál a prohrábl si krátké vlasy. „Maxiane, ty budeš mít v událostech na Východě klíčovou úlohu. Myslel jsem, že tě vezmu s sebou – na tažení by ses lecčemu přiučil – ale někdo se musí starat o *médium*, abych byl informován o tom, co se bude dít tady. Během příštího týdne bude *médium* tajně převezeno z letního sídla a uloženo v mých pokojích. Aurelian se bude zabývat každodenní prací, ale ty budeš sledovat muže, kteří se mnou byli vedle.“

Maxian si promnul obličej a do dlaně jej zapíchalo rostoucí strniště. Nelíbil se mu důraz na slově *přiučil*, protože to znamenalo, že jeho dlouhé období volnosti končí. Celých šest let, od doby, kdy triumfálně vstoupili do města, jej oba bratři důsledně drželi stranou od státních záležitostí. To bylo přání jak jejich otce, tak i matky, kteří mu vybrali jinou dráhu, dráhu kněze léčitele. Jakmile bude Galen na Východě, volnost končí. Kupodivu necítil žádnou zlost, naopak, bylo mu docela příjemně, jako by si konečně oblékl oblíbený, pohodlný plášť.

„Jestli tomu, bratře, dobře rozumím, mám převzít vedení informátorů a špiclů ve státní správě? Není to snad doména vévodkyně de'Orelio?"

Galen sena svého mladšího bratra zamyšleně zadíval. „De'Orelio nás vždy podporovala, bratříčku, stejně jako Gregorius a další šlechtici. Ale v časech, kdy se do pohybu dávají veliké události, se pevná zem mění v písek a z přátel se stávají nepřátelé. Proto jsem se rozhodí, že vytvoříš oddělenou síť informátorů, kteří nám budou věrní."

Maxian s porozuměním sklonil hlavu. Galen dál rozvíjel své myšlenky.

„Během jediného měsíce připlují do přístavu Ostia Maxima legie ze Španělska a Galie. Já se k nim připojím a spolu s nimi popluji do Konstantinopole, kde se setkáme se zbývající částí armády. Pak spolu s Herakliem zahájíme tažení. Dobudeme konečného vítězství a míru."

„Zase říkáš, že z toho vzejde mír, bratře," ozval se nedůvěřivě Maxian. „Tím, že se spolu s císařem Východu vrháš do srdce Persie, rozehráváš velikou hru. Můžete padnout. Obě části impéria ztratí své císaře. Pak to nebude mír, ale nová občanská válka, a barbaři budou dál útočit na hradby Konstantinopole. Nebylo by prozíravější vyčistit od nepřátel Trácii, Řecko a Makedonii? Pak se může impérium plnou silou obrátit proti Peršanům v Sýrii a Palestině."

Galen se zasmál a oči se mu leskly, jako by věděl něco, o čem Maxian neměl tušení. „Opatrný, stále tak opatrný, Čuníku! Máš pravdu, takové tažení by obnovilo hranice impéria a zatlačilo nepřátele. Ale to je přesně to, co ‚opatrní' císaři dělají od dob Božského Augusta. Jejich úsilí ale nikdy nepřineslo mír, jen oddálilo další válku. Velcí císaři – Julius Caesar, Traján, Septimus Severus – dosáhli míru tím, že pokořili své nepřátele. My v tom půjdeme ještě dál. Vtrhneme s takřka stem tisíc Římanů do srdce země našich odvěkých nepřátel a zničíme nejen jejich hlavní město, ale i stát. Persie, celá Persie se stane římským panstvím, nikoli jen malá část. Pak nastane opravdový mír na Východě i na celém světě."

Galen se odmlčel, špatná nálada byla tatam. Místo toho překypoval nadšením. Vzal do ruky amforu a naplnil všechny tři poháry.

„Niké!“ zvolal a pozdvihl sklenici na počest bohyně vítězství. „A na římský mír.“

Maxian vyprázdnil pohár, ale v jeho srdci bylo pramálo míru.

# # #

Přestože Maxian žil v palácovém bludišti na Palatinu již šest let, stále nebyl schopen nalézt úřadovny vévodkyně. Tušil jen, že jsou někde v severní části komplexu. Když jednou zamyšleně bloudil zahradou, která se zařezávala do východního svahu pahorku, narazil na zahradníka vyměňujícího poškozené dlaždice. Zahrada, založená zlořečeným císařem Domitianem před více než pěti sty lety, ležela stranou od běžných cest. Pečlivě udržované keře byly vytvarovány do podob bojových vozů a vzpínajících se koní. V severní části byl bazén s vydlážděnou plochou okolo. Prastará dlažba na mnoha místech popraskala. Zahradník v zablácené tunice a širokých šněrovacích kalhotách stál na dně bazénku a zápolil s dlaždicí, která nechtěla správně dosednout. Maxian usedl na bobek na okraji dlážděné plochy. Zahradník se s hekáním zapřel do sochoru a dlaždice konečně neochotně se skřípáním sjela na správné místo. Dělník se opřel o sochor a zpod hustého světlého obočí se zadíval na Maxiana.

„Příteli, chtěl bych se na něco zeptat, pokud máš trochu času,“ řekl princ. „Hledám úřad vévodkyně de’Orelio.“

Zahradník se ušklíbl a odplivl si do bazénu. „To jsi dost mimo. Vévodkyně, přestože je šlechetná k těm, kteří nemají takové štěstí, má v úřadě zvláštní postavení. Přestože tu je často, nemá tu žádný ‚místo’. Jestli s ní chceš mluvit, musíš jít do jejího městskýho domu za Aquae Virgo. Víš kudy?“

Maxian se postavil a oprášil si tuniku. „Vím, díky.“

Vrátil se do paláce a proplétal se chodbami směrem k jihu, až vyšel pod dlouhou arkádou, která se stáčela po jižní straně pahorku. Tlačil se zde dav úředníků, písařů a otroků. Zde se také nacházel úřad správce paláce a Maxian sebevědomě vešel dovnitř. Všichni

palácoví úředníci, včetně Temryse, jej znali alespoň od vidění. Zjevně ho poznal i tajemník, který při jeho příchodu přerušil rozdávání pokynů dvěma písařům.

„Můj pane! Přeješ si navštívit správce?“ Tajemníkův obličej byl ukázkovým příkladem překvapení a porozumění. Maxiana ten důkaz moci docela potěšil.

„Jen pokud není příliš zaneprázdněn,“ řekl Maxian a sepjal ruce za zády.

„Okamžik, pane.“

Sekretář zmizel v bludišti pokojů a pokojíků, které byly hájemstvím Temryse a jeho oblíbenců. Dva mladí písaři, kteří dosud hodnotili profil nově příchozího a střih jeho oděvu, se vytratili. Za okamžik se objevil tajemník, poklonil se a naznačil, že jej dovede do zadních pokojů.

Temrysova soukromá kancelář byla asi dvakrát větší než kancelář jeho podřízených. Správce vstal, když tajemník uvedl Maxiana do nízké místnosti. Byl nevysoký, sehnutý a nejzajímavější na něm byl obličej poďobaný od neštovic a atmosféra melancholické odevzdanosti, kterou kolem sebe šířil. Maxian si všiml, že dnes byl oblečen do černošedé tuniky, opasek a boty měl z tmavě hnědé kůže. S řídnoucími vlasy a uzounkými rty rozhodně nepůsobil dojmem rázného člověka.

„Princi,“ zamumlal správce a ukázal na nízké sedátko vedle svého stolu. Sám se bez výrazu zhroutil do svého křesla.

Maxian shrnul na podlahu několik svitků, posadil se a bodře se na správce usmál. „Správče Temrysi, můj vážený nejstarší bratr mi nařídil, abych byl svému staršímu bratru nápomocen ve státních záležitostech, zatímco císař bude mimo Řím. Uvědomil jsem si však, že nemám potřebné vybavení – kancelář a tajemníka – abych mohl začít plnit tento úkol. Přišel jsem tedy za tebou, tím nejznalejším a nejzkušenějším, abys pro mě tyto náležitosti obstaral.“

Temrys se zachmuřil, ale pak se náhle rozzářil. Dychtivě se napřímil a pokýval na prince. „Kanceláře? Samozřejmě, zařídím. Trochu mě udivuje, že tvůj bratr, Caesar Aurelian, nebude používat Augustorum, a ty potom jeho vlastí pokoje. Ujišťuji tě, že by byly

skvěle vybaveny, s písaři, tajemníky, otroky, posly a vším potřebným personálem.“

„Pochopitelně! Ale já potřebuji něco více… soukromého. Něco trochu stranou, kde je klid a věci se dají řešit tak nějak zlehka.“

Temrys měl co dělat, aby se neusmál, ale jeho tvář zůstala kamenná. „Samozřejmě to ihned zařídím, můj pane. Vím o skvělém místě. Příprava potrvá jen pár dní. Mám za tebou vyslat posla, až bude vše připraveno?“

Maxian se postavil, znovu se usmál a lehce se uklonil.

„To by bylo vynikající. Děkuji.“

Když opět procházel pokoji s patolízalským správcem za zády, vnímal postranní pohledy úředníků a písařů. *Jak tu někdo může pracovat, když je neustále tak na očích?*

Ve dveřích se zastavil, poděkoval Temrydovi a odkráčel chodbou. *Nikdy ty kanceláře nebudu používat, ale alespoň odvedou pozornost.*

# # #

Nad Maxianem se s hlasitým šplouchnutím zavřela chladná voda. Pod hladinou se otočil a díval se, jak slunce probleskuje vlnkami. Mozaiky delfínů a mořských panen na dně bazénu hrály modrými, zelenými a žlutými odstíny. Za okamžik se vynořil na druhé straně bazénu. Osvěžený se vyšvihl na okraj. Desítky dalších lidí skákaly do bazénu, nebo si povídaly na lavičkách v podloubí. Nechával ze sebe okapávat vodu a uvažoval, jestli si má ještě zaplavat nebo najít maséra.

„Pane?“ objevil se před ním jeden ze sloužících. Maxian přikývl, že poslouchá, protože chlapec byl oblečen v oděvu lázeňského pomocníka.

„Jakýsi urozený pán vás prosí o trochu vašeho vzácného času. Očekává vás v páře.“

„No dobře,“ odpověděl trochu neochotně Maxian. „Mohl bys říci masérovi, ať tam také přijde? Pořád mě ještě bolí ramena.“

Otrok se uklonil a odběhl. Maxian šel do *caldaria* hlavní klenutou halou lázní. Vysoko nad ním, pod klenbou *cella soliaris*, poletovali holubi a střízlíci. Prošel atriem se skupinkou dohadujících

se Řeků. Uvnitř bylo horko a vlhko. Na okamžik se zastavil. Nebyl schopen rozeznat tvar rozlehlé místnosti, protože všudypřítomná pára takřka znemožňovala výhled.

„Tady," ozval se hlas odněkud z druhého konce místnosti. Maxian sešel po několika schůdcích na dřevěnou podlahu, zpod které se se sykotem valila pára. Po chladné vodě bazénu bylo horko velice příjemné. Na nízkém stupni u stěny místnosti seděla povědomá postava, celá zahalená v páře. V její blízkosti nikdo neseděl, přestože tu byl dostatek laviček.

„Ave, Gregorie Auricu," řekl Maxian a přisedl na horké sedátko.

„Ave, Maxiane Caesare," odpověděl velmož a pokývl na přivítanou. Maxian se nad tím oslovením zamračil. Gregorius, jehož očka i v šeru svítila, ale přisvědčil: „Je to teď jeden z tvých titulů, měl bys jej používat."

„Snad. Ale stejně mi nepřipadá správné, abych nosil tituly svého bratra. Není to moc vhodné."

Gregorius vzdychl a zamnul si vyzáblé ruce. „Tvoji bratří měli v minulých letech mnoho starostí s tím, aby naplnili přání tvé matky. Nesli na sobě tíži vlády, aby ses mohl věnovat tomu, k čemu máš vlohy." Natáhl se, vzal do ruky jeho ruku, otočil ji dlaní vzhůru a stařeckými prsty přejížděl po její hladké pokožce.

„Kdyby Lucian Pius Augustus nebyl stižen morem, byl bys dnes nejváženějším členem vaší rodiny. A nepochybně bys jím byl v Narbonensis, kde bys jistě chodil od jedné horské vesnice ke druhé, léčil nemocné a pomáhal chudým, jak si to přála tvá matka."

„Líbilo by se mi to," usmál se Maxian při té představě.

Gregorius zavrtěl hlavou. „To se nikdy nestane. Máš před sebou jiný úkol. Zahlédl jsem tě, když jsme se s tvým váženým bratrem dohadovali v paláci. Později jsem slyšel, že tě senát prohlásil Caesarem a konzulem, abys vládl po Aurelianově boku, zatímco Augustus Martius Galen bude na Východě."

„To je pravda," odpověděl pomalu Maxian, zvědavý, kam starý muž míří.

Gregorius se vlídně usmál. „Budeš se muset naučit lépe ovládat svůj výraz, mladý Caesare. Jsi čitelný jako kniha. Neboj se, dnes od tebe nic nechci. Chci jen chvilku tvého času. Tebe, tvé bratry i celou

vaši rodinu znám dlouhá léta. Nevím, jestli si to pamatuješ, ale když jsi byl malý, a tvůj otec byl ve městě, často zůstával v mém domě na Coelianském pahorku. Bylo to, myslím, při jeho poslední návštěvě, kdy tě vzal s sebou do Cirku. Tehdy ses strašně bál pštrosů. Tvůj otec byl mým dobrým přítelem a jistě víš, jak jsem tvého bratra podporoval v jeho boji proti těm, kteří si činili nárok na trůn.

Neříkám to proto, abych se ti vlichotil, ale jen abych připomněl, že jsem vždy podporoval vaši rodinu, tvého otce i bratra. Martius Galen je dobrým císařem. Možná tím nejlepším od časů Božského Konstantina. Je obezřetný v politice a skromný, pokud jde o využívání bohatství státu. Je spravedlivý a nestranný v rozhodování. Má na zřeteli všeobecný prospěch, a nikoli jen své bohatství a moc. Nekonfiskuje statky ani majetky senátorů. Shrnuto, je velice schopným a pragmatickým vládcem. I chrámům dopřává, co jim patří.“

Gregorius se odmlčel, zhluboka vzdechl a zvážněl. „Přesto je to muž a muži bývají k některým věcem slepí. Vím, že sis v Západní říši jistě občas všiml některých neblahých věcí. Populace je zdecimována morem. Lidé jsou oslabeni nicněděláním. Nevšiml sis při své práci, jak jsou naši lidé slabí a křehcí v porovnání s Germány, Brity nebo Góty?“ Gregorius mávl rukou do páry, kde se rýsovaly siluety ostatních návštěvníků.

„Mezi stovkou lidí snadno poznáš národnosti jen podle zjevu – Říman je malý, slabý a bledý. Brit je vysoký, urostlý a překypuje zdravím. Germáni a Gótové jsou na tom úplně stejně. Ti posledně jmenovaní mají navíc obvykle ohromnou sílu. Jak jistě víš, mám mnoho klientů. Přichází za mnou se svými strastmi i radostmi. Římané si stěžují především na smrt svých dětí a blízkých kvůli nemoci, z nevysvětlitelné slabosti či při nehodách. Na druhé straně Gótové bědují nad svými financemi, ale chlubí se počtem zdravých a silných dětí. Je to ostuda, ale oživil jsem celé statky a manufaktury osvobozenými otroky britské a germánské krve.“

Maxian jen zděšeně zíral. Vždyť pokrevní čistota venkovských patricijů byla střežena žárlivěji než vestálky.

„Ano, divíš se, ale není jiné cesty! Krev mého národa je příliš slabá. Zraňovalo to mé srdce senátora, když jsem tyto lidi adoptoval

jako své syny a dcery. Jsem stár a v životě jsem dost dokázal, ale ten úpadek římského lidu mě děsí. Stát nepřežije, pokud nebude stát na pevných základech. Má-li impérium přetrvat, musí se krev našich lidí smísit s jinou krví. A jak je na tom Východ?

Tam mnoho národností snadněji získává občanství. Výhody občanství tam nejsou tak žárlivě střeženy… To, co chci po tvém bratrovi, je, aby přijal Góty, spřátelené Germány a věrné Brity jako rovné. Mluvil jsem s mnoha jejich šlechtici, náčelníky a vojevůdci. Jsou loajální – což nebojují po boku Říma celá poslední tři staletí? Měli by za to být konečně odměněni."

Maxian stiskl rty a uvažoval. To, co Gregorius říkal, bylo opodstatněné. Nakonec prohlásil: „Každý člověk hledá svou cestu, jak sloužit impériu, a tudíž i cestu k občanství. Tak je tomu už po dlouhou dobu."

Gregorius souhlasně přikývl. „Ano, tak tomu bylo, ale dnes už to nestačí. Co tesař pracující pro stát? Co žena, které zemře muž, a ona se přesto dál lopotí a vychovává děti? Ty děti mohou sloužit státu a stát se občany, ona však ne. Je v tom nějaká spravedlnost? To mělo význam v dobách, kdy Římané byli silným národem. Vím, že pokud o tom Galena nepřesvědčím, nebudu odpočívat v pokoji. Dám mu lodě, peníze, zásoby, vše, co potřebuje. Souhlasím, že Východní říši je třeba pomoci. Ale i mezi přáteli mohou být neshody."

Objevil se masér a Maxian ho mávnutím ruky přivolal. Pak se znovu otočil k senátorovi. „Děkuji za tvá slova a vše, co jsi kdy pro naši rodinu udělal. Znamená to pro mě hodně, stejně, jako to znamenalo pro mého otce. Ale abys mi dobře rozuměl, nesouhlasím vždy se svým bratrem, ale vždy při něm budu stát. Přeji příjemný den."

Gregorius přikývl, trochu se usmál a položil ruce na hlavici své vycházkové hole.

„I tobě, mladý Maxiane. Ach, ještě něco pro tebe mám, než odejdeš. Včera ke mně přišel jeden z mých klientů, Brit Mordius Arthyrrson. Říkal, že odjíždí a vzdává se svého podílu na rodinném obchodě ve městě. Mrzelo mě to, ale i tak jsem mu popřál mnoho dobrého. Byl to velice slibný chlapík. Říkal, že s tebou mluvil o tom, co se přihodilo. Nenaléhal jsem na něho, protože už jsem tu historku

slyšel od svých jiných klientů. Myslím, že bys měl vědět, že to není poprvé, co se něco podobného stalo.“

Maxian se na starce na okamžik zadíval, pak pokývl a odešel.

OSTIA MAXIMA, LATINSKÉ POBŘEŽÍ

Staccato bubnů se odráželo od stěn budov stojících podél velkého Trajánova přístavu. Thyatis si zastínila oči proti pozdně odpolednímu slunci, které pronikalo mezi roztroušenými dešťovými mraky. V nádherném světle se rozzářily barevné plachty stovek lodí, které kotvily v míli širokém hexagonu imperiálního přístavu. Křičící rackové vířili vzduchem, který pročistil nedávný déšť. Apollón vedl svůj sluneční vůz za západní obzor v okázalé luminiscenci. Spodní strana dešťových mraků odrážela tisíce zlatých a nachových odstínů. Čerstvý vítr k ní přinášel vůni moře a bral s sebou pach přístavu a města.

„Nádherný západ,“ ozvala se Anastasia z hloubi svých nosítek.

„Ano,“ souhlasila Thyatis a poklekla na molo vedle své patronky. Nahmatala rukojeť meče a vzpomněla si na nekonečné ligy, které je zanedlouho budou dělit. Kromě hrstky mužů, kteří ji budou doprovázet, bude na Východě sama. Vzhlédla a setkala se s očima vévodkyně. Viděla v nich sílu a důvěru. To ji povzbudilo.

„Už máte naložené zásoby?“

„Ano, má paní. Vše, na co jsme s Nikosem jen pomysleli, a mnoho dalšího. Muži jsou už na palubě, spí nebo si čtou.“

„Jsou to koneckonců vojáci,“ řekla Anastasia s úsměvem.

Vzala mladou ženu jemně za ruku. Když ji pozorovala, oblečenou v hrubém plášti a obnošených botách, nenalíčenou a s vlasy vzadu staženými, uvědomila si, jak je svou společnicí přitahována. To ji znepokojovalo, protože poslední Clodianovu dceru vždy považovala jen za užitečný nástroj. Poslední zbytky zlosti nad neúspěchem s mladým princem z ní už dávno vyprchaly. Pousmála se a pustila její ruku.

„Ať tě provází štěstí,“ řekla a požehnala ji znamením Artemis.

Thyatis vstala a poklonila se. „I tebe, má paní.“ Pak se prudce otočila, až jí vlající vlasy zasvítily v posledních slunečních paprscích, a nastoupila na loď. Anastasia ji sledovala, jak stoupá po lávce a míří ke kapitánovi. Námořníci povolovali uvazovací lana a vytahovali plachty. Začínal odliv.

Později, když byla skoro tma a západní obzor se barvil do purpurova, zaťukala Anastasia na stříšku nosítek na znamení, že je čas k odchodu.

Krista vedle ní se zavrtěla a zamžikala. „Vracíme se domů, má paní?“ zeptala se rozespale.

„Ano, je čas vrátit se domů.“

Otroci na pokyn uchopili tyče nosítek, nacvičeným pohybem je lehce zvedli a vydali se do ulic. Anastasia se čelem opřela o rám okénka a sledovala temné siluety domů. Bezmyšlenkovitě skládala okraj svého šálu a palcem uhlazovala hrany, až ji z toho bolely prsty.

Snad se vrátí živá, uvažovala a snažila se potlačit smutek, který ji začínal naplňovat.

PAHOREK PALATINE, ŘÍM

Byla už úplná tma, když se Maxian vrátil z Fóra. Byl unaven a na náladě mu vůbec nepřidalo, když musel poslouchat senátory, kteří se dohadovali o přízni či nepřízni bohů ohledně císařova tažení na Východ a o významu věšteb. Poslední dobou také špatně spal, a i těch několik hodin odpočinku mu znepříjemňovaly noční můry. Přes bratrovo připomenutí, aby už konečně převzal úkoly, které dříve plnila paní de’Orelio, tak dosud neučinil.

Jak si naplánoval, dvakrát navštívil kanceláře, které mu Temrys nechal zařídit, s pobaveným úsměvem si prohlédl jejich okázalou výzdobu a zase zmizel. Horda úředníků, dychtivá plnit jeho příkazy, činila tyto prostory nepoužitelnými pro jeho účely. Věděl sice, že Aurelian od něho očekává pomoc, ale jeho myšlenky se neustále vracely ke klenotníkovi. Když stoupal po schodech ke svým pokojům, jeho prsty si v kapse neustále pohrávaly s kouskem olova.

Zvykl si bezvýhradně spoléhat na předtuchy, které byly „výrobními prostředky“ jak léčitelů, tak kouzelníků. To, co se mu honilo hlavou při myšlenkách na písařovu záležitost, bylo velmi podobné pocitům, které v něm vyvolaly události v Ostii a poté i v chrámu v Cumae.

Někde za horizontem viditelného pracovaly podivné síly. Takřka hmatatelně je cítil, když kráčel těmito starobylými chodbami.

Když byl palác takřka vylidněný, tak jako tomu bylo nyní, když císař s většinou dvořanů odjel do Ostie, aby se připojil k flotile, a jen sem tam se zaleskla lucerna otroka, uklízejícího na chodbách, Maxian cítil tíhu let a všech tragédií, které se zde kdy odehrály. Koutkem oka mohl zahlédnout, když dával pozor a nepodíval se zpříma, stíny těch, kteří zde žili a zemřeli. V dobách, kdy byl mladší a byl zde teprve krátce, je vítal. Nejasné siluety starých mužů hladce vyholených tváří, tvrdé a hrdé. To byli ti nejsilnější, kteří po staletí vládli impériu. Ale nyní, když jeho schopnosti vzrostly a byly mnohem jemnější, mohl někdy vidět i ty ostatní – zavražděné, ty, kteří zemřeli při porodu, ty, kteří zde trpěli, smáli se a milovali. Někdy se mu zdálo, že i kameny mu chtějí sdělit své příběhy.

Zastavil se přede dveřmi do svých pokojů. Škvírou mezi prahem a křídly pronikalo ven žluté světlo. Odcházel odtud za úsvitu, aby se na Fóru připojil ke svým bratrům; uvnitř by neměla hořet žádná lucerna ani pochodeň. Zklidnil myšlenky a soustředil svou mysl na Bránu Hermovu. Jakmile se mu to podařilo, nasál sílu nejbližších luceren, které se zaprskáním zhasly. Položil dlaň na stěnu a vnímal prostor za ní. Uvnitř čekali tři lidé, žádný z nich nebyl blízko dveří. Atmosféra uvnitř byla napjatá, ale necítil v ní zlost ani nepřátelství. Stáhl svou mysl zpět a otevřel dveře.

„Pánové,“ řekl ke třem sedícím postavám, „věřím, že mi chcete říci něco důležitého, ale je velice pozdě a jsem unaven.“

Gregorius Auricus přikývl a nechal hlavu skloněnou. Maxian si s údivem uvědomil, že po jeho boku stojí přibližně stejně stará žena, která byla kdysi známa jako Theodelinda, královna krátkodechého lombardského státu. Císař Tiberianus zahynul, když se ji snažil vypudit ze severní Itálie. Muže po jeho druhém boku neznal.

Gregorius pokynul ke svým společníkům: „Paní Theodelinda, má dávná přítelkyně, a Nomerik, také obchodník, žijící v Aquilei u Jaderského moře.“

Maxian každému z nich pokývl na pozdrav. Theodelinda se uklonila, Nomerik jen sklonil hlavu. Maxian pověsil plášť a klobouk na háčky vedle dveří a vešel do malého výklenku, kam mu sloužící vždy připravovali jídlo. Našel tam tác se studenými plátky masa, chléb, sýr a několik malých sušených ryb. Večeři doplňovala nenačatá láhev vína. Maxian vzal tác a vrátil se do hlavního pokoje. Jakmile dosedl, dal si pořádný hlt vína a začal žvýkat jednu z ryb. Pokynem naznačil Gregoriu Magnovi, aby řekl, co má na srdci.

„Můj pane, omlouvám se, že tě vyrušujeme v tvém soukromí, ale od našeho rozhovoru v lázni se událo několik věcí, o kterých, myslím, bys měl být informován. Nepřipravíme tě o mnoho času. Theode a Nomerika jsem přivedl proto, abys viděl šíři hrozby, která visí nad impériem. Oba je považuji za dobré přátele, přestože, jak jistě víš, nejsou občany. Theode byla ušetřena po rozdrcení lombardského státu, přijala milost a žije v rezidenci v horském městě Florencii. Nomerik byl svého času kancléřem v dominiu Magna Gothica v horní Panonii.“

Maxian nad tím udiveně pozdvihl obočí, protože setkat se v nočních hodinách soukromě s vysoce postavenými osobami poddaných států, a zvláště gótských, bylo pro příslušníka císařské rodiny něco nemyslitelného. Zdálo se však, že pro Gregoria je to naprosto přijatelné.

„Nomerik,“ pokračoval velmož, „se již vyvázal ze služeb gótského krále. Nyní je, abych tak řekl, vyslancem bez pověřovacích listin impéria.“ Nomerikovi, který dosud opatrně mlčel, při této poznámce kmitl obličejem pobavený úsměv.

Gregorius se opřel o svou vycházkovou hůl. „Nepředpokládám, že jsi se nesnažil jít dál v záležitosti, o níž jsme již dříve hovořili. V případě dalšího pátrání možná zjistíš, že budeš potřebovat peníze, které nebudou pocházet ze státní pokladny. Možná zjistíš, že budeš potřebovat podporu, pomoc nebo dokonce ochranu. My tři jsme se o tom radili a jsme ochotni ti poskytnout podporu, pomoc, ochranu i peníze, pokud je budeš chtít přijmout.“

Maxian dojedl poslední kousek sýra a položil nůž. Osušil si rty rukávem tuniky, naklonil hlavu a řekl: „A co ode mě na oplátku očekáváte? Nějaké laskavosti? Ovlivňování zákonů? Mám být zastáncem vašich obchodních zájmů na dvoře? Já ani moji bratři se nedíváme zrovna laskavě na ty, kteří chtějí podplácet státní úředníky. Proč si vlastně myslíte, že bych v této záležitosti potřeboval ještě jinou pomoc, než jakou mi může poskytnout stát?“

Gregorius se postavil a došoural se ke dveřím. Dlouho u nich stál a naslouchal. Pak je náhle otevřel a vyšel na chodbu. Rozhlédl se oběma směry, pak dveře prudce zavřel a vrátil se na své místo. Na čele se mu leskly drobné perličky potu. „Omlouvám se, můj pane, ale jsem nesmírně opatrný. Theode, řekni mu, co myslíš, že nám hrozí.“

Theodelinda vážně pohlédla na Gregoria a pak se otočila k Maxianovi. Měla hluboké modré oči. Maxian měl co dělat, aby věnoval pozornost jejím slovům namísto úvah o tom, jak asi vypadala za mlada.

„Můj pane,“ začala, „po smrti mého manžela Agilulfa v bitvě u Padovy jsem byla mezi císařovými zajatci. Čekali jsme, že budeme popraveni nebo prodáni do otroctví, když mezi nás přišel Martius Galen Augustus a nabídl nám, že každý, kdo se zřekne nepřátelství proti státu, bude omilostněn. Naše radost byla veliká, neboť jsme do země vstoupili jako dobyvatelé, s úmyslem podrobit si celou Itálii. To, že nám císař prokázal takovou milost, na mě velice zapůsobilo, přestože můj šat byl ještě nasáklý manželovou krví. Shromáždila jsem ty členy rodiny a služebnictva, kteří mě chtěli následovat, a jak řekl ctihodný Gregorius, usadila jsem se ve Florencii.

Snad tě to překvapí, můj pane, ale Florencie, ačkoli je malá, je střediskem obchodu a výroby. Jsme zvlášť hrdí na své látky a tkaniny. Moji lidé jsou šikovní, a tak jsem se stala váženou obchodnicí, místo toho, abych vládla lidem. Dařilo se nám velice dobře. Nejsme sice občané, ale hluboce věříme ve spravedlnost římského práva. Naši otcové byli barbaři žijící v lesích, ale to není to, co bychom chtěli pro naše děti.

Po čase jsem si všimla podivné věci. Když jsme přišli do Florencie, výroba textilu nebyla nijak mimořádně rozsáhlá, ale dařilo se jí dobře. Město vibrovalo obchodem. To, že jsme se tam usadili a

začali podnikat, přišlo ve správný čas. V následujících letech jsme očekávali, že si ještě polepšíme, když začneme využívat nové metody, které navrhli moji synové a dcery. Ale všechno úsilí, které jsme napřeli tímto směrem, se obrátilo vniveč. Jen dva z mých jedenácti synů a dcer zůstali naživu a jeden je mrzákem poté, co jej zavalily kameny při stavbě Hefaistova chrámu.

Dlouho jsem si myslela, že tyto ‚nehody' jsou dílem našich konkurentů. Ale pak jsem se dozvěděla, že podobné nehody se stávají i v jiných rodinách. Nakonec, dohnána k zoufalství množstvím neštěstí, vydala jsem se za vědmou, která přebývá v chrámu v Duriku. Pověděla jsem jí o našich strázních a ona mi se smíchem odpověděla, abych se vrátila domů a vyráběla své zboží tak, jak to dělali otcové města. Když jsme na ni dál naléhala, ukázala na můj oděv a řekla, že pokud se budu oblékat jako zakladatelé města, potíže ustanou."

Theodelinda se odmlčela a sehnula se pro brašnu ležící jí u nohou. Vyňala z ní kousek látky a podala jej Maxianovi. Se zájmem si ji prohlížel, neboť byla velice poddajná, s decentním vzorem a tak jemně tkaná, že to snad ještě neviděl. V porovnání s prostým vlněným oděvem Lombarďanky tkanina připomínala spíše hedvábí.

„Co je to?" zeptal se a rozprostřel si plátno na kolenou. Prsty stále přejížděl po jeho příjemném povrchu.

„Říkáme tomu *sericanum*, to vlákno a způsob tkaní vymyslely mé dcery, když se mi, Gregoriovým prostřednictvím, podařilo získat několik štůčků hotového hedvábí. Je to nádhera, že? Skoro jako hedvábí. Je to, pochopitelně, vyrobeno z vlny a lnu, nikoli rosy posbírané v listoví moruší."

Maxian na ni pobaveně pohlédl, ale podle očí plných bolesti poznal, že má daleko k žertování.

„Takže tvé dcery jsou mrtvé," řekl Maxian a paní přisvědčila. „Pokud tomu dobře rozumím, všichni, kteří se podíleli na výrobě této látky, jsou mrtvi. A nezbylo takřka nic, s čím jste začínali."

Na Theodelindě bylo vidět, že přemáhá velkou bolest, přesto ale řekla: „Zbylo jen zlato. Jsem stále bohatá, přestože můj dům je prázdný."

„Toto je vše, co zbylo z těch pláten?" zeptal se princ.

„Ne,“ ozval se tichým skřípavým hlasem Nomerik. „Tohle je z nového štůčku, který byl utkán asi před čtyřmi týdny. Podle posledních zpráv jsou tkalci stále živi a mají se k světu.“

Maxian pozdvihl tázavě obočí. Teorie, kterou si začínal vytvářet, se začínala otřásat a dostávala povážlivé trhliny. „Mohu se zeptat, jak jste to dokázali?“

Nomerik se usmál a pohlédl na Gregoria. Stařec si odkašlal, ale zavrtěl hlavou.

Nomerik spojil prsty do střížky a zadíval se přes ně na prince. „Manufaktura patří mé rodině v Siscii. V Magna Gothica.“

Maxian se zmateně obrátil na Gregoria: „Nevidím tu žádnou souvislost.“

Gregorius přikývl a znovu si odkašlal. „Siscia je hlavní město Gótů, vystavěné po míru s císařem Theodosiem. Je to gótské město, pod gótskou správou a s gótskými zákony. Jinými slovy, není to *římské* město. Impérium tam nemá žádný vliv. Chápeš, kam mířím?“

Maxian se opřel v pohovce a poškrábal se na tváři.

Druhou rukou si neustále pohrával s kouskem látky. Měl dojem, že mu začíná svítat. „Podle této logiky by objev, na němž se podílel náš společný britský přítel, byl úspěšný, pokud by k němu došlo za hranicemi impéria.“

Gregorius přikývl a vzrušeně udeřil holí o mozaikovou podlahu. „Tohle mě už před časem napadlo. Teď už víš, mladý příteli, proč budeš potřebovat pomoc z nestátních zdrojů?“

Zamyšlený Maxian nepřítomně přikývl.

# # #

Gregorius a jeho společníci odešli pozdě po půlnoci. Maxian seděl na pelesti postele a byl ještě vyčerpanější než před tím. Pokoj tlumeně ozařovala jediná vosková svíce. Na malém psacím stolku vedle postele leželo zabaleno několik předmětů. Věděl, že by se měl vyspat a počkat do rána, ale nesmírná zvědavost by mu stejně nedovolila usnout. Rozbalil plátno a prohlížel si věci v něm zabalené – kousek *sericana*, který tu zanechala Theodelinda, špalík olova a lodní hřebík z Dromiovy loděnice v Ostii. Rozestavil předměty na zem tak, aby tvořily rovnostranný trojúhelník, a sám se vedle nich

usadil na houni, kterou vytáhl z truhly. Napadlo ho, jestli nemá zavolat sloužícího, aby přivedl Aureliana, který by na něho při meditaci dával pozor, ale pak tu myšlenku zavrhl – jeho bratr měl sám dost práce a Maxian mu zatím neměl vlastně co říci.

Připravil se, usedl na zkřížené nohy a začal s dechovými cvičeními, která se naučil ve škole v Pergamonu. Po chvíli místnost začala mizet, jako by klouzala za hranice vidění. Tvary se rozmělnily, na místě stěn, postele a dveří zůstaly jen stíny v hlubinách, kterými se rychle míhaly sotva postřehnutelné plaménky. Maxian se ponořil hlouběji, aby potlačil iluzi, kterou se vědomá část jeho mysli stále snažila překrýt pravou tvář světa.

Už nevnímal hmotu, jen tenké pramínky ohně, které obrovskou rychlostí pulsovaly po křivkách křesla, psacího stolku a třech předmětů, ležících na pustinách podlahy. Maxian se na ně soustředil, aby odhalil rytmus jejich vibrací. Hranolek olova se náhle zvětšil do nesmírných rozměrů. Jeho povrch tvořil vířící prach. Na první pohled byl jinak kompaktní a pevný. Na druhý pohled již nebyl pevnější než ranní mlha a při třetím zbyla prázdnota naplněná ohnivými oblaky. Maxian byl ochromen pocitem prudkého rozpínání. Něco skrytého za základní hmotou olova ho přitahovalo a vázalo všechny jeho smysly.

Maxian s vypětím vůle ucouvl, aby se odpoutal od rozptylujících detailů. Nyní již vnímal vibrace, které rozechvívaly drobnou hmotu olova. K jeho překvapení, a vzápětí i hrůze, pronikaly do jeho vědomí. Hranol, látka i hřebík byly centrem vířících sil. Temné síly zmaru a ničení tryskaly ven a zachvacovaly vše, čeho se dotkly. Nyní, když si jich byl vědom, Maxian cítil, jak pronikají do samotné podstaty jeho bytí jako rakovina, která stravuje tělo i ducha.

Kletba, uvědomil si náhle. *Zlá moc vyvolaná nějakým mocným kouzelníkem! Musím ty věci ihned zničit!* Příkaz byl tak silný, že málem ihned přerušil meditaci a vyběhl s nimi z místnosti. Ale jeho podvědomí vydrželo a Maxian si uvědomil, že jeho myšlenky jsou ovládány silami, které naplňovaly pokoj. *Znič je, rozdrť je, spal je*, šeptal vír.

S nesmírným úsilím vytvořil Athénin štít, jak se to naučil už v prvních dnech v Asklepiově škole v Pergamonu. Tímto prostředkem mohly být od těla léčitele odvráceny všechny škodlivé síly a on mohl

zachránit napadená místa a orgány, a když měl štěstí a byl zručný, vypudit z těla smrtelně jedovaté tekutiny, které by jej nepozorovaně zahubily zevnitř. Kolem něho se chvělo modrobílé světlo, které odráželo a ničilo úponky černočerné tmy, které na něho útočily. Za okamžik se cítil lépe a znovu byl schopen ovládat své myšlenky.

Když sledoval sílu, která se proti němu vrhala, učinil zvláštní objev. Ty tři předměty nebyly zdrojem destrukce, toho, co útočilo na jeho štít. Spíše se zdálo, že je to jimi přitahováno, jako žraloka přitahuje krev ve vodě a vlka zraněný kus ve stádě. Všiml si, že tkanina se začíná rozpadat na jednotlivé nitě a ty se pak dále rozplétají na vlákna. *Za den nebo dva to bude úplně pryč*, uvědomil si v údivu nad silou kletby. Dokonce i olovo a hřebík se začínaly měnit pod nápory černých úponků. *Co tomu dává takovou nezměrnou sílu?* Hlavou mu prolétla nejasná vzpomínka, jako by už někdy něco podobného viděl…

Na chvíli se odpoutal od předmětů a jeho mysl se vznesla skrze strop a několik dalších pater nad Palatine a nad celé město. Odsud je viděl jako pulsující moře světel – lidé, budovy, moře i řeka, všechno se chvělo skrytými proudy ohně. A skrze ně zděšený Maxian viděl modročerný vír kroužící kolem jeho pokojů a celého paláce. Kletba povstávala z každého kamene, z každého domu, spících lidí, soch na Fóru, z písku na ploše Cirku.

Město! uvědomil si užasle. *Město se samo zbavuje nepřítele… nákazy.*

To viděl předtím při třetím pohledu – tělo se vzepřelo rakovině a zničilo ji. *Vetřelec, něco tělu nepřátelského.* Pak se vidění rozpadlo a vzápětí ležel na podlaze, zpocený a s rozpáleným čelem.

OSTROV DELOS, EGEJSKÁ PROVINCIE

Dwyrina probudil nářek otroků a práskání biče. Hlavu měl podivně lehkou a tyto vjemy se ho nijak nedotýkaly. Přesto ale podivné zakřivení prostoru a změť barev, které mu předtím znemožňovaly vidění, zmizely. Ležel na zádech, na hladké

mramorové lavici, a cítil se úplně vzhůru. Žaludek se mu kroutil hlady, v ústech měl jako v pískovně, ale viděl a byl schopen uvažovat. Nad ním se klenul nízký začouzený strop. Přes značnou bolest se pokusil pohnout, ale zjistil, že ruce i nohy má spoutané řetězy. *To je zlé*, pomyslel si a rozhlížel se po místnosti. Po jeho levé ruce bylo u stropu okno, kterým na protější zeď dopadala světlá skvrna. Skrze ně viděl azurové nebe.

Kromě kamenné lavice, jeho okovů a jednoduchých dveří nebylo v místnosti nic. Oknem sem doléhaly zvuky rušného tržiště. Neslyšel však žádný dobytek, jen změť hlasů, převážně zoufalých a naplněných bolestí. Když k tomu přidal pravidelné práskání biče, došlo mu, že to, co se odehrálo na otrokářské lodi, nebyl sen. *Prodali mě do otroctví*, přemítal chmurně. *Jak dokončím své učení? Musím se odtud nějak dostat.*

Ozvalo se rachocení závory a dveře se otevřely. Vešli dva muži. Jeden byl zavalitý hromotluk v kalhotách a námořnické haleně, druhý, v tóze a sandálech, byl vysoký a hubený, s bílými vlasy připlácnutými k lebce. Patricij se zastavil u lavice a prohlížel si Dwyrina vodově modrýma očima. Obličej s křehkým nosem měl stejně vyzáblý jako tělo, nad očima mu trčelo výrazné obočí. Pečlivě zkoumal Dwyrinovy končetiny, zdvíhal mu oční víčka a prohmatával prsty. Byl velice opatrný a dával si pozor, aby se nepřiblížil k Dwyrinovým ústům. Když skončil, odstoupil a zamyšleně si mnul bradu.

„Je v dobré kondici, přestože na krku ještě má stopy tvých prstů, Amochisi. Drogy stále ještě působí, takže ho tu prozatím můžeme nechat. Nevidím ale ani nejmenší známku jakýchkoli ‚magických' sil."

Námořník zrudl, když vycítil suchý sarkasmus v lékařově hlase. „Viděl jsem, co jsem viděl, pane. Z prstů mu šly plameny a zabily jednoho z mý posádky. Chytla mu hlava a hořela i pod vodou." Námořníkův hlas zněl klidně, přesto v něm bylo cítit zlost.

Doktor zkřivil úzké rty v úsměšku. „Neber si to. Jenom tím myslím, že nemohu napsat prohlášení, že chlapec má nějaké zvláštní schopnosti, jen na základě jeho hezkého obličeje a zrzavých vlasů."

Amochis se zamračil a zahákl palce za opasek. „Můžeš to vyzkoušet. Počkej, až z něj droga vyprchá, a pak to možná budeš ty, komu se vykouří hlava.“

Doktor pokrčil rameny.

„Předám svou zprávu hlavnímu nákupčímu, i když si myslím, že ho budeš schopen prodat nejvýše jako společníka nebo otroka do domácnosti. Jak to vidím, mohl bys ho dát do některé ohrady, vyjde tě to levněji,“ podotkl a mávl kostnatou rukou s pečlivě pěstěnými nehty směrem ven.

Když doktor odcházel, musel se sehnout, aby se neuhodil o překlad dveří. Amochis ještě chvíli stál uprostřed místnosti a pozoroval Dwyrina, který se po celou dobu prohlídky nepohnul ani nepromluvil. Pak Amochis pohodil hlavou, jako by chtěl zahnat vztek, a s mumláním odešel. Dwyrin zaslechl něco o penězích. Dveře se zavřely s hlučným bouchnutím a závora znovu zapadla. Čas se vlekl a světlá skvrna se sunula vzhůru po zdi, až se nakonec rozplynula v šeru, které naplnilo celu. Dwyrin po celou dobu nehnutě ležel a naslouchal neutuchajícímu ruchu venku. S nepříjemným pocitem si uvědomoval, že venku musejí být tisíce otroků a stovky čumilů.

O tomto místě slyšel ve škole a ještě před tím, když jej imperiální koráb odvážel z domoviny do vzdáleného Egypta. Díky krutým okolnostem se ocitl na ostrově Delos. Toto byl lidský trh pro Západní i Východní říši. Malý, téměř pustý ostrov u achajského pobřeží byl největším tržištěm s otroky na světě. *Denně se tu prodá a koupí na deset tisíc otroků. A já jsem tím nejposlednějším z nich*, honilo se mu hlavou. Otrokáři nikdy neuvěří, že patří k imperiálním odvedencům. A kdyby uvěřili námořníkovi, že je kouzelník, asi by ho ihned zabili nebo prodali nějakému boháči jako hračku. Do očí mu vystoupily slzy. Kdyby se tak mohl soustředit na meditaci nebo Bránu Hermovu, rozbil by svá pouta. Ale nic nepřicházelo, marně mezi zmatenými myšlenkami hledal povědomé náznaky sil. Nakonec padla tma a vyčerpaný a hladový usnul.

# # #

Když světlo v okně Dwyrina opět probudilo, třásl se a velice ho bolela hlava. Nepřirozená lehkost však pominula, proto se snažil soustředit na meditaci. Hlad mu však ztěžoval koncentraci, až nakonec zatnul nehty do dlaně. Podařilo se. Soustředění postupně narůstalo, i když každou chvíli sklouzával k vidinám pečených jehňat, čerstvých hroznů nebo pikantních nakládaných oliv. Prodíral se těmi představami, až nakonec dosáhl té jasnosti vidění, která mu na lodi pomohla najít vadný článek. Zvolna a klopotně kontroloval každý článek řetězu, kterým byl přikován. Krkem mu projížděla bodavá bolest, když se snažil udržet zvednutou hlavu, aby viděl na těžké kovové kroužky. Všechny byly v pořádku. Zhroutil se zpět na tvrdou lavici a vyčerpaně oddechoval.

Ra se vyšplhal skoro na úroveň okna, když se dveře opět s rachotem rozlétly. Dwyrin ucítil náhlý nápor chladu, který jím pronikl až do morku kostí. Naskákala mu husí kůže a v obavách se otočil k tomu, který tak tiše vešel. Částečně obnoveným vnitřním zrakem viděl, jak se pruhy světla ohýbají a tmavnou. Místností se plazila chapadla podivné síly, rozlézala se po stěnách jako morbidní pavouci. Muž vešel dovnitř s Amochisem v patách. Byl šedivý, středního vzrůstu a jednoduše oděn do tmavého plstěného klobouku, dlouhého pláště a haleny přes tmavě hnědou tuniku. Obličej tvořil úzký trojúhelník, oči barvy olova napůl zakrývala těžká víčka. Dwyrin ucukl, když viděl jeho hrudkovitou kůži barvy křídy. Pod kůží, po ní, i po jeho oděvu tančily bledé záblesky, jako by se s ním mazlilo klubko hadů. Nevydával vůbec žádný zápach.

„To je ten otrok, o kterém jsem vám říkal, pane," řekl Amochis tiše. Přes rameno *mrtvého* Dwyrin viděl, že námořník sotva dýchá strachem. Čpavý pach jeho potu zaplňoval celou místnost.

„Pěkný, pěkný," zašeptal mrtvý, jako když se tře kost o kost. „Vypadá velmi slibně. Udělal jsi dobře, že jsi mě na něho upozornil, Amochisi." Prsty lehkými jako pápeří přejížděl těsně nad Dwyrinovým obličejem, ale nikdy se ho nedotkl. Pak se nahnul nad jeho hruď. Dwyrin se otřásl odporem, když mrtvý začal čichat. Pak uviděl řadu stehů, které se táhly mrtvému přes hrdlo a končily na druhé straně hlavy za uchem. Málem vykřikl a jen s vypětím vůle se mu podařilo odpoutat se od toho pohledu.

Mrtvý se usmál a svaly v jeho tvářích se pohnuly jako pomalé žížaly. Úzkou ruku položil na Dwyrinovo rameno jako rubáš na právě zesnulého.

„No tak, no tak, mladý příteli. Vůbec ničeho se neboj. Neublížím ti. Klidně lež a mysli na příjemné věci. Vezmu tě odtud někam, kde tě uvítají s otevřenou náručí."

Znovu se usmál a tentokrát svaly zareagovaly rychleji na pokyn vůle, skryté v temných tůních jeho očí. Dwyrin ztuhl jako zajíc překvapený vlkem. Zoufale se snažil soustředit na Serapidovu meditaci, aby uchránil mysl proti náporu temnoty. Neměl však naději a opět jej obestřely mrákoty.

# # #

Když se Dwyrin opět probral, byl bez okovů a kolem bylo husté šero. K jeho uším znovu doléhalo skřípění lodního trupu a sténání lan, otírajících se o boky plavidla. Měl přes sebe přehozenou pokrývku, na omak patrně bavlněnou. Otřásl se odporem při pomyšlení na to, že by měl být nahý v přítomnosti zrůdy, která se nad ním skláněla v cele otrokářů. Vzduch jako by byl nasycen nepřátelstvím a po celém těle cítil mravenčení, jak v něm narůstal pocit bezprostředního ohrožení. Velmi opatrně otevřel oči a rozhlédl se. Tentokrát nebyl v podpalubí. Nízká kajuta s obloukovými dveřmi obsahovala pouze pryčnu a vědro. Stěna s pryčnou byla zakřivená, z toho Dwyrin usoudil, že kajuta je přilepená k boku lodi. Místnůstku osvětlovalo pouze tlumené namodralé světlo, pronikající škvírami kolem dveří.

Pečlivě zkontroloval ruce a nohy, ale nenašel ani okovy ani řetězy. Šaty sice byly pryč, ale vypadalo to, že není nijak zraněn. Na krku však stále cítil tenký kovový kruh. Opatrně zkoumal jeho pevnost a ujistil se, že obvyklými způsoby se ho nezbaví. Zpomalil dýchání a soustředil se na První Bránu. Po chvilce toho nechal. Síla a průchod, které zde vždy byly, jednoduše zmizely. Přes veškeré úsilí, přestože přeříkal celou litami meditace, jeho mysl zůstala uzavřena před pravým světem. Znovu přejel prsty po kruhu překvapen tím, jak je náhle teplý.

Zaskřípění dveří a záplava světla jej vytrhla z dalšího přemítání. Dwyrin si zastínil oči a otřásl se, protože postava, která se rýsovala proti světlu, mohla patřit jedině mrtvému.

„Pojď, mladý příteli, oběd je právě na stole.“ Nepříliš skrývaný výsměch v jeho hlase Dwyrina nijak neuklidnil. V tuto chvíli ale stejně nemohl nic jiného dělat. Nejistě se zvedl, protože se cítil velmi zesláblý, a sehnul se, aby vylezl ven. Zvenku byl ke kabině připevněn stůl. Kolem byla spousta koberců, různé veteše a dvě křesla. Vůně oběda zkroutila Dwyrinovi žaludek, ale v hrdle mu uvízl sotva postřehnutelný pach mršiny. Sedl si do menšího z křesel a nakláněním vyrovnával pohyb lodi.

Mrtvý se už také usadil, pavoučí rukou vzal bělavou mísu, stáhl z ní ubrousek a nabídl Dwyrinovi.

„Chléb?“ vyšlo z jeho hrdla. „Měl bys začít zvolna, nebrat si moc najednou,“ řekl a položil mísu na tác před Dwyrina. Chlapec si vzal jeden krajíček. Vypadal a voněl jako tuhý černý chléb. Kousek ukousl a na jazyku ucítil drobné úlomky z mlýnských kamenů, které i po prosetí v mouce někdy zůstávaly. Chleba se zdál být starý devět až deset dní, ale stále se dal jíst. Zvolna žvýkal. Jeho hostitel si jej se zájmem prohlížel.

„Můžeš mi říkat Khiron,“ řekl mrtvý a přisunul mu bronzový pohár. „Jsi teď mým majetkem. Tedy, abych byl přesnější, majetkem mého pána. Zdá se, že jsi inteligentní mladík, a k tomu jsi strávil nějaký čas v jedné z těch egyptských škol.“ Významně pozdvihl obočí nad Dwyrinovým udiveným výrazem. „Máš na sobě poznávací znamení, která se nedají přehlédnout. Mozoly na prstech od rákosového pera. Skvrny od inkoustu, který je určitě egyptský. Meditace, které jsi přeříkával, když jsi chtěl svou vůlí vstoupit do pravého světa. To všechno vede k jedinému závěru.“

Dwyrin neodpovídal, jen pomalu dál žvýkal chleba. Khiron se zamyšleně obrátil stranou. Měl jestřábí profil s ostrým nosem a zapadlýma očima. Přes jeho zjev si byl Dwyrin z neznámého důvodu jistý, že to není Egypťan. Protože ztratil schopnost vyššího vidění, snažil se pozorně vysledovat všechny znaky, který jej předtím přesvědčily, že má před sebou mrtvého. Pokožka byla nyní bledá, ale nikoli křídová, bez oné hrudkovitosti. Rovné, dlouhé, trochu mastné

vlasy mu stále spadaly na ramena, ale už se jimi nemíhaly záblesky sil. Olovnaté oči vypadaly jako živé. Rty získaly narůžovělý nádech. Kreatura se na něho usmála a Dwyrin se otřásl, když si uvědomil, že to před ním je čistá tresť klamu a zášti.

„Během příštích tří dnů doplujeme do velikého města a můj pán tě přijme do svého domu. Tam se o tebe budou starat. Budeš mít dostatek jídla, pití a veškeré péče.“ Mrtvý se nahnul nad stůl. „Ale ztratíš svou vzácnou svobodu, přestože po městě budeš moci chodit volně. Pán bude potěšen, až tě přidá do své sbírky.“ Khiron upil z poháru a Dwyrina zamrazilo, když viděl, jak růž rtů mrtvého získala sytější odstín a začala se mu rozlévat i po tvářích.

„Jez a pij, mladý příteli. Pro nás dva je toho víc než dost. Delos mi vždy poskytuje bohatě zásob.“ Zjev se zasmál a znělo to jako dětské lebky drcené ocelovými paťáty.

Dwyrin pokračoval ve žvýkání chleba.

KONSTANTINOPOL

Thyatis stála na přídi *Mikitis* a severní vítr si pohrával s jejími rozpuštěnými vlasy. Přestože vítr od Černého moře byl chladný, egejské slunce pálilo, a proto si oblékla pouze krátkou koženou vestu a sukni, která jí sahala do půli stehen. Po třech týdnech plavby Středozemním mořem byla opálená a bez problémů ignorovala postranní pohledy námořníků, které na ni vrhali už od vyplutí z Ostie. Nikos seděl za ní na přední palubě, nenápadně jí hlídal záda a brousil jeden ze svých mnoha nožů. Obchodní loď, kterou vévodkyně najala na tuto „práci“, hladce prořezávala dlouhé, temně modré vlny Propontu. Vody úžiny byly klidné a plavba probíhala nerušeně. Před sebou už Thyatis viděla vojenský přístav hlavního města Východní říše, sevřený mezi dvěma náspy, které vybíhaly od městských hradeb, přeplněný stěžni, plachtami a galérami.

Za vodní plochou přeplněnou loděmi se tyčily žulové hradby Konstantinopole. Thyatis už snadno rozeznávala zubatá cimbuří a vysoké věže. I na palubě lodi cítila monumentální sílu opevnění. Za

ním, jak si pamatovala z vévodkyniných poznámek, kypělo téměř dvoumiliónové město, a to i navzdory šestiměsíčnímu obléhání Avary a jejich slovanskými a gepidskými spojenci. Jak proplouvali vzhůru Propontem, na severním břehu přibývalo známek útoků nájezdníků – vypálené statky a vzdálené sloupy kouře. Když *Mikitis* konečně vplula do přístavu, zdálo se jí, že se hradby tyčí přímo nad ní.

Zkušeným okem přejela flotilu galér s krátkými vesly kotvících u úvazišť. Rudé plachty měly skasány a jejich zobákovité klouny se na slunci bronzově leskly. Další stovky zásobovacích lodí se hemžily námořníky, dělníky a nakládkou zboží. V závětří hradeb se námořníci chopili vesel. Jejich šplouchání náhle přehlušily dunivé údery bubnu. Thyatis ze svého posedu uviděla příď jedné z galér, která vyjela z doku na západní straně přístavu. Vypadala jako lovící kočka, na každém boku měla stovku vesel, jejichž konce se leskly jako železné hroty kopí. Údery se zrychlovaly a loď se hnala vpřed, jak se vesla zdvíhala a opět dopadala na vodní hladinu.

Galéra plula po hladině přístavu jako obrovský vodní pavouk, co úder to záběr. Z hrůzu budícího trupu, zářících očí na přídi a přesného unisona veslařů se Thyatis stáhlo hrdlo. *Velet tak takovému válečnému monstru! Být jako bůh, hnát se nad vodami…* Galéra v okamžiku projela přístavem a vyplula do otevřených vod Propontu. Dlouho se za ní dívala se smutkem v očích.

Během půl hodiny *Mikitis* přistála v určeném doku a Nikos s ostatními muži pod Thyatiným velením zručně vyložili svůj náklad. Thyatis se opět oblékla nenápadně, a přes hlavu si přehodila nabíranou kapuci těžkého pláště. Ten také nyní skrýval hustě tkanou drátěnou košili, kterou si oblékla přes vatovaný kabátec. Váha košile jí dodávala pocit bezpečí. Byla si jista, že taková ochrana nemůže být nikdy na škodu. Byli v neznámém městě – přestože Nikos tu již kdysi byl – což zvyšovalo riziko. Ještě jednou prošla po molu mezi svými muži, s každým zvlášť promluvila a ujistila se, že nic nezapomněli.

Na konci své prohlídky došla až k mladému imperiálnímu poddůstojníkovi v lehkém koženém kyrysu, červeném plášti a botách se střapci. Po východním způsobu měl krátké rozježené vousy, ale

vlasy měl střižené nezvykle nakrátko. Vypadal nervózně, jako by v doku někoho vyhlížel. Přes rameno měl přehozenou brašnu, jakou nosívají poslové, a znuděný kůň hrabal kopytem vedle sloupku, k němuž byl uvázán.

„Můžu ti pomoct?“ zeptala se, protože předpokládala, že je má zavést do města.

„Mno, snad… Hledám centuriona, který má velet tomuhle oddílu. Mám pro něho rozkazy a ubytování pro jeho lidi.“ Stále se díval přes ni, přestože se zastavila sotva krok před ním. Pak se na ni podíval s výrazem, jako by právě spadla s nebe. „Víš, kterej to je? Všichni vypadají celkem zanedbaně.“

Thyatis se usmála a z jedné z vnitřních kapes pláště vytáhla kožené pouzdro s listinami. Stáhla z něj voskovaný obal a podala mu je. Slunce na okamžik dopadlo na císařskou pečeť a menší, ale neméně honosný erb domu Orelio.

„Všichni vypadáme zanedbaně, poddůstojníku, potřebujeme to k práci. Já jsem ten centurion, který jim velí. Thyatis Julia Clodia.“

Poddůstojník vytřeštil oči a kolečka v jeho hlavě na chvíli ztratila otáčky. Otevřel a znovu zavřel ústa, zatřepal hlavou jako pes, který vylezl z vody, a krátce zasalutoval. „Omlouvám se, paní, mé příkazy neobsahovaly nic bližšího o veliteli. Lituji, pokud jsem tě urazil.“

Thyatis ho přejela pohledem odshora dolů, zavrtěla hlavou a řekla: „Dnes nemám chuť na nějaký souboj, ubytování mi připadá mnohem lákavější. Mám tu dvanáct mužů namísto ohlášených deseti, bude to moc vadit?“

Poddůstojník zavrtěl hlavou a oddechl si, že má z krku problém s tím divným centurionem. Jeho velitel mu dost dlouho vtloukal do hlavy, jak je důležité udržet loď i posádku v tajnosti. Chybu by zaplatil zpáteční cestou na statek, ovšem s hlavou na podnosu. Díval se, jak muži na konci doku vrší hromadu rozmanité výstroje, která v ničem nepřipomínala běžnou vojenskou výbavu. Jejich vzhled ho jen utvrzoval v tom, že se právě setkal s největším problémem své služby. Jejich vousy byly neupravené nebo přerostlé. Oděv měli poskládaný z různých hadrů a částí brnění, ani zdání nějaké uniformy. Všichni vypadali, jako by právě uprchli z galejí. Zvláště čtyři pořízci s křivýma nohama, rozježenými kníry a trochu šikmýma

očima. S překvapením si poddůstojník uvědomil, že jsou to Hunové, nebo možná Samartové.

Náhle mu došla další potíž. Zamával na tu mladou ženu, aby upoutal její pozornost.

„Paní, bylo mi řečeno, že to bude pěší oddíl, nevzal jsem žádné koně ani vůz, a tvoji muži mají příliš mnoho věcí. Mohli byste počkat tak hodinu, než něco seženu?“

Thyatis se zatahala za ucho a přes rameno pohlédla na Nikose, který se k nim blížil svým obvyklým tichým způsobem.

„Mno…“ protáhla. „Ta výstroj je dost těžká a já nemůžu své muže unavit, musí toho dneska ještě hodně vypít a uhnat pár děvek.“

Lehce vzala poddůstojníka za loket a palec mu jemně vmáčkla do jamky kloubu, jen tak, aby upoutala jeho pozornost. Přitáhla si ho blíž a zašeptala mu do ucha: „Já a moji muži jsme tohle nesli dvacet mil na zádech v prudkém slunci. Tohle město má napříč sotva dvě míle. Myslím, že to zvládneme. Jestli máš moc práce, stačí když nám řekneš, kterým směrem jít. Nechám je, ať se řídí nosem – mají instinkt, jak najít místo k odpočinku, ať se to místním líbí nebo ne.“

Důstojník při té proceduře nehnul ani brvou, čímž u Nikose, který zůstal stát po jeho druhém boku, získal bod. Řek zvolna vytáhl rozkazy z poddůstojníkovy brašny a začal v nich listovat.

„Ale… paní,“ snažil se poddůstojník udržet klidný tón, „nerozumíte mi. Podle rozkazu mám být tobě a tvým mužům k službám při ubytování a tebe večer doprovodit na radu. Jestli chcete jít pěšky až do…“

„…Justiniánova paláce,“ dokončil za něho Nikos. „Skoro královská péče.“

Thyatis se pro sebe ušklíbla.

„A co je to teď? Vězení? Ruiny? Při Hermovi, sotva nás pustí do paláce.“ Nikos významně pozdvihl obočí a podal jí rozkazy. Když je pročetla, udiveně zavrtěla hlavou a podala mu je zpět. Poddůstojník úlevou vydechl, když pustila jeho loket.

„Raději bychom měli jít,“ řekla Thyatis rezignovaně. „Ať se ubytují, než začnou něco rozbíjet.“

# # #

Martius Galen Atreus, Augustus Caesar Occidens, stál v okenním výklenku jednoho z pokojů, které obýval, zatímco dlel v hlavním městě Východu. Z třetího patra Justiniánova paláce, obvykle zvaného „Menší palác“, přehlédl přes střechy ostatních budov celé imperiální pozemky. Takřka přesně na sever se tyčil „Velký palác“ a za ním byla patrná impozantní stavba chrámu Nepřemožitelného Slunce. Na západ od starých cihlových částí Justiniánova paláce až k Hipodromu se táhly zahrady. Dál se rozkládalo město jako bzučící úl tří i pětipodlažních domů, na jehož náměstích pulsoval čilý obchodní ruch. Galena, opřeného o parapet, se náhle zmocnil pocit blízký zoufalství. Podle zpráv jeho lidí žilo v Konstantinopoli téměř tolik lidí co v Římě, Ostii a přilehlých provinciích. Mor, který zpustošil Itálii, se na Východě takřka neprojevil.

Decentní odkašlání oznámilo příchod jeho pobočníka. Galen se otočil a vyloudil lehký úsměv, aby zakryl obavy, které se ho zmocnily.

„Ave, Augustus,“ řekl Aetius a mírně se uklonil. Chlapec byl v jeho přítomnosti stále trochu škrobený a značná formálnost východního dvora k tomu ještě přispívala. Romulus Aetius Valens byl výhonkem jedné z mála římských patricijských rodin, které oplývaly mnoha syny. Nomerus Valens, patriarcha rodiny, praskal pýchou, když se dozvěděl o jmenování svého syna, ale Galen to viděl tak, že vhodných kandidátů bylo jako šafránu. Aetius byl z nich nejlepší, přestože měl nutkání klanět se při každé příležitosti.

„Aetie, jsem jenom člověk, žádný bůh. Nemusíš se přede mnou stále klanět,“ řekl Galen s trpkou ironií. Aetius zvedl oči a znovu zasalutoval. „Tak se uklidni, chlapče, a řekni, co je nového.“

Aetius opět zasalutoval a zůstal stát v pozoru. Krátké hnědé vlasy měl zastřiženy do přísné ofiny končící kousek nad obočím a jeho dříve bledá pokožka začínala na slunci tmavnout. Z podpaží vyndal dvě voskové destičky a položil je na psací stolek před sebou. Galen se posadil na táborovou sedačku, a zatímco je studoval, Aetius spustil:

„Auguste, třetí a šestá kohorta Sedmé Augusty, jezdci Šesté Gemini a čtyři tisíce mužů gótských auxilií se dnes vylodili v přístavu. S těmito muži čítá náš prapor dvacet pět tisíc mužů.

Ubytovací důstojník mě požádal, abych tě informoval, že další vojáky není kde ubytovat. Snad kdybys o tom mohl promluvit s císařem Herakliem…“

Galen jej mávnutím ruky zarazil. Jeho muži mohou spát po dvou nebo po třech po ten krátký čas, než opustí Konstantinopol. Teď, když byli oba císaři spolu, plánování tažení bylo téměř u konce. Používání *média* bylo problematické a nesmírně vyčerpávalo kouzelníky, kteří měli spojení na starosti. To prastaré zařízení stále mělo sklon odklánět se od místa, na které bylo zaměřeno, a ukazovat scény z různých vzdálených zemí. Galen je zatím musel vypustit ze svých plánů, kromě případů nejnutnější komunikace. Problémy se teď přesunuly ze Západní říše na Východní, protože Heraklius se musel potýkat s mocnými vlastníky půdy, kteří zásobovali většinu jeho vojska.

„To stačí, co dál?“

„Doplňování lodních zásob rychle pokračuje. Správce paláce hlásí, že kazašské vyslanectví se dosud nevyjádřilo a setkání se odkládá. Posel přinesl dopis od vévodkyně de’Orelio.“

Galen pozdvihl obočí a položil destičku. „Kde je ten dopis?“

„Má ho stále posel, Auguste. Řekla, že má příkaz předat ho osobně.“ Chlapec ještě více ztuhl. Galen zavrtěl hlavou – bál se, že chlapcova reakce může být jen nepatrná předzvěst problémů, které s těmito lidmi z Východu teprve přijdou.

„Takže je tady?“

Aetius přikývl.

„Tak ji přiveď a přestaň se tvářit, jako bys spolknul pecku.“

„Ave, Augustus!“

Aetius se otočil na patě a šel ke dveřím. Za okamžik se objevil posel a Galen v údivu pozdvihl obočí. Už nějaký čas se proslýchalo, že známá a „orientální“ vévodkyně se konečně rozhodla ukázat svou utajovanou chráněnku. Přestože Anastasia organizovala špionáž už pro tři císaře, a Galen neměl jediný náznak toho, že by nebyla naprosto loajální, potěšilo ho, když viděl takový důkaz její smrtelnosti.

Císař potřebuje mnoho špiónů a informátorů, kteří by vykonávali jeho vůli a byli jeho očima v celé říši. Během posledních jedenácti let

se de'Oreliům podařilo soustředit všechny tyto zdroje pod sebe. Nejdříve byl tím pavoukem vévoda, a po jeho smrti jeho vdova. V minulém roce Galen věnoval veliké úsilí vytvoření sítě, která by nebyla kontrolována de'Orelio, ale šlo to velmi ztěžka. A co bylo horší, nemohl nalézt člověka, který by řemeslo zvládal tak dokonale jako vévodkyně. To ho roztrpčovalo, přestože k de'Orelio necítil žádnou zášť a stále byla tím nejlepším, co na tomto poli měl.

Posel vešel dovnitř a v pohovu zůstal stát před psacím stolkem. Galen si všiml, že zprávy, které mluvily o jejím mládí a kráse, nelhaly. Byla oblečena podobně jako legionářští zvědové. Měla vysoké obnošené kožené boty, světle zelené kalhoty v gótském stylu a volnou tuniku s cvočky na límci a manžetách. Ze širokých ramen jí splýval tmavě hnědý plášť. Zlatorudé vlasy měla staženy dozadu a klidně si ho prohlížela zelenošedýma očima.

„Ave, Augustus Caesar. Thyatis Julia Clodia, centurion Druhé Italské legie, k tvým službám," řekla a podala mu pouzdro se svitky. „Přináším pozdravy od své paní, vévodkyně Anastasie de'Orelio. Doufá, že jsi v pořádku a tvůj podnik se zdárně rozvíjí. Bylo mi přikázáno, abych odpověděla na veškeré tvé otázky."

Galen odpověděl pokývnutím a zlomil plochou pečeť pouzdra. Uvnitř bylo několik pečlivě svinutých papyrových svitků. Drobné písmo bylo psáno tmavým inkoustem, který de'Orelio ráda používala. Začal číst, ale po první stránce toho nechal. Většinou to byly běžné obchodní záležitosti, a to ostatní si pročte v soukromí. Posel ho zajímal více než samotná zpráva. Pokynul jí, aby se posadila na židli u stolu. Po chvilce váhání tak učinila.

„Aetie, mohl bys mi přinést něco lehkého k jídlu? A taky trochu vína, ale ne to řecké, nějaké z těch, co vezeme s sebou."

Chlapec se uklonil a odspěchal. Galen se usmál, podrbal se na uchu a po očku sledoval dívku sedící naproti němu. *Jak na to?* Roztrpčeně si uvědomil, že nikdy nevedl „obchodní" konverzaci se ženou, vyjma vévodkyni. De'Orelio ho vždy znervózňovala, přestože mu nikdy nezpůsobila prudké bušení srdce, jak se to stávalo senátorům. Galen věděl, že hlavním důvodem, kvůli kterému vévodkyni důvěřuje, je její vliv na senát.

Rozhodl se vypustit zdvořilosti, které by předcházely konverzaci muže a ženy v jeho společenských kruzích, protože, když pominul pohlaví, toto byl jeden z jeho důstojníků a byl tady služebně. Zbytečné dodržování konvencí na věci stejně nic nezmění.

„Clodie, jsi pro mě trochu hádankou vzhledem k tomu, že jsi jediná důstojnice na tomto tažení a vlastně i jediná vojákyně v mé armádě. Několikrát jsem o tobě a tvém talentu s vévodkyní mluvil, a budu upřímný. Nemyslel jsem si, že budeš schopna zvládnout takový úkol. Když mi tě navrhla, byl jsem zcela proti."

Thyatis ani nedýchala. Galen se na okamžik odmlčel, aby odhadl její reakci. Když viděl, že čeká, pokračoval.

„Nijak jsem se jí do toho však nemíchal, když se z vlastní iniciativy snažila protlačit tebe a tvoji skupinu. Z toho, co mi říkala, jsem pochopil, že jsi velice úspěšná. Nesmírně ji těšilo, když mi popisovala tvoji honičku v Subuře. Byl jsem, a jsem potěšen tím, cos dokázala. Dokázala jsi, že si spolu se svými lidmi zasloužíš místo v tomto tažení."

Dívce zahrál na rtech lehký úsměv. Galen jej neopětoval – ještě neskončil.

„Naše situace zde je ale jiná. Za krátkou dobu, co jsem zde, jsem si všiml, že myšlení zdejších důstojníků je mnohem zkostnatělejší a tradičnější než moje. Proto myslím, že vás nebudeme moci využívat abych tak řekl… otevřeně."

Galen pozdvihl ruku, aby zadržel dívku, která se chystala protestovat.

„V záznamech tě vedeme jako kurýra, příslušníka mého štábu. Dost nerad tě beru na večerní setkání, ale chtěl bych, abys měla dobré vztahy s ostatními důstojníky. Přesto jednu otázku. Mohl by tvůj zástupce Nikos jít místo tebe?"

Thyatis se zatmělo před očima. Jen lekce neustále vtloukané do hlavy Kristou a vévodkyní jí zabránily vtom, aby ze sebe vychrlila nadávky, za které by se nemusel stydět žádný námořník. Místo toho zvážila císařovu otázku, zhluboka se nadechla a odpověděla: „Auguste Caesare, Nikos je spolehlivý muž a má mnoho dobrých vlastností, ale velitelem skupiny jsem já. Ti muži mne následují proto, že jsem si vysloužila jejich úctu i bázeň. Pokud půjde místo

mě, moje autorita bude ohrožena a já ztratím jejich úctu. Zvaž, prosím, své rozhodnutí.“

Galen se zamračil. Ta dívka – vlastně ten centurion – měla samozřejmě pravdu. Nikdy by podobným způsobem nepodrýval autoritu žádného ze svých důstojníků. I když jistě budou potíže se zdejšími důstojníky, bude muset chytit býka za rohy.

„Nepředpokládám, že se budeš držet v koutě?“ zeptal se a v duchu už viděl, že setkání štábu bude ještě rozhádanější než jindy. *Jestli s ní budou velké problémy, pošlu ji zpět do Itálie.*

Thyatis se náhle usmála a ke Galenovu překvapení se místnost v tu chvíli zdála o mnoho veselejší.

„Imperátore,“ řekla, „ani nebudeš vědět, že tam jsem.“

# # #

Přesně jak Thyatis předpokládala, jejich ubytování ani zdaleka nebylo „královské“. Pod Justiniánovým palácem byly klenuté nádrže, jejichž funkci již před časem převzaly nádrže Philoxenus za Hipodromem. Nyní byly zaplněny ženisty, sloužícími, hromadami výstroje, koši s obilím a jinými potravinami. V hustém šeru zadní části rozlehlé prostory našla Nikose a zbytek svého oddílu. Závěr rozhovoru už proběhl dobře a nakonec jí císař připadal jako unavený a přetížený vojenský velitel než jako možný protivník. Narozdíl od některých před ním, tohoto imperátora znechucovaly praktiky u dvora a vypadal spíše jako provinční farmář jako její strýcové, než jako žijící bůh.

Nemohla se ubránit úsměvu a pravá ruka mimovolně sjela na jílec meče. Plán akce se jí rýsoval v hlavě se všemi podstatnými složkami, variantami a odbočkami. Už odmala uvažovala strategicky a s jasným cílem. Radostí plácla rukou do stehna.

Nikos na ni nečekal nečinně. Muži se utábořili za hromadou proutěných košů v jednom z rohů velké místnosti. Většina jich kontrolovala zbraně aprováděla drobné opravy, zbytek hrál kostky. Zástupce zvedl hlavu a z převrácené bedny, na které opravoval opeření šípů, smetl zbytky brků a nití. Thyatis zamručela a z levého ramene shodila uzenou kýtu. Dopadla s masitě šťavnatým mlasknutím.

Nikos se zašklebil. „Koukám, že ses stavila v kuchyni. Neměli by tam taky nějaké víno?“ Ve světle luceren se mu tmavé oči vesele leskly.

„Podle Božského Julia je nejoblíbenějším nápojem legionářů ocet. Máš trochu divné chutě,“ odbyla ho Thyatis pobaveně.

Nikos obrátil oči v sloup a zpod bedny vytáhl měch vína. „No nic, mám svoje. Byly nějaké potíže u velitele?“

„Ne, celkem to šlo,“ zavrtěla Thyatis hlavou. „Měl starosti, aby se východní důstojníci nedotkli mého jemnocitu na večerním setkání hlavního štábu. Chtěl, abys šel místo mě.“

Nikos zbledl. Vidina toho, že by se měl bratříčkovat snad s více než stovkou oficírů, většinou šlechticů, jím hluboce otřásla. Raději se bránit tisícovce ječících Piktů, než být na zasedání generálního štábu. Ale viděl, že Thyatis se stále usmívá, takže to snad nebude tak zlé.

„Neboj se,“ řekla, vytáhla z opasku nůž, opřela jej špičkou o dno bedny a pomalu jím otáčela. „Zdvořile jsem s ním nesouhlasila a slíbila jsem, že nebudu dělat žádné potíže. Zdá se, že to mezi oběma armádami trochu jiskří, a nechce přilévat olej do ohně zrovna teď.“

Nikos si zamyšleně mnul nos.

„Jak ale chceš zařídit, abys nebudila pozornost?“ zeptal se, když si ji představil s jejím temperamentem, velkýma očima a rozpuštěnými vlasy mezi vousatými východními velmoži a upjatými římskými důstojníky.

Z toho nemůže koukat nic dobrého. Důstojníci legií leželi obyvatelům města v žaludku a hádky mezi vojáky armád byly jen tím menším zlem z mnoha incidentů. Přestože se Galen i Heraklius snažili svár zmírňovat, příliš velký vliv to nemělo.

Nejvíce problémů vznikalo z rozdílného přístupu k velení. Zatímco západní armáda lpěla na tradiční římské vojenské organizaci, východní válečníci měli zcela jiný způsob. Síly Západní říše byly sice početně v menšině, ale měly přesně stanovený řetězec velení. Armáda, kterou shromažďovala Východní říše, byla složena z družin jednotlivých šlechticů, z nichž každý velel svým lidem. Rozhodně to nebyla profesionální armáda. Západní důstojníci předpokládali, že bude jeden velitel pro celé tažení, nejlépe samozřejmě jejich císař, zatímco východní se dožadovali svého hlasu

při rozhodování. A navíc tu byl problém snad největší – západní vojáci i důstojníci hovořili latinsky, ale východní řecky nebo aramejsky. A to je jen začátek potíží, uvažoval Nikos a znepokojeně sledoval svoji velitelku.

Budou ji vůbec respektovat? My si jí vážíme, přestože je, kromě Tycha, z nás nejmladší a ke všemu žena. Ale proč vůbec? Bez reptání ji následujeme kamkoli, je naší velitelkou, i když nikdy nic podobného… Ale teď nemá význam se tím zabývat. Prostě je jeho velitelkou. Už když se s ní setkal poprvé, bylo naprosto přirozené, že ona vede a on poslouchá. *Její ramena jsou dost široká, aby nás mohla vést,* pomyslel si a sám si pro sebe přikývl.

Thyatis se odvrátila od svého zástupce a hodila ohryzek do skupinky hráčů. Zasáhla hlavu v turbanu. Syřan se pohoršené vztyčil, když ale viděl, kdo je původcem jeho vyrušení, roztáhl tvář do úsměvu.

„Anagathiosi, zvedni ten svůj navoněnej zadek, chci se tě na něco zeptat.“ Syřan shrnul hromádku mincí před sebou, strčil kostky do kapsy a obešel hrací stolek. Poklekl před Thyatis a s přehnanou zdvořilostí se dotkl čelem země. Thyatis se zasmála a jenom zlehka ho plácla po tváři. „Přestaň koukat, kde ho mám. Nemám ho.“ Pevně ho chytla za ucho a zvedla mu hlavu. Udělal smutný bolestivý obličej a prosebně rozpřáhl ruce.

Thyatis se naklonila blíže. „Ještě máš tu krabici s líčidly?“

Anagathios přikývl a ukázal k hromadě pokrývek a zavazadel.

„Tak si pro to běž,“ řekla a láskyplně ho plácla po tváři. „Mám pro tebe práci a musíš to stihnout do večera.“

Syřan vyskočil a odběhl mezi balíky. Pak se s vážnou tváří otočila k Nikosovi. Znal ten výraz – takhle vypadala vždy, když měla před sebou úkol.

„Máme tu někoho, kdo mluví dobře valašsky? Myslím opravdu dobře.“

# # #

Heraklius, Augustus Caesar Oriens, hleděl podél dlouhého mramorového stolu s pocitem, který se začínal silně blížit znechucení. Zachovával chladnou tvář, ale jeho oči prozrazovaly, že

se musí ovládat. Jeho mladší bratr Theodor, sedící vedle, mu zlehka poklepal na ruku a zavrtěl hlavou. Heraklius si povzdechl. Spíše předpokládal, že potíže s ovládáním bude mít jeho zbrklý bratr. Po jeho levici seděl v napjatém tichu císař Západní říše Galen, jeho velitelé, několik poddůstojníků a kurýrů. Po jeho pravici byla skrumáž provinčních velitelů, jejich pobočníků, objevily se i dvě konkubíny a bez zjevného důvodu neustále přicházeli a odcházeli různí pomocníci. Z této skupiny pouze Mikos Andrades, *drungaros* flotily, jevil jakýsi náznak organizačních schopností a autority.

Nakonec Heraklius s vážným výrazem vstal a hlasitě poklepal na stůl rukojetí své dýky. Ostrý zvuk přehlušil mumraj, někteří východní důstojníci se rozhlédli a neochotně se začali usazovat. Trvalo však ještě deset minut, než byl v místnosti alespoň trochu klid. Heraklius všechny zvolna přehlížel. Rozdíl mezi vyšňořenými a šperky ověšenými veliteli, kteří spravovali byzantské provincie od Egypta po Anatolii, a vzorkem římských důstojníků, ho přiváděl k šílenství. Východní říše nebyla zasažena morem, nájezdy a občanskou válkou a její vojáci byli urostlí a plní života, západní důstojníci se však zdáli více hrdí, měli lepší chování a byli více… římští… než ta lůza, které se Heraklius snažil vládnout posledních pět let.

„Pánové," řekl nakonec, „dnes máme prodiskutovat naplánování a provedení největšího římského vojenského tažení za posledních téměř dvě stě let. Podstatné věci byly s vámi probrány už dříve, ať osobně či písemně, takže je nebudu opakovat.

Nicméně alespoň formálně přivítám svůj protějšek, Augusta Martia Galena Atrea, který dnes stojí po mém boku tak, jak císařové nestáli od dob Konstantina Velikého. Máme stejnou vůli, že je třeba odvážné akce, aby byla zažehnána hrozba, která se vznáší nad Východní říší…"

To bylo moc na jednoho z vévodů a Theofanes s výkřikem vyskočil.

„Odvážná!? Lehkomyslná a sebevražedná! Co Trácie a Achaea, které jsou pod avarským jhem? Co armáda barbarů, která obléhá toto město? Co perská armáda, která táboří v Chalcedonu na dohled od

paláce? Už dříve jsi měl odvážné plány, Auguste Caesare, ale všechny skončily prohrou. A byly to drahé prohry!“

Heraklius přejel očima šlechtice a důstojníky a zatím na vystoupení trácké šlechtice nereagoval. Theofanes měl pravdu; předchozí pokusy, jak vyhnat Peršany a Avary, skončily katastrofou. Heraklius přemýšlel, jestli je to důsledek prokletí celého Východního impéria nebo jen jeho vlastní osoby. I mezi ostatními šlechtici měl jen velmi vlažnou podporu, proto byl velice rád, když do města dorazil Galen se svou armádou. Nejenže ho podpořili silou, ale zároveň mohl měšťanům i šlechticům dokázat, že je stále císařem.

„Posaď se, pane Theofane. Dobře se pamatuji na to, co bylo. Na všechny neúspěchy. Ale stav věcí je následující: Avaři nemohou dobýt město bez loďstva. Sami nejsou schopni žádnou flotilu postavit. To znamená, že by mohli dobýt město jen v případě, že by se přes Propontis přeplavili Peršané. Také oni by museli mít flotilu. Přestože Králův Kanec sedí v mém letním paláci v Chalcedonu, jí fíky z mých sadů a pije víno z mých vinic, žádnou nemá. Jedině kdyby Peršané dobyli Antioch, Tyr nebo Alexandrii, měli by možnost nějakou postavit. Takže našimi hlavními nepřáteli jsou Peršané. Jakmile je porazíme, můžeme se okamžitě vrhnout na Avary a hnát je zpět do Dácie s ocasy mezi nohama.“

Theofanes pořád stál, ale důraz v Herakliově hlase ho zchladil a jeho družiníci jej šeptem vybízeli, aby se posadil. Po chvíli, jako by tím prokazoval velkou čest, tak učinil. *Tak*, pomyslel si trpce Heraklius, *to máme zatím z krku…* Poklepal Theodora po rameni. Princ povstal, poklonil se Galenovi a jeho důstojníkům a ignoroval východní šlechtice. S jedním z pobočníků rozvinul na dřevěném rámu dlouhou papyrovou mapu a postavil se vedle ní.

„Pánové, toto je východní část impéria od Pontus Polemoniacus u Černého moře na severu, po Arabia Felix v Arabském zálivu na jihu. Jak už řekl můj bratr, Peršané vrhli armády proti Chalcedonu na západě a Antiochu na jihu. Naštěstí byl jejich postup na jih proti Palestině, a následně proti Egyptu, na devět měsíců zastaven, protože Sar-Baraz je zde za Propontem. Přesto očekáváme, že se to brzy změní. Přístupy do Egypta jsou naštěstí blokovány našimi spojenci,

palmyrským a nabatejským královstvím, takže město je dále zásobováno obilím.“

Theodor se odmlčel a pohlédl na bratra. Ten lehce pokývl a princ pokračoval. „Naše síly zde jsou už takřka úplné. Jakmile budeme kompletní, opustí naše lodi za tmy město. Naši zvědové v Chalcedonu a východních přístavech rozšířili zprávy, že se chystáme plout na sever do Černého moře podél Sinope a do Trapezu. Odtud bude tato klamná výprava táhnout na jih, kde se spojí s Armény a odřízne perské armády, které jsou na západ od Unie jejího postupu. Tím můžeme donutit Peršany, aby vyklidili Anatolii a Cilicii.“

Mezi východními důstojníky to začalo šumět, neboť ten samý plán se jim donesl prostřednictvím jejich špionů nebo římských důstojníků. Nebyl to špatný plán a právě z toho důvodu souhlasili se setkáním s císařem. Nyní to vypadalo, že se plány mění. Nikdo však nepovstal, aby se na to prince zeptal.

Theodor vyčkal, až se trochu uklidní. „Toto není náš plán. Přes dlouhé spojenectví impéria s arménským a lazickým královstvím se žádné z nich nechce k tažení přidat. Stát nemá dost prostředků na to, aby jim dost zaplatil, a také nechceme ztrácet muže, kdybychom se museli probojovávat přes hory. Útok povedeme jiným směrem. Oba císaři jsou zajedno, že jediná možnost, jak porazit Peršany, je zaútočit přímo do srdce jejich země, na provincie mezi hlavním městem Ctesiphon a městem Rayy. Nejde jen o to porazit jejich armády, ačkoli i to dokážeme, ale o rozvrácení jejich center víry a politické moci.“

Theodor se znovu otočil na Heraklia, který mezitím vstal a očima provrtával přítomné velmože a důstojníky. Potřeboval ty muže, jejich vojska a zlato, aby mohl provést svůj plán. Ve chvilce jasnozřivosti si uvědomil, že jsou jeho nepřáteli stejně jako Peršané a Avarové, a o to horšími, že se na ně musel spoléhat. Viděl na nich, že jsou schopni zrady ve jménu moci, zlata, nadvlády. On je jejich vládcem pouze pro tuto chvíli. Ze záhybů pláště vyndal starou ocelovou dýku a položil ji před sebe na stůl.

„Toto je dýka mého otce. To, co nyní uslyšíte, se nesmí dostat mimo stěny této místnosti. Plán, který vám můj bratr nastínil, je plánem, o kterém se Peršané musí dozvědět. Ale to, co vám řekne

nyní, musí zůstat utajeno. Zradu potrestám smrtí. Vlastní rukou a tímto nožem. Přísaháte, že neprozradíte tajemství?“

Nastalo ticho. Pak se západní císař vztyčil, tvář měl jako vytesanou z minojského mramoru. Jeho důstojníci za ním také povstali.

„Já, Martius Galen Atreus, Augustus Caesar Occidens, tak přísahám.“

Jeho muži také zopakovali přísahu a posadili se. Heraklius se obrátil na východní důstojníky. Ti se nejistě dívali jeden na druhého. Nakonec se vztyčil *drungaros* flotily. Byl to štíhlý muž s hustým černým vousem a výrazným obočím. Přes drátěnou košili měl přehozenu pouze jednoduchou bavlněnou tuniku se znakem flotily. Jako jediný z východních velitelů se na své místo dostal pouze díky svým kvalitám a schopnostem. Obrátil se na Heraklia.

„Já, Mikos Andrades, *drungaros* flotily Východní říše, tak přísahám.“

S určitým zaváháním i ostatní důstojníci postupně vstali a přisahali.

Theodor tedy pokračoval.

„Loďstvo popluje na jih, nikoli na sever, nejdříve na Kypr, a pak do přístavu Tarsus. Víme, že v Tarsu je jen slabá perská posádka a naše armáda město snadno dobude. Tam se také vylodíme a ostrým pochodem budeme pokračovat na severovýchod do Samosaty na staré hranici s provincií Osrhoene. Pokud jsou naše zprávy pravdivé, perská armáda, která ležela v Antiochu, se již musela vydat na jih, aby zabrala Heliopolis a Damašek na svém tažení do Egypta. Budou zaměstnáni boji s Palmyřany a Nabatejci, takže nebudou moci našim silám zabránit v postupu hlouběji do jižní Arménie, k perskému městu Tauris za jezerem Theospitis.

Tam, nebo ještě před Taurem, se naše armáda setká s našimi spojenci, vojsky chazarského *kagana*. Z Tauru udeříme na východ k Rayy v Tabaristánu, stočíme se na jih k Ecbatanu a Khermanshahu a udeříme na Ctesiphon nikoli od západu, ale od severu. Tak budou mít Peršané odříznuté své obvyklé ústupové cesty do hor. Hlavní město padne a jejich říše s ním.“

Východní šlechtici kolem sebe vrhali kyselé pohledy. Herakliovi bylo jasné, že plán jim připadá příliš ambiciózní. *Tak ať, tentokrát zvítězíme, nebo Východ upadne do stejného marasmu, jaký zachvacuje Západ.*

Theofanes s vážnou tváří opět povstal a zamyšleně přehlédl východní šlechtice. „Císaři, je to opravdu odvážný plán s velkou nadějí na vítězství i bohatou kořist. Žádná římská armáda se dosud nedostala do země za Ctesiphonem, která jistě musí být velmi bohatá. Chazarové jsou obávanými nájezdníky a já souhlasím, že tento plán je proveditelný. Mám jen jednu drobnou otázku."

Heraklius poposedl na své židli; tušil, na co se asi Trák zeptá, a v duchu se usmál. Pokynul Theofanovi, aby pokračoval.

„Kdo povede toto tažení? Který generál, který šlechtic provede tvůj plán?"

Ihned se ozvaly výkřiky. Heraklius se opřel o vysoké opěradlo židle a se zaujetím sledoval, jak se vážení muži mezi sebou hašteří. Západní důstojníci po levé straně stolu znali Herakliovo rozhodnutí, takže volali sluhy s jídlem a pitím. Dohadování chvíli potrvá. Východní císař je nechal, ať se nějakou dobu hádají, a pozorně sledoval, kdo se považuje za nejsilnějšího a kdo je čí spojenec. Nakonec ho hra unavila a znovu udeřil o stůl. Nikdo si ho nevšímal, tak pokynul Theodorovi. Ten se postavil, nadechl se a zahřímal:

„Promluví císař!"

Hluk přešel v šum a šlechtici se v okamžení uklidnili. Heraklius zůstal sedět, pohrával si s dýkou, a pak jen suše oznámil: „Tažení povedu osobně."

Na chvíli se kolem stolu rozhostilo hrobové ticho. Na tvářích provinčních vládců se střídal zmatek, údiv a strach. Po více než dvě stě třicet let žádný z císařů Východu nevedl svá vojska do války. Už jen myšlenka na to, že císař bude po boku svých vojáků na bitevním poli, byla rouháním. Heraklius pohlédl na Galena, který se pousmál, a znovu promluvil.

„Panují zlé časy, jak bylo už několikrát řečeno. Legionáři i prostí lidé očekávají, že císař ochrání je i jejich rodiny. A já neznám lepší způsob, jak dokázat, že si přeji jedině vítězství, než tak, že se

účastním tažení. To také řeší otázku vedení tažení, protože já a Galen budeme velet svým vojskům tak jako dříve.“

Poddůstojníci shromáždění za Galenem povstali a pozdvihli ruce k pozdravu.

„Ave! Ave Caesar! Tvé je vítězství!“

Východní šlechtici je zmateně pozorovali; něco takového neočekávali a v určitém smyslu to byl faktor, který je mohl ohrožovat. Theodor svinul mapu a s pobočníky v patách opustil místnost. Ostatní šlechtici si ještě chvíli vyměňovali názory, a pak se také začali rozcházet. Jak odcházeli, Heraklius pozorně sledoval jejich tváře. Všichni nakonec odešli kromě Andrada, západního císaře a jeho dvou pobočníků. Do ztichlé místnosti vešel sluha a začal zhášet lampy.

„Císaři,“ řekl Andrades tiše, „tvá slova všechny zburcovala, ale pochybuji, že zůstanou utajena více než dva dny.“

Heraklius přikývl a podíval se na Galena a dva mladíky za ním. Západní císař se usmál.

„*Drungare* Andrade, někdy je nutné pohodit návnadu, abys chytil lišku. Moji lovci,“ – pokynul k plavovlasému mladíkovi se sotva patrným vousem, stojícímu po jeho levici – „čekají, co vyběhne z nory.“

Andrades si prohrábl bujný vous, ve kterém občas prosvítaly bílé nitky, a zadíval se na mladíka po císařově boku. „To je riskantní, císaři. Co když se o tom Peršané dozvědí? Co když někdo proklouzne sítí? Kanec má v táboře za vodou alespoň jednoho čaroděje. Mohou poslat zprávu Chrosoovi do Ctesiphonu a ten vypraví armádu, která tě překvapí v horách na pochodu do Tauru. Odtamtud nebude úniku.“

„Peršané se to dozví dříve nebo později,“ odpověděl Heraklius. „Naším manévrem chceme zjistit, kdo ve městě je placen Avary, Peršany nebo jejich spojenci. Nezávisle na rychlosti čaroděje, Sar-Baraz bude muset pochodovat zpět do Sýrie. Naše loďstvo bude o mnoho rychlejší. Porazíme ho kdekoli na pobřeží. Více než perská armáda mě znepokojuje zrada v našich řadách.“

Andrades zachmuřeně přikývl, protože si uvědomoval, jak hluboká je to pravda. Za posledních třicet let povstalo více zla z

válek Římanů proti Římanům, než z vpádů Avarů nebo Peršanů. Nyní by to mohlo být ještě horší.

„Císaři, a kdo bude velet obraně města, zatímco ty budeš v poli?“

Heraklius zvážněl, protože tuto otázku dosud uspokojivě nevyřešil. Kterýkoli ze šlechticů by byl v pokušení uchvátit moc, kdyby se válka vyvíjela nepříznivě. Heraklius v minulosti vyslal proti Peršanům dvě výpravy a obě ztroskotaly. Tohle byl poslední hod kostkou.

Když viděl, že císař váhá, Andrades si odkašlal. „Mám návrh, který samozřejmě nemusíš přijmout. Kněz Bonus z chrámu Nepřemožitelného Slunce je moudrý muž pevného charakteru. Pokud si dobře vzpomínám, kdysi býval centurionem, takže ovládá válečné řemeslo. Lidé za ním budou stát, a protože je to kněz, pochybuji, že by měl nějaké mocenské ambice.“

Heraklius přemýšlel a kousal si spodní ret. Galen, který nyní seděl naproti němu, souhlasně přikývl. Východní císař nakonec souhlasil. „To je dobrý návrh. Nechť se tak stane.“

DRAKULŮV DŮM POBLÍŽ HIPODROMU, KONSTANTINOPOL

Dwyrin byl tvrdě sražen na dlážděnou podlahu a hrubé prsty mu strhly pytel z hlavy, takže se konečně mohl alespoň nadechnout čerstvého vzduchu. Bylo mu na zvracení a nedokázal si ani odplivnout, protože ústa měl úplně vyschlá. Pod rukama cítil drobnou mozaikovou dlažbu. Do mozku mu pronikla ostrá vůně kadidla, ale bolest v pravém zápěstí přehlušovala ostatní vjemy. Studená ruka jej uchopila za zátylek. Místnost zalévalo ostré bílé světlo stovek svící, které vyhánělo stíny ze všech zákoutí. Klečel vedle velkého koberce; rozlehlou místnost naplňoval přepychový lakovaný nábytek a brokátové a hedvábné drapérie. Za velkým stolem, který stál trochu stranou, seděl robustní muž ve světlé haleně a tmavých kalhotách.

Trochu se předklonil a pokynul Khironovi, aby chlapce přivedl blíž. Mrtvý Dwyrina prudce zvedl a drsně jej postrčil na koberec vedle stolu.

„No tak, Khirone, nebuď na něho tak hrubý. Je mladý. Není zvyklý na špatné zacházení."

Byl to sytý hlas s hrdelním přízvukem, který Dwyrin dosud nikdy neslyšel. Stále vyděšený Khironovým sevřením zvedl Dwyrin oči a setkal se s pohledem svého nového majitele. Jeho modré oči se vesele leskly ve světle luceren. Mužův široký obličej byl bez výrazu, jen v koutcích úst mu pohrával úsměv. Z brady mu vyrůstal světlý plnovous a bylo vidět, že začíná tloustnout. Jeho ruce byly stejně mohutné jako jeho tělo. Jemným prstem přejel Dwyrinovi po čele těsně pod čelenkou.

„Pěkné mláďátko, že?" Hlas zněl mile, ale Dwyrin přesto ucukl. Přes všechno veselí to byl Khironův pán. Při myšlence na čas, který strávil s mrtvým, ho stále zaléval studený pot. Dokonce i tohle místo, ať to bylo cokoli, bylo lepší než Khironova loď s otroky.

„Ó ano, pane. Samotný pramen životní síly. Má tě potěšit?"

Muž se zasmál a řekl: „Ano, ale ne hned! Ale vypadá velice slibně. Jak jsi k němu přišel, Khirone?"

„Na svých cestách jsem se, pane, náhodou dostal k Delosu a rozhodl jsem se přistát, abych si doplnil zásoby. Zrovna když jsem vybíral dobytek, přišel ke mně nervózní egyptský otrokář a říkal, že má na prodej něco zvláštního. Na Delosu nejsem neznámý a předpokládal jsem, že to bude nějaká exotická paráda. Namísto toho mi ukázal tohohle sladkého chlapce, celého zbitého a pod drogami. Ale protože jsem vněm cítil přítomnost síly, za babku jsem ho koupil, protože jsem přesvědčen, že v tvém domě bude k užitku."

Silný muž se bublavě zasmál. „Ovládá sílu, opravdu? Viděl jsi ji? Jaké známky toho umění má?"

Khiron položil hubenou ruku na Dwyrinovo rameno. „Pane, umí vrhat oheň. Alespoň podle toho, co říkal otrokář, který ztratil jednoho muže, když ten chlapec chtěl utéct z lodi poblíž Alexandrie. Ten námořník doslova shořel a na palubě po něm zbylo sotva pár sazí."

Hákovitý prst zajel pod tenký řetěz, který měl Dwyrin kolem krku.

„Jak vidíš, pojistil jsem se, nechci dopadnout stejně. Oheň v něm je silný jako voda narážející na hráz.“

„Ohněstrůjce,“ řekl muž s potěšením. „Takový talentovaný mladý muž má mnoho využití. Ranil jsi mě, Khirone. Přivedl jsi mi takového skvělého společníka k obědu, a teď mi říkáš tohle! Postav ho.“

Ocelová paže donutila Dwyrina vstát. Tlouštík se také zvedl a Dwyrin s údivem zjistil, že je jen o málo větší než on. Tlouštík si založil ruce v bok a zahleděl se do Hibernianových očí. Dwyrin se snažil vykroutit ze sevření mrtvého, ale pohledu se nevyhnul. Někde zaprskala lucerna, tlouštík zamrkal a odvrátil pohled.

„Věz, mladý muži, že já jsem Bygar Dracul, pán tohoto domu a všeho, co se nachází uvnitř jeho zdí. Od nynějška jsi mým otrokem. Pokud budeš dobře sloužit, bude o tebe také dobře postaráno. V opačném případě máme i jiné nástroje utrpení, než pouhý bič. Khirone, vezmi ho dolů do jámy a dohlédni, ať je dobře zajištěn. Ale ať je v pořádku, až si ho znovu zavolám.“

Mrtvý vyvedl Dwyrina z Bygarovy pracovny a klesali dolů spletí chodeb osvětlených pochodněmi a lucernami. Dwyrin si nejasně uvědomoval, že už sestoupili pod zem. Kamenné stěny byly holé, bez závěsů či tapisérií. Sestupovali dlouhým schodištěm, které se postupně dvakrát stočilo. Jak se dostávali níž, zdmi prosakovala vlhkost. Prošli pevnými dubovými dveřmi. Když je za nimi Khiron pečlivě zavíral, něco si pro sebe mumlal. Chodba za nimi byla jen velmi spoře osvětlená. V průvanu se tam třepotala jediná lampa. Vzduch podivně páchl po shnilých pomerančích. Khiron si spustil plášť z ramen a postrčil Dwyrina před sebe.

„Běž, chlapče, a drž se prostředka chodby.“ Jeho hlas byl spíše napjatým šepotem.

Chvíli tak šli. Dwyrin cítil, že chodba opět klesá a po stranách se objevovaly temné výklenky. Některé byly vyzděné, jiné vytesané přímo v rostlé skále. Táhl z nich chlad. Došli k dalším dveřím. Tyto však byly železné a ježily se železnými ostny a hroty. Khiron natáhl ruku přes Dwyrinovo rameno. Ozvalo se cvaknutí a dveře se v polovině rozestoupily. Ostré světlo chlapce oslepilo. Khiron jej strčil dovnitř.

Cela byla malá, osvětlená pouze světlem svící z komory mrtvého. Pevné železné dveře oddělovaly Dwyrinovu místnůstku od jeho panství. Dwyrin trávil většinu času vsedě, opřený o hladkou kamennou stěnu. Měl jen tenkou kousavou vlněnou pokrývku a vědro s vodou. V místnosti za mřížemi, osvětlené svíčkami a lucernami tak, že nikde nebyl stín, neustále přecházel Khiron. I jeho místnost byla zařízena prostě – jen úzká pryčna a stojan. Na pryčně byl slamník a pokrývka, ale Khiron téměř nespal. Zatímco Dwyrin spal, bděl a spal a bděl, mrtvý stále chodil po místnosti.

Na stojanu byly dvě svíčky a ikona, ale protože její tvář byla odvrácená, Dwyrin neviděl, koho představuje. Mrtvý stále chodil a mumlal a po šestém probuzení Dwyrin začal rozlišovat jednotlivá slova svého žalářníka. Neustále opakoval slova a útržky vět v nekonečném monologu. Po sedmém probuzení si Dwyrin uvědomil, že má strašlivý hlad a tělo mu pomalu vypovídá poslušnost. Také mu došlo, že Khiron si stále dokola připomíná, co zažil a viděl v době, kdy byl naživu.

„K-kk-hirone," vykoktal. Nateklý jazyk ho dusil. „Hlad."

Mrtvý přerušil své nekonečné přecházení, otočil se, zastínil si oči a malým zamřížovaným okénkem se zadíval na chlapce. Přišoural se blíž a se skloněnou hlavou, jako velký pták, mžoural do cely. Tváří se mu kmitla napodobenina úsměvu. Rukou bílou jako křída se chytil mříže.

„Hlad máš? Pravda, úplně jsem na tebe zapomněl, myšáčku. Už musíš mít úplně prázdné břicho. Něco dostaneš."

Khironovo tělo se napjalo, jako by odněkud nasálo sílu. Proplul místností jako šedivá skvrna, v mžiku byl pryč a dveře se zavřely. Dwyrin se přikrčil u dveří své cely, protáhl ruku mříží a hmatal kolem. Dotkl se na omak zrezivělého svícnu upevněného na stěně. Natáhl se trochu výš a na prsty mu dopadly horké kapky vosku. Bolest mu projela rukou a na okamžik se zdálo, že se mu vrací vnitřní vidění. Na krátkou chvíli byla místnost neskutečně jasná, když světlo svící přebila chvějící se záře.

Kov kolem jeho krku se náhle stal tak mrazivým, že zvrátil hlavu v bolestivém výkřiku. Spalující mráz kolem krku jej zbavil dechu i

vědomí a uvrhl ho do chladné propasti, kde se na černých vodách vznášely třpytivé ledovce.

„Jídlo…“ zasyčelo to odněkud. Cítil pavoučí ruce, které jej vytahovaly z blaženého zámotku bezvědomí. Chlad kolem krku polevil, i když jej stále dost cítil. V rukou ucítil misku se sladce vonící kaší. Třesoucími se prsty si ji začal cpát do úst. Byla hustá, s nakrájenými fíky a oříšky. Ve džberu byla čerstvá voda. Když vylízal misku, cítil, že ho to úsilí úplně vyčerpalo. Khiron před ním seděl na bobku a jeho dlouhý šedivý plášť splýval na zem v hustých záhybech. S hlavou opět skloněnou na stranu si žlutýma očima zvědavě prohlížel vyhládlého chlapce. Dwyrin sklonil hlavu a odsunul prázdnou misku. Od hlavy až k patě jej zalila nepřekonatelná únava.

„Spi…“ řekl Khiron, ale Dwyrin už poslední hlásku ani neslyšel.

# # #

Dveře kobky se s rachotem otevřely a Khiron začal chlapce budit. Dwyrin potřásl hlavou, aby se probral ze spánku. Ostrý pach mrtvého jej ale probudil takřka okamžitě.

„Je čas jít nahoru,“ zavrčel Khiron. Jeho hlas i postoj vyjadřovaly napětí. „Tohle si obleč,“ řekl a vrazil Dwyrinovi do ruky nějaký balík.

Dwyrin si svlékl tuniku a kalhoty. V balíku byly kalhoty, halena, plátěný opasek a plstěná čapka. Vše bylo z obyčejné šedivé látky, manžety a lemování měly jednoduchou výšivku. Oděv mu byl trochu velký, zvlášť při jeho současném stavu. Khiron jej pozorně sledoval, ale bez zjevné zášti. Oblečení doplňovaly ploché sandály. Když se Dwyrin oblékl, pečlivě jej zkontroloval, a pak ho postrčil ke dveřím.

„Žádné loudání,“ zakrákal. Jeho hlas byl ještě napjatější než obvykle.

Znovu prošli tou dlouhou cestou až do pracovny plné svící. Tlouštík Bygar opět seděl za stolem, ale byli tu ještě další dva. Khiron dovedl Dwyrina ke stolu, kde jej postavil tváří k neznámým mužům. Pak zmizel v jednom z rohů. Dwyrin cítil, že neodešel, jen se stal méně nápadným. Muži spolu hovořili, ale jakmile chlapec vešel, umlkli. Teď si ho prohlíželi a on si prohlížel je. První z nich

byl rozložitý, vyšší než Khiron, s rozježeným vousem a mohutnými kníry. Kudrnaté černé vlasy mu přes široká ramena spadaly na záda. Z těžkého vlněného kupeckého oděvu, který mu příliš neseděl, trčely dvě svalnaté paže. Zkoumavě si Dwyrina prohlížel pronikavýma černýma očima a rukou s mnoha prsteny se tahal za vousy.

„Pěknej třasořitka.“ Kníračův hlas se rozlehl místností jako polnice. „Měl by hlídat ovce, nehodí se na chlapskou práci.“

I druhý muž byl dobře stavěný, ale vedle prvního vypadal jako mladý stromek vedle starého dubu. Zatímco Knírač ve svém oděvu vypadal jako balvan, tenhle měl splývavý šat z lesklého materiálu, černé bavlněné kalhoty a jeho ruce zdobily zlaté náramky s jantarem. I jeho vlasy byly černé, ale volně splývaly dozadu, staženy stříbrnou stuhou. I on měl úzký obličej s klenutým obočím a ostrým nosem. Narozdíl od prvního byl čistě oholen. Kolem Knírače se vznášela aura vitality, překypoval silou. Tenhle byl chladný a vzdálený jako ledovec mezi horskými štíty. Dwyrin se na okamžik setkal s jeho pohledem a odvrátil se. Ty oči byly jako bezedné černé tůně, plné hrůzy a utrpení.

Dwyrinovi se udělalo nevolno, když si uvědomil, že pokud je ještě schopen vnitřního zraku, může poznat pravou podstatu toho muže před sebou, a už jen to ho může zničit. Zdálo se, jako by přítomnost onoho monstra a Khirona v jedné místnosti odtud vysávala veškerý vzduch. Dwyrin cítil, že Bygar i Khiron jen stěží ovládají strach. Škola v Egyptě se náhle propadla hluboko do minulosti.

„Má schopnosti, Dracule.“ Hlas zrůdy byl příjemný a kultivovaný. Jeho řečtina se nesla plynule, s lehkou ironií. „Tvůj sluha udělal dobře. Naše cesta tedy nebyla jen prospěšná, ale také příjemná.“

Dracul se v židli lehce uklonil.

„I tvá přítomnost, lorde Dahaku, je potěšením. Vím, že schraňuješ vzácné věci, takže jsem ihned pomyslel na tebe, když sem byl ten chlapec přiveden. Má v sobě sílu, která jen čeká, až bude použita.“

Dahak přikývl a oči se mu ve světle svící zaleskly. „Ukaž.“

Bygar pokynul Khironovi, který přistoupil před Dwyrina a položil mu kostnaté ruce na ramena. Mrtvý se naklonil blíž a světlo svíček v místnosti potemnělo.

„Teď, chlapečku, trochu uvolním klatbu. Chci, abys vyvolal oheň z kamene.“ Hákovitým prstem vzal Dwyrina za bradu, otočil mu hlavu a ukázal na bronzový podstavec u stěny vedle vchodu. Na něm ležel podlouhlý kus tmavého pazourku. Závěsy za podstavcem byly sundány a koberce svinuty.

„Stačí jen trochu. Jen ukázka pro naše hosty.“

Zajel nehtem pod řetěz na Dwyrinově krku a ostrou hranou mu prosekl kůži. Vytekla kapka krve. Závoj, který až dosud na Dwyrinovi ležel, se trochu nadzdvihnul. Místností začala vířit temně rudá půlnoční modř a jiné nespočetné barvy, které dosud neměly jméno. Jen s vypětím sil se Dwyrin přinutil nepodívat se na divan, na kterém se Dahak rozložil. Samotná jeho přítomnost byla schopna obrátit tok síly zpět na Dwyrina. Kus pazourku byl chladný, jen se slabou jiskřičkou prapůvodního ohně uvnitř.

„Vyvolej oheň…“ zaskřípal mu Khiron do ucha.

Dwyrin klopýtavě procházel Branou Hermovou, ale nemohl dosáhnout úrovně klidu, potřebné pro vykonání své vůle. Khironův nehet jej opět bodl do krku. Bolest mu pomohla soustředit se a dokončit Thovtovu meditaci. Nyní se mu zjevila síla dřímající v místnosti, podstavci i samotném srdci pazourkového bloku. Zhluboka se nadechl a soustředil se na kámen, tak jak to udělal na lodi, a nejdříve zvolna a potom stále silněji nasával sílu ze svíček, koberců, stěn a podlahy. Uprostřed kamene se náhle začal chvět jasně bílý bod. Dwyrin jej rozdmýchával silou, kterou vysál z místnosti. Bod začal žhnout.

I Dahak sebou trhl, když pazourek vzplál prudkým bílým plamenem a s ohromnou ranou se roztrhl na tisíce úlomků, které zasypaly místnost. Mnoho se jich odrazilo zpět od vlnící se stěny síly, kterou Dahak vztyčil lehce pozdviženou paží. Střepy se sypaly na stůl a podlahu jako krupobití. Po stěně poskakovaly plameny a podstavec byl roztržen na několik kusů. Dwyrin se zvrátil na koberec, hlava se mu točila.

Khiron jej pustil a zostřené vnímání zmizelo. Místnost byla chmurně tmavá.

Dahak se zasmál smíchem, který zněl, jako když se odsouvá náhrobní deska. „Dokáže to, drahý Dracule. Bude skvělý.“

Bygar se usmál a pokynul Khironovi, aby zajatce odvedl.

ASKLEPIŮV CHRÁM, OSTROV NA TIBEŘE, ŘÍM

Maxian seděl na omšelé kamenné lavičce mezi růžovými keři, tvář ztrhanou vyčerpáním. Přes klid a mír, který prostupoval zahrady vybudované nad ramenem Tibery u chrámu Léčitelů, se mu nedařilo zklidnit myšlenky. Měl pocit, jako by město bylo ponořeno do temnoty, která se chvěje ve stínech budov a plazí se podél říčních přístavišť. Od oné noci, kdy za ním přišel Gregorius s oněmi dvěma barbary, nespal ve svých pokojích na Palatinu. Šepot kamenů k němu pronikal stále hlasitěji. Nevěděl, jestli bude vůbec dále schopen zůstávat ve městě. Zde, v sídle kněžích, našel trochu míru. Ať to byla jakákoli síla, která vtrhla do města a vysávala život z jeho obyvatel, bůh léčitelů byl dost silný na to, aby ji udržel vně stěn chrámu. Chvíli si masíroval spánky, aby uvolnil napětí. Myslel na to, jak málo je prospěšný svému bratrovi.

Budiž Aurelianovi přičteno ke cti, že si všiml, že jeho mladšího bratra něco tíží, a v tichosti na sebe vzal všechny úkoly, které mu Galen uložil. Svým způsobem to však pro Maxiana bylo ještě horší, protože se začal cítit zbytečný. Síla, která nahlodávala životy Římanů, byla tak mocná, že se mu ji nepodařilo vypudit ani z nejmenšího úlomku kamene. Nebyl nyní schopen soustředit svou mysl na státní správu, jak to po něm chtěl jeho bratr. Hlasitě vzdychl a položil si hlavu do dlaní.

„Je to opravdu tak zlé?“ zaduněl za ním hluboký hlas. Maxian vzhlédl a jeho vyzáblá tvář se na okamžik rozzářila, když poznal muže, stojícího u lavičky.

„Tarsusi!“ zvolal radostně a postavil se. Objali se a Maxian cítil, jak z něho padá tíže odpovědnosti. Odtáhl se a s potěšením si starého přítele prohlížel. Tarsus pohled vážně opětoval, pak se rozesmál a znovu si ho přitiskl na mohutnou hruď.

„Jsi příliš mlád na to, abys měl tak ustaranou tvář, příteli,“ zahřměl Asklepiův kněz. „Neviděl jsem tě od doby, co jsem přišel do města. Řekni, co tě trápí.“

Maxian se tedy posadil a zadíval se na oblohu, po které ve veliké výšce zvolna plula dlouhá řídká oblaka. Tarsus se posadil vedle a opřel se o kmen vrby, která rostla za lavičkou. Princ se k němu trochu natočil.

„Objevil jsem něco, co ohrožuje všechny obyvatele města. Ty jsi tu nový, nedávno jsi přišel z Pergamonu, jistě sis všiml, jak nezdravě zdejší lidé vypadají.“

Tarsus přikývl a jeho vrásčitá tvář také vyjadřovala obavy.

„Ano, mnoho mrtvých dětí, ženy umírající při porodu. Seschlí starci a stařeny, kterým je sotva třicet nebo čtyřicet. Příliš křehké kosti se ihned lámou a z letního nachlazení se obratem stávají souchotě,“ řekl léčitel vážně.

„Zjistil jsi, z čeho to pochází?“

Maxian přikývl, ale pak se zarazil a potřásl hlavou. „*Snad* jsem našel něco, co by to *mohlo* způsobovat. Ale nevím. Mé schopnosti využívat pravého světa nejsou natolik silné, abych viděl celý rozsah.“ Princ se prosebně obrátil na svého učitele. „Nevím ani dost o kouzlech, která by podobnou věc mohla způsobit… zjistil jsem…“

Maxian se zarazil, náhle pocítil obrovskou nechuť rozdělit se se starým přítelem o vizi města tonoucího v temnotách. Odněkud z hlubin podvědomí vystoupila strašlivá představa. Jestliže kletba začala ničit předměty, které do té doby byly mimo její dosah, jako novou tkaninu nebo loď v Ostii, nebudou potom Tarsus či Aurelian také v nebezpečí, pokud jim o ní řekne? Přestože byl Tarsus vynikajícím lékařem, chirurgem a učitelem, neměl žádnou moc nad pravým světem, se kterou se Maxian už narodil. Nemohl by se bránit přílivu rozkladu, který naleptával město mimo ostrov.

Maxian od něho odvrátil oči. Bylo mu zle. „Teď ti to nemohu říct. Musím mít jistotu… je to příliš nebezpečné. Kdybych ti to mohl říci a neohrozit tě, udělal bych to.“

Princ se vztyčil a rychle odcházel dolů zahradou. Starý kněz ho zamyšleně sledoval. Pak zavrtěl hlavou, jako by chtěl zahnat obavy, vstal a zvolna se vracel za svými povinnostmi do chrámového špitálu.

# # #

Maxian stoupal po dlouhém úzkém schodišti, které se táhlo po jižní straně Coelianského pahorku. Na jeho vrcholku se zastavil, aby se vydýchal. Tuniku měl skrznaskrz propocenou. Na vrcholu bylo neveliké náměstíčko, na jehož západní straně stál malý kruhový Jupiterův chrám. Uličky, které z náměstíčka vybíhaly, byly v odpoledním žáru pusté a jediným zvukem bylo nepravidelné pokašlávání fontány na severní straně. Přešel otevřené prostranství a po širokém schodišti vstoupil do chladivého přítmí chrámu.

Kruhovému prostoru uvnitř dominovala socha boha, který ve zdvižených pažích třímal bronzové blesky. Za ním byla terasa se sloupořadím, odkud byl výhled na město. Maxian se vyhoupl na nízkou zídku, spustil nohy dolů a přehlížel tisíce střech pod sebou. Bílá tělesa chrámů plula jako lodě v moři červených střech, které klesaly po svazích pahorků k říčním břehům. Po své pravici, proti proudu, viděl velikou plochu Campa Martia, nyní však opuštěnou, když pretoriánská garda odtáhla s císařem na východ.

Jak tak seděl ve stínu, pocítil nesmírnou náklonnost k tomu starému městu a jeho omšelým zdem. Celá staletí poskytovalo útočiště umění, civilizaci a kultuře celého světa. Nyní bylo téměř na kolenou, jeho kdysi hrdé monumenty oprýskané a rozpraskané, mnohé v troskách. Zde nahoře, daleko od pachů a davů cítil tep a dech impéria, které město představovalo. Myslel na staré duchy, které vídal v paláci. Každý z nich zasvětil celý svůj život snu o světové říši, která by navždy uchovala civilizaci. Ze všeho teď zbývala jen vybledlá sláva. Promnul si oči. Bylo mu nesmírně smutno.

Město se ospale rozvalovalo pod palčivým sluncem. Maxian se odpoutal od pohledu na známé stavby a ulice. Cítil, že výběžky ničivé síly zasahují až k chrámu. Začal ho zaměstnávat problém reprezentovaný Tarsusem a jeho bratrem. Jak může bojovat s kletbou, jestliže o ní nemůže nikomu říct? Sám byl příliš slabý, než aby zlomil kouzlo či kouzla, která sužovala město. Potřeboval silného spojence. Dalšího kouzelníka, mistra, který podpoří jeho vlastní, nedostatečné síly.

Začínal se dostávat blíže k řešení. Potřeboval pomoc někoho, kdo zároveň nebyl Římanem. Byl neustále na pozoru a díky Athéninu štítu kletba nepronikala do jeho těla ani mysli. I přesto už byla v něm. Cítil ji kolovat v žilách. Další římský kouzelník by jí byl přemožen a zničen – stejně jako *sericanum* – dříve, než by se mohl nějak bránit. Princ si škrábal strniště, které mu za poslední dny vyrašilo. Musím se oholit, připomněl si. *A najít cizince, který je dost silný na to, aby mi mohl pomoci…*

Když viděl, že už se má čeho zachytit, zlepšila se mu nálada a vydal se úzkými uličkami do Subury.

VELKÝ KONSTANTINŮV PALÁC, HLAVNÍ MĚSTO VÝCHODU

Zástupy sloužících konečně zmizely a v malé jídelně v posledním patře Herakliova paláce zůstal jen on, Theodor, Galen a vyslanci Nabateje a Palmyry. Heraklius si nalil poslední pohár a dával pozor, aby neukápl ani kapku výborného milétského vína na tlusté koberce. Skoro všichni byli přejedení, neboť spořádali takřka nekonečnou řadu chodů. Galen podle svého zvyku však jedl střídmě a pil ještě méně. Oba vyslanci se velice bavili jeho suchým humorem a západním přízvukem.

Palmyřan Adathus se natáhl a ze zbytků hroznu utrhl dvě veliké kuličky vína. Na jeho orlím obličeji pohrával úsměv. Jeho bohatý oděv byl vyšívaný drobnými drahokamy a perlami. Prsty mu zdobilo

množství prstenů a brokát jeho haleny byl malým zázrakem sám o sobě. Nabatejec Malichus Obodas vedle něho vypadal všedně, přestože měl velmi elegantní hedvábný oděv v barvě mořské zeleně, opásaný bohatě zdobeným opaskem. Oba muži utratili za oblečení malé jmění, ale jinak to ani být nemůže, když se člověk vydává na dvůr císaře Východní říše.

„Tedy," začal Adathus, „která šťastná hvězda nás přivedla do společnosti dvou nejmocnějších mužů světa?" Jeho slova snad zněla lichotivě, ale očima chladně sledoval oba Římany. Galen měl na sobě jako obvykle polní uniformu legionářského velitele s bílou tunikou, Heraklius se oblékl podobně, jen si nevzal plášť, a měl proto silnou tuniku, vyšívanou zlatem. Jak Palmyřan očekával, oba se chovali velice rezervovaně a tajnůstkářsky. Ale i v těchto časech, které Východní říši nepřály, mohli oba vyslanci snadno odvodit sílu císařů prostým sečtením válečných lodí, které kotvily v přístavu.

Heraklius si vzal oloupanou broskev posypanou cukrem. Chvíli vychutnával sousto a zbytek pak položil na stříbrný tácek vedle pohovky.

„Vítr na Východě začíná měnit směr," řekl nevzrušeně. „V blízké době jeho nápor odnese Peršany zpět do Ctesiphonu. Barbaři táborící před mými hradbami budou zničeni nebo zahnáni zpět do svých stepí. Kanec bude opékán na hrotech našich kopí. K tomu dojde bez ohledu na to, o čem dnes večer budeme hovořit."

Malichus si přejel po bradě pěstěným nehtem. „Pokud tomu tak je, a já o tom nikterak nepochybuji, pane, proč jsi nás pozval?"

„Máme v úmyslu nejenom prostě vyhnat Peršany," odpověděl Heraklius. „Chceme, aby utrpěli nejstrašnější porážku za posledních tisíc let. Máme vojska a máme i vůli. Nyní je potřeba dát jednotlivé části do pohybu ve správný čas a na správném místě. Musím přiznat, že ktomu potřebujeme pomoc obou vašich států."

Adathus pohlédl na svého společníka, pozdvihl obočí a řekl: „Až dosud armády obou našich měst, spojenců věčného Říma, bránily postupu Peršanů z Antiochu na jih. Chráníme Damašek, a tím i cestu na Alexandrii. Čím ještě můžeme přispět k porážce Peršanů?"

Heraklius souhlasně přikývl. „Tak tomu je. Nicméně perská armáda v Antiochu brzy vyrazí na jih, s úmyslem zabrat Palestinu a

následně Egypt. Někde na území Syria Coele dojde k bitvě. Naše plány už jsou v pohybu, stejně jako Sar-Barazovy. Je zřejmé, že perská armáda z Antiochu zůstane na jižním břehu Orontu a pokusí se oblehnout Damašek nebo jiné velké město. Tento stav věcí nepotrvá dlouho, nejvýše několik měsíců, ale nám poskytne dost času k zaujmutí pozic.“

Adathus se opřel v pohovce a usilovně přemýšlel.

„A to znamená?“ zeptal se podezíravě.

Heraklius zacinkal lžičkou o cínový pohár. Objevili se sloužící a sklidili ze stolu. Poslední stáhl ubrus. Pod ním, na desce stolu, byla v jemné mozaice pečlivě vyvedena podrobná mapa Východní říše.

„Perské armády jsou čtyři,“ začal Heraklius a používal vidličku jako ukazovátko. Nejprve ukázal na úzký modrý proužek mezi Egejským a Černým mořem. „Sar-Baraz se svou rychlou jízdou rozbil ležení za Propontem u mého letního sídla. Přestože je jako hejno vos, nedrží více země než na délku svých kopí.“

Vidlička pokračovala dál na jih a východ přes hnědé planiny Anatolie k východnímu výběžku Středozemního moře, kde levantské pobřeží postupně přecházelo v území Malé Asie.

„Nejbližší významná perská armáda je v Antiochu pod vedením jeho bratrance Šáhina. Právě tato armáda napadne Egypt, jak jen to bude možné. Hlavní perské síly jsou v Ctesiphonu pod velením samotného Sáhanšáha a čtvrtá armáda v současné době leží v nejvýchodnější části Persie poblíž Oxu.

Chceme Peršany porazit jednou provždy, proto jsme nechali rozšířit zvěsti o tom, že naše armáda vypluje na sever z Konstantinopole a vylodí se v Trapezu.“ Vidlička pokračovala na sever přes Anatohi k pobřeží Černého moře a podél něj k horám, které příkře spadaly do temných vod. „Odtud armáda potáhne Arménií a Luristánem, aby napadla perské vnitrozemí. Když si to Kanec spočítá, vyrazí se svými jezdci zpět na východ přes Anatolii, aby se spojil s Chrosoovou armádou z vnitrozemí.“

„Takže tohle není ten pravý plán,“ řekl Palmyřan s pohledem upřeným na mapu.

„Ne,“ usmál se Heraklius a ukázal na planiny Issu severozápadně od Antiochu. „Naše armáda přistane zde a po souši potáhne do

Samosaty. Budeme mezi Kancem, který bude severně od nás v horách, a hlavními silami v Ctesiphonu. Pokud ale Šáhin se svou armádou v Antiochu nebude jinak zaměstnán, budeme v nebezpečné situaci.“

„Takže máme přilákat jejich pozornost,“ komentoval to rozmrzele Malichus. „Naše armády jsou ale vybavené pro pohraniční potyčky, boje s bandity a hlídkování v poušti. Nemáme těžkou pěchotu nebo jezdectvo, abychom se mohli postavit Sáhinovi a jeho *clibanari*. Zničí nás při prvním otevřeném střetnutí.“

„To samozřejmě vím,“ odpověděl Heraklius s lehkým úsměškem. „Vaši generálové budou muset být opatrní a lákat ho dál na východ pod příslibem bitvy. Jedna pěší legie ze Západu a jedna z Východu vám půjdou na pomoc směrem od Alexandrie. Jestli se vám podaří poutat Šáhinovu pozornost a ustupovat tak, abyste se vyhnuli boji, dorazí k vám včas armáda, která bude schopna se s ním utkat. Ale… ani tohle není ten pravý plán.“

Malichus i Adathus zdvihli udiveně hlavy od mapy.

Heraklius se zhluboka nadechl, aby jeho slova měla patřičný důraz. „V době, kdy byste se vy mohli dostat do bitvy, naše armády napadnou a porazí Chrosoa někde mezi Samosatou a Taurem. Pak se obrátíme na jih a napadneme jejich hlavní město. Šáhin v té době už jistě bude znát směr našeho postupu a bude nucen se obrátit, aby chránil vnitrozemí. Až ten čas nadejde, vaše síly, spolu se dvěma legiemi, budou mít vhodnou pozici, aby ho překvapily, až se bude vracet přes Eufrat.“

Oba pohraniční vojevůdci na sebe pohlédli a usmáli se. Armáda na ústupu by měla být snadnou kořistí pro rychlé lehké jezdce, kteří tvořili jejich armády. Už jen to, co na svém ústupu odhodí, slibovalo bohatou kořist. Pokud se jim podaří vyhnout se přímé bitvě, budou riziko a ztráty minimální.

Galen nezúčastněně sledoval, jak vyslanci svádějí boj s opatrností a hamižností.

Adathus stiskl rty a zatahal se dlouhými prsty za knír. „Ten plán vypadá slibně, pane. Přesto obsahuje velké riziko, že se Šáhinovi podaří nás zaskočit a donutit k bitvě. Náš národ je malý a své bojovníky nemůžeme jen tak dávat všanc – jaké záruky můžeš

poskytnout, že legie z Egypta dorazí včas? Jak nahradíš naše ztráty, jestliže Peršané potáhnou našimi zeměmi?“

Heraklius měl co dělat, aby udržel vážnou tvář. Začalo smlouvání. Vážně přikývl. „Válka je ošklivá záležitost a Palmyra může nést těžké břímě. Proto mám v úmyslu, jako uznání za pomoc, kterou jste nám i dříve poskytovali, prohlásit vaši královnu tribunem za její účast na obraně Východu.“

Palmyřanovi se údivem rozšířily oči. V hierarchii impéria stál podle zákona takový tribun jen stupeň pod císařem. Takové tituly se propůjčovaly jen zřídka, a nikdy hlavám spřátelených států. *Císař Východu si musí být absolutně jistý, a zároveň je ve velmi obtížné situaci, když dělá takovou nabídku,* pomyslel si.

Heraklius se s vážnou tváří obrátil k Nabatejci. „Naši nabatejští přátelé již také dlouho stojí po našem boku. Vaší zemí prochází většina obchodu z Axu a Sinope. Vaše přístavy v Arabském zálivu jsou přeplněny loděmi přivážejícími zboží do Říma a Konstantinopole. Vaše hraniční hlídky odrážejí útoky nomádů z Arábie. Vím, že dosud jsme vděčnost za vaše spojenectví patřičně nevyjádřili. Chceme tedy, pokud se přidáte k našemu tažení, aby napříště Petra i Bostra byly považovány za římská města.“

Nyní bylo na Nabatejci, aby se probral ze své okázalé netečnosti. Spojenectví mezi Petrou a Bostrou bylo volné a obchodníci severnějšího z obou měst tradičně drželi hlavní podíl obchodu s Římem. Nabatejci byli již dlouho více než spokojeni s penězi, které jim plynuly do pokladen za zprostředkovávání obchodu Říma s Indií a vzdálenou Serikou. Přesto jako spojenci museli platit vysoká cla, když zboží překračovalo hranice impéria. Kdyby se Petra a Bostra staly skutečnými římskými městy, poplatky by se snížily téměř o třetinu. Na tom se daly vydělat obrovské peníze.

Malichus automaticky přikývl.

„Tak tedy, přátelé,“ řekl Heraklius s širokým úsměvem, „napijme se a potom probereme všednější záležitosti našeho podniku.“

# # #

Nad věžemi města se vznášel velký žlutooranžový měsíc. Galen stál v okenním výklenku a pod ním se rozkládaly vody Propontu. Na východě, daleko za temnou hladinou, se chvěly plameny hranic. Ze severu od Černého moře vál chladný vítr. Obrátil se ke svému společníkovi.

„Dobře jsi to s nimi sehrál," řekl potichu.

Heraklius vážně přikývl a opřel se o dosud teplé kameny cimbuří. I ve světle měsíce mohl Galen vidět, že druhý císař má starosti.

„Myslím, že to půjde, jak jsme si naplánovali," odpověděl Heraklius. „Jejich nenasytnost je donutí k boji a padnou do Šáhinových rukou."

„Začínáš pochybovat o své strategii? Chceš to odložit? Stále ještě můžeme rozdělit Šestou Geminu a přibrat dost Germánů, abychom vytvořili záložní legii, která jim může pomoci."

Heraklius se odstrčil ode zdi a zaklesl palce za opasek. „Ne, je rozhodnuto. Nechci se utkat s Kancem slabší o dvacet tisíc mužů. A poslat je bojovat do Sýrie by bylo jen plýtváním. Mimoto," – trochu se usmál – „obě města jsou dost bohatá, aby unesla nějaké ztráty."

Galen zachmuřeně bubnoval prsty o kámen. „Petra a Palmyra jsou našimi spojenci po staletí – jseš si jistý, že je chceš takhle dávat všanc? To se mi nezdá příliš čestné."

Heraklius se nepříjemně zasmál. „Ten bastard Chrosoes se jistě zachoval čestně, když před pěti lety porušil smlouvu a napadl mě. Tohle není čestný boj, příteli, tady jde o přežití. Oko za oko. *Já* jsem císař Východu."

„Máš pravdu," odpověděl Galen a podivil se zášti v jeho hlase, „ale co bude, až zvítězíme? Stále bude třeba bránit hranice v poušti, ale města budou vybita."

„Není čemu se bránit," ukončil Heraklius. „Nepřítelem je Chrosoes. Zaplatí za svoji zradu a za to, že baží po mém trůnu."

Galen mlčel a zvažoval dobro celého impéria v porovnání se zničením dvou měst. Ani si nevšiml, kdy Heraklius vešel z hradeb zpět do místnosti.

VIA APPIA, JIŽNĚ OD ŘÍMA

Kulatý měsíc ležel nízko jako velký oranžový meloun. Část jeho kotouče zakrývaly mraky, a cesta se topila v přítmí. Maxian pobízel koně, aby udržel krok s prvním jezdcem. Kopyta ostře klapala po dlážděném povrchu Via Appia, ale ozvěnu pohlcovaly křoviny rostoucí po obou stranách. Za nimi byly neudržované plochy s roztroušenými malými stavbami a mohylami. Strážní věže Porta Appia už nebyly takřka vidět, jen mihotavé světlo loučí ukazovalo, odkud jezdci vyjeli. Byli skoro tři míle za městem. První jezdec zastavil a pozdvihl lucernu. Po pravé straně se otevřel průchod ohraničený dvěma sloupy. Lucerna se pohnula dolů, jak muž seskočil, aby si přečetl nápis na sloupu.

Na blízkém stromě měkce zahoukala sova a ozvalo se zašumění křídel, když vzlétla.

Maxian, jehož tvář zakrývala kápě, stiskl v ruce zlatý dvouaureus s podobiznou svého bratra. Mince byla nová, s neobroušenými hranami. S povzdechem ji schoval zpět do kapsy tuniky. Starý Nabatejec se vedle něho tiše zasmál.

„Trpělivost, můj pane. Již brzy budeš mít to, co potřebuješ.“

# # #

Maxian prudce zabušil hlavicí své vycházkové hole na dveře. Pozdní odpoledne přecházelo ve večer a v ulicích čtvrti Tiburtina se šeřilo. Lidé spěchali, aby se dostali domů před setměním. Ta část oblohy, která byla vidět mezi střechami, byla zatažena purpurovými oblaky. Maxian znovu zaklepal a zevnitř bylo slyšet nějaký pohyb. Dveře byly nenápadné, pouze se znakem lichoběžníku mezi dvěma vztyčenými rohy. Do této páchnoucí uličky v „cizinecké“ čtvrti zašel na doporučení posledního z kouzelníků, se kterými mluvil. Přestože své pátrání po pomocníkovi započal s neochvějnou rozhodností, byl už k smrti unaven a rozhodnut vrátit se domů.

Kouzelníci a čarodějové, zvlášť ti v ulici Mágů u Fora Boaria, s ním buď rovnou odmítli mluvit, nebo jej poslali pryč, když jim vysvětlil, že město ovládá jakási síla, která zabíjí lidi a rozkládá kov.

Ten poslední, židovský numerolog, mu naslouchal asi hodinu, pak jen bezmocně rozpažil a řekl, že s podobnými věcmi nemá žádné zkušenosti. Ale poradil mu, aby šel za jedním Nabatejcem, který by mohl pomoci.

Takže nakonec stál Maxian v houstnoucím šeru před dubovými dveřmi.

Ozval se zvuk odsouvané závory a pak ještě jiný, jako když se vytáhne kovová zástrčka z očka. Dveře se pootevřely a na prince hledělo udivené modré oko.

„Dobrý večer," pozdravil Maxian zdvořile. „Jsem Maxian Atreus a hledám moudrého Abdmacha. Potřebuji pomoc v choulostivé záležitosti."

Oko zmizelo a dveře se otevřely. Objevil se v nich hubený mužík, jemuž zpod plstěné čapky vykukovaly chomáče bílých vlasů. Oděn byl do špinavého, modrobíle pruhovaného pláště opásaného tmavě zelenou šerpou.

„Jen vejdi, mladý pane. Já jsem Abdmachus. Vítej v mém domě."

Nabatejcův dům byl dlouhý a úzký, vmáčknutý mezi dvě sousední stavení. Přední místnost byla velice malá, s dlážděnou podlahou. Dalšími pevnými dveřmi se z atria vcházelo do dalších částí domu. Neměly zámek, ale Maxian cítil odpor, když jimi procházel. Za nimi byl větší pokoj, kde v ohřívadle hořel malý oheň. Narozdíl od příbytků chudiny kouř nezůstával uvnitř, ale odcházel keramickou trubkou, která částečně vyčnívala ze stropu v jednom rohu. Na podlaze ležely silné, tmavě hnědé a tmavě rudé koberce. Proti sobě zde byly postaveny dvě nízké pohovky. Ohřívač stál v jejich hlavách.

Abdmachus ukázal Maxianovi na pohovku po své pravici, sám se posadil na druhou a pozorně se na něj zadíval.

Maxian si odkašlal. „Pane, potřebuji pomoc. Včera jsem se dozvěděl, že ty bys mi ji mohl poskytnout. Máš nějaké zkušenosti s neviděným?"

Abdmachus jen naklonil hlavu na stranu a nepřestával ho sledovat.

„Pokud myslíš, jestli jsem mág, pak ano. Mám zkušenosti s neviditelným světem. Ale mate mě, že jsi za mnou přišel. Vidím, že máš stejné schopnosti pronikat do neviditelného světa. I teď kolem tebe cítím ochranný štít. Proč jsi za mnou přišel?“

Maxian povytáhl obočí. Stařík nebyl žádný blázen a zdál se být docela mazaný.

„Nejsem kouzelník,“ odpověděl Maxian, „jsem Asklepiův kněz. Něco jsem objevil, ale je to příliš silné, než abych s tím se svými schopnostmi mohl něco dělat. Potřebuji radu a možná pomoc někoho… mnohem zkušenějšího.“

Abdmachus se usmál a ukázal řadu drobných bílých zubů.

„No, zkušenosti bych měl. Ale už dávno postrádám sílu tvého mládí. Ale znám jeden nebo dva triky, díky kterým se vyrovnám se svou stařeckou sešlostí. Už nejsem tak silný, jak jsem býval, ale jak řekl jeden Řek – dejte mi dost dlouhou páku, a pohnu světem! Teď k tomu, co jsi objevil. Je to něco nebezpečného, na co jsi narazil při své práci? Ale ty jsi kněz léčitel, a když je to něco, s čím si nevíš rady, nemůže to být nemoc, ale… je to něco, co nemoc způsobuje?“

Maxian posmutněl a bezradně rozpřáhl paže. „Mistře Abdmachu, prosím, vyslechni mě do konce, dříve než si vytvoříš názor. Byl jsem za mnoha kouzelníky, ale všichni, kromě numerologa Simona, mě buď rovnou vyhodili nebo řekli, že jsem šílený. Na město se snesla pohroma, kterou, zdá se, vidím jenom já. Rozklad a zmar, způsobující nemoci, smrt a šílenství jeho obyvatel. Od chvíle, kdy jsem si to uvědomil, vidím zkázu všude – v puklé dlažbě na ulici, v tvářích lidí na tržišti – je kolem nás. Vím, že to zní hrozně nepravděpodobně, ale je to, jako by nad Římem ležela nějaká kletba.“

K velkému Maxianovu překvapení se stařík tiše rozesmál a očka se mu rozzářila. Tohle od Nabatejce neočekával. S rozzlobeným výrazem vstal.

Stařík přestal a napřáhl seschlou paži.

„Jen počkej, počkej, můj zbrklý příteli. Nesměji se tvé teorii. Směji se sobě a tomu, kolik času jsem promarnil. Věřím ti. Myslím, že vím, o čem mluvíš. Jen si zase sedni.“

Maxian se tedy usadil, ale příliš staříkovi nevěřil.

„To, co vidíš, je jako vzdutá vlna temné síly, která prostupuje městem, neviditelná a nepostřehnutelná, kterou odhalí jen ten, kdo ví, co má hledat. Je tak mocná a zároveň plíživá, že ti, kteří se zde narodili nebo zde žijí dlouhý čas, si její působení uvědomují jako něco naprosto přirozeného. Že?“

„Ano, a přitom je to smrtelně nebezpečné,“ přikývl Maxian. „Nevíš, jaká kletba by to mohla způsobit?“

„To není kletba, mladý pane, je to požehnání, dobrodiní pro Řím.“

„Jak něco takového můžeš říct?“ vyhrkl Maxian. „Já sám vím o jedenácti mrtvých! Viděl jsem na vlastní oči, že je to schopné zničit a rozložit kov!“

Abdmachus zavrtěl hlavou, zvedl se a přešel k protější stěně. Přejel po ní dlaní, část zdiva se odklopila a objevil se otvor, ze kterého vyndal kožený vak s penězi. Vrátil se k pohovce a pečlivě z něj vyňal jedinou zlatou minci.

„Pohleď, mladý pane. Toto je mince, kterou mi včera zaplatil urozený měšťan, patricij a vysoký státní úředník. Dotknu se jí jen na tak dlouho, abych ti ji ukázal a položil ji sem.“

Stařík položil minci na stolek mezi pohovkami. Zlato se matně lesklo.

„Poslední člověk, který se jí dotkl, byl onen úředník, který potřeboval určitou službu. Stále je s ní nějak spojen a ona je spojená s ním. Je čerstvě vyražená, takže není poznamenána jinými lidmi a jeho „otisk“ na ní je nejčerstvější. Chápeš, co tím myslím?“

Maxian přikývl. Škola v Pergamonu se zabývala teoriemi o přenosu a podobnosti, ale hlavně v souvislosti s napravováním zlomených údů a léčením chorob. Nikdy to nemělo nic společného s ovlivňováním zdravých lidí.

Abdmachus odložil vak za pohovku, sklonil se nad mincí a zblízka pohlédl na Maxiana. „Takže, protože vím, jak je udržování štítu vyčerpávající, vytvořím teď nový, který pokryje nás oba. Až skončím, zruš, prosím, svůj, aby se navzájem neovlivňovaly.“

Maxian přikývl a takřka nezávisle na své vůli svým vnitřním zrakem pokryl celou místnost. Kolem stařík se vznášela chvějivá aura v barvě leštěného bronzu. Zbytek místnosti byl protkán

jemnými nitkami modrého ohně. Jeho vlastní štít se mihotal ve vzduchu mezi ním a Nabatejcem. Oba seděli mlčky a naprosto nehnutě. Chvíli se nic nedělo. Pak kolem vyskočily modré plaménky, plamen v ohřívači se zatřepotal a pohasl. Přestože byla téměř úplná tma, Maxian viděl zřetelně celou místnost. Stěny, podlaha i strop odevzdávaly svou energii polokouli, která zvolna rotovala kolem stařík a. Zvětšovala se, až pohltila i Maxiana a kousek za ním se její růst zastavil. Modré plameny zvolna klouzaly po povrchu polokoule a splývaly s ní. Bylo hotovo.

Princ si poprvé za několik dní mohl oddechnout a jeho štít s tichým zapraskáním zmizel. Svalil se na pohovku a lehká bolest hlavy, která provázela udržování štítu, zmizela.

„Tak je to lepší, že?“ zašeptal stařík, s očima stále soustředěně zavřenýma. „Teď ti ukážu požehnání Říma… ale buď připraven kdykoli vztyčit svůj štít. Bude to trochu nebezpečné.“

Nabatejec natáhl ruku nad minci a udělal krátký pohyb vzhůru. Poslušná jeho pokynu se vznesla a zvolna rotovala ve vzduchu mezi nimi.

„Prostřednictvím ‚otisku’ muže, který tu minci držel v ruce, mohu na něho působit příznivě, uškodit mu nebo ho dokonce zranit…“

Stařík zakroužil rukou a ve vzduchu před ním se objevil výhonek jedovatě karmínového plamene, který se kroutil jako mořský had. Maxian se prudce posadil a mimoděk vztáhl ruce v obranném gestu. Výhonek dosáhl k minci a začal ji oviják. Vzduch kolem ní se zakalil mléčnou mlhou, ve které se na okamžik zjevila přísná, patricijská tvář.

„Jen klid, mladý pane. Neublížím tomu úředníkovi. Jen se teď podívej, co se děje za štítem.“

Maxian tak učinil a ztuhl, když viděl, co se odehrává za namodralou bariérou. Sžíravá temnota prostoupená karmínovými žilami se ve spirálách a vírech vrhala proti polokouli. Síla, která prostupovala městem, teď se sykotem útočila na jejich tenkou ochrannou slupku.

„Vidíš to požehnání? Jakmile pojmu škodlivý záměr vůči služebníkovi státu, úředníkovi, který je jeho pilířem, požehnání na

mě zaútočí. Tlak na štít je nesmírný… dokonce i zde, na místě, kde žiji po léta a věnoval jsem mnoho sil jeho ochraně, nechybí mnoho, abych byl přemožen. Zruším hrozbu.“

Karmínový výhonek zmizel a mince dopadla zpět na stolek, kde chvilku rotovala na hraně. Abdmachus otevřel oči a těžce oddechoval. Temnota dál dorážela na namodralou ochrannou bariéru. Pak náhle, kousek po kousku, začala ustupovat a ztrácet se do stěn, vzduchu a země. Když úplně zmizela, Maxian si dlouze vydechl.

Stařík se také vyčerpaně zhroutil do pohovky, ale jeho očka stále zářila. „Bylo mi divné, že žádný z římských mágů o tom nikdy nic nenapsal a že impérium nic o tak mocné ochraně nevytroubilo do světa. Teď, když tě tu vidím stejně zmateného, je mi jasné, že žádný *Říman*, který se s tím kdy setkal, nemohl přežít, aby o tom řekl někomu dalšímu.“

Maxian se stisknutými rty přikývl.

„Kdo tu sílu vyprovokoval nepřipraven, byl zničen,“ řekl princ. „Nikdo by nevěděl…“ Překvapeně pohlédl na staříka. „Proč jsem tedy přežil? Jak jsi ty mohl přežít?“

Abdmachus si nevšímal otázky, zvolna se zvedl a zmizel za závěsem v zadní části místnosti. Za okamžik se vynořil se džbánky vína a vody a dvěma širokými poháry. Nalil do nich silné víno a štědře doplnil vodou. Když svůj pohár dlouhým douškem vyprázdnil, rozhovořil se:

„Když jsem přišel do města, nebyl jsem tu… abych tak řekl… oficiálně příliš vítán. Nesnažil jsem se získat žádné povolení pro svou živnost a nebyl jsem příliš známý. Usadil jsem se v tomto domě a důsledně jsem se zabýval svými věcmi. Byl jsem mladý, ale přesto velice opatrný, takže když jsem poprvé dostal zakázku podobnou tomu, co jsem před chvílí předvedl, učinil jsem množství předběžných opatření.“

Odmlčel se, dolil si další pohár a vybídl Maxiana, aby se také napil. Maxian čichl k vínu a lehce se jej dotkl svým vědomím, aby se ujistil, že je bezpečné. Bylo, a tak se napil.

„Mezi kouzelníky, alespoň mimo Řím, je všeobecně rozšířeno, že impérium je odolné vůči všem druhům kouzel. Údajně proto, že imperiální thaumaturgové jsou tak schopní, že odhalí a zneškodní

jakékoli kouzlo namířené proti státu. Ale mé zkušenosti tomu odporují. Vaši kouzelníci jsou sice velmi silní, ale něco takového by nedokázali.

Nikdy tě nepřekvapilo, nebo jiného Římana, že se vaši nepřátelé nikdy nepokusili zavraždit vaše císaře pomocí magie? Že perští a germánští mágové nezničili vaše armády přímo na bitevním poli? Tito nepřátelé umí vyvolat strašlivé síly a ujišťuji tě, že v minulosti to již udělali. Ale nikam to nevedlo. Takový pokus je pro aktéra jistou cestou do pekel. A to, co jsme dnes večer viděli, je ten důvod.“

Maxian položil dopitý pohár. Částečně si oddechl, že našel člověka, který nejenže mu věřil, ale sám na stejnou věc narazil. Na druhé straně to, co naznačoval, bylo velice znepokojivé. Promnul si oči a snažil se přimět mozek k práci. Abdmachus si toho všiml a usmál se.

„Jsi velmi unaven, mladý pane. Dnes v noci už nemůžeme nic dělat. Jestli chceš, můžeš zde přespat. Zde tě nebudou znepokojovat zlé sny, ani se nemusíš obávat účinků síly.“

# # #

Nad cestou, na kterou odbočili z Via Appia, se skláněly koruny mohutných cypřišů. Maxiana obklopovala dusivá temnota a přestože byl vzduch ještě teplý, otřásl se. Cítil vůni, která stoupala z nedalekých políček. Cesta klesala a pak zabočila doleva. Lucerna před ním poskočila vpravo a jezdci se dostali na malou planinku.

Měsíc vykoukl z mraků a ozářil malý chrám, stojící na protilehlé straně mýtiny. Stříbrné světlo dopadalo na vchod hrobky. Abdmachus, stejně jako dva pomocníci, kteří je sem dovedli, svižně seskočil z koně. Maxian se udiveně rozhlížel, překvapen tím, že hrobka Juliánů vypadá tak nevýznamně. Pak také sesedl. Nabatejec k němu přistoupil a podal mu jednu ze zakrytých luceren.

„Zapal si ji,“ řekl tiše.

Maxian přikývl a ze sedlové brašny vyndal těžký balík. Prétor zafuněl a měkkým čenichem jej šťouchl do ramene. Maxian zalovil v kapse a podal mu mrkev. Hřebec přijal úplatek a nechal se uvázat poblíž vchodu do chrámu. Pak Maxian otevřel kryt lucerny a lusknutím prstů zapálil knot. Abdmachus učinil stejně. Nabatejec pak

nařídil oběma pomocníkům, aby se skryli pod stromy a sledovali vchod do hrobky a cestu.

„Máš všechny nástroje?“ obrátil se Abdmachus na prince.

Maxian si nadhodil těžkou koženou brašnu, kterou nesl přes rameno. Zevnitř se ozvalo cinkání kovu. Nabatejec souhlasně přikývl.

„Takže můžeme jít.“

Vstup do chrámu tvořila těžká železná mříž s mohutným ozdobným zámkem ve tvaru kříže. Tyče byly velmi blízko u sebe a značně silné. Abdmachus poklekl vedle zámku a jemně se ho dotýkal konečky prstů. Po chvilce začal tiše, takřka neslyšitelně zpívat. Maxian však rozuměl každému slovu. Vzduch kolem mužů jako by ztěžkl, ozval se zvuk, jako když se sype rez, pak prasknutí a zámek se otevřel. Abdmachus se vztyčil a rozechvěle vydechl. Otřel si čelo a energicky otevřel dveře.

„Už jsem to dlouho nedělal.“

Uvnitř byla dlouhá, úzká místnost. Z hlubokých výklenků ve stěnách hleděly busty přísných mužů. Prostor ukončovala oblouková stěna, před kterou se nacházel malý oltář. Za ním stála socha ženy porostlá mechem. Maxian došel až k ní, ale jen stěží rozeznával kruté rysy ve tváři bohyně. *Minerva*, pomyslel si. Nabatejec za ním se zatím hrabal v brašně.

„Někde na boku oltáře musí být kruhová díra,“ zašeptal Abdmachus a podal Maxianovi šestnáct palců dlouhou železnou tyč s držadlem na konci. Maxian poklekl vedle mramorového bloku tvořícího oltář, a s lucernou, ze které unikal jen úzký proužek světla, hledal otvor. Po chvilce jeho prsty narazily na díru s odrolenými okraji. Zasunul tyč dovnitř. Abdmachus na druhé straně učinil totéž a vykoukl přes oltář.

„Připraven? Tak tedy na dvě.“

„Raz, dva, teď!“

Princ zafuněl, jak se opřel do páky. Podařilo se jim pohnout blokem a mezi nimi se otevřela tmavá díra, ze které čišel chlad, vlhko a rozklad. Abdmachus odkryl lucernu a snažil se proniknout tmou.

„Skvělé,“ vydechl, „ještě je tu žebřík.“

Maxian se tiše zasmál.

„Vidím, že to neděláš poprvé," řekl ke svému společníkovi.

Abdmachovy bílé zuby zasvítily ve tmě. „Má rodina byla chudá a kopce kolem mé rodné Petry jsou provrtány hrobkami šlechticů… čarodějnický učeň občas musí udělat to, co je nezbytné. Bylo to jen párkrát, ale některé věci se nezapomínají."

Nabatejec uvázal konec lana na držadlo lucerny a pomalu ji spustil na dno jámy. Pak se přehoupl přes okraj a začal sestupovat po žebříku. Maxian čekal, až zmizí uvnitř, a pak se naposledy rozhlédl. Z výklenků jej sledovaly prázdné oči dávno mrtvých lidí. Sevřel se mu žaludek nad znesvěcením, jehož se chystají dopustit. *Ale nevadí*, pomyslel si, *mrtvému je to jedno. Potřebuji nástroj, a díky tomu, co děláme, bude žít mnoho lidí, kteří by jinak zemřeli.*

# # #

Maxian usnul ve chvíli, kdy položil hlavu na polštář. Malý sklad za hlavní místností byl plný váčků s bylinami a podivně páchnoucích krabic, ale to mu vůbec nevadilo. Ve chvilce chrápal, zabalený v tenké pokrývce.

Abdmachus stál ještě chvilku ve dveřích, měděná lucerna mu hřála ruce, a pozorně si ho prohlížel. Říman byl fyzicky i psychicky na konci sil.

Proč právě já jsem po tolika letech dostal takovou příležitost? uvažoval. Líbilo se mu v této barbarské části města, přestože jeho oděv býval častým terčem posměchu dělníků v taverně na rohu. Soustředil se a vztyčeným prstem udělal ve vzduchu znamení „přítel".

Maxian se na pryčně převrátil a schoval obličej pod pokrývku.

# # #

Chodby katakomb byly úzké a velice nízké. Abdmachus s plně odkrytou lucernou šel vpředu, Maxian s druhou lucernou a brašnou nářadí jej následoval. Procházeli pohřebními komorami zaplněnými kostmi, lebkami a rozpadlými zbytky obětin. Ve tvářích cítili neustálý tah čerstvého vzduchu. Po patnácti minutách si princ

uvědomil, že chodba začíná zvolna klesat. Každých několik kroků odbočovaly z hlavní chodby menší tunely. Pod hrobkou Juliánů bylo vykutáno bludiště chodeb a jeskyň naplněné kostmi. Pod nohama jim křupaly všudypřítomné prstní kůstky.

„Mistře Abdmachu, jak je to velké?“ zeptal se Maxian, když se dostali k dalšímu žebříku.

Nabatejec se pousmál a přidržel dolní konec poloshnilého žebříku, než princ slezl dolů. „Toto údolí bylo pohřebištěm Římanů více než tisíc let, příteli. Všechny ty miliony těl se musely někam dát. Neboj se, za chvíli jsme na místě.“

Když slezli bůhví kolikátý žebřík, tunel zahnul prudce doleva a začal strmě stoupat. Maxian se začal škrábat vzhůru sutí, když náhle narazil na pevný kámen. Napůl se vztyčil a viděl, že vzhůru vede částečně zasypané mramorové schodiště. Přestože bylo silně nakloněné doleva, šlo se po něm lépe, než když se musel brodit štěrkem a hlínou. Abdmachova lucerna svítila daleko vpředu. Po chvíli dospěli ke stěně, jejíž mramorové obložení zdobil basreliéf. Maxian si jej s úžasem prohlížel. Kolem stolu seděla římská rodina a přípitkem děkovala za bohatou úrodu. Mezi listy vinné révy nad jejich hlavami vykukovala rozesmátá Bakchova tvář. „Pojď, příteli,“ ozval se Abdmachus zepředu, „tady je to.“

Na vrcholku nakloněného schodiště se nacházela velká komora, do které z vysokého stropu visely pokroucené kořeny stromů. Hliněná podlaha byla nerovná, posetá mnoha kameny. Ve světle luceren se objevily tři hrobky. Kolem jejich vchodů byla spousta sutě a špíny, ale zjevně nebyly starší než chrám, kterým sem vstoupili. Princ se kolem zmateně rozhlížel.

„Jak…“ vykoktal.

Abdmachus, který seděl u dveří prostřední hrobky, se na něho podíval. „Jak jsem říkal, mladý pane. Lidé sem pochovávali mrtvé víc než tisíc let. Toto místo bylo tehdy údolím, které se táhlo na jih od města, a byly zde stovky hrobek podobných těmto. Tady, pokud se dá věřit Cassiu Diovi, byl chrám Velké Matky. Není to příliš daleko od místa, kde jsme sestoupili pod zem. V době největší slávy republiky, kdy bylo rozhodnuto vybudovat cestu Via Appia, nechali

Claudiánové údolí zasypat a většinu chrámů, hrobek a monumentů zbořit a vypálit.“

Abdmachus se zase otočil ke dveřím hrobky. Dlouhými prsty odškrabával hlínu a snažil se přečíst nápis. Něco si brumlal a Maxian se s lucernou naklonil blíž. Nápis byl vytesán jen mělce a obtížně se četl.

„Myslím, že tohle je ono. Znamení jsou správná.“ Nabatejec vzhlédl k princi. „Dveře jsou uzamčeny takovým způsobem, že je nemohu otevřít. Musíš to udělat ty a nebude to jednoduché. To tělo zde spočinulo po dlouhé cestě a muži, kteří jej pohřbívali, se obávali, že nebude odpočívat v pokoji. U muže zavražděného bývalými přáteli se to dá vcelku očekávat. Hrobku, a obzvlášť její dveře, střeží kouzlo, které časem nezeslábło, ale naopak zmohutnělo. Abychom ji otevřeli včas, budeme muset vynaložit dost velké úsilí.“

Maxian přikývl a položil brašnu s nástroji. Abdmachus uhnul a princ poklekl na hlínu vedle dveří, s rukama volně položenýma na stehnech. Soustředil se a tiše začal vyvolávat Bránu Hermovu. Abdmachus vyndal z brašny malý věnec spletený z tisových větévek a položil jej Maxianovi na hlavu. Na moment se zdálo, že se veškerá temnota kobky soustředila kolem něho, ale vzápětí se princovo vidění rozšířilo a prohloubilo.

Vchod do hrobky se změnil v zelenomodrou propast. Stuhy ohně se plazily po mramorovém povrchu a propadaly se do nekonečné hlubiny. Zachvěl se, když si uvědomil, jakou silou je hrobka chráněna. Pak se uklidnil, opět se soustředil a začal nasávat energii z hlíny pod sebou a ze spleti kořenů visících ze stropu.

Nastal okamžik prázdnoty, když se princ začal dotýkat přediva pravého světa. Následoval oslepující výbuch, který proti němu vrhl sílu stěn, země i kostí rozházených po podzemí. Doběla rozžhavená láva energie se řítila chodbami jeho vědomí.

# # #

Abdmachus zcela uzavřel svůj vnitřní zrak, se zkříženýma nohama usedl vedle prince a prsty přiloženými na jeho krční tepně sledoval jeho puls. Maxianovo tělo se napjalo a Abdmachus stěží potlačil triumfální výkřik. Pak se roztřáslo, ale jeho puls – přestože

se zrychlil – zůstal pravidelný. Nabatejec začal tiše zpívat a zlehka přiložil prsty na princovy spánky. Kosti rozházené po zemi se začaly chvět, jako by žily vlastním životem, a zvolna se zdvíhaly do vzduchu. Prstní kůstky ryly do hlíny a přidávaly se ke kroužení lebek, lopatek a stehenních kostí. Dveře hrobky se zbarvily do temně hluboké modři, přecházející v čerň.

Jedna z lebek, které chyběla část čela, se ve vzduchu s hlasitým prasknutím rozpadla, jak z ní Maxian vysál zbytky energie. Následoval další praskot, jak se rozpadala žebra a drobnější kosti. Kolem obou mužů se vytvořil vír rychle se drolících kostí.

Maxian nic z toho nevnímal. Byl plně zaujat přílivem vířící energie, která se do něho řítila jako vodopád do horského jezera. Kdesi v podvědomí se ozýval strach. Ale jeho mysl se nesla na vrcholku vlny božské všemohoucnosti. Soustředil svoji vůli proti dveřím hrobky a prastaré kouzlo prasklo jako porcelánový talířek. Zelenomodrá plocha se prohnula a změnila se ve stříbrné zrcadlo, které na okamžik odráželo pokroucenou princovu podobu. Pak se rozpadlo ve spršku drobných úlomků. Maxianova mysl se vřítila dovnitř a chtivě hltala dlouho dřímající sílu pohřbeného. Uprostřed hrobky se zastavila. Tělo muže, ze kterého zbyly jen vysušené kosti v cárech obřadní tógy, leželo na prostém katafalku. Na chodidlech visely zbytky kožených sandálů. Maxian se snažil zastavit příliv síly, který jeho pokus uvolnil. Okrajově vnímal, že se vše kolem něho zvolna začíná rozpadat. Pokud to nezastaví, rozpadne se i tělo, které mu Abdmachus slíbil jako nástroj. Po zdánlivě nekonečné námaze se mu podařilo přerušit hluboké soustředění a rozklad se zastavil. Jeho zpocené tělo se zhroutilo do Abdmachovy náruče. Stále však nic nevnímal.

Maxianův duch se vznášel nad zbytky nebožtíka. Jeho fyzické tělo bylo naplněno takřka nekonečnou silou, která v nitru žhnula jako ohnivý vír. Myšlenkou vyvolal své léčitelské schopnosti a zjistil, že prošly významnou proměnou. Předtím to bylo jemné předivo, jímž byl schopen přesně pokrýt zranění či nemocný orgán a vyléčit jej, ale nyní jeho síla natolik vzrostla, že mohl z úlomků kostí a tělesných zbytků znovu sestavit původní tělo. Jeho myšlenky se obrátily zpět ktělu. *Půjde to!* zajásal.

Položil ruce na zbytky těla. Začal tiše zpívat a ze země se zdvihl oblak prachu, který zaplnil celou komoru. Vzduchem se nesla slova, která nepřipomínala nic lidského, a prach se nad mrtvolou zahustil do temně rudého srdce. Tuhými prsty sáhl do hrudního koše, roztrhl pergamenovou kůži a obnažil seschlé a rozpadlé zbytky orgánů. Prachové srdce začalo bít, napřed trhaně, ale když se naplnilo krví, tep se zklidnil. Stoupala z něho pára a dým. Uchopil je neviditelnými prsty a stiskl. Vytryskla horká, takřka vroucí krev a začala vyplňovat prázdnotu hrudního koše.

Maxian si dodával odvahy prastarým zaříkáním. Abdmachus mu před oči nastavil rozpadající se pergamen s neuměle napsanými slovy v jazyce staré Thesálie. V duchu je však viděl naprosto zřetelně. Jeho rty se začaly mimovolně pohybovat:

„Ó Fúrie a všechny hrůzy pekelné! Volám strašlivý Chaos, chtivý zničení nesčetných světů! Ó Vládče podsvětí, který trpíš nekonečná staletí, neboť smrt bohů nahoře stále nepřichází! Persefono, která nenávidíš a proklínáš svou matku na nebesích! Hekaté, bohyně temného měsíce, jejímž prostřednictvím tiše rozmlouvám s mrtvými! Strážce podsvětí, který krmíš psa s hadí korunou lidským masem! Pradávný převozníku, který mi přivážíš zpět duše na své lodi z kostí! Slyš mou výzvu!“

Rozpálená kouřící krev se vsakovala do tělesné dutiny a plnila dávno zteřelé žíly a tepny. Vlhkou kobkou se rozléhal mlaskavý zvuk a tělo se otřásalo, jak jej plnila horká tekutina.

„Jestliže mé rty, které tě volají, byly sdostatek poskvrněny odpornými činy, jestliže jsem jedl lidské maso před zaklínáním, otevíral hrudě prvorodiček a vymýval je horkými mozky, jestliže každé dítě obětované v tvém chrámu bylo ještě živé – vyslyš mne!“

Rty mrtvoly se prokrvily a lehce zrůžověly, ale tělo se nepohnulo.

„Tisifone a Megaro! Slyšíte mne? Proč svými divokými důtkami s háky a zuby nevyženete toho nešťastníka z pustin Erebu? Mám vás zaklínat vašimi pravými jmény a vyvolat do děsivého světla? Mám vás hnát přes hroby a pohřebiště, vyhnat vás z hrobek a uren? A ty, Hekaté, chceš snad, abych tě vytáhl před bohy v nebesích a ukázal jim tvou pravou krutou tvář, věčně se skrývající za maskou lsti?

Mám říci bohům, ó Persefono, jaká oblíbená potrava tě drží pod zemí, jaký druh lásky tě spojuje s králem noci, jaký hřích, jenž je ti příjemný, přinutil tvou matku, aby tě proklela?“

Kobka se nepřetržitě chvěla pod Maxianovýrni výkřiky, vzduch mdle opaleskoval. Tělo na katafalku se přesto nepohnulo, ale z jeho očí a úst stoupaly proužky dýmu.

„Vy, nejnižší vládci světa, otevřu vaše jeskyně a povolám slunce, aby na vás udeřilo. Poslechnete mě? Nebo musím vyzvat toho, jenž otřásá zemí, je-li jeho jméno vysloveno, toho, který může pohlédnout na Gorgonu nechráněným zrakem, který bičuje Fúrie jejich vlastním bičem, který přebývá v hlubinách Tartaru, skrytých i před vaším zrakem, a pro něhož jste vy těmi ‚bohy nahoře’. Toho, který křivě přísahá ve jménu Styxu?“

Sražená hustá krev v otevřených ranách mrtvoly začala opět vřít. Údy se pod jejím náporem roztřásly do konečků prstů. Kůže na chladné hrudi se začala chvět a orgány dávno odvyklé životu bojovaly se smrtí. Končetiny se třásly a šlachy se s praskáním napínaly. Oční víčka se zdvihla a ukázaly se mrtvolně bílé bulvy. Ztuhlé rty se zkroutily. Rány na hrudi, která se zdvihla prvním nádechem, se zacelily.

Maxian cítil opojnou závrať, když viděl, jak stvoření ožívá. Prudce se mu zatočila hlava a chtěl se zachytit hrany katafalku. Jeho nehmotné prsty pronikly kamenem.

Abdmachus se díval ke stropu v téměř panické hrůze. Vír kostí byl pryč, beze zbytku spotřebovaný princem. Kořeny, které předtím shora prorážely dovnitř, také zmizely, a ze stropu se sypal štěrk a kameny. Dveře hrobky se změnily v prach a průvan zesílil. Cítil v něm nebezpečí. Za dlouhá léta, která strávil v podzemí mezi mrtvými, se v Nabatejci uhnízdil pečlivě střežený strach z uzavřených prostor. Zem kolem něho vydávala hrozivé zvuky, jak se uvolněné kameny hýbaly ve svých lůžkách. Sevřel pevněji mladého muže a zesílil ochranu, jak jen mohl, aby také on nebyl pohlcen strachem.

Princ se třásl a náhle se z útrob hrobky ozval škrábavý zvuk. Nabatejec se otočil k otvoru a v duchu už si představil chladné oči ghůlů a dalších obyvatel podsvětí. V narudlém světle skomírající

lucerny viděl, jak se vysunula ruka potřísněná krví a zachytila se rámu, který zbyl ze dveří. Abdmachus sebou vyděšeně smýkl za prince. Následovala druhá ruka, za kterou se vynořilo nahé tělo starého muže. Byl takřka plešatý, jen s několika šedivými chomáči vlasů, tvář mu zdobil ostrý patricijský nos. Přestože byl stár, vyvinuté svaly prozrazovaly aktivní život. Na hrudi a po straně krku měl množství jizev. Mrtvý si odfrkl, když před sebou uviděl zkrouceného orientálce.

„Vstaň," zavrčel s archaickým přízvukem, „a přines mi šaty."

Abdmachus se doplazil k brašně s nářadím, začal v ní hrabat a po očku mrtvého pozoroval. Ten se pustil rámu a zatřepal hlavou, jako když se oklepává mokrý pes. Pozdvihl ruce, otáčel je a prohlížel si jejich bledou pokožku. Přejel si jimi po hrudi a starých jizvách. Nakonec pohlédl na bezvědomého prince.

„To je ten, co mi vrátil život?" zaskřípal.

Abdmachus zvedl oči od tuniky, bot, haleny a pláště, které vyndal z brašny, a přisvědčil. „*Ano*, teď je tvým pánem."

Mrtvý si odfrkl a z nosu mu vylétl obláček prachu. Udiveně vstrčil kostnatý prst do nosu a vyškrábal kousky hlíny a zbytky suchých červů.

„Fuj!" zaklel a pokusil se odplivnout. Z úst mu vyletěl oblak jemného bílého prachu. „Nemáš tu nějaké víno?" zeptal se mrzutě.

„Ne," odpověděl Abdmachus a podal mu halenu. „Obleč si to."

Mrtvý si přetáhl halenu přes hlavu a zadíval se na bezvědomého prince. „Můžu mu hned teď zlomit vaz, pak já budu svým pánem."

Abdmachus významně zavrtěl hlavou. „Jestliže zemře, vrátíš se mezi červy. Dokud žije a chce, abys žil, budeš žít."

Mrtvý přijal tuniku s trpkým úsměvem a jeho neživé oči se zaměřily na Abdmacha.

„Pak by tedy měl žít dlouho, že… Peršane?"

THEODOSIOVY NÁDRŽE, KONSTANTINOPOL

Voda tiše šplouchala pod přídí dlouhého člunu. Thyatis se krčila na dně, hlavu vystrčenou těsně nad okrajem. Téměř neslyšela dech mužů vedle sebe, ani tlumené nárazy vesel na hladinu. Stejně jako Nikos a dva Turci, kteří byli u vesel, měla na sobě volný černý oděv a tvář i vlasy začerněné sazemi. Okolní temnotu narušovala jen zacloněná lucerna, která se nepravidelně pohupovala nad hladinou kus před nimi.

Thyatis zamžikala a snažila se rozeznat siluety mužů v člunu před sebou. Tma však byla příliš hustá a světlo lucerny přerušované. Nervózně skousla ret. Pronásledování bylo příliš pomalé a dlouhé, a to jí lezlo na nervy. Zpočátku to vypadalo na jednoduchou záležitost – sledovat dva východní šlechtice, kteří se vytratili z Velkého paláce na předpokládanou schůzku s perskými špiony, a na místě setkání všechny pobít. Nečekala, že kořist zamíří do napůl opuštěného systému nádrží, který byl vyhlouben v pahorku pod paláci.

Šplouchání vesel lodi před nimi se odráželo od stropu ztrácejícího se někde ve tmě. Občas zachytila útržek tlumeného hovoru, ale jednotlivým slovům nerozuměla. Vzadu jako stíny pluly další dvě lodě se zbytkem jejích mužů.

Kolem se tyčily vysoké sloupy, které se nahoře rozšiřovaly jako koruny obrovských stromů. Studená voda z horských pramenů v okolí města ochlazovala vzduch. Přes avarské obléhání akvadukty fungovaly a městské nádrže byly stále plné. Nikos se zlehka dotkl Thyatina lokte. Člun před nimi zamířil ke kamennému molu, které vybíhalo ze břehu. Lucerna se naplno rozzářila, když muž, který ji držel, zcela odklopil kryt a kužel světla ozářil schodiště mizející v šeru. Následovalo tlumené bouchnutí, když člun přirazil k molu.

Thyatis zdvihla ruku a Turci přestali veslovat. Dva čluny za nimi zvolna vpluly do úkrytu za jedním z pilířů. Thyatis vyčkávala a sledovala, jak na molo vystoupili dva muži a s druhou lucernou se vydali vzhůru po schodišti. Třetího zanechali ve člunu. Po pěti minutách se ozvalo vzdálené kovové cvaknutí. Světlo na schodišti

pohaslo. Thyatis se posunky obrátila na Nikose. *Jdi na ten člun, potichu!*

Nikos přikývl, stáhl si plášť a halenu a spustil se do vody. Thyatis s oběma Turky vyvažovala člun, aby se nerozkýval a nedělal hluk. Ilyrian se zhluboka nadechl a ponořil se. Hladina se nad ním zavřela se sotva slyšitelným šplouchnutím.

Žena a muži ve člunech čekali. Thyatis upírala oči do šera a naslouchala dechu svých druhů. Zaslechla, jak Joši tiše zasupěl, když napínal tětivu luku. Za zádí člunu u mola se rozevřela hladina a z vody se napůl vynořila postava. Nikosova ruka vystřelila a hrdlo muže ve člunu sevřely ocelové prsty. Dýka v druhé ruce projela s tichým páravým zvukem tkaninou a vnořila se do těla, které se napjalo a pak se sesunulo na dno člunu. Napadený hlídač nevydal jediný zvuk. Nikos se k němu sklonil a přitom sledoval schodiště.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by vzbudil nežádoucí pozornost. Nikos rychle vylezl z vody na molo, vzal lucernu, posvítil na schodiště a ukázal vzhůru. Thyatis dala pokyn svým mužům. Joši uvolnil luk a chopil se vesla. Čluny vyrazily k přístavišti.

# # #

Dwyrin se stočil do co nejmenšího klubka, zády ke zdi v malém výklenku kobky osvětlené svícemi. Snažil se být neviditelný, dýchal mělce a soustředil se na kameny, cihly a dlažbu. Neživý Khiron seděl u stolu a tiše se díval na předměty, které na něm byly rozloženy. Občas natáhl šedivou paži a některé přemístil, přičemž lehce cinkaly. To dělal od chvíle, kdy se Dwyrin probudil. Vzduch v místnosti byl dusný a těžký. Mrtvý si chlapce nijak nevšímal a nepřinesl mu ani jídlo ani vodu. Bolest v Dwyrinově žaludku se stupňovala, ale nemohl s tím nic dělat. Zatím jen koutkem oka sledoval mrtvého.

Khiron náhle vstal a z nízké stoličky vzal svůj dlouhý plášť. Přešel k těžkým dveřím vedoucím na chodbu a zaposlouchal se. Když se otočil zpět, měl ve tváři hrozivý výraz. Pak se náhle zašklebil.

„Už se ví, co s tebou, chlapče," řekl vážně.

Dwyrinem projela hrůza a oči se mu zalily slzami. Snažil se být ještě menší a tiskl se k hrubému zdivu. Khiron si toho nevšímal,

odemkl mříž a vytáhl ho ven. Postavil Hiberniana na nohy a začal ho oprašovat.

„Budeš mi chybět, myšáčku," řekl hlasem, jako když se surová kůže plácá ve větru.

„Jdeme, je načase, abys poznal nového pána."

# # #

Schodiště vedoucí od mola uzavíraly okované dveře. Thyatis s Nikosem se postavili každý z jedné strany a další z mužů, Ulfgar, oblečený do oděvu mrtvého ze člunu, se postavil před dveře. Anagathios dokončil jeho nalíčení tak, aby měl správnou barvu, beze spěchu zavřel dřevěnou skříňku s líčidly a vrátil se dolů po schodech. Thyatis pokývla na Ulfgara, tiše vytáhla meč z pochvy na zádech a přes tvář si přehodila jemný černý hedvábný závoj, který měla našitý na kapuci. Na druhé straně dveří Nikos povytáhl z nedlouhé měděné trubky kus pevného drátu, který jí byl protažen, a získal tak perfektní škrtidlo. Také jeho tvář byla zakryta černým hedvábím.

Ulfgar polkl a pak prudce zabušil na dveře. Žádná odpověď. Zabušil tady silněji. Uběhlo několik vteřin a ve dveřích se s kovovým skřípěním otevřelo malé okénko, kterým pronikalo nažloutlé světlo. Ulfgar zvedl svou lucernu a posvítil si na obličej.

„Co je," ozval se drsný hlas rumunskou valašštinou. Rohem okénka Thyatis viděla malou místnost osvětlenou několika lucernami. Podle hlasů zevnitř odhadovala, že jsou tam další dva nebo tři muži.

„Pusť mě dovnitř," zamrmlal Ulfgar. „Už mě unavuje dřepět v tyhle studený díře."

Muž za dveřmi si odfrkl a podrbal se na temeni lysé hlavy. „Tak to máš blbý, ale máš hlídat člun."

Ulfgar si prstem promnul oko a zdvihl ruku s amforou vína.

„Nechci to pít sám," řekl s výmluvným úšklebkem.

Hlídačovo obočí vyskočilo do poloviny čela, mozek bryskně vyhodnotil situaci a dospěl k rozhodnutí.

„Strč to sem a my se vo to postaráme," zformuloval po chvilce svůj geniální nápad.

Ulfgar vyprskl a strčil amforu do podpaží. „Jsem tu sám a zmrzlej, ale ještě jsem z toho nezblbnul.“ Otočil se a začal sestupovat po schodišti. Hlídač v okénku lítostivě vzdychl.

„Tak jo!“ zavolal za odcházejícím Sasem. „Pojď sem i s tím svým vínem.“ Ozvalo se skřípění zástrčky, dveře se otevřely a hlídač jednou nohou vykročil na úzkou podestu přede dveřmi. Nikos byl rychlý a drátěná smyčka sjela na hlídačův krk. Jednou rukou držel měděnou trubku a druhou prudce trhl za dřevěnou rukojeť, na které byl uvázán druhý konec drátu, dříve než se oběť vůbec stačila nadechnout. Thyatis proklouzla kolem muže s proraženou průdušnicí, kterému z nosu začala téct proudem krev, a překvapila tři strážné sedící u stolu, kteří se zmohli jen na pobaveně udivený pohled, proč že jejich kamarád venku tak legračně poskakuje?

Nejbližší z nich se díval přes rameno ke dveřím. Thyatis mu vrazila krátký meč do pootevřených úst. Čepel sprásknutím prorazila lebku a vyjela vzadu jako krvavý had. Ještě se ani nesvezl na zem, když se Thyatis prudce otočila a čepel, ze které ještě odletovaly těžké krůpěje krve a bílé drobky kostí, prosekla hrdlo muži na pravé straně stolu.

Třetí muž se vrhl ke stojanu s kopími u zadních dveří strážnice. Thyatis, ještě v otáčce a s mečem v levé ruce, vytrhla pravou rukou z opasku vrhací nůž a zdánlivě líným pohybem jej poslala za posledním ze strážných. Těžká čepel se zanořila pod jeho pravou lopatku až po střenku ve chvíli, kdy dveřmi prolétly dva černě opeřené šípy a zůstaly mu trčet z levé strany zad. Když padal, stačil se ještě zachytit kopí a s ohlušujícím rachotem strhl všechnu výzbroj na zem.

Thyatis přeskočila tělo a přitiskla se k zadním dveřím. Západka byla z její strany. To jí poskytlo zlomek vteřiny, pak ji prudce odsunula, otevřela dveře a skočila do chodby. Ta byla široká, tmavá a páchla plísní. Rozhlédla se, ale nikde se nic nepohnulo. Oba Turci se protáhli za ní a postavili se tak, aby každý hlídal jednu stranu. Thyatis se vrátila dovnitř.

Anagathios s druhým Řekem zrovna odtahovali těla mrtvých. Nikos právě čistil svoji škrtící smyčku a pak ji zasunul do pouzdra na zádech.

V pořádku? udělal posunek.

Ano, odpověděla stejným způsobem. *Příčná chodba, temná a prázdná. Jsme někde ve sklepeních. Vezmi své lidi, najděte okno nebo střechu, a zburcujte imperiální vojáky. Pak se dejte do boje. Já se svými vtrhnu do hlavní části domu a najdu perské agenty.*

Nikos přisvědčil a kývl na Řeky, Anagathia a Ulfgara. Po krátké domluvě zmizeli v levé části chodby. Thyatis zůstali dva Turci, čínský uprchlík, který si říkal Timur, a podsaditý Gót Frederik.

Cítíš tu někde kuchyň? signalizovala Jošimu.

Turek se široce usmál a pod jeho tenkým černým knírem se objevily zažloutlé pahýly zubů. Ukázal doprava nahoru.

Jdeme, pokynula. Turci šli vpředu, šípy založené v krátkých lucích. Timur za ní a Frederik hlídal záda.

# # #

Když tentokrát stáhl Khiron z Dwyrinovy hlavy páchnoucí kožený vak, nebyli ve studovně. Stáli na nevysoké dřevěné terase, pod kterou se rozkládala zahrada s bledými květinami a temně zelenými křovinami s dlouhými listy. Nad nimi se klenula střecha z kovových nosníků, jejichž mezery vyplňovala skleněná mozaika, barvící velký měsíc do žlutozelena. Vzduch opojně voněl. V proutěných křeslech naproti nim seděli Bygar, Knírač a ten třetí. Khiron stál jako obvykle stranou za chlapcem, jednu ruku lehce položenou na jeho rameni.

Mezi Bygarem a Kníračem ležely zbytky jídla, zatímco před Dahakem byla jen zpoloviny prázdná číše vína. Vůně pečeného jehněčího, čerstvého chleba a pryskyřičného vína dráždila Dwyrinův nos. Začalo mu kručet v žaludku tak hlasitě, až se Knírač rozesmál.

Obrátil se na Bygara. „Aj, příteli, jak můžeš dodávat tak zubožené zboží? Dej mu aspoň kousek chleba. Už tak je dost hubený.“

Bygar se zasmál a lehce se uklonil jeho směrem.

„Obávám se, že můj sluha poněkud zapomněl, co je jeho povinností,“ prohlásil Valach.

Khiron poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. „Odpusť, pane, opravdu jsem zapomněl. Mám zavolat sluhy, aby mu přinesli jídlo?“

Bygar pohlédl na Dahaka, který chlapce pozoroval zpod přivřených víček. Ten pokrčil rameny. Tyhle věci ho nezajímaly. Valach pokynul Khironovi a řekl: „Dobře, ať se nají, než opustí můj dům.“

Dwyrin se při těch slovech zachvěl a těsněji si přitáhl pokrývku, do které byl zahalen. I když to v Khironově kobce bylo zlé, zachvěl se strachy při představě, že by měl odejít s tou zrůdou. Dahak si shrnul dlouhé vlasy dozadu a přistoupil k Hibernianovi. Khiron se stáhl z jeho dosahu a proplížil se mezi keři, najít sluhu s jídlem. Čaroděj opsal rukou krátký oblouk kolem Dwyrinovy hlavy. Dwyrina se zmocnil pocit, jako by stál nahý v mrazivé bouři. Roztřásl se a zhroutil se na zem.

Dahak se zasmál a kopretiny v zahradě povadly a uzavřely květy. „Omlouvám se, Bygare. Nechtěl jsem ti poničit kytky,“ řekl s lehkou úklonou.

V tu chvíli dopadla střešní mozaikou do zahrady záplava světla. Oblohou se rozlétly bílé a oranžové jiskry a po plošině se roztančily stíny. Bygar zmateně vzhlédl vzhůru, ale Knírač rychle vstal a sebral svůj plášť, čapku a dlouhý meč v pochvě, který měl položený za křeslem.

„Imperiámí signální raketa!“ vyštěkl a narazil si čapku na hlavu. „Je čas odejít, pánové.“

Dahak se se zamyšleným výrazem zvolna otočil na patě. Na Dwyrina v tu chvíli zapomněl.

„Venku není nic…“ začal, když tu se náhle zapotácel vzad, když do jeho hrudi s masitým žďuchnutím zajel černě opeřený šíp. Okamžik nevěřícně zíral na jeho dlouhý dřík, pak zvedl ruce, aby ho vytáhl. V tu chvíli dostal další dva zásahy a se zachroptěním padl naznak.

Dwyrin se odkutálel pryč od zasaženého čaroděje a s bolestivým výkřikem se svalil z okraje terasy mezi trnité křoví. Ozval se zvuk běžících nohou a z šera se vynořila skupinka mužů. Bygar zařval na poplach a seskočil z terasy do zšeřelé zahrady. Knírač popadl svůj plášť, omotal si jej kolem levé paže, zatímco v jeho pravici se zaleskla tři stopy dlouhá čepel. Jedním krokem přeskočil schůdky terasy a s výkřikem se vrhl do středu útočníků.

Byl však nesmírně překvapen, když byl jeho prudký nápor vcelku snadno odražen černě oděným vedoucím útočníkem, a rychle musel uskakovat zpět, aby jen o vlásek unikl meči, který mu málem usekl levou ruku v lokti. Vzápětí byl přinucen k regulérnímu šermířskému souboji a vzduchem létaly jiskry ze srážejících se čepelí. Další dva útočníci se rozdělili, ten větší vyběhl na terasu, zatímco druhý začal prohledávat křoví po levé straně.

Dwyrin se překulil a sevřel tenký řetěz, který měl kolem krku. Byl chladný a těsný, jako by ho chtěl uškrtit. Tentokrát už ale věděl, co přijde, a snažil se otevřít svůj vnitřní zrak. Náhle se ozval ohlušující výbuch a útočník, který vybíhal na terasu, byl odhozen výtryskem doběla žhnoucího plamene. Narazil do dřevěné stěny, která ohraničovala zahradu, a praskot dřeva splynul s praskotem kostí. Zář plamene ještě několik vteřin visela ve vzduchu.

Na terase se Dahak nejistě zvedal na nohy a obklopovala ho sršící aura. Z jeho kůže i zbytků oděvu odletovaly jiskry. Díky tří šípů v jeho hrudi zuhelnatěly a rozpadaly se. V uzavřeném prostoru ještě doznívál zvuk hromu, jako výbuch božího hněvu. Seshora pršely barevné úlomky mozaiky, roztříštěné tlakovou vlnou.

I Dwyrina to odhodilo, ale nebyl nijak zraněn, zato obrovská koncentrace energie poškodila řetěz na jeho krku tak, že se mu jej podařilo strhnout. Vnitřní zrak se uvolnil, a náhle vnímal okolí jako nesmírný vír nespoutaných sil, výbojů a plamenů, v jehož středu se tyčil Dahak. Všechna síla města se vněm soustředila a náhle z něho vytryskla stěna propletených blesků.

Thyatis se prudce ponořila do žhavé bílé mlhy, naplněné rachotem výbuchu. Ji i Knírače to odhodilo do mělkého ozdobného bazénku. Někde v podvědomí se jí ozývalo – *čaroděj! čaroděj!* Ležela na zádech a překvapeně sledovala, jak střepy skla, které padaly do zahrady, byly náhle vymrštěny do noci jako tisíce drobných komet. Dřevěné paravány vzplály.

Dwyrin se potácivě zvedl, kolem něho se perleťově chvěl Athénin štít. Uvolněné síly se vstřebávaly i do něho, protože nebyl vycvičen, jak tomu zabránit. Instinktivně přijímal oheň i rudý žhavý proud, který cítil pod nohama. Když z jeho rukou vytryskl oheň,

otočil se. Plameny vyrazily jako ohromný živočich a zahryzly se do blyštivé světelné koule, ve které se skrýval Dahak.

Ten se zapotácel, když žhavá bílá masa zaútočila na jeho štít. Cítil, že tohle nevydrží. Zoufale vysál zbytky energie z bouřkových mraků visících těsně nad městem a posílil svou ochranu. Dům už byl celý v plamenech a zahrada byla plná dusivého kouře. Odevšad sem doléhaly výkřiky a hluk boje. Dahak zaklel a rozhlédl se po svém společníkovi. Kanec se právě vypotácel z ohnivé záplavy, přes sebe měl přehozený plášť, ze kterého crčela voda.

Před Dahakem se náhle zpopelnily tři šípy, když narazily na ohnivou stěnu jeho štítu. Blížili se další útočníci. *Stačí, musíme pryč!* Udělal znamení a vznesl se do vzduchu.

Jakmile se nad Thyatis přehnala ohnivá smršť, vyškrábala se z bazénku a rozeběhla se ke dveřím do kuchyně. Tam byl Joši s druhým Turkem a do plamenů za ní vysílali jeden šíp za druhým.

„Setřte si je!“ vyštěkla. „Žádný šíp tím neproletí!“

Střecha nad nimi začínala praskat.

„Ven! Ven! Všichni vypadněte!“ vykřikla na Turky.

Okamžik nato se střecha nad zahradou zřítila a všechno zmizelo v prachu a dýmu, kterým létaly hořící trosky. Thyatis s oběma muži prchala chodbou.

# # #

Dahak prolétával bouří, obklopen přízračným světlem. Síly, které přinutil k poslušnosti, ničily jeho tělo. Kanec sevřený jeho pavoučíma rukama křičel, když jej zasahovaly elektrické výboje, které pustošily Dahakův nervový systém. Bygarův dům pod nimi se změnil v obrovskou hranici. V okolních ulicích se hemžili imperiální gardisté, hasiči a lidé z okolí. K nízkým mrakům stoupal dým a saze. Začalo pršet, ale hasiči s vědry nepolevovali v úsilí a snažili se zachránit skladiště, která stála v těsné blízkosti rezidence.

Dahak se o to nestaral a soustředil všechny své síly na to, aby se dostali do bezpečí na druhé straně Propontu. Letěli nízko nad hřbety vln a čaroděj jen stěží rozeznával obrysy protějšího pobřeží. Vyšlehl poslední záblesk statické elektřiny, propadli se o něco níže a jedna z vln namočila Dahakovy boty. Voda byla ledová a následující vlna je

pohltila celé. Vyčerpaný čaroděj bojoval jen okamžik, pak jej obestřely mrákoty a tíha Kancova těla ho stahovala do hlubin.

# # #

Dwyrin seděl na úzké kamenné lavici v těsné chodbě, neustále sebou šil a škrábal si strupy na obličeji a pažích. Trny růžových keřů mu daly co proto. Nikos, patrně Ilyrian, který seděl po jeho levici, do něho šťouchl, aby se zklidnil. Timur, Turek nebo Sarmat, na druhé straně spal nebo to alespoň předstíral. V chodbě bylo horko a neustále tudy proudili poslové, vojáci a úředníci. Pravé ucho pod obvazem svědilo.

Poslední, co si Dwyrin pamatoval z Bygarova domu, byl záblesk jeho vlastního plamene, který udeřil na Dahakův štít. Ještě slyšel mohutný čarodějův řev a pak všechno pohltil kouř a plameny, jimiž ho z domu vynesly čísi pevné ruce. Hrdlo měl plné kouře a sazí.

Probral se na tenké vrstvě slámy, nad sebou viděl žebroví začouzené klenby a vedle byla hromada sudů. Pak se v jeho zorném poli objevil ďábelský nažloutlý obličej s dlouhatánskými umaštěnými kníry. Dwyrin se vyděsil, ale chlap se usmál a dal mu chleba, sýr a víno.

Dwyrin si spočítal, že Timur je voják, i když ne zrovna legionář. Bezpochyby žoldák, kterého do služby Římu přivedla vidina zlata. On i jeho přátelé byli divná sebranka, ubytovaná ve sklepeních jednoho z menších paláců. Jejich velitelem byl zřejmě Nikos, který se o Dwyrina staral, dokud nebyl schopen se posadit.

„Říkal jsi, chlapče, že máš nějaké dokumenty?“

Dwyrin přikývl. Pamatoval si ještě, jak mu je představený školy vtiskl do ruky. Kam se poděly? Kdo ví? Ale věděl, proč je tady.

„Byl to příkaz, abych se hlásil na prefektuře v Alexandrii a připojil se k Legii kouzelníků. A sloužil císaři ve velké válce.“

Nikos znechuceně potřásl hlavou nad tím, že už tak mladý chlapec má být vtažen do soukolí imperiální vojenské mašinérie. Už tak bylo dost zlé, že padl do rukou otrokářů, a teď ještě legie. Timur, který se opíral o proutěný koš, se zasmál, když viděl výraz v Nikosově tváři.

„Víš to jistě, chlapče? Až ti bude dvacet, nebudeš na tom nijak dobře. Zešedivíš, než se odsud dostaneš, dej na mě.“ Nikos ukázal palcem přes rameno, kde ostatní muži hráli v kostky. „Podívej se na ně. S tím, co umíš, si můžeš pohodlně žít ve městě, být bohatý, mít sluhy.“

Dwyrin jen zavrtěl hlavou. Dal starému Nefetovi slovo a musí splnit, co mu bylo uloženo. To je věc cti. Nikos s Timurem ho přesvědčovali ještě další hodinu, ale nebylo to nic platné. Hned příštího rána se vydali do „nového“ paláce za ubytovacím důstojníkem.

Otevřely se dveře a do chodby vykoukl hubený úředník s pramenem bílých vlasů.

„Odvedenec Dwyrin MacDonald?“ řekl suše směrem k nim.

Dwyrin sebou trhl a vstal.

Nikos vstal také a zajel mu prsty do vlasů. Jeho strništěm zarostlý obličej se roztáhl do povzbudivého úsměvu. „Dej na sebe pozor, chlapče. Nenech si naložit nic navíc a nikdy se nehlas jako dobrovolník. To si pamatuj!“

I Timur si stoupl, přenesl váhu na zdravou nohu a zatahal se za knír. Díval se na chlapce, ale z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. Pak se pousmál a vtiskl mu do dlaně nůž v kožené pochvě. Střenka byla ovinuta pruhem kůže, který častým používáním zčernal a byl vyhlazen tak, že připomínal obsidián. Dwyrin se s úsměvem uklonil a přijal dárek na rozloučenou. Poté se otočil a vešel do kanceláře, aby složil přísahu.

Nikos se stále díval na zavřené dveře, Timur se vedle něho opíral o stěnu.

„Měli jsme ho přesvědčit, aby s námi zůstal,“ řekl Nikos rozmrzele. Timur se zachichotal.

„Pro tebe je moc mladý,“ odbyl ho Nikos a pokračoval: „Centurion mě stáhne z kůže, až zjistí, že jsem nechal odejít ohněstrůjce.“ Timur pokrčil rameny. Chlapec je pryč a hotovo. Nikos odcházel chodbou a odstrkoval úředníky, kteří se mu připletli do cesty. Timur ho pomaleji následoval, protože zraněná noha zase začínala bolet.

# # #

V místnosti byl pouze stůl a sedátko, na kterém seděl muž s úzkým obličejem a hnědými vlasy. Na sobě měl tuniku a krátký plášť s distinkcemi staršího centuriona. Plášť měl na pravé straně hrudi sepnutý sponou ve tvaru malého zlatého orla. Prohlížel si rozvinutý svitek papyru. Úředník, který Dwyrina uvedl, zůstal stát u dveří. Důstojník si Hiberniana přísně změřil a nesouhlasně stiskl rty. „Jméno?“

„Dwyrin MacDonald, pane.“

Centurion zvolna prohlížel svitek a nakonec pomalu zavrtěl hlavou.

„Není tu žádný záznam o tvém odvodu, MacDonalde.“

Dwyrin lehce přikývl. „Měl jsem se hlásit u prefekta Alexandrie, pane, ale onemocněl jsem a prodali mě otrokářům. Tam jsem ztratil všechny dokumenty.“

Centurion ho dál zkoumal chladnýma, světle hnědýma očima. „Víš, ke kterému oddílu nebo legii tě měli zařadit, MacDonalde?“

„Ano, pane, Třetí Ars Magica.“

Důstojník zamrkal, odložil svitek, vzal jiný a začal v něm hledat prstem. Po chvíli vzhlédl. „Tady jsi. Máš se hlásit u jednotky, která se řadila v Alexandrii. Už jsi složil přísahu?“

„Ne, pane.“

Starší centurion si povzdechl a pokynul sluhovi, který od vedlejších dveří přinesl dlouhou žerď zakončenou bronzovým orlem se svěšenými křídly, pod kterým byly křížem dvě destičky s nějakým nápisem. Sluha poklekl a držel standartu vztyčenou. Stejnými dveřmi vešel další sluha, nesoucí kouřící měděné ohřívadlo a jakýsi nevelký předmět s dřevěnou rukojetí. Důstojník se sluhou rozdmýchali uhlíky a když byli hotovi, centurion se obrátil na Dwyrina a přiměl ho pokleknout.

„Sundej si tuniku,“ přikázal zvýšeným hlasem. Dwyrin poslechl. Centurion se tyčil nad ním, chlapec se díval do země a byl zvědavý, co taková přísaha obnáší.

„Jsi Dwyrin MacDonald, z rodu MacDonaldů, syn Aerenův?“

„Jsem.“

„Přísaháš, že budeš ve válce sloužit lidu, senátu a císaři města Říma?“

„Ano.“

„Přísaháš, že s pomocí bohů nasadíš život na obranu státu?“

„Ano.“ Dwyrin náhle cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Napadlo ho vyvolat bránu Hermovu, aby zjistil, jestli do místnosti nepronikla nějaká neviditelná síla. Ale upustil od toho. Centurion pokračoval stoupajícím hlasem.

„Tak přísahám,“ zakončil Dwyrin přísahu. Centurion vyndal předmět z ohřívadla. Než mohl Dwyrin vyskočit, sloužící ho pevně popadli za paže. Centurion, v jehož očích se odrážely žhavé uhlíky ohřívadla, přitiskl doběla rozžhavený cejch na bledou kůži jeho ramene.

Na okraji schodiště na druhé straně chodby Timur zaslechl bolestný křik. Pohladil si kníry a ruka mu zabloudila pod lehkou tuniku a prsty přejely po rituálních jizvách na prsou a na břiše. Účastně se usmál a začal sestupovat úzkým strmým schodištěm sešlapaným tisíci chodidel.

ČTVRŤ SUBURA, ŘÍM

„Sakra, to je ale díra!“ zavrčel mrtvý a jeho kožovitý obličej se zkřivil úšklebkem. Spolu s Abdmachem právě projížděli uličkou za Fórem, která byla přeplněna odpadky, rozbitými kusy nábytku a tlejícími těly zvířat. Malý Peršan jel vepředu, mrtvý za ním měl přes své sedlo přehozeného prince. K oděvu, který mu Abdmachus dal v hrobce, ještě přibyl šedivý plášť, jehož moly prožranou kápi si narazil hluboko do čela, aby zakryl svou nepřirozenou bledost. Peršan pobídl svého koně vpravo a zahnul na malý dvůr za impozantním blokem čtyřpatrových budov. Mrtvý se pozorně rozhlížel, zatímco Abdmachus seskočil z koně, vyšel po rozbitém schodišti a zabušil na dveře v zadním traktu.

Náhle se ozval hluk, jako když příboj naráží na skály, a v nesčetných ozvěnách se tříštil v ulicích. Mrtvý se otočil, aby zjistil, odkud přichází. Směrem na jih se nad červené střechy zdvihala vysoká stavba z mramoru. Na jejím vrcholu vlál les praporů a zástav.

Nad tím vším se točily spirály kouře vycházejícího z obloukových otvorů, které se táhly v několika řadách po obvodu. Podrbal se na nose a zastínil si oči proti rannímu slunci. Zdálo se mu to divné, neboť budova byla bílá jako břicho leklé ryby.

Otevřely se dveře a muž ve špinavé žluté haleně pokývl Peršanovi. Abdmachus nejistě sešel ze schodů a přistoupil ke svému koni.

„Co je to?“ ukázal mrtvý na stavbu.

Abdmachus se otočil, dál přitom uvolňoval uzly provazů, kterými byl princ připoután, a zamžoural do slunce.

„Aha, to je Kolosseum, asi jsou tam dnes hry.“

Do města vjeli za svítání branou Porta Ostiensis poblíž řeky. Připojili se k davům obchodníků a řemeslníků, které proudily do města od jihovýchodu. Peršan ukázal své papíry přetíženým strážným u brány a ti je bez okolků vpustili. Mrtvý byl nejprve znepokojen nezdravou bledostí, kterou viděl ve tvářích všech lidí, pak jej zase překvapovala obrovská rozloha města a rozpadající se monumenty. Projížděli městem a míjeli staré brány, vítězné oblouky a chvíli nad sebou viděli Palatin s jeho palácovým komplexem. Jak si razili cestu houstnoucími davy, Abdmachus slyšel, jak si mrtvý pro sebe mumlá.

Princ měl v jižní části Subury dům a Peršan s mrtvým jej pronesli nevlídnou chodbou do nezařízeného bytu. Nebyl tu skoro žádný nábytek, ale postel, jejíž rám z borových prken byl vypleten koženými řemeny, se tu našla. Prince na ni položili a Peršan odchvátal pro vodu. Mrtvý přešel k oknům v jižní stěně a ramenem otevřel okenice. Slunce zalilo místnost a v jeho paprscích jiskřily tisíce zrnek prachu.

„A v těch údech není žádná síla,“ mumlal si pro sebe mrtvý. Zaťal pěsti a zamračil se, když to v napínaných svalech zapraskalo.

Nad střechami domů na druhé straně ulice bylo vidět chrámy a sloupy Fóra. Ulice byla přeplněná lidmi spěchajícími za ranními nákupy. Prodavači vykládali před domy své zboží – ovoce, maso, koše se zrním či pečlivě zarovnané svazky šípů. Venku začínalo být hlučno, proto mrtvý okenice opět trochu přivřel. Abdmachus se vrátil s kouřícím hrnkem vody. Silně voněla po mátě a šalvěji.

„Co je to tam za sloup?“ zeptal se mrtvý a ukázal z okna.

Abdmachus se podíval tím směrem a odpověděl: „To je Trajánův sloup. Basreliéf na něm popisuje jeho vítězství nad Dáky.“

Mrtvý si odfrkl a poškrábal se na tváři. Zpod prstů se mu sypal prach a drobná zrnka hlíny. Zasmál se.

„Dácie… tam byly vždycky potíže. Jak dlouho jsem byl pod zemí, Peršane?“

Abdmachus přidržel hrnek u princových rtů a vpravil do něho pár kapek odvaru. Mladík sebou cukl a Abdmachus do něho nalil další dávku. Princ zasténal a jeho víčka se zachvěla.

„Něco přes šest set let,“ odpověděl nepřítomně Abdmachus, soustředěný na princův puls.

„Šest století, a z republiky je bordel a chlív.“ Mrtvý pomalu přešel k posteli a pozoroval mladíka. „Šest století a z města jsou trosky plné obětí moru a malomocných. Je tu vůbec nějaký řád? Mám dojem, že senát se ničemu nepřiučil.“

Abdmachus krátce vzhlédl, ale mlčel. Princ se zachvěl a otevřel oči.

„Jsme ve městě?“ zeptal se tiše.

Peršan mu nadzdvihl víčka a pozorně studoval bělmo. „Jen klidně lež, chlapče, stále jsi otřesený. Účinek kouzla byl trochu silnější, než jsem čekal.“

Maxian se chabě usmál. „Je mi, jako by ze mě stáhli kůži, a pak mi ji zase oblékli. Ale naruby.“

S úsilím otočil hlavu a zadíval se na mrtvého. „Vítej do země živých.“

Mrtvý se zamračil a pohlédl k oknu, kde byl vidět malý výřez města a oblohy. „Není o co stát. Kolik lidí zemřelo na mor?“

Peršan s princem si vyměnili udivené pohledy. Abdmachus si odkašlal. „Můj pane, již podruhé se zmiňuješ o moru, nerozumíme ti.“

Mrtvý si je nedůvěřivě přeměřil.

„Ti lidé venku,“ řekl a ukázal k oknu, „vypadají příšerně. Takhle zničené lidi jsem v neobléhaném městě viděl jen za svého mládí v Thapsu, při epidemii moru.“

Maxian se rozkašlal a pak odpověděl: „To není mor, příteli. Tohle je teď v Římě normální. Ti mužové a ženy jsou zdrávi, jak jen to je možné.“

Mrtvý nevěřícně zavrtěl hlavou a rychle se vrátil k oknu. Chvíli sledoval dění na ulici a pak prohlásil: „Ti lidé jsou jak chodící mrtvoly. V každé tváři vidím strašnou bolest a únavu. Vypadají tak scvrknutě a vysušeně.“

Abdmachus si s princem vyměnil vědoucí pohled a odpověděl: „Právě proto jsme tě vyvolali zpět, pane. Nad městem visí jakási kletba a my potřebujeme tvou pomoc, abychom ji zlomili. Ale musím tě varovat, je velice silná. Myslíme si, že je to do jisté míry práce tvého prasynovce.“

„Koho?“ vyhrkl překvapeně mrtvý a hned se zamyslel. „Nemám – neměl jsem – žádné prasynovce. A všechny mé děti zemřely.“

Maxian pokrčil rameny a opřel se o stěnu, aby se mu pohodlněji sedělo. „V análech se píše, že jsi jej adoptoval a učinil svým dědicem. Využil tvého jména, aby se prohlásil diktátorem. Jistě si ho pamatuješ – Gaius Octavius, syn dcery tvé sestry.“

Mrtvý hleděl na Maxiana, jako by mu ta zpráva způsobila nervový otřes. Podrbal se v týle, udělal několik kroků, a pak se zastavil s rukama v bok. „Octavian? Ten krpatej patolízal se prohlásil mým dědicem? Ten usoplenej senátorskej nekňuba? Měl jsem ho stále za zadkem a do všeho strkal nos. Nic jinýho neuměl. Vím jistě, že jsem se o něm v závěti ani nezmínil…“

Abdmachus se rozesmál. Pobavilo ho, jak je mrtvý zlostí bez sebe. Maxian však zůstal vážný. Mrtvý klel, dokud mu nedošla zásoba nadávek.

„Ať jsi to udělal nebo ne, tak to bylo v senátu tvým jménem prezentováno. Po občanské válce se stal císařem,“ pokračoval princ slabým hlasem. „Prvním z mnoha. Pod jeho neomezenou vládou se z republiky stal prázdný pojem a impérium začínalo ovládat celý svět. Právě za jeho časů se začala projevovat kletba, již jsi viděl na tvářích občanů. S Abdmachem si myslíme, že byla zamýšlena tak, aby chránila stát, a to se jí dlouho dařilo. Ale svět se mění a stát, právě díky této kletbě, není schopen měnit se s ním. A trpí tím především

lidé. Stát trvá, ale prostupuje jím stále hlubší rozpad. Na vyléčení téhle nemoci je zapotřebí velkých změn.“

Mrtvý ale sotva vnímal něco z toho, co mu Maxian říkal. „Co se ale stalo s Markem Antoniem? Co se stalo s mými přívrženci? Markus měl být diktátorem po mně – lidé ho milovali! Senát by neměl zastupovat císaře… války ještě pokračovaly? Trpěl Řím i dál?“

Maxian si povzdechl. Potrvá dlouho, než si mrtvý zvykne, jak to teď chodí ve městě a impériu… pokud se mu z toho nerozskočí hlava. Mrtvý začal neklidně přecházet místností. Nervozita, která z něho vyzařovala, jen zhoršovala Maxianovu bolest hlavy.

STEZKA KOŘENÍ, POBLÍŽ VÁDÍ MUSA PROVINCIE ARABIA FELIX

Vysoký Egypťan kráčel po dně vyschlého koryta, když na něho ze stínu mezi rozpálenými skalami zaútočil bandita.

Po obou stranách se zdvihaly příkré svahy údolí poseté balvany rudého pískovce, z nichž některé byly větší než dům. Šel dlouhým stoupáním a slunce, které mu zapadalo v zádech, barvilo západní část oblohy do zlatavého nachu. V divokých horách Ed Dejru se noc snášela rychle a denní žár pak střídal mrazivý chlad. Pod nohama mu křupal písek a štěrk, stejně rudý jako nebe za ním. Ahmet měl za sebou dlouhou cestu z Horního Egypta do Alexandrie a potom felúkou do nabatejského přístavu Aelana, který byl přeplněn obchodníky a plavci z Arabského zálivu. Těch pár mincí, které mu zbyly v brašně, zde rozhodně nestačilo na koupi velblouda, a tak musel pokračovat pěšky.

Věděl, že od „ukrytého“ města Petra je vzdálen jen několik hodin chůze. Byl unavený a nevěnoval velkou pozornost okolí, takže zvuk sandálů na hladkém pískovci mu pronikl do mozku ve chvíli, kdy už bylo téměř pozdě.

Bandita byl celý v černém a byly z něho vidět jen oči, které se leskly v mezeře mezi turbanem a šátkem. Rozmáchl se dlouhým kopím. Ahmet uskočil a devítipalcový hrot třeskl o kámen. Znovu zaútočil tupým koncem. Ahmet uskočil doleva a zalapal po dechu. Srdce mu pod náporem strachu začalo prudce bušit. Celý svět se zúžil na ostrý hrot kopí. Vše se dělo v takřka naprostém tichu. Bandita opět vyrazil a Ahmet uhnul doprava. Útočník vedl výpad nízko a lehce zasáhl Ahmetovu nohu. Bolest ho vyburcovala. Se zaťatou pěstí vyrazil vpřed.

Úder zasáhl banditu ze strany do hlavy a ten se zapotácel. Ahmet jej vzápětí kopl do žaludku, a když bandita se skučením padal, vytrhl mu kopí. Bez rozmýšlení je otočil hrotem k útočníkovi a celou silou svého vzteku se o ně opřel. Špice projela hrudníkem jako bochníkem chleba a zazvonila o kámen. Bandita se zmítal v křečích a tloukl kolem sebe. Ahmet vytrhl kopí z těla, krev odkapávala z hrotu a smáčela písek.

Kněz o krok ucouvl a s napřaženým kopím se rozhlížel. V počínajícím soumraku se vzduch zdál nepřirozeně průzračný. Několikrát se zhluboka nadechl a puls se mu zklidnil. Někde by tu mohl mít společníky. Soustředil se a obsáhl svým vědomím svahy údolí, balvany, zakrslé stromy a hlodašové křoviny. Nikdo jiný tu nebyl. Nedaleko smutně zahoukala sova vyrážející za kořistí.

Ahmet pokýval hlavou a sklonil se nad mrtvolou. Přeříkal modlitbu, která doprovodí duši bandity k Velké řece a před Soudce. Pak mu od pasu odvázal měšec a nůž a uložil je do své brašny. Zabalil tělo do pláště; poté našel puklinu ve skalách, kam tělo odtáhl. V okolí posbíral kameny a zatarasil jimi vchod. Objevil se krátký slabý záblesk, když otvor zajistil kouzlem, aby divoká zvěř nerušila spánek mrtvého.

Poté se vydal dále vzhůru. Pruh nebe vymezený stěnami údolí byl plný hvězd, které zářily jako drobné diamanty.

# # #

Dvě hodiny po setmění Ahmet prošel posledním zákrutem a přes skalnatý výběžek se dostal do údolí Petry plného světel pochodní a luceren. Terasy byly zaplněny stovkami domů. Nad nimi se zdvihaly

vrcholky hor jako kamenná ruka, chystající se svým sevřením město rozdrtit. Měsíc nesvítil a světla domů pronikala lehkým oparem, který se vznášel nad městem. Nad vrcholem hory po jeho pravici se chvěla záře ohňů. Odpočíval, opřen o hůl, a naslouchal vzdálenému zpěvu tisíců hlasů. Na posvátném místě probíhaly bohoslužby.

Ulice byly prázdné, okenice zavřené a dveře domů uzamčené. Po hodině hledání, když minul opuštěný amfiteátr na druhém konci města, nalezl karavanseraj. Za jeho kamennými stavbami z úzkého údolí vyvěral pramen a dál někam bublal nocí. Ahmet zabušil hlavicí hole na dveře. Téměř ihned se v nich otevřelo malé okénko a vykoukl rozcuchaný, unaveně vypadající muž s hranatým bledým obličejem.

„Dobrý večer," pozdravil Ahmet. „Byl by tu pokoj pro jednoho unaveného pocestného?"

Hostinský si ho přeměřil a pak se rozhlédl po ulici. Nebyl tu nikdo, kromě Egypťana v kněžském oděvu. Muž zaklapl okénko a odsunul závoru dveří. Ahmet se uklonil a vstoupil. Hostinský si promnul oči a vedl ho do hlavní místnosti vedle atria.

„Máme pokoje," řekl přes rameno, „solidus na noc. U krbu je studené dušené a voda je ve džberu. Víno je džbánek za měďák, jestli chceš."

„Ne, děkuji," odpověděl Ahmet. „Nepiji víno."

Hostinský zachrochtal a ukázal na schodiště na druhé straně místnosti. „Třetí dveře napravo za odpočívadlem. Tuhle noc budeš mít pokoj jen pro sebe."

Ahmet kývnutím poděkoval a složil svá zavazadla na stůl u krbu. Odpočítal solidus v měďácích a podal jej hostinskému. Pak vytáhl nůž v pochvě, který vzal banditovi, a také mu jej podal.

„V údolí před městem mě přepadl nějaký lapka. Byl sám. Tohle mu patřilo. Možná to úřady budou chtít vyšetřit."

Hostinský pozdvihl obočí a prohlížel si čepel. „Je po něm?"

Ahmet přikývl a z brašny si vyndal misku a lžíci z rohoviny.

Hostinský položil nůž zpět mezi Ahmetovy věci.

„Ráno to řeknu prefektovi. Jestli je po něm, nemá cenu kvůli tomu někoho v noci burcovat."

Pak stáhl knot v lucerně u dveří a odešel spát. Ahmet zůstal sedět a tiše jedl kousek dušeného. Voda byla sice zteplalá a byla cítit kouřem, ale žízeň uhasila. Když dojedl, krátce se pomodlil, aby zbytek noci uběhl v klidu.

„Ty jsi kněz?“ ozval se ospalý hlas z druhé strany krbu. Ahmet se pootočil. Za protějším stolem se na lavici zdvihal muž.

„Ano, z řádu Herma Trismegista. Jsem Ahmet ze Školy kouzelníků.“

I ve slabém světle jediné lucerny a odlesku uhlíků v krbu si Ahmet všiml silných zubů, které probleskly v černém vousu. Muž středního věku slezl z lavice a posadil se naproti Ahmetovi. Měl tmavou pleť, ale nedalo se rozeznat, jestli je snědý díky svému původu, nebo jen opálený od slunce. Jeho výrazný nos, jemnou bradu a klenuté čelo doplňoval pěstěný vous a kníry. Vypadal velice elegantně. Dlouhé černé vlasy měl svázané v týlu. Na sobě měl hnědobílý plátěný oděv, jaký nosí Nabatejci žijící v jižních částech pouště.

„Jsem Mohammed Bani Hašim Kurajš. Zabývám se obchodem a jsem právě na cestě do Damašku.“

Ahmet se přátelsky usmál. Nepotřeboval vnitřní zrak, aby poznal, že obchodník překypuje energií. Jeho ruka byla jistá a stisk pevný. „Jsem rád, že tě poznávám, Mohammede. Také jsem na cestě do Damašku.“

V šeru se opět objevil úsměv. „Řekl bych, že pro většinu mužů je osamělé cestování pouští tvrdým oříškem. Vyslechl jsem ale tvůj rozhovor s hostinským a zdá se, že se o sebe umíš postarat. Zajímalo by mě…“

„Cože?“ ozval se Ahmet pobaveně. Bylo zřejmé, že muž je v šeru poslouchal a už si asi připravoval, co řekne. Přes jeho přímost, až neomalenost, se Arab Ahmetovi zamlouval.

„Zajímalo by mě, jestli by se kněz, který má hbité ruce a rychle mu to myslí, nechtěl na cestě do Damašku přidat k jednomu kupci. Podle toho, jak vypadá tvůj plášť a sandály, soudím, že nemáš koně ani velblouda. Odtud je to pěšky do Damašku pořádný kus.“

Ahmet přikývl a všiml si dychtivého obchodníkova pohledu. „Jdu z Aelany. Je to pomalá cesta.“

Mohammed potěšeně přikývl. Pak sáhl pod plášť a vytáhl kvalitně zpracovaný kožený váček s malými sponami ze slonoviny. Otevřel jej a vysypal několik stříbrných mincí. „Deset solidů, jestli se připojíš ke mně a mým mužům a pomůžeš cestou do Damašku s ochranou karavany. Než odpovíš, řeknu ti proč – kněz přináší štěstí a na těchto cestách je ho dnes zapotřebí.“

Ahmet hleděl na mince na stole, jako by to byli jedovatí hadi. Jeho řádový slib ho zavazoval k prostému a střídmému životu.

Už jednou jsi slib porušil tím, že jsi se sem vydal hledat toho chlapce, ozval se hlas v jeho hlavě.

Natáhl se a jednu minci otočil. Byla čerstvě vyražena. Na líci byl přísný portrét císaře Heraklia, na rubu byl znak mincovny v Palmyře a menší portrét ženy v koruně. Vzal si čtyři mince a zbytek odstrčil.

„Doprovodím tě do Gerasy – hledám přítele a nevím, jestli vůbec do Damašku dorazil.“

„To mi stačí,“ odpověděl obchodník. Odsunul židli a shrábl zbylé mince. „Jsi jistě unavený, měl bys jít spát. Vyrazíme nejdříve zítra pozdě odpoledne. Vezu na prodej hrnčířské zboží, a pak naložím myrtu. Až mě budeš potřebovat, řekni hostinskému; bude vědět, kde mě najdeš.“

Ahmet souhlasně přikývl a schoval těžké mince do svého váčku. Obchodník sebral pár věcí z vedlejšího stolu. Mezi nimi i těžký papyrový svitek. Když jej Ahmet uviděl, povytáhl obočí.

„Co to čteš?“ zeptal se, když kupec uložil ostatní drobnosti.

Mohammed se tiše zasmál. „Dárek od přítele. Zjistíš, že jsem velmi zvědavý člověk. Stále zkoumám, proč je tohle tak a tamto zase takhle. Neustále jsem ho obtěžoval otázkami o podstatě věcí, až mi nakonec dal tohle. Podle mého chtěl, abych si to přečetl a přestal ho otravovat. Říká tomu tóra. Je to posvátný text jeho národa.“

„Takže je to kněz,“ řekl Ahmet.

Mohammed přikývl. „Sice si říká učitel, ale myslím, že máš pravdu.“ Pak pokývl ke svitku. „Byl to knížecí dar. Musím najít něco alespoň tak cenného, co bych mu oplátkou přivezl, až se vrátím na Jih.“

Ahmet dojedl a vstal.

„Dobrou noc, Mohammede. Cestou do Gerasy můžeme diskutovat o podstatě věcí.“

Obchodník s úsměvem přikývl a odešel do svého pokoje.

# # #

S příchodem rána se na ulici ozval neobvyklý hluk. Ahmet s nevolí vstal z měkké postele; po čtyřech dnech cesty a spánku na kamenité zemi si chtěl užít pohodlí karavanseraje. Podrbal se na strništi, které mu vyrašilo na bradě, a otevřel okenice. Ulicí pod ním se hemžily stovky mužů a koní. *Jízdní oddíl.*

Vojáci měli přes lehké brnění přehozen pouštní oděv a ozbrojeni byli luky a kopími. Velitelé začali vykřikovat rozkazy, dav se uspořádal, a jezdci zvolna pokračovali do kaňonu, kterým přitékal potok.

Když se Ahmet dostal ve Dwyrinových stopách do Alexandrie, město bylo vzhůru nohama. Kanály a přístavy byly přeplněny loděmi, bárkami a velkými triérami. Římské legie rozmístěné v Egyptě byly vysílány do boje proti Persii a v pohybu byly desetitisíce mužů. Trvalo mu takřka tři dny, než našel důstojníka, který měl na starosti odvody. Tehdy Ahmet ke svému zděšení zjistil, že se chlapec dosud nehlásil.

Většinu svých skromných úspor věnoval na to, aby od hlavního písaře prefektova úřadu zjistil, kam má Dwyrinův oddíl namířeno; Třetí Ars Magica, součást Třetí Cyrenajské legie, se nalodila a odplula do Sidonu na fénickém pobřeží. Přesto bylo možné, že se ke své jednotce přece jenom dostal a nyní je už mimo město. Soukromá plavba k opevněným břehům Sýrie neexistovala a ani po souši to nebylo možné. Vrátil se tedy do hostince u jižního kanálu, kde obýval pokoj s několika námořníky. Rozhovor s nimi jej přivedl na myšlenku vrátit se po Nilu do Heliopolu, a poté jet na velbloudu do přístavu Clysma v Arabském zálivu. Když projížděl deltou, neustále potkával římské legie a jejich auxilie.

Tak dorazil do Petry. Když se oholil a provedl ranní rituály, sešel dolů a zjistil, že vojáci snědli vše, co bylo připraveno k snídani, kromě několik dní starých plněných placek a trochy kaše. Usedl do

rohu, kde minulý večer seděl Arab, a skrovně pojedl. Jakmile dojedl, zastavil se u něho hostinský.

„Mistr Mohammed pro tebe zanechal vzkaz. Bude celý den zaneprázdněn a vrátí se až večer. Předpokládá, že vyrazíte zítra za úsvitu."

„Děkuji," odpověděl Ahmet. „Nebude ode mě nezdvořilé, když se zeptám, kam mají ti vojáci namířeno?"

Hostinský se ušklíbl. Jeho syn byl v oddílu, který odjížděl poslední, a zanechal v nálevně strašlivý nepořádek. Ještě se z toho pořádně nevzpamatoval. „V Syria Coele se začalo bojovat. Peršani by rádi dobyli Damašek, takže všichni ‚spojenci' Východní říše vysílají své muže, aby je před městem zastavili."

Ahmet sklonil hlavu ke straně; nezdálo se, že by hostinský byl zvlášť nadšen. „To, že je zastaví, ochrání celou Arábii i Petru, ne?"

Hostinský si posměšně odfrkl. „Myslíš tím, že je ochrání pro římské daně a právo! Je sice pravda, že máme římský mír, ale je to dost tvrdý mír, pokud jde o mě. Jsme ‚spojenci' impéria, ale jeho daňoví výběrčí nás ždímou stejně jako kteroukoli jinou provincii. Jejich bohové jsou nad našimi a jejich řeč je pokládána za lepší než naše. A mladí? Ti se považují spíš za Římany než za Nabatejce."

Ahmet ze zdvořilosti přikývl. Kdyby arabské provincie dobyli Peršané, bylo by to stejné, až na to, že s nimi by přišla temnota. Náhle mu bylo v šeré místnosti chladno a otřásl se. Kněží Herma Trismegista dodržovali morální zásady – které jim pečlivě vštěpovali mistři všech škol – a velmi opatrně nakládali se silami neviditelného světa. Ale to, co se mu doneslo z Ctesiphonu a oblastí za ním potvrzovalo, že východní mágové nic takového neuznávají. *Mobehedáni* Sasánské říše se spojovali s ďábly a démony, libovali si v znesvěcování mrtvých a vyvolávali síly, za které platili svými dušemi. Dokonce i pod přívětivým sluncem Horního Egypta se mistři řádu někdy roztřásli, když k nim dolehly ozvěny hrůzyplných východních praktik.

Teď ale musí najít chlapce a vrátit se s ním do školy. Přestože se Ahmet utvrzoval v tom, že ví, co dělá, jeho mysl byla plná zmatku a protimluvů. Doopravdy nevěděl, proč vlastně opustil školu; možná jen proto, že podvědomě cítil, že už to není místo pro něho.

# # #

To bylo tři dny před tím, než Mohammed konečně vyřídil všechny své záležitosti ve městě. Celou tu dobu další muži, koně a zásoby opouštěli hlavní nabatejské město přes vádí Musa na cestě do Jeraše a dál na sever. Ahmet vysedával v karavanseraji a sledoval kolony lehkých lučištníků a jezdců, následované desítkami vozů se sudy a bednami. Odpoledne třetího dne kněz odhadoval, že směrem k severu prošlo skoro patnáct tisíc vojáků. Vzhledem k řídkému osídlení nabatejského vnitrozemí, které tvořily převážně pouště a skály, byl odveden takřka každý schopný muž a zkonfiskováno téměř každé zvíře. Jestli se totéž odehrávalo v každém městě východní části impéria, nadcházející válka bude mít skutečně nesmírné rozměry.

Na obyvatelích kamenného města však bylo něco podivného. Necvičenému oku se jevili všichni stejní – vysušení pouští, opálení sluncem, s černýma očima i vlasy. Egypťanovi však připadalo, jako by něco skrývali. Nejenže mluvili málo s cizinci, ale i mezi sebou. Noční ceremonie na hoře Ad'dejru byly zakázány cizincům a zpěv do údolí doléhal jen nezřetelně. Pod městem také cítil jakýsi proud síly, který neustále zlehka dorážel na jeho podvědomí. Když však soustředil myšlenky a snažil se jej odhalit, nenalezl nic.

Dovnitř vrazil Mohammed se dvěma svými muži. Byli to snědí chlapíci a vrhali kolem sebe podmračené pohledy. Z šerp jim vykukovaly bohatě zdobené dýky a krátké zakřivené meče. Mohammed se posadil na lavici naproti knězi. Usmál se a hned zas zvážněl. Byl unavený.

„Jsi připraven na cestu?“

Ahmet povytáhl obočí. Byl připraven už tři dny. Odpočinek prospěl jeho nohám, které se zotavily z cesty pouštními údolími cestou z Aelany. Rád by se už ztratil z tohoto města, sevřeného rudými skalami.

„Kdykoli řekneš, mistře Mohammede.“

Obchodník udeřil dlaní do stolu. „Výborně. Odjíždíme.“

PAHOREK PALATINE, ŘÍM

Dva mohutní Pretoriánci v rudých pláštích a přilbách s péřovými chocholy zavřeli za Aurelianem dveře. Křídla se srazila s těžkým zaduněním a zastupující imperátor si oddechl. Byla skoro půlnoc a Aurelian sotva stihl všechny své denní povinnosti. Promnul si pálící oči a stáhl si plášť, který hodil na stoličku vedle dveří. Jeho karmínová tkanina přikryla hromadu tunik, halen a jiných plášťů. Po předpokoji byly rozházeny tácy a zbytky plesnivějícího ovoce.

Aurelian si odfrkl, když viděl ten nepořádek, ale nechal to tak. V jeho domě v severozápadní části města by si s tím jeho manželka a zástupy služebnictva poradily, ale tady v paláci zakázal všem přístup do svých pokojů, protože jen ty představovaly útočiště a ostrov klidu ve věčném mumraji císařského dvora. Dokonce i otroci, kteří mu sloužili v lázni, čekali přede dveřmi, dokud nebyl připraven.

Jako každý večer uvažoval o tom, že zavolá některou z bratrových konkubín, aby ho uspala něžnými pažemi a žhavým tělem. A jako každý večer to odmítl.

Byl příliš unaven, než aby se mohl zabývat něčím jiným než spánkem. Rozepnul přezky sandálů, skopl je z nohou a sedl si na pelest postele, která vévodila ložnici.

„Vítej, bratře."

Když Aurelian zaslechl tichý hlas, pootočil se a instinktivně vytáhl dýku z pochvy. Maxian seděl na nízké stoličce u okna, přes úzká ramena měl přehozený tmavě šedý plášť.

Aurelian povytáhl jedno husté obočí – jeho nezdárný bratr vypadal ještě zničeněji než obvykle. „Jsi v pořádku?"

Teď pozdvihl obočí Maxian. Stejnou otázku měl pro svého staršího bratra.

„Ano," odpověděl. „Opravdu vypadám jako ty?"

Aurelian se vyčerpaně zasmál a svalil se na záda do měkkých vlněných a bavlněných polštářů a prostěradel.

„Bohové," zabědoval a promnul si obě oči. „Galenovi to šlo skoro samo! Vždycky jsem si myslel, že mu pomáhám, ale teď se denně objevují krize, které jsem si nikdy ani nedovedl představit.

Není divu, že se impérium muselo rozdělit. Nemám tušení, jak by se dalo vládnout dvakrát tak velké říši.“

„Omlouvám se,“ řekl Maxian s lítostí v hlase. „Vím, že jsem ti měl pomáhat.“

Aurelian zdvihl ruku, aby ho uklidnil, a pak ji nechal s plácnutím padnout zpět na polštář. „To nic, Čuníku. Ale zdá se, že tě něco vážného trápí. Copak je to?“

Maxian se zvedl a odkulhal ke dveřím předpokoje. Přejel dlaněmi nad zámkem a potom po obvodu křídel. Pak se vrátil, zavřel okenici a učinil stejné gesto. Pak se posadil zpět na stoličku, odzátkoval velkou amforu s vínem a zhluboka se napil.

„Dej mi taky,“ požádal Aurelian, překulil se přes postel a vzal amforu od Maxiana. „Nikdy moc nepiješ, a už vůbec si nenosíš vlastní víno. Která to je?“

„Cha!“ zasmál se Maxian, zatímco si jeho bratr dlouze přihýbal. „Není za tím žádná žena. Zemřel mi přítel a vzalo mě to víc, než jsem čekal. Trvalo mi dlouho, než jsem se otřepal a – musím se zase omluvit – potřeboval jsi mou pomoc, a já jsem ti nebyl k ničemu.“

„Ach, to přežiju.“ Trocha veselí pronikla přes masku únavy. „Příštích pár hodin budu uvažovat nad tím, jak mi to zaplatíš.“

Maxian kajícně přikývl. Byl si jist, že Aurelian jistě vymyslí něco, co vynahradí zanedbání jeho povinností. Poškrábal se na čele.

„Musím dokončit jednu záležitost,“ řekl a zadíval se Aurelianovi klidně do očí, přestože žaludek měl jako na vodě. „Galenovu záležitost. Tu věc s vévodkyní… pamatuješ?“

Aurelian přikývl a složil si ruce za hlavou.

„Ano, ano,“ řekl. „Vídám ji každý den – každý den, drahý bratříčku – a děsí mě a přitahuje zároveň. Zdá se, že ví *naprosto* přesně, co se kde šustne. Vždy zná odpověď na každou moji otázku.“

Aurelian vstal, podrbal se na nose a znovu si zavdal z amfory. „Nikdy nevím, kdy říká pravdu a kdy lže, Čuníku. Za těma jejíma hnědofialovýma očima se schová úplně všechno. Den za dnem se na ni musím stále více spoléhat, a to mě znervózňuje. Vím, že otec jí naprosto důvěřoval, a s matkou si byly velice blízké. Ale, při bozích, nemohu se přinutit, abych ji bral také tak.“

Aurelian se zarazil, překvapený, jak hluboce odkryl své pocity. Maxian přikývl, vzal od něho amforu a zarazil zátku zpět do hrdla.

„Na čas se budu muset ztratit," řekl a odložil víno. „Jsem neustále na očích, stejně jako ty. Potrvá to jeden, možná dva měsíce, než se zase objevím. Myslím, že bych mohl mít pro tebe a pro Galena nové zdroje informací."

Zastupující imperátor vzhlédl k bratrovi a jeho zarostlá tvář se zvlnila úsměvem. Maxian si přitáhl úžeji plášť a přešel k oknu.

„Vždycky jsme na tebe byli velice pyšní," řekl Aurelian.

Maxian se zastavil s rukou položenou na okenici.

„Maxi, ten den, kdy ses vrátil ze školy s Asklepiovým znakem na plášti, byl pro naši matku nejšťastnějším dnem v životě. Otec málem také praskl pýchou. Je mi líto, že jsme tě o to museli s Galenem požádat, ale víš, jak to chodí."

„Vím, Ars," odpověděl Maxian a stále se díval někam mimo. „Doufám, že budete hrdí i na to, co přijde."

Okenice zarachotila a mladý princ byl pryč.

THEODOSIŮV PŘÍSTAV, KONSTANTINOPOL

Dwyrin se rychle odplazil z dosahu lodního jeřábu. Kolem se ozýval křik mužů, kteří z mola nakládali obléhací stroj. Třicet chlapů s lany opatrně vtahovalo dřevěný kolos pobitý železnými pláty do útrob velké obchodní lodi. Byl jasný den a nad hlavami se klenula průzračně modrá obloha. Svěží vánek, který se prohánìl nad vodami Propontu, ochlazoval palubu. Dwyrin se hbitě vyšplhal do lanoví.

Ze svého nového posedu viděl téměř celý přístav, rozkládající se pod hradbami města. U mol kotvily stovky lodí a nábřeží se hemžilo pestrým davem vojáků, markytánů, těžce naložených nosičů a úředníků. Zdálo se, že obě cesty, které klesaly od hradeb k přístavu, jsou řekami, jimiž teče nekonečný proud mužů, koní a vozů. Vzduch byl plný ržání poplašených koní a mul. Transport, ke kterému byl Dwyrin přidělen, také obsahoval dvě roty ženistů s obléhacími stroji a jednu pomocnou rotu. Gótští žoldnéři pomáhali ženistům nakládat

a jejich svalnatá záda se leskla potem. Dlouhé copy omotané kolem jejich hlav vytvářely zlatavé vlasaté koruny. Centurion ženistů vykřikoval rozkazy do bronzové hlásné trouby a obléhací stroj zvolna klesal do temného podpalubí.

Dwyrin vyšplhal ještě výše a usadil se na jednom z ráhen. Jeho bosé nohy, umazané od dehtovaných lan, se houpaly třicet stop nad palubou. Pravou paží mu ještě občas probíhala cukavá bolest od legionářského cejchu. Opatrně se ho dotkl. Byla to strašlivá bolest, přesto měl nyní zvláštní pocit bezpečí a toho, že někam patří. To, že dosud nebyl mezi svými legionáři, ho znepokojovalo. Předávali si ho z ruky do ruky, dokud ho hlavní šikovatel nezařadil na tuto loď. Nyní věděl jen to, že loď má odplout večer a po nějaké době přistane ve městě Taurus, kde by se měl setkat se svou jednotkou.

Vánek mu čechral dlouhé vyšisované rezavé vlasy, které nyní dorostly délky, jakou by mu ve škole nikdy nedovolili. Z neznámého důvodu nikdo netrval na tom, aby se ostříhal nakrátko, jak to viděl u legionářů na lodi nebo na molu. Jednou nohou se zahákl za lano, aby neztratil rovnováhu, a začal si stahovat vlasy dozadu, aby mu nevlály kolem hlavy. Přístav pod ním připomínal rozkopnuté mraveniště.

# # #

„Opřete se do toho, prasata líný! Zaberte, bastardi!“

Thyatis kráčela podél řady do bronzova opálených zpocených mužů. Její oblíbená plátěná suknice a tunika byly naskrz propocené a lepily se jí na tělo. Od toho neúspěchu ve valachově domě měla příšernou náladu. Nikos, Timur a ostatní zabrali, co mohli, a vůz naložený zásobami a těžkými okovanými truhlami se se zaskřípěním pohnul po rampě klodi. Thyatis udeřila svou velitelskou holí do bočnice vozu jen několik palců od Jošiho hlavy. Ostrý zvuk muže vyburcoval.

„Hej! Hou!“

Vůz se pohnul o další palec.

„Zaberte, vy smradlavý děvky!“ Thyatin hlas práskal jako bič.

„Hej! Hou!“

Vůz tentokrát překonal celé dva palce. Jedno z předních kol zaskřípělo na okraji rampy. Muži opět vykřikli a svaly se napjaly.

„Kde jste nechali koule? Vždyť jste jak mouchy! Zaberte!“

„Hej! Hou!“

Přední kola se zachvěla na hraně rampy a pak s tvrdým třesknutím dopadla na palubu. Vůz se rozjel a muži se rozeběhli před něj a házeli pod kola špalky, aby jej zastavili před otevřeným poklopem do podpalubí. Thyatis vyskočila na silný příčný trám, v němž byl ukotven hlavní stěžeň. Zbytek jejího oddílu, který se rozrostl na dvanáct mužů, vylezl na palubu a pomáhal se zajištěním vozu. Už jen dva. Udeřila se těžkou holí do stehna a ignorovala prudkou bolest.

Následující den po nezdařeném přepadu byla povolána do soukromých komnat západního císaře. Seděla na nízké stoličce uprostřed jeho pracovny, záda vypjatá a oči upřené před sebe. Přestože byla zlostí bez sebe nad neúspěchem, nedávala to na sobě znát. Alespoň tohle ji dámy v domě paní de’Orelio naučily. Imperátor Galen se s ní setkal soukromě, jen s jedním mladým východním důstojníkem jako pobočníkem. Byl poměrně malý, zato široký v ramenou. Vypadal jako kavalerista. Pamatovala si jeho tvář ze schůzky štábu – jmenoval se Theodor. Vzápětí do sebe zapadly i zbylé kousky skládačky; byl to mladší bratr východního císaře.

„Takže, centurione, máš dva mrtvé a čtyři raněné. Celý blok domů lehl popelem a zrádci, ať to byl kdokoli, jsou pryč. A výsledkem toho všeho je, že jste osvobodili imperiálního rekruta, kterého tam drželi v zajetí.“

Thyatis sebou dotčeně zavrtěla. Výsměšný tón císařova hlasu byl až příliš zřejmý. Odkašlala si. „On poranil toho perského mága, pane.“

Galen po ní blýskl očima. „Ty si jenom *myslíš*, že ho poranil. Ale svědkové ho viděli odlétat přes zátoku směrem na východ. A ke všemu někoho nesl. Nezdá se mi tedy, že by byl vůbec nějak zraněn.“

„Byl nesmírně silný, pane. Mohl nás všechny zabít.“

Galen přikývl, ale ani z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. „A nevíme o mnoho víc, než jsme věděli před tím. Víme, že ten Valach, Dracul, vyjednával s Peršany. Víme, že ve městě byl perský mág,

přestože žádný z imperiálních thaumaturgů nezjistil jeho přítomnost. To je zlé, centurione. Naše plány tím mohou být ohroženy.“

„Ano, pane.“

Galen se posadil a zamyslel se. Thyatis měla co dělat, aby seděla v klidu. Pak se císař vážně rozhovořil: „Mezi příchodem zrádců a bitkou v domě neuběhlo mnoho času. Muže v zahradě jste vyrušili, řekněme, pět minut po tom, co vešli do domu? Je tedy možné, že neměli čas mluvit o tom, co se dozvěděli v paláci. Jeden ze sluhů, které jsme vyslýchali, říkal, že v domě byli *dva* Peršané. Pokud je tomu tak, a ten Peršan, kterého mág odnesl, nebyl tím, o kterého nám jde, je náš plán zatím v bezpečí.“

Obrátil zachmuřenou tvář k Thyatis, pak se zvedl a přešel k oknu. Teď už se ani nesnažil skrývat hněv. Thyatis se stále dívala přímo dopředu, ale koutkem oka zahlédla, jak na ni Theodor lehce pokývl. Chtěl ji snad uklidnit? Galen bubnoval prsty na parapet. Když se otočil, zdálo se, že je rozhodnutý.

„Měl jsi štěstí, centurione. Kdyby ten chlapec nebyl ohněstrůjce, byli byste všichni mrtví. Nijak tě nepotrestám, i když bych to udělat měl. Flotila vypluje během čtyř dnů a my nevíme vůbec nic o stavu nepřítele. Ke všemu jsem díky tvému neúspěchu ztratil respekt východních důstojníků. Počítal jsem s tím, že akce proběhne hladce.“

Thyatis cítila, jak se jí žaludek scvrkává do velikosti sušeného fíku. Začínalo to vypadat zle. Jen s vypětím vůle se udržela v klidu a potlačila slzy.

Císař přešel za stůl. „Chtěl jsem si tebe a tvé muže držet při ruce a používat vás jako zvědy a posly a všude tam, kde bych potřeboval něco rychle a tiše vyřídit. Nyní nemám jiné volby, než v tom směru využít toho, co mi nabízí východní císař, a vás odstavit z obvyklé pozice na hrací desce.“

Domluvil a naklonil se nad stůl. Jeho oči, dosud naplněné hněvem, se zavrtaly do jejích. „Pošlu tě na Východ ještě před armádou. Vytáhl sis krátkou slámku, centurione. Ty ani tví muži ode dneška nepatříte ani ke štábu ani k armádě.“

Ze stolu vzal balíček zabalený v nepromokavém plátně a potěžkal jej. Chvíli si ji měřil a pak řekl: „Tohle obsahuje rozkazy pro tvou výpravu do hor za starou hranicí. Oklikou se tak dostanete

hluboko do perského vnitrozemí. Také je tam uvedeno, kdy a kde se zase setkáme. Doufám, že budu mít to potěšení, centurione. Odchod.“

Vstala, otočila se na patě a odešla. Hlavu měla v oblacích. Nerozpustí je! Stále má velení a čeká je důležitá a nebezpečná výprava. Úředníci v předpokojích se za ní užasle otáčeli, protože se hnala ven s úsměvem od ucha k uchu.

# # #

Byla už tma, když Dwyrina probudilo volání námořníků a skřípot dlouhých vesel na bocích lodi. Lucerny, které visely na stěžni a na předních i zadních nástavbách, byly zhasnuté. Tenký srpek měsíce nad východním obzorem dával tak málo světla, že bylo sotva vidět stěžeň a ráhna. Loď právě proplouvala mezi dvěma věžemi, které strážily vjezd do vojenského přístavu. Dwyrin zabalený v přikrývce se nakláněl přes pažení. Vedle nich plula štíhlá loď s latinskou plachtou, která nedosahovala ani poloviny délky jejich lodi. Narozdíl od ní však měla rozsvícená všechna světla.

Když minuli vlnolam, otevřela se před nimi hladina Propontu. Námořníci šplhali do lanoví a začali rozvinovat hlavní plachtu. Dwyrin na to koukal s otevřenou pusou, protože plachta byla téměř stejně černá jako nebe. Námořníci pracovali potmě, lucerny zůstávaly stále zhasnuté. Člun se odklonil od jejich kurzu a jeho lucerny, kývající se v rytmu vln, zamířily k severovýchodu k Černému moři. Neosvětlená nákladní loď se stočila k jihu. Na východě se začala kupit oblaka hnaná větrem z dalekých stepí. Měsíc se za nimi brzy schoval a vše pohltila naprostá temnota. V dálce mohl Dwyrin vidět světla na městských hradbách. Po silnicích vedoucích z města do přístavu se pohybovaly šňůry pochodní. Imperiální armáda pokračovala v přesunu i v noci.

# # #

Thyatis znovu stála u zábradlí na přídi *Mikitise*. Přes východní obzor se táhla černá skvrna mraků. Nad hlavou se chvěly chladné hvězdy a studený vítr od severu nadouval plachty. Jednou rukou se

držela kotevního lana a druhou vyrovnávala náklony lodi. Vítr jí svištěl kolem hlavy a zdálo se, že loď doslova letí po vlnách. Vpředu za Černým mořem leží Trapezus a počátek její cesty. Sama pro sebe se usmála. Bylo to o mnoho víc, než o čem snila. Napadlo ji, jak se asi daří vévodkyní a jejím záležitostem tam daleko na západě.

Mikitis se hnal vpřed pod vzdutými plachtami. Na jižní straně ubíhalo pobřeží Anatolie, na kterém občas zasvítila bludička osamělého statku.

ROVINA JERAŠE, PROVINCIE ARABIA MAGNA

Ahmet se vracel do tábora a jeho hůl rytmicky klapala o vychladlou zem. Byla už noc, čisté nebe se zaplnilo miliony hvězd a po jeho levici visel úzký měsíční srpek. Jeden z Bani Hašimových strážných se vztyčil, a když jej poznal, opět zmizel ve stínu velkého balvanu, o který se opíral. Malý oheň na jeho druhé straně vrhal matné světlo na stany strážců karavany. Kněz se propletl mezi stanovými šňůrami k místu, kde na skládací plátěné stoličce seděl Mohammed. Obchodník zvedl hlavu a odložil svitek, do kterého mžoural ve světle svíčky.

Karavana byla na cestě šestý den a prašnou Filadelfii i Gerasu už měli za zády. Všude bylo vidět známky mobilizace nabatejského státu. Včera, když vycházeli z Gerasy, minuli dvě pěší jednotky, které odpočívaly podél cesty. Celý ten den zdolávali dlouhý kamenitý svah údolí řeky Jeraš. Slunko do nich bušilo jak sedlák cepem. Večer přinesl určitou úlevu, přestože skály byly rozpálené ještě několik dalších hodin.

Ahmeta poněkud děsila stísněnost okolní krajiny. Ligu za ligou se po jejich cestě k severu střídaly skalnaté kopce s holými rovinami. Od jihovýchodu neustále vál ostrý pouštní vítr. Občas se z rozpáleného vzduchu vynořili místní pastevci se stádečkem ovcí nebo koz. Oázy, kde bylo možno doplnit vodu a odpočinout si od slunce, byly roztroušeny velice řídce. Když se o těchto věcech zmínil Mohammedovi, ten si jenom odfrkl.

„Tohle je ještě příjemná země,“ odpověděl. V jedné ruce lehce svíral otěže své oblíbené kaštanové klisny. „Na jihu, za An’Nafudem, je to tvrdší. Tam, na hranici velkých písků, žijí moji lidé. Tam je přežití opravdovým uměním.“

Byla to daleká cesta z úrodného údolí Otce řek. Ahmet potřásl hlavou a popohnal svého velblouda. Snášela se noc a k nejbližšímu hostinci bylo stále velice daleko. Mohammed vedl karavanu do mělkého sedla mezi dvěma vrchy, kde bylo poměrně bezpečné místo na táboření.

Ahmet se se zkříženýma nohama posadil vedle obchodníka.

„Jaká je tvá víra?“ zeptal se.

Obchodník se zavrtěl. „Ani nevím. Můj národ uctívá mnoho bohů. Máme čtyři bohyně, které řídí nebesa a běh ročních období. Prvním z bohů je Hubal, který sídlí v kamenném domě u studny Zam-Zam. Viděl jsem jeho svatyni a není ničím pozoruhodná, snad až na černý kámen, který tvoří oltář. Kněží říkají, že spadl z nebe a přinesl s sebou Hubalovo požehnání. Máme ještě jiné bohy, ale všechna ta jména neznám.“

„V mé zemi je deset tisíc bohů,“ povzdechl si Ahmet. Z jeho hlasu byl cítit stesk po palmách a zelených olivových hájích, rozkládajících se kolem školy.

„A v co věříš ty, kněze? Věříš v toho Herma Trismegista?“

Ahmet se tiše zasmál. „Hermes Trismegistos není bůh, příteli. Je to symbol toho, čeho může člověk dosáhnout. Základním článkem mé víry je to, že přestože existují bohové jako Seth, Apollo-Ra a další, hlavní smysl lidské existence spočívá v sebezdokonalování. Hermes Trismegistos byl první učitel naší sekty, mocný kouzelník, který první dokázal nahlédnout do světa, který není uchopitelný našimi smysly.“

Ahmet ukázal na hvězdy a tábor kolem. „To všechno je jenom odrazem toho, co předkové nazývali skutečným světem. Jako stín na stěně. Dokonce ani ty nebo já nejsme tím, čím se jevíme. Jsme jen ozvěnou svého pravého já, toho, čemu my říkáme *ka* a například Židé duše.“

Mohammed pečlivě svinul svitek a zasunul jej do pouzdra. „Pročítal jsem tóru. Píše se v ní o božské dvojici, muži a ženě, která

stvořila svět a všechno na něm. Říká, že člověk je nejvyšším výtvorem těchto bohů, kteří nemají žádná jména. Věří tomuhle tvůj Trismegistos?“

Ahmet sotva znatelně zavrtěl hlavou. „Ne, Trismegistos učí, že celé jsoucno vzniklo před dávnými časy působením jediné síly. Byl jí dech stvoření, ale nic nebylo takové, jaké to vidíme nyní kolem sebe. Tato jediná síla je jediným pravým bohem, stvořitelem. Každá lidská rasa ví, že nějaká vyšší síla stvořila svět, a vysvětluje ji po svém způsobu. Trismegistos učí, že všichni bohové, které lidé uctívají, jsou odrazem jediného prvotního a pravého stvořitele. V mé zemi nazýváme prvotního stvořitele Ptah. Všichni ostatní bohové odvozují svůj původ od něho.“

Mohammed zamručel a prohrábl si vousy. „Jak můžeš uctívat boha bez tváře? Nemáte modly, které by ho představovaly?“

„Ne,“ odpověděl Ahmet, „nevěříme v modly. Lidská mysl je chrámem tohoto boha stvoření. Mezi všemi stvořeními jen člověk je požehnán poznáním boha a schopností uvědomit si jeho velikost. Žijeme prostě, neshromažďujeme věci ani bohatství. Jdeme cestou chápání boha a všeho, co vytvořil.“

„Ale když povstal člověk, tak…“

Ještě několik hodin spolu hovořili u vyhaslého ohně. Hvězdná obloha nad nimi se zvolna otáčela, až východní obzor začal šednout.

ŘÍM

Maxian si promnul oči. Pálily ho od pročítání stovek knih a záznamů, které si s Gaiem Juliem vypůjčili z imperiálních archivů nebo koupili od obchodníků ve městě. Snažil se na celou věc dívat očima lékaře. Muselo se stát něco, co rozprostřelo nákazu nad městem a zaselo ji mezi obyvatele. Nějaká událost, přenašeč. Infekce musí mít svůj zdroj. Jakmile jej objeví, bude možné jej zničit. Vyříznout, vypálit. Pak se snad město i lidé uzdraví. Princ se unaveně zvedl ze židle a přešel k protější stěně, ze které vyčnívala římsa. Vzal z ní amforu a nalil si pohár vína.

Na druhém konci místnosti se snažil malý Peršan. Narozdíl od Gaia Julia příliš neovládal psanou latinu, ale jeho úkol byl v současné době naléhavější. Brzy po tom, co se trojice nastěhovala do bytu, se začaly dít podivné věci. Předměty samy od sebe padaly a rozbíjely se, nebo náhle vzplály. Po týdnu, kdy podobných událostí přibývalo, se Abdmachus rozhodl dnem i nocí sledovat, co se odehrává v reálném i neviditelném světě. Nakonec Maxianovi a bezstarostnému Gaiu Juliovi oznámil to, co princ od začátku tušil.

Nákaza se kolem nich soustředila stejně, jako dešťová voda vytváří kaluže v nejníže položených místech. Vypadalo to, že tím hlavním, kdo ji přitahuje, je princ. Pečlivá prohlídka stěn, podlah a ostatních místností ukázala nenápadný, ale rychle postupující rozklad všech materiálů. Zhoubný příboj útočil na budovu a zvolna ji ničil.

Takže dnes, stejně jako několik dní předtím, Abdmachus zvolna chodil kolem stěn místností, které používali, tiše mumlal a prozpěvoval, namáčel štětec do kelímků s barvami a na rozpraskanou omítku nanášel nepřetržité řady znamení a značek. Maxian ho sledoval s lehkou nedůvěrou. Každá plocha – stěny, strop i podlaha – byla pokryta desetitisíci znaky na ochranu a pro oslabení kouzel. Vnitřnímu zraku se místnosti jevily naplněné namodralou září, která vycházela z klikyháků na stěnách. Mezi nimi bylo nyní bezpečno, i když se to mlčenlivě obléhání projevovalo na všech třech.

Zadní dveře bytu se s prásknutím rozletěly a dovnitř se vhrnul Gaius Julius. Na sobě měl tógu z jemné bílé vlny a světle modrý, krátký ušpiněný plášť. Kápi měl přehozenou přes rameno. Táhl hromadu svitků, papyrů a knih, se kterou neuctivě praštil na stůl v hlavní místnosti.

„Tož co, občane. Koukám, stále v pilné práci. Co kdybys tu trochu zamet, když už jsi na kolenou, Peršane?“

Maxian odložil pohár, aniž by se vína dotkl, a přistoupil k mrtvému. Dnes na něm bylo něco divného, nejenom jeho dobrá nálada. Začalo se to projevovat už pár dní po jejich příchodu do města. V porovnání s princovým zdrženlivým chováním a Abdmachovou zdvořilostí byl mrtvý probuzenou sopkou. Maxian ho upřeně pozoroval, zatímco mrtvý rovnal přírůstky do hromádek.

Náhle jej princ vzal za rameno a otočil k sobě. Gaius Julius zchladl, když viděl vztek v Maxianově tváři.

„Cos dělal?“ zasyčel princ. „Pojď sem, Abdmachu!“

Malý Peršan opatrně odložil barvy, otřel si ruce a přistoupil k princi, který držel mrtvého za ucho a druhou zkoumal jeho puls. „Co se děje, můj pane?“

Maxian dloubl mrtvého do tváře. „Podívej se na něho. Tkáň je pružná a teplá. Krev v krční tepně pulsuje, lepší se mu vlasy. S naším mrtvým přítelem se něco děje. Co jsi prováděl, Gaie?“

Mrtvý o krok ucouvl. „Nic zvláštního. Ale musím říct, že tak dobře jsem se necítil už, no… pár staletí.“

Maxian se zamračil, když si všiml veselí v jeho očích. Tichým hlasem se obrátil na Peršana. „Je den ode dne živější – jak je to možné? Je možné, aby se probuzený mrtvý opět nějak vrátil k původnímu zdraví a životu?“

Peršan zašilhal na mrtvého, který kroutil hlavou nad podivnostmi světa a z kapes pláště vyndával čerstvá jablka a hrušky.

Pak se obrátil zpět k princi. „Zdráhám se připustit tu možnost, můj pane, ale ve starých svazcích jsem četl, že oživlý mrtvý může obnovit svou životní sílu přijímáním tělesných tekutin živých.“

„Pije jejich krev?“ vyděsil se princ. To už začínalo připomínat řeckou tragédii. Otočil se k mrtvému, který se opíral o stůl a hlučně se zakusoval do jablka. „Gaie Julie, co provádíš? Chci, abys mi řekl o všem, cos dnes dělal. A myslím opravdu o všem.“

Mrtvý se na něho poťouchle podíval a řekl: „Všechno? Udivuje mne, že se tak mladý muž musí uchylovat k voyeurismu starců!“

Maxianova ruka sebou trhla a prsty ve vzduchu hbitě načrtly krátké znamení. Mrtvý se náhle zapotácel a nedojedené jablko mu vypadlo z ruky. Jeho obličej ztratil barvu a začalo v něm cukat. V předklonu skučel bolestí a pak dopadl na všechny čtyři.

„Jindy a jinde by tvá lehkomyslnost nevadila, ale my si nemůžeme dovolit chybu.“ Princ se sklonil a nadzdvihl mrtvému hlavu. „Teď vyklop, co všechno jsi dělal.“

Mrtvý se překulil na bok, lapajíc po dechu, když princ obnovil něco z nekromantické síly, která v něm udržovala život. „Mír! Mír! Řeknu.

Ráno, když jsem odcházel, byl jsem v dost mizerné náladě, jak sis jistě všiml. Tyhle hrozné prostory mě ničí. Šel jsem na Palatin a trochu podpořil svůj dobrý vztah se správcem archivů. Po několika pohárech vína a troše stříbra mi dovolil, abych se probíral starými záznamy Legií a vojenskými anály města. Po několika hodinách hrabání v prachu a kýchání jsem si udělal přestávku na svačinu. Měl jsem už skoro všechno, co je tady na stole.

Slunce mi udělalo moc dobře. Na Eglabalgově náměstí jsem si koupil placku s masem, pohár bídného vína a sedl jsem si v zahradě na severní straně pahorku, nedaleko od archivů. Jak jsem tak seděl, zahlédl jsem mladou dámu, která se tam procházela, a použil své výmluvnosti, aby si ke mně přisedla.“ Mrtvý se samolibě ušklíbl.

„Byla nádherná – dlouhé nohy, rozevláté černé vlasy, rozená koketa. Nebyla moc prsatá, ale tak se mi to líbí. Na tom ale teď nesejde. Strávili jsme spolu příjemnou chvíli, pak jsem ji vyprovodil z pozemků archivů a vrátil se k práci. Správce si zrovna dával šlofíka, a tak mě napadlo, že bude lepší, když ty věci přinesu sem, než abych si ničil svůj slábnoucí zrak opisováním.

Jo, a ještě jsem ve stánku na konci ulice koupil pár hrušek a jablek.“

Abdmachus, který se mezitím vrátil ke svým barvám a liturgiím, zdvihl hlavu, zastavil štětec několik palců od stěny a vyměnil si s Maxianem překvapený pohled. Princ zatínal a rozvíral pěsti a v tváři se mu zračil kromobyčejný hněv. Abdmachus cítil, jak skryté síly v místnosti narůstají.

„Cos té dívence prozradil o tom, co děláme?“

Gaius Julius rozpažil. „Nic, vlastně vůbec nic. Jen jsme tak nezávazně tlachali.“

„Řekl jsi jí své jméno?“

„Samozřejmě, velice zdvořile jsem se představil.“

„Poznala ho?“

Gaius se široce usmál. „Pochopitelně. Ale je to úplně běžné jméno a nic ji nemohlo přivést ktomu, kdo jsem. Nepochybně si myslí, že pocházím z chudé rodiny s velkými ambicemi. Opravdu, princi, koho by mohlo napadnout, že já jsem *já*?“

Maxian prudce zavrtěl hlavou. „A řekla ti *ona* své jméno? Nebyla to otrokyně v livreji některého významného domu?“

Gaius Julius se zamyslel. Bylo zřejmé, že nepovažoval za nutné zapamatovat si jméno svého odpoledního flirtu. Abdmachus si u stěny něco mumlal a pokračoval v malování.

Maxian si všiml zaváhání a s hořkým humorem řekl: „Manžel všech manželek a manželka všech manželů.“

„Už to mám,“ ozval se mrtvý, který se mezitím posadil. „Byla to Kristina nebo Kristiána, něco na ten způsob.“

Maxian vztekle zavrčel. „Žádná Kristiána, ale Krista. Na oděvu měla znak beraní hlavy se třemi propletenými květinami. Má černé kudrnaté vlasy pod ramena. Tmavě zelené oči. Je to otrokyně.“

Gaius Julius překvapeně zamrkal. „To je přesně ta ženská.“

Maxian popadl mrtvého a zdvihl ho ze země, jako by nic nevážil. Kolem paže se mu rozlilo měkké světlo a mrštil Gaiem o stěnu. Ten do ní s udiveně otevřenými ústy tvrdě narazil a znovu se svezl na zem, kde začal lapat po dechu. Maxian se postavil před něho.

„Blázne! Všechny nás můžeš zničit. Ta dívenka, ten výkvět čistoty a nevinnosti, je agentkou, očima a ušima ženy, která ovládá Imperiální úřad pro barbary!“

Abdmachus se prudce nadechl a otočil se. Začínalo to být zajímavé. Maxian jako by povyrostl a stěží ovládaná síla, kterou z něho Abdmachus uvolnil v hrobce pod Via Appia, plnila místnost. Svitky na stole chrastily a z vedlejšího pokoje se ozýval cinkot skla. Přestože bylo teprve pozdní odpoledne a slunce venku svítilo, v dlouhém úzkém pokoji se zešeřilo. Gaius Julius se schoulil na zemi, zdálo se mu, že princ se s ním chystá na místě skoncovat.

„Úřad… Úřad pro barbary?“ zasípal.

„Tak,“ odsekl Maxian. „Znám dobře její paní. Je to Anastasia de’Orelio, také se jí říká vévodkyně z Parmy. Skrývá se ve stínu za císařem a tahá za mnoho nitek. Přestože mě považuje osobně i politicky za přítele, neví vůbec nic o tom, co jsem objevil, a sotva by to pochopila, i kdybych se jí to pokusil vysvětlit. A co víc, jakmile jsem přijal pomoc našeho perského přítele, mohl bych být považován za zrádce. Když k tomu přidám, že jsem na několik týdnů záhadně zmizel, dá se předpokládat, že po mně nenápadně pátrají její agenti.“

Gaius Julius se odtáhl od prince a zůstal stát opřený o zeď. Z jeho klidného hlasu bylo zřejmé, že se opět ovládá. „To stačí. Nejsem žádný nováček v politice ani v intrikách. Můžeš mě zničit, ale přijdeš o mé schopnosti, služby a umění nasadit páku tam, kde je to nejvhodnější. Jestliže se tahle de'Orelio po nás shání, musíme zmizet. Jsem schopen vypořádat se s každým, kdo by nás chtěl sledovat."

Maxian ho sledoval a hněv v něm nepřestával doutnat.

Gaius Julius udělal krok od zdi a lehce se uklonil. „Omlouvám se, princi Maxiane. Neměl jsem v úmyslu ohrozit náš podnik. Ujišťuji tě, že se to už nikdy nestane."

Abdmachus na chvilku napětím zadržel dech, ale princ jen souhlasně přikývl a přešel k písemnostem na stole. Gaius Julius ho chvilku pozoroval, a pak jen pokrčil rameny. Viděl záležitost z mnoha úhlů; konec konců, už byl jednou mrtev.

„Ech, pane," ozval se Abdmachus.

Maxian na něho bezvýrazně pohlédl.

„Můj pane, Gaius Julius – přes všechny svoje chyby – má pravdu v jedné věci. Musíme odsud. Ne ihned, ale určitě během týdne."

„A proč?" zavrčel princ, ale zlost z něho vyprchávala.

„Pohleď, pane." Abdmachus přejel prsty po stěně. Symboly, které tam předtím napsal, bledly a začínaly se ztrácet. Omítka se odhrnovala a ve velkých kusech padala na podlahu. Trámy ve zdi byly prožrané červotoči a rozpadaly se. „Vidíš? Samotná budova se rozpadá pod silou kletby. Stropy a stěny se brzy zřítí. Kontroloval jsem horní patra; už nejsou bezpečná. Pod severním rohem domu vede hlavní stoka. Bojím se, že i malta ve zdivu ztrácí pevnost. Pokud zůstaneme, dům se brzy rozpadne."

Maxian se s povzdechem svalil do židle. Byl unaven. Každý den se objevovaly další komplikace a dosud se jim nepodařilo najít ve starých knihách a záznamech žádné vodítko. Historické záznamy z počátků impéria většinou jen oslavovaly prvního císaře. Další záznamy byly pohříchu světské – zápisy úředníků a písařů. Veškeré knihy o magii a kouzelnictví z počátků impéria byly ukryty tehdejšími thaumaturgy nebo jejich současnými následovníky. Maxian byl přesvědčen, že řetězec následků má jedinou příčinu, ale

zatím po ní nikde nebylo ani stopy. Pak ještě musel existovat mechanismus nebo mechanismy, které po staletí kletbu udržovaly. Ale ani tady se z hromad vyschlých pergamenů a papyrů nedalo nic vyčíst.

„Tak tedy půjdeme, ale kam?“ zeptal se princ vyčerpaně.

Abdmachus svraštil čelo, neboť toto nebylo snadné rozhodnout. „Na místo, které je blízko města, ale nikoli v něm. Uvnitř hradeb má kletba mimořádnou sílu. Někam, kde už nemá takový vliv… nevím. V předměstích se vůbec nevyznám.“

„Pokud ti rozumím, kouzelníku,“ ozval se Gaius Julius a třel si bouli na zátylku, „mohlo by to být místo, které nepostavili Římané. Stačil by dům, na který si majitel najal dělníky z ciziny?“

Maxian se pomalu otočil, dlouho si mrtvého prohlížel, a pak se pousmál. „Náš mrtvý přítel má pravdu, Abdmachu. Potřebujeme vilu nebo letní sídlo, které si nechal vystavět vyslanec, obchodník nebo vyhnanec. Někdo, kdo i v novém prostředí chtěl, aby mu jeho bezprostřední okolí pripomínalo domov. Je také třeba, aby bylo postaveno cizíma rukama a materiály nebyly italské nebo alespoň ne z Latia. Můžeš najít takové místo, než to tu všechno zabalím?“

Gaius Julius zvedl ruku. „Já to místo najdu, princi. Abdmachus má dost práce se svým zaříkáním. Začnu hned navečer.“

Maxian přikývl. Velice nutně potřebovali bezpečné útočiště.

# # #

„Jsem třiapůlnásobný hlupák, princi Maxiane,“ řekl Gaius Julius, když vyjeli na konec stoupání. Maxian jel na kaštanovém grošákovi, kterého si vypůjčil ze stájí svého bratra. Mrtvý měl pod sedlem jankovitého černého hřebce. Přestože byl mimořádně dobrým jezdcem, byl z něho kůň velice nervózní. Pod nimi se v údolí Tibery rozkládalo město. Nacházeli se severovýchodně od něho, nedaleko známého sídla císaře Hadriana v Tivoli. Zvlněná krajina se zde zdvihala z vlhkých nížin ke vzdáleným vrcholkům Apenin.

Cesta byla v mizerném stavu. Mezi dlažbou vyrážela tráva a mladé stromky po krajích vyvracely pečlivě vyskládané kameny. Vzduch byl průzračný, naplněný těžkou vůní pomerančovníků. Maxian se začal cítit lépe, hned jak vyjeli z města. Kletba působila

stále silněji a ve městě se cítil k smrti unaven. Nad hlavami se jim proplétaly větve stromů a vysokých křovin a tvořily temně zelený tunel, kterým dojeli ke staré bráně. Maxian překvapeně zastavil koně, když uviděl, že ji hlídají dvě sfingy. Gaius také zastavil a otočil svého koně. V očích mu pobaveně hrálo. Ukázal k bráně. „Zaprvé jsem hlupák, že jsem zapomněl, že tady to místo vůbec je. Za druhé, že jsem úplně zapomněl, že jsem za ně kdysi zaplatil. Za třetí – že jsem trval na jeho stavbě. Poloviční blázen jsem proto, že jsem se nechal poplést natolik, že jsem ji přivedl do města."

Maxian zmateně zavrtěl hlavou, když viděl, jak mrtvý posmutněl. „Koho?"

Gaius se zasmál a popohnal koně skrz bránu. „Koho? Cožpak se už mladí bohatí mužové ten příběh neučí? Byl to přeci skandál. Přišla jako dar, ale brzy se ztratila se vším všudy."

Maxian ho následoval a po krátké cestě vjeli do kruhové zahrady. Za ní, mezi rozkvetlými keři a přerostlou trávou, stála nádherná budova. Hlavní vchod lemovaly dvě řady sloupů. Na konci každé řady byl vztyčen plochý obelisk. Vstup střežily dvě sochy napůl lidí napůl zvířat stojící čelem k sobě. Dům s plochou střechou měl dvě podlaží. Za ním se dál táhl mírný svah. Přestože byl skvěle zakomponován do krajiny, vyjímal se v tomto prostředí neobyčejně cize.

„Letní dům poslední z Ptolemaiovců: Kleopatry, vládkyně Egypta. Byl vystavěn egyptskými a fénickými řemeslníky, kteří sem přijeli několik měsíců před tím, než po mém boku vstoupila do města. Kameny byly přivezeny loděmi z horního Nilu do Alexandrie a poté do Ostie. Připlulo s nimi na pět set kameníků, tesařů, architektů a dělníků. Nejdříve srovnali terén a zajistili svah proti sesunutí, a pak během půl roku postavili dům."

Gaius Julius ukázal po svahu dolů, kde bylo vidět zarostlý hřeben opěrné zdi.

„Tady měla svůj dvůr, když jsem byl zaneprázdněn politickými povinnostmi ve městě a připravoval se na velké tažení. Byl to dům krásy, princi. Plný učenců a filozofů. Žádný Říman, ani *senátor*, se neodvážil do okruhu několika mil odsud. Jen se rozhlédni; dodnes tu v okolí nikdo nic nepostavil. Měli za to, že je tou nejďábelštější

svůdkyní Východu. Posel ‚orientálního despotismu'. A teď se podívej, co jim dal Octavian… ten, který její jméno proklínal nejhlasitěji."

„Hu" bylo vše, na co se Maxian zmohl, když si prohlížel nádhernou stavbu. Dům stál neporušený i po tolika letech jako vysvědčení mistrovství řemeslníků, kteří jej postavili. „Komu teď patří?"

„Ale," ušklíbl se Gaius, „přece tobě, můj pane. Nebo přesněji, tvému bratrovi. Je to majetek státu, ale poněkud zapomenutý. Nikdo nás tu nebude rušit."

Maxian sesedl z koně a po širokých pískovcových schodech vyšel na úroveň prvního podlaží. Portikus sloužil výhradně pro okrasu, jeho sloupořadí ohraničovalo dlouhou arkádu, která se táhla oběma směry do zahrady, a přední část domu pouze chránila před sluncem. V její střeše bylo několik děr po vypadlých kamenech a trámech. Prošel vchodem do první místnosti.

Bylo tam husté šero, takže musel tápat podél stěny. Zaklel. Gaius Julius uvázal koně a následoval ho.

Maxian něco zašeptal a z jeho pozdvižené ruky vytrysklo bledé žluté světlo.

„Úplně jsem zapomněl, že to tu je," řekl mrtvý, když se díval princi přes rameno.

Magické světlo ozářilo polokruhovou místnost. Stěny byly obložené mramorem a podlahu tvořila úchvatná pestrobarevná mozaika. Na ní ležela záplava smetí navátého sem ze zahrady. Strop byl neporušený. U protější stěny, na velkém mramorovém podstavci, stála socha muže v nadživotní velikosti. Byl takřka nahý, kromě pečlivě vyvedeného prsního plátu a kiltu. Jednou rukou se opíral o dlouhé kopí, druhou ukazoval k příchozím. Jeho tvář rámovaly kudrnaté vlasy a umělec jej stvořil ještě krásnějšího než ve skutečnosti. Drobné postavy u jeho nohou znázorňovaly pokořené nebo zabité bojovníky. Sochař musel být mistr nad mistry, neboť Maxian se otřásl před silou osobnosti, která ze sochy vyzařovala.

„Alexandr…" vydechl.

Gaius Julius si po jeho boku opovržlivě odfrkl. „Vidím, že jsi pozorně poslouchal alespoň jednoho ze svých učitelů. Ty roky ji

pěkně poznamenaly. Škoda, býval to nádherný kousek, když na ní ještě byla barva. Víš, byla jím posedlá. Často přesvědčovala sama sebe, že jsem jeho vtělení.“

Maxian se otočil. Gaiův hlas zněl strašidelně.

„Co tím myslíš?“

Gaius Julius vzdychl. „Nevím. Ke konci jsem si myslel, že mě ovládá nějakým kouzlem. Také jsem věřil tomu, že bych mohl být novým Alexandrem. Zavraždili mě kvůli obrovským výdajům na mé tažení. Úplně jsem zruinoval státní pokladnu.“

Maxian zavrtěl hlavou. „Na nic takového si nevzpomínám. Myslel jsem, že jsi připravoval výpravu proti Dákům. Tak nás to učili.“

Mrtvý zavrčel a odmítavě mávl rukou. „Taky jsem to četl. Někdo to sepsal až devadesát let potom. Ne, měl jsem dalekosáhlejší plán, mladý příteli. Nic menšího než dobytí Persie – tak, jak to udělal Alexandr – pak zamířit na sever, dobýt skytská území na severu Černého moře a při návratu vpadnout do Dácie.“

Maxian na něho zíral, oči rozšířené pochopením.

„Co se děje, princi?“ zeptal se Gaius zmateně.

Maxian jen potřásl hlavou. „Nic, jenom mi to něco připomnělo. Pojďme projít dům, ať víme, jestli se dá použít.“

# # #

Dívka, hnědá a tichá jako srna, se krčila pod rododendrony na svahu. Zezdola slyšela vzdálené hlasy dvou mužů, kteří procházeli místnostmi starého domu. Dlouhé černé vlasy stažené dozadu jí spadaly na bílou bavlněnou tuniku. Na opasku z jemné kůže měla dva váčky, tuhé kožené pouzdro a vzadu tenkou dýku v kožené pochvě.

Za ní jemně zachrastilo křoví.

„Sigurde,“ zasyčela dívka, aniž se otočila. „Přestaň mi čumět na zadek a vrať se ke koním. Převeď je přes kopec na závětrnou stranu, ať je ty dole neucítí. Mohli by si chtít začít povídat.“

V křoví to opět zachrastilo a Krista cítila, jak muž odchází.

Chlapi se nechají tak snadno rozptýlit… je zázrak, že vůbec něco dotáhnou do konce.

Hlasy pod ní náhle zesílily, jak muži vyšli na zadní verandu budovy a pak se opatrně proplétali mezi rozbitými dlaždicemi a zbytky žlábků, které kdysi odváděly vodu z fontány.

„…udělej. Sežeň povozy, ať sem můžeme zezdola přivézt materiál. Hned začnu se stěhováním a dám do pořádku přívody vody, aby se tu dalo žít.“

Krista rozhrnula křoví, aby lépe viděla. Ušklíbla se. Oba muže poznala. To bylo velice zajímavé. Mnohem zajímavější, než ona nebo její velitelka očekávaly. Opatrně pustila větve zpět a mrštně se plížila vzhůru po svahu. Je čas vrátit se do města. Čeká tam práce.

TRAPEZUS, VÝCHODNÍ PONTSKÁ PROVINCIE

Palubu *Mikitisu* bičoval studený vítr. Thyatis a Nikos zabalení ve všem, co s sebou měli, se krčili v závětří přední nástavby a přes zpěněnou vodu zátoky pozorovali břeh. Pevnina spadala příkře do moře, ponechávajíc na pobřeží jen úzký pruh černého písku. Nebe bylo šedé jako zašlý cín. Loď kotvila v zátoce, čtvrt míle od přístavu. Každou chvíli se přehnala přeháňka.

Nikos zabalený do kožešinou lemovaného pláště, který sebral jednomu z Turků, něco nesrozumitelně zamumlal.

Thyatis otočila tvář po větru. „Cože? Nerozumím ti.“

Nikos ukázal na nebe. Nad lodí se v nárazech severního větru vznášeli velcí černí ptáci.

„Kolchida, kormoráni.“

Thyatis zavrtěla hlavou. „No a?“

Nikos se odvrátil od pustého pobřeží a s rukama založenýma na prsou se k ní naklonil.

„Z báje o Argonautech – námořníci připluli ke Kolchidě, pustému a hrozivému pobřeží, a tihle ptáci by je byli napadli, kdyby hlasitě netloukli do svých štítů.“

Thyatis zavrtěla hlavou. Tu narážku vůbec nechápala.

Nikos si ji úkosem změřil a vzdychl. „To jsou výhody klasického vzdělání, centurione. Banda řeckých pirátů pod velením kapitána

Jásóna sem přišla za zlatým rounem. Tady se podle legendy vylodili a spojili se s královou dcerou. Jejího otce zavraždili a zlato ukradli. Když se vrátili domů, stali se z nich hrdinové.“

„Otcovražda mi nepřipadá jako hrdinský čin,“ ušklíbla se Thyatis.

„Myslím, že by se ti ta princezna líbila,“ usmál se Nikos. „Byla tvrdá a krásná, a věděla, co chce. Její manžel jí byl později nevěrný, tak ho za trest nakrmila jejich vlastními dětmi.“

Thyatis to pobavilo. „Myslíš, že bych zabila nevěrného manžela?“

Nikos pokrčil rameny. Nikdy o své velitelce v podobných souvislostech nepřemýšlel.

„Myslím,“ pokračovala, „že bych prostě odešla. Kdyby nebyl čestný, nebyl by důvod s ním zůstávat. Umím se o sebe postarat sama – muž by měl být partnerem, ne pánem.“

Vítr trochu polevil a lodě začaly vyplouvat z přístavu, přestože vlny byly ještě dost vysoké. Thyatis ukázala směrem k nim. „K celníkům se chovej uctivě. Loď bez průvodního listu místního prefekta, bude v těchhle končinách podezřelá. Zatím půjdu dolů a udělám ze sebe cudnou dcerku z lepších kruhů.“

Nikos přikývl. Byl zvědavý, jestli to dokáže bez toho, aby pěstí neuspala nějakého úředníka, který by se s ní chtěl trochu sblížit. Usmál se, když si představil svou velitelku v šatech – vypadala v nich sice nádherně, ale ona sama je nesnášela. Také se spustil do podpalubí a zavolal na Arasta a Jošiho. Museli si připravit nějakou hotovost. Dlaně úředníků jsou stále otevřené.

# # #

Město Trapezus bylo vybudováno na rozlehlé plošině nad útesy přístavu. Před dávnými časy byla z přístavu na náhorní planinu proražena cesta. Bílé domy a tmavé uličky Trapezu zasahovaly až na samotný okraj útesů. Domy byly porostlé vínem a břečťanem, mezi nimi rostly i mnohé vzácné květiny. Zde pod masivem hory Tatus byly hojné deště a vegetaci se velice dařilo. Také hlavní silnice vedoucí z města na jih byla postavená velmi dávno. Její milníky zde

stály už před příchodem Římanů. Hluboké jehličnaté lesy rostoucí na svazích hory viděly vzestup a pád nejednoho království.

Nikos se podrbal v řídkých vousech, které si ke své nelibosti musel nechat narůst. Na hlavu si narazil barevný třírohý klobouk a přes tuniku navlékl koženou kazajku. Přestože bylo léto, zde v podhůří bylo brzy ráno chladno. Otevřel dveře stáje a Joši a jeho bratr Kurak za ním vyváděli dvě muly. Vůz vyjel ze zadní části hostince a někteří příslušníci oddílu nasedli na koně.

Sarmatové byli v tu chvíli nejšťastnějšími lidmi pod sluncem. V Konstantinopoli koupili velmi dobré koně a celou cestu po moři trpěli s nimi. Teď, když na nich seděli, byli opět po dlouhé době šťastní. Pobízeli koně do klusu a křičeli radostí.

Ostatní jeli na voze, na jehož postranicích byl nápis, že veze kočovné herce, nebo šli pěšky vzadu. Nikosovi se zvlášť nelíbilo, že Thyatis rozhodla, že se budou vydávat za herce, na druhou stranu to znamenalo, že žádný úředník je nebude považovat za hodné svého zájmu.

Thyatis byla stále ve svém převleku, usazená za dvěma Turky na kozlíku. Svůj luk a krátký meč však měla po ruce, ukrytý za postranicemi. Nikos jel na svém štíhlém hnědákovi. Popohnal koně uličkou, která končila zadními vraty hostince. Kohout ještě ani pořádně nezakokrhal, takže ulička byla prázdná. Dal znamení, že vzduch je čistý, a celá skupina vyrazila. Čekala je dlouhá cesta na jih a první dny budou muset zdolávat příkré průsmyky masivu Tatusu.

# # #

Thyatis seděla ve stínu na mechem porostlém balvanu vedle cesty a na klíně měla rozbalený balíček, který obdržela před odjezdem od císaře. Rozvinula mapu na jemném pergamenu a pečlivě srovnala rohy. V korunách borovic nad ní krákali krkavci. Příkrý svah kaňonu vrhal stín a cestu lemovaly vysoké žulové skály. Malá karavana se zastavila na travnatém plácku vedle cesty, jejíž druhou stranu ohraničovaly kamenné kvádry, pod nimiž po dně strže uháněl rychlý proud. Jeden z Řeků, Tyrus, se u ní zastavil, když pročítala rozkazy, a podal jí kus chleba, sušené maso a sýr. Aniž by přestala číst, zakousla se do sýra.

Kus nad ní, chráněno převisem, bylo ke skále přilepeno čtyřpatrové stavení. Prázdná okna shlížela na cestu a drolící se zdi byly řídce porostlé divokým horským břečťanem. Rolníci v údolí říkali, že za časů otců jejich otců to býval chrám. Nyní se mu vyhýbali, protože prý je prokletý. Hnízdili v něm vrány a havrani a v noci odtud vylétaly na lov velké sovy. Jakmile zastavili, Thyatis místo pečlivě prozkoumala, ale nenašla nic zvláštního.

Odněkud seshora přiletěl oblázek a ťukl do balvanu. Pootočila se a viděla, jak Nikos sestupuje dolů po svahu. Klel, když se prodíral hustým hlodašem a brusinkami. Když se dostal k ní a vylezl na kámen, viděla, že má hruď a paže plné rozmazaných krvavých skvrn. Už na sobě neměl tuniku a kazajku, které nosil, když se vydával za vyvolávače kočovné společnosti. Měl jen volné kostkované kalhoty a pevné kožené boty. Svalnatou horní polovinu těla, plnou starých jizev, měl dohněda opálenou. Thyatis se na něho usmála. Většinu jeho těla pokrývaly drobné škrábance. Usadil se vedle ní a posunul si na opasku krátký meč a pár oblíbených těžkých nožů.

„Nádhernej den," řekl, když zvedl hlavu k úzkému pruhu oblohy mezi hranami průsmyku. „Škoda dělat špinavou práci v tak krásném počasí."

„Ano," odpověděla a dál převracela listy, „příjemné prázdniny. Jak jsou na tom ostatní?"

Nikos se ušklíbl. „Učí se znovu jezdit. Město jim moc nesvědčilo, zdá se."

Thyatis přikývla a přestala se usmívat. Ve tváři se jí objevily starosti. „Jakmile se dostaneme z těch hor, budeme na území, které nebude zdaleka přátelské. Drsná horská údolí, nepřístupné hory, kmeny a klany, které chovají nepřátelství jak k Peršanům, tak k impériu. Máme před sebou hodně dlouhou cestu. Naším prvním úkolem je setkání s imperiálním agentem ve městě Van na východním břehu jezera Thospitis. Podle mých zjištění je to odsud skoro čtyři sta mil."

Nikos přikývl. „S vozem tři nebo čtyři týdny, podle počasí. Polovinu, když pojedeme jen na koních."

„Bez vozu budeme ale vypadat jako to, co opravdu jsme – banda pobudů s jednou nevinnou dívkou, kteří by měli být spíš ve vězení."

Nikos se sice zasmál, ale pozorně si ji prohlížel. Ty rozkazy, o kterých s ním vůbec nemluvila, ji znepokojovaly. Došlo mu, že jejich šance na přežití považuje za mizivé. Nikos sloužil v různých armádách už skoro třicet let. S tím, že může kdykoli zemřít, se vcelku vyrovnal. Žil ze dne na den.

Ukázal na chleba. „Měla bys to dojíst, budeš to potřebovat."

Thyatis se ušklíbla. „Chutná to jak suché bláto. Nemohls ukrást něco čerstvějšího?"

„Nic lepšího nebylo. Řekneš mi, proč se trmácíme těmi horami, nebo mám hádat?"

Thyatis hned neodpověděla. Svinula listy i mapu a znovu je zabalila do nepromokavého plátna. Pak dojedla zbytek chleba a sýra a maso nacpala do kapsy haleny. Jakmile opustili poslední město v údolí, svlékla svůj převlek a Anagathios jej i se všemi ostatními hereckými proprietami důkladně zabalil. Vrátila se k tmavě rudé plátěné haleně a širokým vlněným kalhotám, které ráda nosila za chladnějšího počasí. Nebyl to zrovna oděv římské dámy – jen samotné kalhoty by na Fóru vyvolaly pozdvižení – ale na cestování to bylo velice pohodlné. Ještě zkontrolovala své zbraně – dlouhou dýku na stehně a krátký meč v pochvě na zádech.

Nikos trpělivě seděl a mlčel.

„Dobře," řekla nakonec, když si rozpustila a znovu svázala vlasy. Obličej jí teď rámovaly dva krátké zlatorudé copy, zbytek vlasů měla stažený dozadu.

„U Vanu se setkáme s agentem, který zajistí, abychom se v pořádku dostali přes hory do Persie. Dvě stě mil hornatým terénem od Vanu leží perské město Tauris. Je jako zátka v láhvi na konci dlouhého údolí, které se táhne na sever směrem ke Kaspickému moři. Asi měsíc po tom, co se dostaneme nepozorovaně do Tauru, se římská armáda vynoří na jižním konci údolí pod městem. Ve stejnou dobu, nebo alespoň přibližně, se na severním konci objeví záplava ehazarských jezdců. Ti barbaři přislíbili, že nám pomohou vyrazit Peršanům duši z těla – protože je nenávidí – ale dokud nebude Tauris v římských rukách, nebude to nic snadného."

Nikos si ukazoval prstem a pečlivě odpočítával muže spící v trávě za vozem, čistící zbraně nebo hlídkující na obou stranách cesty.

„Ach, velitelko, napočítal jsem čtrnáct bojovníků včetně tebe. S tím se rozhodně nedá dobýt žádná perská pevnost.“

„To se v rozkazech neříká. Máme zajistit, aby byl Tauris bezpečný, až dorazí oba císaři.“

„Stojí v nich aspoň jak?“

Thyatis se významně ušklíbla. „To záleží na úvaze velícího důstojníka.“

Nikos si povzdechl, když v její opálená tváři spatřil těžko potlačované uspokojení. „Předpokládám, že jsi v mládí nečetla žádného řeckého básníka?“

„Ne,“ odpověděla a po tváři jí přelétl záchvěv bolesti. „Učil mě hlavně život. Naučila jsem se číst a psát, ale nečetla jsem žádného řeckého básníka vhodného pro mladou dámu.“

Nikos zvedl hlavu. Thyatina minulost byla knihou, do které se nikomu nepodařilo nahlédnout – přestože to bylo jedno z nejčastějších témat hovoru jejích mužů. „Co jsi četla?“

Thyatis zavrtěla hlavou, postavila se a otřepávala si jehličí z kalhot. „To je teď jedno. Kterého básníka vlastně myslíš?“

„Homéra,“ řekl a vzhlédl k ní. „Před Trójou říká Odysseus Achillovi: ‚Vznešená smrt nepřináší vítězství, jen vítězství přináší konec umírání‘.“

Thyatis se hořce usmála. „Můj básník říká: ‚Když jsi v zoufalé situaci, bojuj‘.“

EGYPTSKÝ DŮM, LATIUM

V trubce to zaskučelo, jako duše trýzněná v Hádu, pak se zachvěla, a po dalším zaskučení z ní vytryskla kalná voda. Maxian pocákaný špínou a zbytky zetlelých listů s potěšeným úsměvem odskočil. Voda s sebou ještě několik minut strhávala špínu a bláto, až se nakonec pročistila. Nádrž na střeše domu duněla, jak do ní přitékala čerstvá voda. Princ si cípem tuniky vytíral z očí bláto a pot. Když byla tunika špinavější než on sám, sebral zbytek měděné trubky, kladivo a kleště, a vydal se křovinatým svahem dolů.

Uvnitř domu hodil nářadí a zbytky materiálu vedle dveří vedoucích na zahradu. Zablácenou tuniku nechal ve vnitřní nádržce za dveřmi. V domě potkal Abdmacha se dvěma pomocníky, které si přivedl z města, jak pečlivě přeměřuje největší síň v domě.

„Během odpoledne tu budeme mít tekoucí vodu," oznámil.

Abdmachus něco zabručel a pozorně odmotával ze špulky provázek, který mu sloužil jako míra. Pomocníci kráčeli s ním a v pravidelných intervalech dělali značky barevnými křídami. Maxian pobaveně zavrtěl hlavou a po širokém schodišti lemovaném sochami postav s hlavami sokolů a ibisů vyšel do horního patra.

V pokojích tam uklízeli další dva Peršanovi sluhové a odnášeli smetí, které sem nalétalo okny. Gaius Julius si hověl v pohovce přivezené z města. Na stolku před ním leželo několik svitků papyru, ale místo nich se zaobíral kusem pečeného bažanta.

„Brzy budeme mít vodu," řekl princ, když otvíral koš s jídlem, který mrtvý přinesl ze své poslední návštěvy města. „I lázeň by mohla fungovat, jestli budeme mít sluhy, kteří by ji vyčistili."

Gaius Julius uznale pokývl. Byl to dobrý Říman.

„Dům bez lázně si nezaslouží označení dům," podotkl, když lovil kousky pečeně mezi zuby. Maxian si sedl na druhou pohovku a začal odkrajovat plátky sýra z bochníku, který našel v koši. Byly tam také tmavé hrozny a džbán vína. Maxian k němu čichl a svraštil nos. „Na mrtvého máš divné chutě, pokud jde o víno."

„Ta nová vína mi chutnají divně," pokrčil rameny Gaius Julius. „To galské bylo nejlepší, jaké jsem sehnal. Ve druhém džbánu je ocet, jestli potřebuješ uhasit žízeň."

Maxian zavrtěl hlavou a vzal do ruky pohár, který tu zůstal od minulého večera. Stoupl si a vytřel ho kouskem látky. „Radši si dám vodu než tyhle chcanky! A díky mé usilovné práci už teče."

Vyšel na chodbu a zabočil do malého soukromého pokoje s mramorovou lavicí. Vedle ní bylo do zdi zabudováno mělké umývadlo. Do něho ústila trubka, nad kterou ze zdi vyčnívalo zkorodované bronzové držadlo ve tvaru delfína. Poklepal na ně střenkou nože a trochu v něm zavrzalo. Zatáhl za rukojeť, v trubce to zabublalo a začala téct voda. Nastavil pohár, a když vylil třetí, byla čirá a dala se pít.

Když se vrátil do pokoje, ze kterého byl výhled do zahrady, Abdmachus seděl v pohovce a v ruce měl voskovou tabulku se záznamy svých měření. Vzhlédl k Maxianovi. „Můj pane, tento dům je thaumaturgicky téměř dokonalý – podle egyptských pravidel. Myslím, že bohové konečně požehnali našemu ko… děje se něco?“

Maxian se zarazil v půli kroku a zíral na pohár s vodou. Ve tváři měl čirý zmatek. Když se vzpamatoval, strčil pohár před Abdmacha. „Napij se a řekni mi, jak to chutná!“

Peršan vzal nejistě vodu a trochu upil.

„Chutná to jako voda, můj pane. Dobrá voda. Přímo z pramene. Trochu tam cítím měď.“

Maxian podal pohár Gaiu Juliovi. „Napij se!“

„Fuj, nesnáším vodu,“ zaškaredil se mrtvý, ale přesto trochu upil. „Hm, sladká a studená. Ne jako ta břečka, kterou pijeme…“ Mrtvý překvapeně zvedl hlavu, „…ve městě.“

Maxian s triumfálním výrazem přikývl. „Tak nebo tak, každý ve městě pije vodu – přímo, v polévkách nebo s ní ředí víno.“ Princův hlas zněl naprosto sebejistě. „Koupou se v ní, perou v ní. Ale nikdo nepije z řeky, Tibera je na to už moc špinavá. Většina pramenů, které napájely město, už vyschla. Odkud tedy všichni berou pitnou vodu?“ obrátil se Maxian na Peršana.

Abdmachus se zakabonil, ale pak mu začalo svítat. „Akvadukty! Prakticky všechna voda ve městě pochází z jedenácti akvaduktů. Všechny je spravují státní úřady, protože jsou klíčové pro život města. Kdyby byly očarovány, ovlivní to vodu a kouzlo se jejím prostřednictvím přenese na všechny obyvatele…“

Maxian přisvědčil. „Už vím, co musíme udělat.“ Rychle se rozhovořil a Abdmachus si začal dělat poznámky na voskovou destičku.

# # #

Několik set yardů nad Egyptským domem seděly v jeřabinovém houští dvě postavy a zády se opíraly o nejsilnější kmen. Ze svého místa dobře viděly na zarostlou cestu vinoucí se po svahu a vedoucí do zahrady před domem. Na trávě a listech se srážela ranní rosa, ale oba pozorovatelé byli proti chladu zahaleni do vlněných plášťů a

přikrývek. Větší z nich měl hlavu na stranu a tiše chrápal. Menší byl vzhůru – ranním vzduchem k jeho citlivému sluchu proniklo vrzání kol vozu a odfrkování koní.

Východní obloha pomalu růžověla. Brzy se slunce vyhoupne nad hory a zalije krajinu světlem. Zatím byl všude klid a země spala, ale svítání se tiše kradlo na pavoučích nohách. Černovlasá dívka se posadila rovně a sundala si slamák. Po cestě přijížděl vůz se dvěma muži na kozlíku. Klapání kopyt se neslo svěžím vzduchem. Opatrně, aby nevzbudila svého společníka, se vymotala z kousajících přikrývek a od stromu ke stromu začala tiše sbíhat po svahu.

Muži, jeden šedivý a druhý s černou hřívou, zajeli s vozem k zadnímu vchodu do zahrady a vyložili dva velké sudy, podle tíhy v nich musela být voda nebo víno. S velkým rámusem vevalili sudy po dlažbě do domu. Zevnitř se ozvaly neurčité hlasy. Dívka klesla na kolena a začala se opatrně plazit.

Vůz byl sotva třicet stop daleko přes vedlejší cestu, která vedla okolo domu. Koně v postrojích trpělivě čekali. Z domu se stále ozývaly hlasy, i když jich už nebylo tolik. Dívka se rozhlédla napravo a nalevo. Kolem se stále rozprostíral předjitřní klid.

Chvilku vyčkala, a když z domu nikdo nevycházel, přikrčená přeběhla k vozu a zpod korby opět obhlédla terén. Viděla přímo na schody naproti sobě, ale byly opuštěné. Nos se jí zkroutil nad nepříjemným pachem, který se linul z vozu. Jako shnilé maso. *Fuj… co to tady chystáš, princátko?* Krista stěží potlačila zvracení.

Z domu se nic neozývalo, tak se proplížila k zadní části vozu a nahlédla na korbu.

Ležely tam dva dlouhé balíky, zabalené do špinavého potrhaného plátna. Puch zesílil, ale přemohla se a nadzdvihla cíp plátna na bližším balíku. Tvář se jí zkřivila odporem, když se objevilo zčernalé strupovité chodidlo s odulými prsty. Ještě na něm lpěly kousky hlíny. Zápach ji udeřil do tváře a musela si sednout za vůz a chvilku počkat, než se její žaludek uklidní.

Na zadních schodech domu se ozvalo klapání sandálů. Krista sebou trhla, když si uvědomila, že nemá kam utéct. Proto se skrčila a pomaličku zalezla pod korbu vozu. Zpod hrubých fošen viděla dva páry sandálů, jak vyšly z domu a míří k zádi vozu.

„Bohové, to je smrad… jak když se kazí máslo,“ ozval se princův hlas.

„Hni, máš houby zkušenosti, štěně. Já necítím vůbec nic.“

Chvíli štrachali ve voze, a pak bylo slyšet, jak táhnou ven první tělo. Slyšela, jak Maxian vyhekl, když chytil jeden konec balíku, druhý muž pak seskočil dolů a zvedl opačný konec.

„Pozor na schody,“ ozval se ten starší, když klopýtali s tělem mezi sebou. Krista je sledovala ze svého úkrytu, dokud nevešli do domu, a pak hbitě vběhla mezi stromy. Za dvacet minut byla zpět na stanovišti a třásla Sigurdovým ramenem. Skoro hned se probral.

„Padáme, musíme rychle do města.“

# # #

Vzduch byl stále prosycen nasládlým zápachem, ale Maxian si už zvykl. Jeho lékařský výcvik nabyl vrchu a teď se díval na těla – tajně vykopaná na hřbitově jižně od města a nyní rozevřená svorkami a kleštěmi s nezaujatým výrazem. Za ním se ve sklepem Egyptského domu opíral o zeď Gaius Julius. Měl na sobě řeznickou zástěru a dlouhé kožené rukavice s tmavými cákanci. Maxian přiložil obě ruce ze stran k hlavě prvního těla a začal soustředěně dýchat.

Přestal vnímat své tělo i okolní svět. Vchod do skrytého světa se před ním rozvinul jako okvětní lístky nádherné obrovské květiny. Vnímal každý detail těla a chvilku mu trvalo, než se dokázal soustředit na místa, která potřeboval. Naklonil se nad tělem muže, který byl už několik týdnů mrtev. Prsty prohmatával tělesnou dutinu a cítil klihovité zbytky plic, jater a sleziny. Jeho prsty byly jako sondy, kterými jeho mysl prozkoumávala rozpadající se mrtvé tělo. Tkáň se rozestupovala a nejvnitřnější tajemství orgánů vystupovala na povrch.

Gaius Julius opřený o stěnu ho s obavami sledoval. Zažil o mnoho víc než svoji vlastní smrt, a tohle nebylo nic tak zvláštního. Ale vzduch v kobce byl podivně chladný a jeho pach se podobal pachu bitvy. Také minulé noci, kdy s vozíkem projížděli uličky slamů Subury a Aventinu a hledali vhodná těla, byly přísterné. I po staletích město miloval a chudoba a zbídačení nejnižších vrstev obyvatel jím otřásly. V předchozím životě myslel na obyvatele čtvrtí

pod pahorky pouze jako na užitečné nástroje, jejichž prostřednictvím dosahoval mocenských cílů. Ale nyní ho rozklad města a jeho obyvatel zasáhl přímo do srdce. Uvědomil si, že během toho krátkého období, kdy měl moc změnit běh věcí a zvyklostí, na kterých stála republika, udělal velmi málo nebo téměř nic. A teď? Nebyl on sám nějakým způsobem příčinou toho, že se všechno hroutí?

Uplynula hodina a zrnka se dál sypala hrdlem přesýpacích hodin. Maxian se náhle otřásl a odstoupil od těla. Vypadal vyčerpaně a po tvářích mu tekly praménky potu. Mrtvý k němu přiskočil a pomohl mu do židle stojící u stěny. Gaius Julius se také posadil a sledoval svého mladého pána, jehož oči bezcílně těkaly po místnosti. Pravou ruku měl pevně zaťatou. Gaius Julius se znovu zvedl a podal mu trochu vína. Maxian se odtáhl, ale mrtvý mu volnou rukou podržel hlavu a přinutil ho, aby se napil. Po prvním doušku princ uchopil pohár a rychle jej vyprázdnil. „Jak se cítíš?“ zeptal se Gaius Julius, když mu pozvedl hlavu a zadíval se mu do očí.

„Vyčerpaně. Možná budu muset počkat do zítřka, než vyšetřím to druhé tělo.“

„Mohl by to udělat Abdmachus?“

Princ jen unaveně zavrtěl hlavou. Gaius Julius pozdvihl Maxianovu zaťatou pěst tak, aby ji mladík viděl. Když na ni Maxian konečně zaostřil, zamračil se. „Divné. Proč mám takhle ruku?“

Gaius Julius mu postupně odtáhl prsty a na princově dlani se objevil malý, nepravidelný kousek šedého kovu. Vzal jej a otáčel jím mezi prsty. „Vypadá to jako střela do praku,“ řekl s pozdviženým obočím. „Kde se to v tom těle vzalo? Nevšiml jsem si žádného zranění, které by to mohlo způsobit. Měl to v sobě dlouho?“

Maxian se zmohl jen na unavené zavrtění, pak mu hlava padla na zeď a začal tiše chrápat. Gaius Julius vzdychl a položil kovovou pecku na kraj stolu. Pak prince opatrně zvedl a se značným úsilím jej odnášel do přízemí.

# # #

Anastasia de’Orelio, vévodkyně z Parmy, zdvihla podrážděně hlavu, když se ozvalo zaklepání na dveře její soukromé pracovny.

Povzdychla si nad tím pozdním vyrušením, položila dopis, který právě četla, a upravila si vlasy.

„Vstup," řekla unaveným hlasem a ani se nesnažila zakrýt rozladění. V duchu si povzdechla podruhé, když vešla Krista a poklekla vedle stolu. Možná to byla chyba, začít tu dívku používat v terénu. Byla rychlá a obvykle opatrná, málokdy přitahovala pozornost, ale přeci jen to byla otrokyně.

„No tak, drahá, co se děje?"

„Hlídali jsme Egyptský dům v kopcích, má paní, dokud se nevrátil princ se svým sluhou. Přijeli brzy ráno a na voze měli dvě čerstvá těla. Odnesli je do domu a my jsme se ihned vrátili, abychom tě varovali. Princ tam chce provádět nějaké hrozné věci! Musíme to oznámit édilovi nebo prefektovi, ať ho zastaví."

Krista sotva popadala dech. Spolu se Sigurdem doběhli do města, jak nejrychleji mohli.

Anastasia si povzdechla a pohlédla na dívku, která klečela vedle ní a prudce oddechovala. Promnula si pálící oči. Za nepřítomnosti císaře často pracovala dlouho do noci a začínala pociťovat nedostatek spánku.

„Má drahá, princ je sice trochu podivín, ale tohle není nic mimořádného. Uvědom si, že patří k léčitelům Asklepiova chrámu. Přestože na převážení mrtvých těl není nic zvlášť příjemného, jeho posláním je rozumět tomu, jak pracuje lidské tělo. Jiní zvědové z města mě ráno upozornili, že ze hřbitova jižně od města byla vyhrabána dvě těla. Rodiny budou jistě rozhněvané, ale byly to koneckonců jen mrtvoly.

Musíš se naučit vidět celý obraz, Kristo, jestli mi máš být i nadále užitečná. Nakonec je dobře, že se princ rozhodl provádět své medicínské výzkumy mimo město. Kdyby vešlo ve známost, že po ránu vozí městem mrtvoly, mohlo by to vrhnout špatné světlo i na císaře."

Krista se neubránila úsměšku, ale vzápětí už její tvář vyjadřovala jen tichý souhlas a zdvořilou pozornost.

Paní de'Orelio pokračovala: „Princ má práci, ke které se váže všechna jeho pozornost – to je vítaná změna oproti jeho dřívější apatii. Ne že bych mu zazlívala, že se honil za kdejakou ženskou ve

městě, ale tohle je pro něj o mnoho lepší. Vím, že jeho bratr si dělá s jeho nenadálým zmizením starosti, ale zítra s ním budu mluvit. Ty se zatím vrátíš ke svým povinnostem zde, a Sigurda a Antonia pošlu, aby pokračovali v hlídání Egyptského domu.“

Na okamžik měla Krista chuť ostře protestovat, ale to, jak ji její paní před chvílí setřela, jí pomohlo vystřízlivět. Namísto toho se dotkla čelem země a vycouvala z pokoje. Když za sebou zavřela dveře, začala si ulevovat šeptanými kletbami, dokud, třesoucí se vztekem, nedošla do své místnůstky v části pro služebnictvo.

Ta tvrdohlavá stařena. Princátko je možná léčitel, ale s tím starochem mají určitě za luhem něco ďábelského.

Sama ale neměla možnost cokoli podniknout, pokud chtěla přežít. S neposlušnými otroky se v Římě nikdo nemazlil.

# # #

„Je to olovo,“ řekl Maxian a sesypal kousek kovu do poháru na stole. Vzduch ve sklepení stále páchl rozkladem a hnilobou. Dva dny hrozné práce jej rozhodně nijak nevylepšily. Abdmachus dřepěl na židli, kterou přinesli z jednoho z přístavků. Gaius Julius odtáhl tělo mladého černocha do krematoria v zadním koutě zahrady a teď seděl na schodech vedoucích z přízemí a mohutně si nahýbal ze džbánu ředěného vína.

„Olovo?“ zeptal se zvědavě Abdmachus. „Snědl ho snad?“

„Nevím… měl ho v celém těle v tak malých částečkách, že okem nejsou viditelné. Nejvíc ho bylo v játrech, ale dost ho měl i v žaludku a ledvinách. Když jsem ho začal extrahovat, zjistil jsem, že je ho také hodně rozpuštěno v krvi.“ Maxianův hlas zněl dosud unaveně, ale z prohlídky prvního těla se už vzpamatoval.

„Gaie Julie,“ obrátil se princ na muže na schodech. „Tenhle muž žil ve městě dlouho, že?“

Mrtvý přikývl a osušil si ústa. „Podle édila okrsku tam žil skoro celý život, padesát dva let. Byl nejstarším člověkem v okolí a vůbec nejstarším z nedávno zesnulých. Bylo štěstí, že neměl žádné příbuzné, kteří by zaplatili pohřeb, jinak by ho spálili dřív, než jsem se k němu dostal.“

„Takže je to padesátiletý římský občan, který během života patrně neopustil město, kromě několika výletů do zahrad v okolí. Každopádně s potravou přijímal velké množství olova. A co ten druhý, ten asi nebyl ve městě dlouho?“

„Ne víc než měsíc,“ odpověděl Gaius Julius. „Mauretánský otrok, který rozzlobil svého pána. Ten ho vzal po hlavě cínovým džbánem a nechal ho umřít v uličce za domem. Našli ho metaři. To ráno, co jsme ho přivezli, byl úplně čerstvý.“

Maxian zamyšleně přikývl. „Je to normálně zdravý cizinec, beze stop olova v těle, které by stály za řeč. I když v žaludku jsem něco málo našel.“

Abdmachus povytáhl obočí. „Takže byl také vystaven něčemu, co je běžné a co obsahuje olovo.“

Maxian vzal kuličku vyextrahovaného kovu a stiskl ji mezi prsty. Nesoudržný práškový kov se snadno rozpadl a na dně poháru zůstala hromádka kovového prachu. Vzal hadřík a pečlivě si prsty otřel.

„Také mám v těle olovo,“ řekl vážně Maxian. „Zkontroloval jsem to poté, co jsem vyšetřil toho Afričana. Mnohem méně než ten starý muž, ale o hodně více než otrok. My všichni jsme byli vystaveni působení toho kovu a já myslím, že vím, jak k tomu dochází.“

Abdmachus prudce zvedl hlavu a sledoval prince.

V okamžiku ticha Gaius Julius předběhl Maxiana: „Zase akvadukty. Pamatuji se, že jsem v záznamech imperiálních architektů četl, že trubky, které rozvádí vodu z kamenných žlabů do veřejných fontán a městských bloků, jsou z olova. To je ta příchuť, o které jsi mluvil?“

Maxian se otočil, tvář ve stínu lucerny. „Ano. Slabá a skoro nepostřehnutelná. Nikdo z Římanů si jí nevšimne, protože, pochopitelně, nikdo z nich tu vodu nepije přímo. Každý, kdo si snad někdy něčeho všiml, mohl předpokládat, že je to říční voda. Takže! Máme další díl skládanky.“

Gaius Julius vstal, protáhl se a zaúpěl, když ho zabolely staré kosti. „Takže to ještě není celé? Je olovo jedovaté? Mohlo by způsobit tohle všechno?“

Abdmachus si odkašlal, „nepochybuji o tom, že množství olova v tom muži je významné a zřejmě uspíšilo jeho smrt. Ale to, co my hledáme, má co dělat s kouzly. A olovo, drahý vojevůdče, je naprosto jistě neslučitelné s veškerými kouzly.“

„Má pravdu, Gaie. Jestliže chceš něco ochránit před kouzly, zastavíš je olovem. Je to neutrální kov. Neviditelné síly po něm sklouznou jako voda po skle.“

Gaiova odpověď byla přerušena Abdmachovým výbuchem smíchu. Princ i mrtvý se na Abdmacha překvapeně obrátili.

„Celou tu dobu…“ Abdmachus skryl tvář do dlaní a jeho tělo se otřásalo smíchem. „Celou tu dobu jsme vzývali a prosili bohy, aby nás osvítili poznáním…“

„Co, celou dobu?“ vyštěkl Gaius Julius.

Abdmachus si mnul nos a pomalu se uklidňoval. „Celou dobu, drahý příteli, králové Persie požadují od svých mágů jedno vysvětlení – proč jsou římské legie odolné vůči kouzlům? Nedošlo vám to? Řím je na pochodu a bez kouzel dobyl téměř celý svět – podrobil si Egypt, učiněnou líheň kouzelníků, rozbil zbytky Alexandrova impéria, porazil Galy i s jejich druidy, Germány i jejich černokněžníky. Kdo pomyslel na *římského* kouzelníka?“

„Nikdo!“ vykřikl Gaius Julius. „Kouzelnictví je záležitost slabošských národů z Východu a Řeků. Římský duch dobyl svět!“

Maxian položil mrtvému ruku na rameno a zvolna zavrtěl hlavou. „Myslíš, že každý voják pochoduje z Říma s břichem plným olova?“ řekl tiše, s pohledem upřeným na malého Peršana. „Každý muž si nevědomky nese mocný štít proti kouzlům nepřítele.“

„Ano,“ odpověděl Abdmachus. „Kouzla a zaříkání, která mohou zničit celé národy válečníků, selžou nebo jsou skoro neúčinná, když se nasměrují do řad římské armády. Jsem hlupák, že mě to nenapadlo dřív. Dokonce i některé vaše zbraně jsou z olova…“

Mrtvý se podrbal na strništi, které mu vyrašilo, zatímco odpočíval po rozkoších, které s sebou přinášelo kopání na hřbitovech a smetištích. „Dobře, když tohle všechno pomineme, je na těch tělech vidět nějaký vliv ‚temné síly‘, která podle vás sužuje město?“

Maxian se s hlubokým povzdechem usadil v židli s vysokým opěradlem. Únavou jej bolela hlava, až měl dojem, že se mu

rozskočí. Přestože se cítil silný jako nikdy předtím, zážitky z hrobky u Via Appia a vyšetření dvou těl si vyžádaly svoji daň.

„Ten starý muž si její účinky nese s sebou jako kočka koťata. Má ji v krvi, obtáčí jeho kosti, zdá se… zdá se, jako by k němu patřila. V tom Afričanovi není nic. Je jak nepopsaný list.“

„Zase něco, co se musí vázat na město Řím,“ řekl Abdmachus. „A ty? Našel jsi v sobě také něco?“

„Ano,“ odpověděl Maxian s tváří zkřivenou bolestí. „Je to silné, možná silnější než u toho starého muže. Zatím je to v klidu, ale bojím se, že to jen čeká na vhodnou chvíli, a pak mě to nějakým způsobem zničí. Možná bych se toho zde mohl zbavit, když je to oslabeno tímhle cizokrajným domem. Snad by se to podařilo…“ Potřásl hlavou, aby zahnal stísněnost, která se ho začínala zmocňovat.

„To je zvláštní,“ řekl Peršan a začal procházet své poznámky. „Odpusť, jestli budu vlezlý, ale ty ses narodil v provinčním městě Narbo, pokud si dobře vzpomínám. Do Říma jsi přišel vlastně nedávno, není to víc než nějakých dvanáct let, že? Přesto říkáš, že tě kletba zasáhla stejnou měrou jako muže, který tu žil celý život. To naznačuje, že kletba nakonec nemá původ v něčem, co by bylo přímo spojeno s městem Římem.“

Maxian si to uvědomoval – tak to opravdu mohlo být. Ale co potom bylo nositelem kletby? Něco, co bylo všem společné a ovlivňovalo to lidi na tisíce mil daleko, i když jen uvnitř hranic impéria.

Odpoledne ubíhalo v rozhovoru s Abdmachem. Gaius Julius využil příležitosti a natáhl se ve stínu cedrů na zahradě. Věděl, že se budou dohadovat několik hodin a ani si nevšimnou, že tam není. Mohutně zívl. *I šest set čtyřicetiletý chlap si potřebuje občas dát šlofíka.*

# # #

Krista se jako kočka protáhla mezi divokými irisy a liliemi na severní straně domu. Svou bělostnou tuniku vyměnila za jinou, špinavou, šedou a nenápadnou. Byla bosa, ale tvrdá kůže na chodidlech, kterou měla od dlažby domu paní de’Orelio, posloužila

stejně dobře jako sandály, když proklouzávala přerostlou zelení. Dlouhé vlasy měla svázané dozadu, široký slamák, který ráda nosila na slunci, nechala na kraji lesa. Vykukovala z vysoké trávy rostoucí na téměř neznatelné zahradní cestičce. Nikde se nic nedělo. Přeběhla ke zdi, která nesla severní část sloupořadí.

Znovu se zastavila a naslouchala. Z domu k ní velice vzdáleně doléhaly údery kladiva a dláta o kámen. *Tak to je jeden z nich*, pomyslela si. Žaludek se jí svíral strachem, nejenom z obav, co by se jí mohlo stát, kdyby ji někdo z obyvatel domu chytil, ale také z toho, že nestihne dokončit svou výpravu dřív, než si vévodkyně uvědomí, že jí cesta na květinový trh na Forum Boarium trvá podezřele dlouho. Naštěstí štolbovi zatím nikdo neřekl, že si už nemůže brát bílého poníka. Ten teď stál uvázaný u stromu asi půl míle po svahu.

Vyhlídka na kruté bičování a možná i useknutí nohy za útěk se jí sice nezamlouvala, ale byla skálopevně přesvědčena, že princ s tím cizincem chystají něco mimořádně nebezpečného. Po celou dlouhou cestu z města bojovala se svými city k princi. Nakonec došla k věcnému rozhodnutí. Přestože je hezký, na prince, a zdá se, že i ona se mu docela líbí, pokud plánuje něco, co by mělo uškodit vévodkyni, musí za to zaplatit. To vyhrabávání těl a jejich tajné převážení ji znervózňovalo. To, a divný pocit, který měla ze starce, na kterého si počíhala u archivů. Mohl by být jejím dědečkem, ale při jejich krátkém dostaveníčku byl o mnoho aktivnější, než by mu příslušelo. I jeho kůže a oči byly divné. Ještě týden po tom se jí o něm zdály nepříjemné sny.

Se skloněnou hlavou cupitala na konec zdi portika. Znovu vykoukla, ale zahrada byla pořád prázdná. Jen z domu sem dál doléhalo pravidelné bušení dláta. Znovu se rozhlédla. Dvacet kroků a je u schodiště a může se dostat dovnitř. Nebo přelézt zídku a vejít sloupořadím?

Náhle ucítila ocelový stisk na levé paži a těžká ruka, která byla cítit čerstvou hlínou a něčím ještě horším, jí zacpala ústa. Nevykřikla, ale trochu se zkroutila a kopla za sebe. Její pata narazila na něco měkkého a masitého a za ní se ozvalo těžké heknutí. Sevření polevilo a rozeběhla se pryč od zdi. Srdce jí divoce bušilo, když

pádila dolů po svahu a přeskakovala trosky fontánek a nízká roztroušená křoviska.

Kámen, vedený přesným okem, ji zasáhl ze strany do hlavy ve chvíli, kdy přelézala pobořenou zeď v dolní části zahrady. Spadla dolů a skutálela se mezi šípkové keře. Poslední, co slyšela, bylo klapání bot na hřebenu zdi. Pak ztratila vědomí.

# # #

„Tvoje přítelkyně je rychlá," řekl nakvašeně Gaius Julius, který seděl na schodišti do patra a usilovně si masíroval vnitřní stranu stehna. „Dva prsty doprava, a byl bych tam zvracel ještě teď, zatímco ona by se prohánělа po lesích jako Diana."

Maxian si ho nevšímal a soustředil se na hluboké zranění na dívčině hlavě. Kámen, kterým ji mrtvý skolil, zanechal za jejím uchem nehezkou tržnou ránu. V ní i v poraněném boltci zůstalo vězet několik malých, ostrých úlomků. V jeho pažích pulsovala a chvěla se síla, vydávajíc nazelenalou záři. Pod jeho jemnými prsty se úlomky uvolňovaly a s lehkým lupnutím vypadávaly z masa. Okraje rány se k sobě přibližovaly a cévy se zcelovaly.

Po chvilce jí opět urovnal dlouhé vlasy a poslední kousek odchlípnuté kůže se spojil se zbytkem pokožky. Nezůstane žádná jizva. Maxian se usmál, protože pocítil čirou radost, jakou už dlouho nepoznal. Alespoň na chvíli se mu ulevilo od strašného břemene. Opatrně jí nadzvedl hlavu a vsunul pod ni brokátový polštář.

„Znáš ji dlouho?" zeptal se Gaius Julius neutrálně. Maxian vzhlédl a oči se mu zúžily. Abdmachus, který seděl vzadu, se odvrátil a ještě usilovněji studoval své poznámky. Mrtvý si prince přeměřoval a čekal na odpověď.

„Dva roky," řekl Maxian chladně.

„Co s ní uděláš? Podle tebe je to služka našeho možného protivníka. Z její přítomnosti u domu soudím, že nás už několik dní pozorovala. Prohlédl jsem svahy nad námi i pod námi a nahoře jsou místa, ze kterých nás několikrát sledovali alespoň dva lidé. Ta tvoje vévodkyně ví, že jsme tady. Možná dokonce ví, co děláme."

V Gaiově klidném hlase byla stopa zvědavosti. Maxian si uvědomil nepříjemnou skutečnost, že mrtvému vůbec nedělá starosti,

že málem zabil šestnáctiletou dívku, ale to, jaký má její přítomnost dopad na jejich taktickou situaci. V tu chvíli si plně uvědomil obrovskou propast mezi Gaiem Juliem, který napáchal ve jménu staré republiky více hrozných činů než kdokoli jiný, a sebou samým. Potřásl hlavou, aby zahnal dotěrné myšlenky, a připomněl si, že zatím nijak příliš nepřekračují hranice. Ve jménu dobra mnoha lidí je možné omluvit nějaké oběti.

„Můžeme s ní udělat cokoli, jen ji tu nemůžeme nechat. Máš pravdu, že vévodkyně už o nás asi ví. V tom případě budeme muset zase odejít. Jak brzy myslíš, že to bude nutné?“

Abdmachus si tiše odkašlal a Maxian se k němu otočil. Peršan stál na druhé straně stolu, který princ používal pro své improvizované pitvy, a zkoumavě si prohlížel bezvědomou dívku.

„Co je?“ zeptal se Maxian.

„Můj pane… nevykládej si to, prosím, špatně, ale když jsi ošetřoval její zranění, nalezl jsi v ní známky kletby?“

Maxian se na chvíli zamyslel.

„Ne,“ zavrtěl nakonec hlavou, „cítil jsem trochu větší množství olova, ale žádné příznaky nákazy.“

„Žije ve městě po celý život, nebo je to také dovoz jako ten Mauretánec?“

Maxian si uvědomil, že přestože strávil s otrokyní v domě de’Orelio nejedno krásné odpoledne i noc, jejich konverzace se málokdy týkala jí samotné. Naopak, řekl té bystré zelenooké dívence o sobě i svých bratrech mnohem více, než kdy zamýšlel.

„Nejsem si jistý, ale mám dojem, že byla vychována v domě vévodkyně. Je to patrně dcera některé z otrokyň.“

Abdmachus se rozpačitě podrbal ve vlasech. „Takže ona žije ve městě – kolik že? – šestnáct let? A přesto není zasažena. Zatímco ty zde žiješ teprve dvanáct let, ale kletba tě prostoupila stejně jako toho padesátiletého muže. To olovo je pro lidi stejně zhoubné jako souchotě v zimě, ale tohle je něco jiného. Je to něco, co se váže přímo k impériu. Ve městě se to projevuje tak silně jen proto, že zde je ohnisko všeho, co se v impériu děje.“

Princ zvolna souhlasně přikývl a v duchu rozebíral Peršanova slova. Zamyšleně si třel nos.

„Co víš o životě toho starého muže, Gaie?“ zeptal se po chvíli. „Jaké měl zaměstnání? Žil stále ve stejné čtvrti, nebo se přistěhoval? Kdo to byl?“

Mrtvý rozpřáhl ruce.

„No, podle sousedů tam bydlel pořád, v bytě v posledním patře s výhledem do dvora. Živil se různými opravami – bot, kožených věcí, hrnců, pánví a podobně. Víno pil přiměřeně, nebyly s ním potíže a držel se stranou od politiky i zločinu. Podle mého to byl vcelku spořádaný občan. Ty ho možná znáš líp, když ses mu hrabal ve vnitřnostech a víš, co jedl v poslední den svého života.

Vím ještě něco, na co možná zapomněli. Vsadím se, že o tom nikdy nemluvil, snad jen když se pořádně opil a víno vyvolalo staré vzpomínky. Byl občanem díky službě v Legiích, podle značky na rameni a propouštěcí známky.“

Maxian pohlédl zpět na ležící Kristu. Její hruď se pod umouněnou tunikou zvolna zdvihala a klesala. Mimoděk jí zkontroloval puls na krku a na zápěstí. Už spala klidně. Přejel jí dlaní nad obličejem a spánek se ještě prohloubil. Až se probudí, nebude cítit žádnou bolest ani následky zranění.

„Občan. Já jsem občan původem i skutky. Otroci nejsou…“

Z podvědomí mu vyplula vzpomínka z dětství v Narbonensis, něco o…

„… dětmi občanů ani občany. Pamatuji si na pasáka z otcova statku v Narbu, který říkal, že tele silného býka je silnější než potomek býka slabého. Krev otce i matky ovlivňuje dítě.“

„Nákaza je přenášena těmi, kdo jsou občany státu nebo jejich dětmi. Dědí se to z generace na generaci.“

Abdmachus se zvedl ze židle a přistoupil ke stolu.

„Nakonec,“ pravil zamyšleně, „to zasáhne většinu populace kromě těch, kteří nikdy nebyli občany nebo jejichž rodiče byli vždy otroky. A s každou generací se to může zesilovat.“

„Hezká teorie,“ ozval se Gaius Julius ze schodů, „ale jak to začalo? Pokud je pravda, co říkáte, olovo to kletbu nepřenáší. Pochybuji, že městem někdy chodil kouzelník a na potkání každého proklel. Toho by si asi někdo všiml. Takže jak? A další otázka – děje se to i teď?“

Abdmachus vzdychl a vrátil se na svou židli. Toho napětí už na něho bylo příliš a cítil se unaven. Nejraději by zmizel a s první lodí odplul domů. Bylo to už skoro deset let, co naposledy viděl zelené vrchy rodné země nebo cválal pod noční oblohou, tak známou z dětství. Občas sotva rozuměl obchodníkům, kteří přijeli z Persie, a často se přistihl, že uvažuje v latině. Neochotně ty myšlenky opustil a na voskovou destičku, kterou stále nosil s sebou, si zapsal poslední postřehy.

„Můj pane," řekl, když dokončil záznam, „aby to kouzlo bylo tak trvalé, musí mít ohromnou sílu. Jsem kouzelníkem skoro celý svůj život, ale už jen myšlenka na vytvoření něčeho tak mocného mě naplňuje bázní. Napadají mě dvě věci, které by něco podobného dokázaly; zaprvé, po provedení kouzla by byla nutná krvavá oběť, za druhé, ti, na něž je kletba zaměřena, musí s potravou nebo nějak jinak přijímat něco, co v nich účinek kouzla udržuje a podporuje. To mě vede k tomu, že by to mohl být… snad nějaký náboženský obřad. Něco, čeho se občané účastní a opakují to již po věky. Neznám tak dobře zvyky vašich lidí…"

Gaius Julius se ušklíbl a pohodil hlavou. „Ne, existuje jen obřad uvedení do dospělosti, ale to obnáší jen pár zrnek obilí na rodinném oltáři, trochu vína a malou oslavu. Možná by za to mohlo nemírné pití… to by vysvětlovalo hodně z toho, co se změnilo za posledních šest set let. Ale to by muselo přijít až po mé smrti, protože na mě se to nijak neprojevilo…"

„Cože?"

Maxian se upřeně díval na mrtvého.

„Ukaž mi paže."

Gaius Julius chvíli nechápal, ale pak si vyhrnul tuniku. Maxian si pozorně prohlédl obě jeho paže a zamyšleně poodstoupil.

„Tak?" zeptal se mrtvý a shrnul si tuniku. „Co to mělo být?"

„Sloužil jsi v Legiích?"

„Jistě, i když z toho, co jsem četl, to nebyly Legie, jaké máte dnes. Mé jednotky byly složeny spíše z mých osobní přívrženců a občanů, kteří byli povoláni do zbraně v dobách ohrožení města… Vlastně ne, beru to zpět. Byli to hlavně profesionální vojáci. Myslím, že poslední vojáci-občané byli za časů mého děda. K čemu to?"

„Na pažích nemáš cejch ani značku.“

Gaius Julius se pobaveně zasmál. „Ne, chlapče, byl jsem přeci důstojník a politik! Cejchy jsou pro ty, kteří jsou odvedeni – musí sloužit šest až dvacet let – a přece nechceš, aby dezertovali, no ne? Nikdy jsem neměl cejch, ani žádní z důstojníků jezdců. Sloužili jsme dobrovolně, kvůli naší politické kariéře. Zdá se, že tenhle Augustus, ten můj takzvaný syn, zavedl nové věci – potvrzení o vojenské službě a olověnou identifikační známku.“ Po krátké odmlce dodal: „Tolik se toho od mé smrti změnilo.“

Mrtvý náhle vypadal velice staře; nejenom svým vzhledem, ale jako by i jeho duch byl náhle starý jako jeho tělo. Velká část jeho nového světa byla stejná jako dříve, ale věci, které se změnily – víno, rozloha města, strádání chudých, výstřelky bohatých – ho těžce zasáhly. Maxian s ním na okamžik cítil, pak si ale připomněl, že je vlastně jenom mrtvým nástrojem. Pákou, která možná pohne horou.

Abdmachus prošel zápisky, které s Maxianem pořídili a vyndal pergamenovou knihu v kožené vazbě. Nalistoval třetí nebo čtvrtou stranu. Odkašlal si a začal téměř slavnostně číst: „Přísahám Římské republice, senátu, lidu a při zákonech města Říma, že budu věrně sloužit, poslouchat důstojníky a plnit rozkazy, pevně stát v šiku a vytrvám tam, kde ostatní prchnou. Tak přísahám na svou čest, čest své rodiny a na svou krev.“

Položil knihu a lehce přikývl, jako by se v něčem utvrzoval. Jeho prsty dál probíraly listy *Annals Militatum*. Maxian se zamračil.

„Toto je přísaha,“ řekl Peršan, „kterou zavedl Augustus během reorganizace armády v šestnáctém roce své vlády jako *princeps* republiky. Předchozí přísaha měla v každé legii jiné znění a zavazovala k poslušnosti vůči jejímu veliteli. Touto změnou přísahy, zavedenou ještě předtím, než se Legie změnily na obranný nástroj města a státu, zamýšlel Augustus zdůraznit vojákům, že mají větší odpovědnost k republice, senátu a císaři než ke svým vlastním velitelům.“

„Fungovalo to?“ ozval se Gaius Julius s trochou závisti v hlase.

Abdmachus pokrčil rameny. „Nečetl jsem vojenské záznamy impéria, ale kázeň a bojová morálka římské armády jsou známy po

celém světě. Její oddíly stály pevně v nejhorších bitvách, málokdy se bouřily a nikdy neplenily ve vlastní zemi.“

Maxian zamyšleně rozvíjel jeho myšlenku: „Po přísaze následuje cejchování, to je dost na to, aby se rituál zapsal hluboko do vědomí i do těla vojáka. Během trvání impéria musely přísahu složit statisíce, možná miliony římských občanů. Mnoho z nich obdrželo půdu ve vzdálených koutech říše. Měli děti, které přenášely závazek přísahy na další generace…“

Abdmachus nalistoval další stránku a začal znovu číst: „Synové muže, který ukončil službu a přijal odměnu v půdě či hotových penězích, aby mohl obchodovat ve svůj prospěch, jsou povinni službou v armádě po dosažení šestnáctého roku věku. I jim po skončení služby náleží stejné odměny a výhody.“

Peršan zavřel knihu a poklepával prsty na vazbu.

„Mnoho generací přísahalo. A s každou další byla její moc silnější. Během staletí přísaha shromažďovala zrnka síly, která jsou v každém muži či ženě, až vzniklo to, co vidíme dnes. Každý kámen, který položili, každý plášť, který ušili, dokonce každá kapka vína, kterou vylisovali, byla dotčena tou silou, která roste. Roste do nesmírných rozměrů…“

Maxian ztěžka dosedl na židli. Myšlenky mu divoce vířily hlavou. Představoval si kouzlo, které po více než šest století narůstá s každým člověkem. Miliony rodících se a umírajících občanů přidávaly své zrnko. Rozrůstá se to jako podhoubí ve stínu státu, až to nakonec pohltí celý svět. *Bohové, jak krutá síla se tu skrývá!* V jeho podvědomí se ozval vyděšený hlas – není způsob, jak takovou moc překonat!

Prudce zavrtěl hlavou a vztyčil se. „Přineste mi více těl – živých. Musím poznat sílu té věci.“

Krista na stole tiše zasténala a odvrátila se od prince.

Maxian si jí nevšímal. „Gaie Julie, potřebuji vojáky, jak nově naverbované, tak ty, kteří mají odslouženo. Čím dřív, tím líp.“

OKOLÍ MĚSTA VAN, V PERŠANY OKUPOVANÉ ARMÉNII

„Buzeranti,“ ulevila si Thyatis a sklouzla po kamenitém svahu. Nikos a Timur, kteří leželi ve stínu vymletého balvanu na dně vyschlého koryta, sledovali, jak se blíží k jejich malému úkrytu. Vmáčkla se k nim do posledního kousku stínu. Nikos jí podal měch naplněný poloslanou vodou z poslední studny. Hltavě pila a voda jí stékala z brady na hruď. Když se vsákla, zůstala po ní hnědavá bahnitá stopa.

„Fuj!“ vyprskla a otřela bláto. „Příšerná země. Takže, moji věrní druhové, čím víc je toho vidět, tím míň se toho dá dělat. Mezi námi a branami města je pět, možná šest tisíc Peršanů. Má někdo z vás nějaký nápad, jak se dostat do města?“

Timur se se zavřenýma očima opíral o chladivý kámen. Byl jenom zvěd; o takových věcech vždy rozhodovali velitelé. Vítr hvízdal mezi vysokými bělavými zdmi koryta a dokonce je ve stínu trochu chladil. Timur měl pocit, jako by se vracel domů, i když věděl, že je to jen klam. Tato hornatá země, vysušená a pustá, kromě břehů velkého jezera, jen zdánlivě připomínala vrcholy Altaje nebo Khir Sahru. Také ho bolela noha – další známka toho, že není doma. Opravdu ho přestane bolet, až se tam dostane?

„Jseš si jistá, že se s tím chlapíkem musíme setkat ve městě?“

Thyatis přikývla, ale tvářila se znechuceně. „Ano, mám jen heslo, kterým se prokážu jemu, ale ne jeho kontaktům v Tauru. Bez něho se budeme muset pokusit vniknout do Tauru bez podpory místních. Musíme se tam dostat a najít ho. Pokud je už mrtev nebo utekl z města, můžeme vyrazit na jih naproti armádě, ale dokud máme šanci, musíme ji využít.“

Nikos přikývl. „Ale jak se tam dostaneme? Na téhle holé pustině se sotva přiblížíme k hradbám. Ani jsme tu v okolí nepotkali nikoho, kdo by mohl předat vzkaz nebo nám ukázat nějakou tajnou cestu do města. Nevíme nic o perských důstojnících, a přestože bys ráda věnovala čas získání informací, takhle se přes hlídky nedostaneme k městu ani na dostřel šípu.“

„Ano… vždycky jsem obdivovala tvůj optimismus. Timure, otevři oči a odpověz mi na pár otázek. V noci jsi byl pryč několik hodin – zjistil jsi něco?“

Timurovy řasy se zachvěly a zamrkal.

„*Beki jegun*, jsou tady dvě vádí,“ začal, „stejně vyschlá jako tohle. Táhnou se z úbočí hor do jezera a město leží právě mezi nimi. To jižní je širší a hlubší. Zdá se, že vede hodně blízko jižních hradeb. Možná, že by se několik z nás do něj mohlo spustit a dostat se co nejblíž k hradbám. Nějaký odvážlivec by se pak mohl pokusit vyšplhat nahoru, ale hodně by riskoval, že ho přitom zabije hlídka.“

„To je velice mizivá šance,“ pronesl Nikos. „Vzbudilo by to rozruch a městská posádka i Peršani budou vědět, že jsme tady. Musíme se tam dostat nepozorovaně a stejně tak s tím chlápkem zmizet. To by byl úspěch.“

„*Beki arban*,“ zavrtěl hlavou Timur. „Marný naděje. Půda je suchá a nebe vymetený. Nakonec Peršani najdou stopy vozu, dojde jim to a půjdou po nás.“

Thyatis se plácla do stehna, až se jí z kalhot zvedl oblak prachu. „Oba jste hlupáci a já na tom nejsem líp! Existuje skvělá cesta do města a leží přímo před námi. Jasná a modrá jako nebe. Jezero. Po setmění můžeme ve člunu doplout až k městu.“

„Člun?“ vyprskl Nikos. „Kde v týhle pustině seženeme člun? Lidi z města je tu nenechávají jen tak kolem břehů, aby si Peršani mohli dělat výlety po jezeře. I kdyby tu kolem bylo nějaké dřevo, nemáme čas nějaký postavit.“

Thyatis se zasmála a vylezla na slunce. Bylo sice v druhé polovině své dráhy, ale pořád stálo dost vysoko. Podle jeho polohy odhadla čas do setmění a nasadila si široký placatý slamák. Rychlým krokem se vydala dolů korytem vádí. Timur zahekal a zvolna vylezl ze stínu. Tyto dny ho noha sužovala obzvlášť pekelně. Nikos vyskočil, aby doběhl velitelku. Timur se za nimi starostlivě díval. V takovém vedru, jako je dnes, není běh ten nejlepší nápad.

Nebe nad ním bylo jako obrácená modrá mísa. Jeho klenbu nenarušoval jediný obláček.

# # #

„Tak proto jsme s sebou tahali ten třikrát zatracený vůz?“ Thyatis stěží odlišovala Nikosův šepot od pleskání vody na kamenitém břehu. Nesli skládací člun, který Samartové ukrývali ve voze. Na jeho dně ležely jejich zbraně a část svršků.

Opatrně scházeli k vodě. Vlnky Thospitu se nedaly srovnávat s vlnami Černého moře, ale dokázaly na pláži vymlít záludné prohlubně. Z návrší, kde se mezi skupinou stromů ukrývali ostatní muži s vozem, se ozvalo táhlé soví zahoukání. Thyatis s Nikosem položili člun tak, aby nenadělali hluk, a zalehli. Nočním vzduchem se neslo jenom tiché pleskání vlnek a sotva slyšitelné pištění netopýrů.

Thyatis se překulila, aby viděla na celou pláž. Nebylo vidět žádné světlo, ani nezaslechla klapání podkov. Po několika vteřinách se jí ulevilo, i když výstražný signál jistě nezazněl pro nic za nic. Měsíc dosud nevyšel, a pobřeží bylo černé jako smola. Z druhé strany člunu slyšela Nikosův dech.

Tmu náhle prořízl bolestný výkřik a z podrostu mezi stromy se ozvalo nezaměnitelné řinčení oceli o ocel. Vyšlehl oheň, který ozářil vrcholky stromů, a na jeho pozadí Thyatis spatřila běžící muže. Ozývaly se další výkřiky a Thyatis nerozhodně ztuhla. Vzduchem hvízdl šíp a zapadl do jezera za nimi.

„Aj, musíme dál,“ zasyčel Nikos a co nejrychleji táhl člun k vodě. „Nic jiného nám nezbývá!“ Ze tmy přiletěl další šíp a zabodl se do zádi člunu. Thyatis vyskočila a rozeběhla se za Nikosem, který už byl ve vodě a strkal člun dál od břehu. S velkým cákáním vběhla do vody a vzápětí uskočila stranou, protože za sebou zaslechla nějaký zvuk. Vedle ní zajelo do vody kopí a za jejími zády někdo zaklel. Otočila se a ve světle planoucích stromů spatřila těsně za sebou obrys mohutné postavy. Na čepeli meče se odrážela záře ohně. Podařilo se jí odrazit výpad, který útočník vedl horem, ale málem při tom přišla o ruku. Prudký náraz a vědomí, že její vlastní meč leží na dně člunu, ji rozzuřily. Bleskově vyskočila a nakopla útočníka do hlavy. Ozvalo se zvonivé křupnutí, když kování boty narazilo na okraj přilby.

S mohutným šplouchnutím dopadla na obě nohy a protivník se zapotácel.

Z temné hladiny se ozývalo Nikosovo volání. Rozeběhla se po mělčině a asi po třiceti stopách, když ji kryla tma, zahnula do hlubší vody. Ze břehu se ozýval dupot dalších nohou a volání rozkazů. Řinčení zbraní na kopci utichalo a noc plnilo hučení prudce hořícího jalovcového podrostu. Ve světle plamenů viděla asi dvanáct ozbrojenců sbíhajících na pláž.

Ach, Timure, odhadls to až moc dobře.

Brodila se jezerem, dokud jí voda nesahala po bradu. Pak začala pomalu plavat směrem, kde měl být Nikos s člunem. Pláž zatím prohledávali muži s lucernami a loučemi.

Nikosi, ty poloviční Řeku, Ilyriane, a kdoví co v tobě ještě je, ať tě ani nenapadne mi zmizet…

# # #

Člun, který vyčníval jen nízko nad hladinu, se zvolna kolébal. Nikos ležel na dně s lukem připraveným k výstřelu. Přes hladinu se k němu nesly kletby perských poddůstojníků pobízejících své mužstvo. Někteří vojáci vběhli s lucernami do vody a prohledávali hladinu s napřaženými kopími. Zvuk se nad hladinou nesl velmi jasně a Nikos nebyl podle něho schopen usoudit, jak jsou od něho daleko. Zatím se neodvážil vyhlédnout přes okraj člunu, aby ho neprozradil nějaký odlesk světla.

Místo toho dlouze a tiše zahvízdal. Počkal čtyřicet úderů srdce a zahvízdal znovu.

Od pláže se náhle ozval křik. Křik lovců, kteří spatřili svou kořist. Rozlehl se ostrý hvizd důstojnických píšťalek a pochodně se rozeběhly k severu. Nikos zapomněl na dřívější opatrnost a napůl se posadil. Vypadalo to, jako by nad pláží letělo hejno obřích světlušek. Znovu se ozval křik a nárazy oceli o ocel. Pochodně utvořily kruh, ze kterého se ozýval divoký řev. Nikos se úplně posadil, ale stejně lépe neviděl. Sevřelo se mu srdce – pokud nedostali jeho velitelku, je to přinejmenším některý z jeho mužů.

Loďka se rozkymácela a vyčerpaný hlas řekl: „Idiote! Dřepni si a vyvažuj.“

Nikos dosedl na opačný okraj a chytil za zápěstí Thyatis, která se škrábala z vody. Měla nasáklý oděv a pod ním stále lehkou drátěnou

košili, kterou si oblékla, jakmile se dostali na dohled k městu. Popadajíc dech, svalila se na dno a kolem ní se ihned vytvořila pořádná kalužˇ.

„Pádluj,“ vyhrkla rozzlobeně a zoufale zároveň, „dostaň nás odsud.“

Boj na břehu skončil, ozývalo se už jenom dohadování vojáků. Nikos zabral a člun zvolna plul do tmy. Vyčerpaná Thyatis ležela na dně a tiše vzlykala.

EGYPTSKÝ DŮM

„Hej! Hej!“ Výkřiky se odrážely od omšelých kamenných stěn chodby. „Je tu někdo? Ozvěte se, parchanti!“ Krista se držela mříže cely, ve které se probrala, nohy na první příčce a řvala ze všech sil. Vlasy měla slepené blátem a krví, jednu paži plnou škrábanců, a tvář a jedna strana hlavy byly na dotek bolestivé. V cele měla pár pokrývek, na podlaze byla sláma a stála tu dvě vědra.

„Pusťte mě! Koledujete si vo průser!“

Unavené hlasivky už odmítaly poslušnost, proto seskočila na zem a začala se nervózně procházet po místnosti. Byla malá a zatuchlá, jak má vězeňská kobka být.

Ten starej parchant opravdu hodil, mumlala si vzteky bez sebe nad tím, že se nechala chytit. *Paní ze mě asi nebude mít radost.*

Její šperky i opasek byly pryč, stejně jako sandály a kožené řemínky, kterými si vázala vlasy. Nepochybovala, že ji důkladně prohledali, než ji sem hodili jako pytel zrní.

Když se chodbou ozvaly kroky, schoulila se na podlahu a sledovala dveře. V mžiku dýchala klidně a pravidelně a tiše pochrupovala. O mříž se opřela vyzáblá postava.

„Aj, chudinko. Co s tebou uděláme?“ Princův hlas zněl po dlouhých hodinách nepřetržité práce vyčerpaně. Měl na sobě silnou řeznickou zástěru plnou zaschlé krve. Jeho kalhoty na tom byly stejně a provázel ho silný mrtvolný puch. Krista si ho vyděšeně

prohlížela zpod přivřených víček. I jeho ruce byly černé zaschlými tělními tekutinami.

„Nech mě jít," zašeptala. *Kdo ví, kde je teď konec tomu starci nebo malému Orientálci, kterého viděla vycházet a vcházet?* „Nechtěla jsem špehovat, byla jsem jen zvědavá."

Maxian zvedl oči a přes závoj únavy viděl, jak zvedla hlavu jako velká kočka a podívala se na něho. Zalila ho vlna úlevy, když viděl, že je v pořádku, a jeho léčitelské úsilí nevyšlo nadarmo. Zároveň si uvědomil, jak nesmírně je unavený a jak moc se mu chce spát.

„To je dobrý nápad," řekla Krista, protože princ uvažoval nahlas. „Když mě pustíš, pomůžu ti nahoru. Taky se potřebuješ vykoupat."

Maxian se na sebe podíval a otřásl se, když viděl, jak příšerně vypadá. Chvíli mu trvalo, než jeho unavené mysli došlo, jak jsou některé skvrny staré. Vzpomínky se mu zvolna vracely – vzpomínky na živá, mrtvá a polomrtvá těla, která jedno za druhým přicházela na jeho pitevní stůl. Chvění pilky zakusující se do kosti. Praskání údů v čelistech svěráku. Bzučení síly, když nořil ruce do útrob ještě se chvějícího těla, a kvílení a záblesk, když otevřel lebku dávno mrtvého generála a nasál jeho sílu.

Jeho výkřik se v ozvěnách vracel podzemím. Krista si přikryla dlaněmi uši a schoulila se do nejvzdálenějšího koutku cely, pryč od té roztřesené věci, která se hrbila u mříže. Pak to začalo plakat a tělem otřásaly nezvladatelné vzlyky. Připlížila se k němu a hbitou rukou mu od zástěry odepjala svazek klíčů. Jeden z nich se hodil do zámku. Krista vyšla z cely a přitom sledovala muže klečícího na všech čtyřech, který si odíral čelo o zem. Dveře na druhé straně chodby byly otevřené.

# # #

Pod domem mezi cypřiši stál malý neokázalý zděný chrám zasvěcený Jupiterovi. Maxian poklekl před jednoduchým oltářem. Stavba byla hustě obrostlá břečťanem, který se dral i do malých okének. Princ postavil na každý konec oltáře jednu lojovou svíčku. Ve výklenku vzadu kdysi bývala soška boha, ale ta už dávno zmizela. Na špinavé kameny položil dva kousky cínu.

„Ó pane spravedlnosti, odpusť mi. Zneuctil jsem těla dvou tvých služebníků, Aura Antonia Sabeina a Julia Terentia, kteří sloužili státu a císaři a ničím se neprovinili. Rozřezal jsem jejich těla na kousky. Prosím, dovol jim dojít klidu a vstoupit do tvého ráje, kde mohou být spravedlivě souzeni.“

Princovi se trochu třásla ruka, když naléval víno do misky stojící před oltářem. Ze dvou malých nádobek přidal zcukernatělý med a trochu zrní. Bolelo ho celé tělo, neuvyklé na takový přiliv síly, kterou vyvolal, aby mohl ve sklepení vyšetřit ona těla. Před očima se mu míhaly podivné světlé a tmavé skvrny. Nebýt Kristy, nikdy by do svatyně nedošel.

„Ó Mithro, ty, který soudíš a vyměřuješ trest všem lidem, odpusť mi tyto činy. Hledám způsob, jak pomoci mnoha, lidu a senátu, a proto muselo několik zemřít. Beru tento hřích na sebe a přijímám odpovědnost, jak v tomto, tak v posmrtném životě.“

Maxian se sklonil a opřel se čelem o hliněnou podlahu. V jeho mysli se konečně rozhostil klid. Poté, co se zhroutil před Kristinou kobkou, byl tři dny upoután na lůžko a sotva byl schopen pozřít několik soust. Jeho tělo, přepínané do krajnosti, ho nakonec zradilo. Uvědomil si také, jaké strašné zločiny v zápalu práce napáchal. Když zvedl hlavu ze země, stékaly mu po tvářích slzy. Snažil se na to nemyslet a v duchu si opakoval Gaiova slova: *Chlapče, dobrý velitel musí umět obětovat několik životů, aby dosáhl vítězství a zachránil tak tisíce.*

„Ó Mithro, přijmi mou oběť a odpusť, odpusť…“

JEZERO THOSPITIS, PERSKÁ ARMÉNIE

Tenký a hřejivý sluneční paprsek putoval po Thyatině tváři. Bezstarostně minul cestičky, které ve špíně zanechaly slzy, přes krk sjel ke klíční kosti a ztratil se v potrhané tunice, když lehce pohladil obrys jejího ňadra. Vzápětí se další zachytil ve vlasech, které měla rozhozeny kolem obličeje, a přejel jí přes zavřená víčka. Trochu se zavrtěla a zívla. Prach, který se zvedl z pláště, kterým se přikryla, ji

přinutil kýchnout. To ji úplně probralo a ucítila houpání loďky a vítr vanoucí při hladině. Uslyšela pravidelné pleskání pádla. Opatrně odhrnula plášť.

Nikos v jejím slamáku seděl na zádi a pravidelnými tempy poháněl člun, který s lehkým sykotem prorážel modrou hladinu. Když viděl, že je vzhůru, přistrčil jí nohou lýkovou brašnu.

„Zbylo trochu jídla," řekl unaveně, „a spousta vody."

Thyatis se zdvihla a rozhlédla se. Kolem se rozkládalo jezero jako ohromná plocha turmalínové modři. Mírný vítr zvedal nevysoké vlny. Slunce stálo na obloze, odhadovala, že mohlo vyjít tak před třemi hodinami. Daleko na severozápadě viděla nejasnou hnědou linii pobřeží, nad kterou se zvedaly nevysoké kopce. Na severu přímo před nimi se z oparu prohřátého vzduchu nad plání za jezerem zdvihaly modravé vrcholky hor. Ukázala tím směrem.

„Míříš k průsmykům Aly?"

Nikos přikývl a položil si pádlo přes stehna. Po dvanácti hodinách pádlování měl ruce jako z olova. Vzdychl a rukou si přejel po tvářích. Pokožku měl vysušenou a rozpraskanou od slunce.

„Jo," řekl, i když z jeho vyprahlého hrdla to neznělo příliš srozumitelně. Napil se z měchu, který měl položený mezi nohama. „Podle tvé mapy je přímo před námi potok, který ústí do jezera. Myslím, že bychom tam mohli přistát a sehnat něco k jídlu, než se vydáme dál na sever."

Thyatis se otočila a otevřela kabelu. Našla v ní kus sýra, sušené maso a také měch s vodou. Chleba už došel. Napila se. Maso bylo tvrdé, tak jej chvíli nechala v ústech, aby změklo. Sýr zatím nechala být – na to měla příliš velkou žízeň.

„Na sever? Myslíš, že budeme dost daleko od Peršanů z Vanu?"

Nikos přikývl. „Podle mapy je to skoro třicet mil od města, takže jejich hlídky by tam neměly být tak husté. Když půjdeme podél toku na sever, přetneme poloostrov, který je támhle před námi. Za ním bychom se mohli dostat na cestu, která vede na sever přes Alu a do údolí pod úbočími Araratu."

Thyatis si otřela ústa a zazátkovala měch. Zastínila si oči a zadívala se k severu ke vzdáleným modrým horám. Vydat se na sever k Araratu a pak údolím Araxes byl druhý způsob, jak se dostat

přes hory na východ. Přišli by tak do údolí, ve kterém leží Tauris, od východu, nikoli od západu, což byla obvyklá cesta. Znamenalo by to méně Peršanů, méně otázek, ale také několikatýdenní zdržení. Podívala se zpět na Nikose, který pokrčil rameny. Uvažoval stejně.

Zvolna žvýkala tuhé maso. Bude to dlouhá cesta. Už nemyslela na mrtvé muže, které zanechala na břehu, ani na agenta, který na ně možná zbytečně čeká ve Vanu.

# # #

Thyatis se krčila v trnitém křoví, plášť přetažený přes hlavu, aby její obrysy splynuly s okolím. Krok od ní se táhla ušlapaná cesta, která pokračovala po úbočí hor, když předtím opustila údolí s říčkou, kterým celé ráno stoupali vzhůru. Slunce stále pražilo a její beztak opálená pokožka získala zase o něco tmavší odstín. Mírný vánek k ní přinášel nezřetelné klapání koňských kopyt. Nikos je zaslechl první, když prošli zákrutem dlouhého stoupání, na jehož vrcholku se rýsovala linie zelenomodrých borovic. Dole za sebou viděli dva jezdce. Byli více než dvě míle daleko. Když přejížděli starý kamenný most přes říčku v údolí, údery kopyt o kámen se nahoru nesly naprosto zřetelně. Uprchlíci okamžitě opustili cestu a teď se krčili každý na jedné straně.

Nikos byl za dvěma nízkými stromy ohnutými větrem, asi padesát kroků výše ve dvojitém zákrutu cesty, Thyatis pod ním měla za zády příkrou skalní stěnu. Nyní už zřetelně rozeznávala hlasy obou mužů. Pevně sevřela krátký meč. Vhodnější by bylo kopí nebo luk, ale nedalo se nic dělat. Z mírného zákrutu se vynořil první jezdec. Podle zdobení jezdeckých plášťů a přileb s chocholy, které jim spadaly na záda, to byli perští jízdní poslové. *Ale nikam nespěchají*, podivila se a pozorně je dál sledovala přimhouřenýma očima zpod sporého stínu pláště.

Když ji minuli, spustila plášť a nechala ho ležet. Chvilku čekala, ruku na trnitých větvích, které bude muset rozhrnout, než skočí na cestu. Nikos za stromy napjal luk a přes černě opeřený šíp sledoval kývající se postavu prvního posla. Se sotva slyšitelným vzdechnutím vydechl. Šíp vyletěl a zaryl se do hrudi vedoucího jezdce. Muž překvapeně zíral na tři stopy dlouhý šíp trčící z jeho hrudi a krev,

která se z ní bublavě řinula. V tu chvíli Thyatis vyskočila na cestu za druhým jezdcem. Ten se právě ptal jezdce před sebou, co se děje, když mu Thyatis ovinula paži kolem hrdla. Jeho hnědák se vzepjal a vyhodil jezdce do vzduchu. Thyatis trhnula stejným směrem a posel po čistém saltu dopadl tvrdě na zem. Rychle odskočila z dosahu kopyt vyděšeného koně.

Kůň prvního jezdce se stále vzpínal, protože mrtvý na něm pořád napůl visel a svíral udidlo, které se mu zařezávalo do tlamy. Nikos se ke koni přitočil a tiše na něho mluvil. Thyatis obcházela nervózního hnědáka.

„Hodnej, hodnej. Pojď, dostaneš jabko."

Nikos ho vzal za ohlávku, vytrhl uzdu z rukou mrtvého a shodil ho na zem jako pytel obilí. Pak koně odvedl k blízkým jalovcovým keřům. Když se vrátil, Thyatis se už podařilo uklidnit i druhého koně.

„Prohlídni ho," řekl, když od ní bral uzdu.

Thyatis přikývla – nezapomněla na druhého jezdce. Zasunula krátký meč do pochvy a přistoupila k muži, který bezvládně ležel na kamenité, prašné cestě. Byl stále naživu, přestože měl skelný pohled a z koutku úst mu vytékal pramének krve. Lehce ho poplácala po tváři a jeho oči se na ni zaostřily.

„Tak, vojáku, kam máte namířeno?" zeptala se sladce nebohého Peršana.

„Ach," zaskučel a snažil se otočit. Jemně ho přidržela. Měl patrně zlomenou páteř a vnitřní krvácení. „Do… Dogubayazitu… za knížetem…"

Začal kašlat a ústa se mu zaplnila krví. Thyatis se ušklíbla a vrazila mu úzkou dýku do oka. Její smutná tvář byla tím posledním, co jeho druhé oko vidělo. Pak otřela dýku o jeho halenu a stejně jako Nikos jej vysvlékla ze všeho, kromě suknice a zakrvácené haleny. Skutáleli těla do prolákliny kousek od cesty, kde za dešťů zůstávalo trochu vody. Nasedli na koně a pokračovali dál k severu. Nikos po očku sledoval Thyatis. Na tvářích měla zaschlé kapky krve, ale neobtěžovala se s jejich utíráním.

# # #

Zasněžený vrcholek hory se třpytil ve vzdálenosti dobrých třiceti mil jako ocelový hrot kopí. Thyatis si zastínila oči a řídkým vzduchem nad údolím Dogubayazit si prohlížela mohutnou pyramidu Araratu. Jeho svahy se zdvihaly nejdříve tmavě hnědé a holé, pak skály vystřídala zeleň borovic a smrků, které ve vyšších polohách opět ustoupily holým skaliskům, až i ty nakonec pokryl věčný sníh. Oblaka kolem hory tvořila majestátní korunu. Hnědák zaržál a Thyatis ho poplácala po krku. Nelíbilo se mu, že musí stát ve sněhu. Kůň se po zasněženém svahu vrátil zpět na úzkou cestu, po které zdolávali žulové svahy Tendůruku.

Po dva dny stoupali stále výš do hor, které obklopovaly proláklinu jezera Thospitis, a nechávali za sebou přikrčené horské vesnice. Tou poslední projeli rychle, neboť muži po celou dobu nevrle sledovali jejich emblémy perských jízdních poslů. Za vsí se z cesty stala stezka vedoucí rozkvetlými horskými loukami s řídce roztroušenými smrky. S přibývající výškou byl vzduch stále chladnější.

Dnes se dostali k prvním výběžkům sněhu a pustili se do průsmyku pod zasněženými horami po své levici. Po jejich pravici směrem na východ se táhly nižší hřebeny. Thyatis se obrátila tím směrem. Až k obzoru pokračovala rozervaná země plná holých skal a ledovcových polí. Na jihovýchodě za nimi se zdvihaly vysoké horské masivy.

„Persie," řekla. „Za tamtěmi horami je Tauris." Otočila se a ukázala k severovýchodu; tam se mezi horským masivem a pyramidou Araratu na severu rozkládalo široké údolí. „Údolí Zangmar; dovede nás do vysočiny severně od Tauru a nakonec i přímo do města."

Nikos se otřásl. Vítr ho řezal do tváří a proto byl zahalený do šálu, který v menších výškách chránil jeho ústa a nos před prachem. Teď jej chránil před omrznutím. Zdálo se, že Thyatis zima nevadí. Od chvíle, kdy opustili obydlená území, jela s rozpuštěnými vlasy a odkrytou tváří. Následoval ji po kamenité stezce, která se klikatila ven zprůsmyku a vzápětí pokračovala do úzkého kaňonu, který se vinul k údolí pod Araratem.

„Půjdeme do města?“ zeptal se, když se stezka konečně trochu rozšířila.

„Nechci to riskovat ani v tomhle převleku,“ zavrtěla hlavou Thyatis. „Posel říkal, že jedou za knížetem Dogubayazitu – ne za velitelem posádky. Myslím, že v tom údolí před námi nejsou ani římské ani perské jednotky. Viděl jsi, jak se na nás dívali v té poslední vesnici. Možná by nás vřele uvítali, ale také bychom nemuseli přežít ani první noc. Zásob teď máme dost a víme, kudy jet.“

Nikos popohnal koně, až jeli vedle sebe.

„Už šest dní jsme mimo obydlená místa, potřebovali bychom se dozvědět, co je nového. Každá zpráva nám může být užitečná. Válka už mohla začít.“

Podívala se na něho a oči měla chladné jako mořské hlubiny. „Máme jen tři týdny, než imperátor stane před Taurem. Nechci se zpozdit.“

# # #

Východně od Dogubayazitu stará cesta opustila řeku a šplhala horami na sever, na planinu porostlou vysokou trávou a ostrůvky smrků. Nikos jel vpředu od chvíle, kdy přebrodili línou říčku, která tekla na západ k městu. Thyatis jela zamyšleně za ním, kápi pláště přehozenou přes hlavu, aby zakryla své rusé vlasy, slamák vražený do čela. Obcházeli město co největším obloukem. Z cesty sešli co nejdříve a přejížděli po úbočí Tendůruku skrze husté hlodaše, kapradí a přes nesčetné rozsedliny tak, aby se k řece vrátili co nejdále na východ od města. Většinu předchozího dne strávili hledáním brodu přes řeku. Podařilo se jim to až dnes ráno. Přinutili koně vlézt do vody, sami plavali vedle nich, přidržujíc se sedlových řemenů.

Teprve před dvěma hodinami dojeli k cestě a vydali se po ní. Podle hrubé mapy, kterou Thyatis vytáhla z nepromokavého pouzdra, vedla na východ zhruba podél řeky na další planinu a dál do Zangmaru. Nečekali, že by na ní někoho potkali. Brzy minou poslední shluky stromů podél břehů a budou opět na náhorní rovině. Nikos náhle hvízdl a zdvihl ruku. Díval se zpět po cestě, směrem, kde leželo město. Thyatis přitáhla koni uzdu a zastavila vedle něho.

„Hele,“ řekl a ukázal na cestu do míst, kde se vynořovala z trávy a řídkého stromového porostu. Mírným klesáním tam sjížděla řada jezdců. Slunce se odráželo od hrotů kopí a krunýřů. „To bude perská hlídka.“

„Pryč z cesty,“ řekla Thyatis a pobídla koně do vysoké trávy mezi stromy. „Do nejbližší strže, počkáme, až přejedou.“ Nikos ji následoval, ale otočil se v sedle, aby zjistil, jestli si jich hlídka všimla. Jeho kůň běžel za Thyatis sám.

Dostali se na dno vyschlého koryta, které sledovalo cestu, a když se pustili do protějšího svahu, ozvalo se od jihovýchodu troubení rohů.

„Hyjé!“ vykřikla Thyatis a koně vyrazili. Nikos se ohlédl přes rameno. Na cestě za nimi přijížděla předsunutá hlídka, troubila na rohy a ukazovala jejich směrem. Jeden z jezdců se vztyčil v sedle a z pouzdra vytáhl dlouhý luk.

„Rozdělit!“ zařval Nikos, když vyjeli na hranu svahu. „Maj jízdní lučištníky.“ Vzduchem v rychlém sledu zabzučely dva šípy. Vyrazili dolů po odvráceném svahu hustě porostlém křovinami a zakrslými stromy. Thyatis vlevo, Nikos vpravo. Ten se za několik okamžiků dostal do dalšího úvozu.

Mezitím první jezdec vyjel na vrchol a nyní pobízel koně dolů mezi trnitá křoviska. Nikos vytáhl ze sedlového pouzdra luk a jedním pohybem nasadil tětivu. Čas strávený se Sarmaty nepromarnil. Po paměti nahmátl v toulci dlouhý šíp a napnul luk. K jezdci na protějším svahu se zatím připojil další. Skláněli se v sedlech a hledali stopy, které zůstaly vkřovinách a na zemi. Jeden sebou náhle trhl a svezl se na zem. Šíp jím naskrz proletěl a zabodl se do stromu za ním. Nikos se krvežíznivě zašklebil a pobídl koně do úkrytu v porostu.

O několik vteřin později mu úsměv ztuhl na rtech, když uviděl dvacet nebo třicet těžce ozbrojených jezdců lemujících úvoz. Od jihu i od východu se neslo troubení rohů. *Hádovy ohnivý koule,* zaklel v duchu, když pobídl koně do hustého křoví ke strži, která se nedaleko otvírala. *To je celá zkurvená armáda!*

# # #

Hnědák tiše zafuněl a šťouchl Thyatis měkkým čenichem. Přes napětí způsobené pronásledováním pohladila nozdry, které jí očichávaly ucho v naději, že v něm možná bude kousek mrkve. Kůň ztichl, když se strží rozlehly údery kopyt. Tři perští zvědové se mihli v mezeře mezi zakrslými stromy, které uzavíraly dolní konec strže. Thyatis se připravila. Slyšela, jak si koně razí cestu křovím směrem k ní. Povytáhla krátký jezdecký luk, který předtím měl zabitý posel zavěšen v lakovaném dřevěném pouzdře na hrušce sedla. Do země před sebe zabodla čtyři krátké šípy s hnědým opeřením. Byly to sice jen lovecké šípy, ale poslouží stejně dobře.

Zpředu a zleva ji krylo husté křoví, jehož listy měly tvar hrotu oštěpu a vydávaly nasládlou vůni. Po pravici měla vymleté kamenité koryto potoka, který sváděl sezónní srážky z předhůří Araratu ke vzdáleným pláním Dogubayazitu. Třicet stop pod ní, tam, kde se Peršané prodírali křovím, se koryto přimykalo klevé straně rokle a na jeho břehu stál vzrostlý strom, jehož větve se ježily dlouhými trny. Stěny rokle vymleté ve zvětralé lávě a usazeninách se zdvíhaly do výšky dvaceti stop a jejich okraje byly porostlé dlouhou trávou. Úzký výřez oblohy, po které se hnalo pár mraků, zastřešoval stísněný, uzavřený prostor.

První zvěd podlezl převislé větve trnitého stromu, zvedl se a s napřaženým kopím se rozhlížel. Půda před ním byla kamenitá a veškeré stopy se v ní ztrácely. Písčitá místa byla poseta pouze stopami zvěře, která tudy procházela. Thyatis stála tiše a bez hnutí; hnědák, který vycítil napětí, se choval stejně.

„Je tam něco?“ zavolal jeden z vojáků na druhé straně stromu. Měl hrdelní přízvuk perských horalů.

Vedoucí zvěd začichal a ještě jednou se rozhlédl po nejbližším okolí.

„Žádný jasný stopy, ale myslím, že museli jít tudy nahoru. Pokračujem.“

Ti dva na druhé straně přikývli a vedoucí zvěd začal mečem osekávat spodní větve stromu, aby mohli projet. Vzápětí zjistil něco, čeho si všimla i Thyatis. Jedna z vyšších silných větví zasahovala příliš doprava. Zachytil ji, což mu vyneslo dva pořádné škrábance, a

stáhl stranou. Druzí dva popohnali koně, aby projeli mezerou, kterou jim vytvořil.

Když poslední z mužů míjel strom, Thyatis se sklonila pro šíp, nasadila jej na tětivu, natáhla a vystřelila. To vše splynulo v jediný neuspěchaný pohyb. Druhý šíp byl ve vzduchu ve chvíli, kdy první zasáhl vedoucího zvěda do nechráněné části hlavy a těžký hrot se s hlasitým prasknutím vynořil nad uchem. Tvář a ústa mu zalila krev. Pustil ostnatou větev, která zasáhla nozdry koně a obličej třetího jezdce. Ten ztratil vládu nad vyděšeným koněm a jeho tvář byla náhle plná hlubokých krvácejících ran.

Druhý šíp se téměř otřel o tvář druhého vojáka, který se v tu chvíli otáčel, aby něco řekl vedoucímu zvědovi, a narazil do tmavé skály tvořící stěny rokliny. Jezdec se obrátil a s výkřikem pobídl koně. Thyatis odhodila luk a popadla lovecké kopí, které měla opřené o křoví. Peršan se kolem ní přehnal a sekl po ní mírně zakřiveným mečem. Nastavila mu kopí. Ratiště sice prasklo, ale úder zadrželo. Když Peršan otáčel koně, aby podnikl druhý výpad, mrštila po něm Thyatis polovinu kopí. Stačil se sehnout a nevyvážená zbraň ho minula.

S řinčivým „Ha!“ vyrazil útočník znovu kupředu, meč připravený k ráně. Thyatis vytrhla meč, který byl v pochvě u hnědákova sedla, a proklouzla pod koněm na druhou stranu. Peršan se natočil a vedl koně jenom stisky kolen a patami. Zarostlá roklina byla příliš těsná pro jízdní boj. Thyatis sekla mečem proti hlavě jeho koně. Kůň, který se s jezdcem pohyboval jako jedno tělo, uskočil stranou a Thyatis jen se štěstím zachytila Peršanův výpad vedený seshora.

Se zaklením uskočila doprava a držela se dál od stěny. Volnou pravou rukou vytáhla z opasku dlouhý nůž.

Peršan za neustálých výpadů postupoval proti ní a snažil se ji koněm přitlačit ke stěně rokle. Divoce odrážela jeho útoky, řinčení ocele v úzkém prostoru je oba ohlušovalo. Náhle nakopla koně botou do nohy a ten sebou poděšeně cukl. Využila chvilkového zaváhání a bleskově se protáhla po levé straně koně. Dlouhý nůž se zaleskl.

Peršan koleny sevřel koně a zvedl ho na zadní, ve snaze otočit se za zdánlivě prchající Thyatis. Přeťatý sedlový řemen však povolil a

muž dopadl na znak mezi oblázky a kamení. Koně strhl s sebou. Thyatis se mrštně vyhnula kopytům kopajícího koně a hrot jejího meče proťal zvědovo hrdlo. Po jeho tváři a kabátci se rozstříkl gejzír rudé krve. Thyatis kousek ustoupila, krev ve spáncích jí divoce bušila. Kůň poděšeně ržál, ale po chvíli se uklidnil. Thyatis se prudce obrátila, až jí zpod bot odlétly kamínky.

Vedoucí zvěd ležel pod stromem a šíp mu trčel z hlavy jako morbidní ukazatel na rozcestí. Druhý, kterého zasáhla větev do tváře, nebyl v dohledu. Kůň velitele hlídky strkal nozdrami do těla svého pána a tiše pofrkával. Thyatis se k němu zvolna přiblížila a vzala ho za ohlávku. Byl vystrašený, a tak jej odvedla ke svému koni, aby si na sebe zvykli. K mrtvým tělům se začínaly stahovat mouchy.

Když Thyatis nasedala, ucítila prudkou bolest v levé paži. Vytáhla rukáv haleny a uviděla dlouhou ránu, která se táhla od ramene až těsně nad loket. Krev kolem se už začínala srážet. *Kdy jsem k tomu přišla?* Pobídla hnědáka vzhůru roklí, dva koně uvázaní na provaze je následovali. Tam nahoře by se mohla dostat na hřeben a pak pokračovat napříč svahem. Noc se rychle blížila.

# # #

Nikos proběhl hustým porostem orobince na břehu jezírka. Zvuk rohů se odrážel od zalesněných svahů po jeho levici. Rychle se brodil podél břehu a zanechával za sebou zvířené bahno a vytrhanou vodní trávu. Nebe tmavlo a krajina pod horami se nořila do stínů. Rohy teď zněly o mnoho blíže, i když trochu výše po svahu.

Nikos se pustil do hlubší vody a napůl se brodil a napůl plaval k protějšímu břehu.

Když nedaleko za sebou zaslechl koně, položil se do vody celý. Západní obzor se utápěl v tlumené červeni a temné modři. Spodní strana oblak kolem vrcholu Tendůruku purpurově zářila. Jezírko se pomalu propadalo do podvečerního šírání. Nikos se položil ve vodě na záda tak, že mu koukal jenom obličej, pozorně sledoval břeh a pomalu plul pozpátku. Tam už byli dva, možná tři jezdci. Prohledávali břeh.

Přes vodu se k němu nesly vzdálené hlasy. Teď už si byl naprosto jistý, že jezdci jsou tři. V lese za nimi se ostře ozval roh,

druhý mu odpověděl a za okamžik se na břehu objevili další jezdci. Nikos proklel všechny bohy a lidi, kteří ho dostali do téhle zatracené situace – zvlášť toho, který mu dvě míle zpět ukradl koně i se vším vybavením. Rukama narazil na tuhé bahno u břehu.

Někdo na opačném břehu vykřesal jiskru a od hořícího troudu zapálil lucernu. V jejím světle se zaleskly vysoké přilby a pláty brnění. Na břehu bylo nyní snad čtyřicet zarostlých mužů. Někteří měli přes zbroj přehozeny rudé tuniky. Ozval se ostrý hlas a muži se shromáždili kolem důstojníka, který byl patrně jejich velitelem. Nikos se ukryl pod vyčnívajícím kořenem starého pokrouceného stromu.

Muži na druhém břehu naslouchali rozkazům a začali se rozdělovat do menších skupinek. Někteří znovu nasedli a vrátili se do lesa, jiní hledali dříví na oheň a odvazovali balíky z nákladních koní. Na břehu stála osamělá postava a upřeně hleděla do šera nad hladinou. Nikos si všiml, že muž má neobyčejně široká ramena a mohutný plnovous. Ilyrian opatrně vylezl na břeh a dával pozor, aby kmen rozložitého stromu byl stále mezi ním a pozorovatelem. Když si byl jistý, že už ho nemůže vidět, rozběhl se tmou.

# # #

Thyatis sykala bolestí, když si pruhem látky ovazovala zraněnou paži. Když hnala koně úbočím Araratu, aby se vzdálila pronásledovatelům, krvácení se prudce zhoršilo. Stále slyšela hlas rohů, ale většinou to bylo někde hluboko pod ní. Jen zřídka se ozvaly blíž. Bylo obtížné sledovat zvířecí stezky, protože nesčetné průrvy a strže ji nutily k častým a dlouhým objížďkám. Od strže, kde zabila zvědy, ujela teprve několik málo mil. Po drolivém břidličnatém svahu doklouzala do širokého kaňonu. Na chvíli si oddychla a jela po rovném dně, když se náhle dostala ke zlomu, ze kterého úzký potůček, který tudy protékal, spadal do hloubky dobrých šedesáti stop.

Už se setmělo, a bylo by šílenství hledat si cestu jen ve světle úzkého měsíčního srpku. Utábořila se tedy pod převisem kousek proti proudu. Malý ohýnek u jejích nohou přízračně ozařoval hlavy koní. Bylo to vlastně jen několik hořících větviček, schovaných za

větším kamenem. Pod převisem bylo napadáno dost drobných kousků dřeva, aby vystačily na celou noc.

Opět si převázala paži a za pomoci zubů látku pevně utáhla. Když setřela slzy, které jí bolestí vystoupily, uvědomila si, že už je noc. Nad jejím úkrytem se chvěly první hvězdy. Ohýnek stále hořel a jeho mihotavé světlo odhalovalo postavy vyryté do skály nad její hlavou – lvy, gazely a tlustou ženu vedle včelího úlu. Thyatis zavřela oči a než si to stačila uvědomit, usnula.

# # #

Nikos stále běžel, i když měl dojem, jako by při každém kroku vytahoval nohy z lepkavého bahna. Oděv promáčený z jezírka už vyschl a teď ho škrábal po celém těle. Před ním se táhla kamenitá pláň posetá podivnými pahorky a kužely černého kamene. Došlápl na oblý kámen a málem si vymkl kotník. Zastavil se. Běžet neznámým územím jen pod úzkým srpkem měsíce je holý nerozum. Zastavit se také nebylo moudré, jak zjistil, když se znecitlivělou rukou opřel o nejbližší výchoz černé horniny. Kámen byl porézní a křehký, s velmi ostrými hranami. Zdálo se, že trvá celou věčnost, než ucítil bolest. Ucukl a otřel krev do kalhot.

Vykročil zvětralým lávovým polem a o cestu se už nestaral. Přemohla ho únava. Když otevřel oči, zjistil, že leží na písku mezi dvěma balvany. Měsíc mezitím urazil větší část své dráhy. Vstal a pokračoval dál.

Asi míli za lávovým polem došel k mělkému vádí. Sklouzl dolů, ale zjistil, že už nemá sílu, aby vyšplhal na druhou stranu. Vydal se tedy vzhůru korytem. Vrchol hory, který se nad ním tyčil, se stříbřitě leskl ve světle Mléčné dráhy a měsíce.

# # #

Thyatis probudilo jasné zvonění zvonků. Když otevřela oči, uviděla nad sebou stříšku z leštěného tmavého cedru. Na lože, na kterém ležela, dopadaly sluneční paprsky tlumené zlatými závěsy. Odevšad se ozývaly hlasy mnoha lidí. Uvědomovala si, že nemůže pohnout rukama ani nohama. Stříška nad ní se kývala dopředu a

dozadu; došlo jí, že je uvnitř něčeho, co se pohybuje po nerovné cestě. Vzduchem zvolna pluly proužky vonného kouře. Její tělo bylo přikryto přehozem z hustého hedvábí a hlavu jí zdobila čelenka ze stříbrných listů.

Očima hýbat mohla a jejich koutky viděla zlaté pilířky rozmístěné kolem svého těla. Hlavice sloupků se skrývaly v záplavě listů a pečlivě naaranžovaných květin. Ozdobné řezby byly pomalovány temnými odstíny zelené a jasnou žlutí. Vnímala silnou vůni květin a odhadovala, že plošina, na které její lože stojí, je jimi zasypána. Znovu se ozval stříbrný hlas zvonků a vůz zastavil. V hluku davu, který rostl, se ozývaly výrazné basy mužských hlasů.

Proužky kouře se zvolna vznášely k trámkům stříšky. Hlasy sílily a poté umlkaly. Přestal i zpěv, přestože jeho nenápadnou přítomnost si uvědomila až ve chvíli, když ustal docela. Ruka v rukavici opatrně rozhrnula zlaté závěsy na levé straně katafalku. Thyatis se pokusila zvednout, ale tělo ji neposlouchalo. V jejím zorném poli se objevila moudrá tvář muže, který si ji prohlížel smutnýma očima. Byl postarší, s krátce střiženými šedivějícími vlasy. Přes tmavě červenou halenu měl přehozený rudý plášť se stříbrnými a zlatými sponami. V krátkých pěstěných vousech už měl také několik šedin. Položil Thyatis ruku na čelo a poklonil se.

Z očí mu kanuly slzy a leskly se v tlumeném světle. Ramena se mu chvěla. Thyatis zamrkáním potlačila vlastní slzy, ale muž byl tak ponořen do své bolesti, že si toho drobného pohybu nepovšiml. Po chvíli pozdvihl pohled a ovládl se. Nahnul se těsně nad Thyatis, tak blízko, že cítila vůni čisté tkaniny, muškátu, koriandru a tymiánu. Lehce ji políbil na čelo a napřímil se, tvář ve stínu stříšky. Tento muž kdysi býval králem.

„Sbohem, bratře," řekl a jeho zvučný hlas jen šeptal. „Vezmu tě do tvého pravého domova a postavím ti monument, který přetrvá tisíc let." Pak opět rozhrnul zlaté závěsy a vyšel ven. Opět se ozval hluk davu a vojáci provolávali jeho jméno, když se objevil na denním světle. Thyatis se snažila jménu porozumět, ale svět náhle potemněl a zaplnil se tisíci vířících jisker. Hluk se rozplýval v dálce a ona opět usnula.

# # #

Do snu se náhle vmísilo skřípání štěrku, které tam nemělo co dělat. Nikos zůstal bez pohnutí ležet, jen nepatrně pootevřel oči. Kousek od něj se tyčil pár těžkých jezdeckých bot a několik kroků za nimi další. Slyšel měkké pofrkávání koní. Dýchal stále klidně, i když věděl, že jeho snaha bude marná. Něco ostrého ho píchlo do ucha. Cukl sebou.

„Víš," protáhl někdo línou perštinou, „ten chlápek je už možná vzhůru."

Ucítil další dvě bodnutí mezi lopatkami. Nikos otevřel jedno oko a pomalu pohnul hlavou. Proti němu stáli tři Peršani. Ten nejbližší, s neobvykle krátkými vousy, k němu poklekl a přiložil mu ke spánku hrot dlouhé dýky. Usmál se a zvolna přejel špičkou nože přes tvář a zastavil se na krční tepně. Nikos suše polkl.

„Neuteču. Jen se pomalu zvednu a vemte si moje zbraně."

„Zdá se, že má rozum," komentoval to druhý Peršan. Dvě kopí a obnažený nůž byly dost dobrými důvody, proč se nepokoušet o útěk. Nikos se zvedl a adrenalin rychle zaháněl zbytky přerušeného spánku. Křoví, ve kterém se ukryl těsně před východem slunce, se nyní zdálo mnohem menší a řidší než za tmy. Opodál na koni byl další jezdec s lukem připraveným k výstřelu. Nikos se pomalu otočil. Na severozápadě se zdvihalo pohoří a stejným směrem viděl další dva jezdce. Položil ruce na temeno hlavy. Tady se nedá nic dělat.

Muž s dýkou po hmatu uvolnil Nikosův krátký meč, nůž a dýku připevněnou na levém stehně. Hbitými prsty prohmatal záhyby haleny a kalhot. Když nic dalšího nenašel, podal zbraně kolegovi a vytáhl kus provazu.

„Otoč se a ruce za záda."

Nikos poslechl. Ostré sluneční paprsky pronikaly mezi oblaky. V podhůří bude možná pršet. Zadíval se na sněžnou čepici Araratu.

Ať při tobě stojí všichni bohové, děvče, pomyslel si.

Když mu svázali ruce, pomohli mu Peršané nasednout na jednoho z náhradních koní a v oblaku prachu vyrazili k jihu. Provaz byl utažen velice těsně a Nikos po chvíli přestal cítit ruce.

# # #

Thyatis probudila podivná tíže na prsou. Trochu se pohnula, aby se dostala mimo kamínek, který ji tlačil do lopatky. Ztuhla, když uslyšela zasyčení a ucítila pohyb mezi ňadry. Tiše ležela a zvolna otvírala oči. Z trojúhelníkovité hlavy na ni hleděly dvě korálkové oči. Na hrudi jí spočívalo těžké svinuté tělo a pokračovalo dál na břicho. Thyatis skoro nedýchala a zkoušela pohnout rukama a nohama. Šlo to. Hadova hlava se kývala ze strany na stranu a vzduchem kmital narůžovělý jazyk. Většinu těla měl skrytu pod její tunikou, a zamrazilo ji, když jí položil hlavu na krk.

Přestože byla ve smrtelném nebezpečí, nezpanikařila ani nevykřikla. Sledovala, jak se hadovo svalnaté tělo sune přes její rameno. Bylo dobré tři stopy dlouhé a uprostřed silné jako zápěstí dospělého muže. Nakonec se hadův ocas svezl po jejím levém ňadru a byl pryč. Dlouze vydechla a upřela oči tím směrem.

Neviděla ho. V prachu pod převisem viděla jen své vlastní stopy. Tři koně okusovali listy křoví, ke kterému je uvázala. Byla přesně tak unavená, jak očekávala. Slunce stálo vysoko a zalévalo kaňon palčivým světlem. V místě jejího ohýnku zůstalo několik kousků ohořelých větviček. Stále v ní doznívaly vzpomínky na podivný sen. Muž, který ji pozoroval, se jí zdál povědomý – přestože se mu nepodobal, připomínal jí otce. Thyatis potřásla hlavou – nemá přece smysl o tom uvažovat.

Koně dávali najevo radost, že ji vidí, přestože pro ně neměla žádné jablko ani sušenku. Jednoho po druhém je odvázala a odvedla k potůčku, aby se napili. Podle slunce bylo téměř poledne. Zhluboka se napila z jedné z tůněk a opláchla si tvář a vlasy. Ušklíbla se, když v odrazu na hladině uviděla připálenou kůži na čele a uších. Slunce nikdy nebylo jejím přítelem. Ale alespoň nohy, ruce a břicho si nespálila.

V sedlových brašnách zabitých Peršanů našla bohatou snídani. Sedla si na velký plochý kámen, který vyčníval nad hladinu potůčku poblíž převisu ve stínu rozložitého stromu. Osobní věci mrtvých poslů rozložila kolem sebe – drobné amulety, nože, kožené váčky s mincemi, opletenou láhev, spony, korále a hrubou mapu na špatném pergamenu. Když ji porovnala s tou svojí, zjistila, že znázorňuje okolí Tauru. Zajímalo ji, k čemu ji poslové mohli potřebovat.

Určitě přijížděli spíše od západu než od východu. Předsunutí jezdci před velkým uskupením. Armáda se blíží do údolí nikoli od jihu nebo východu, jak se domnívala, ale zezadu, od západu. Nějaká část perských sil sem míří přes pláně Anatolie. Nikos měl asi pravdu – válka už začala a nepřítel se dal do pohybu.

Rozžvýkala zbytek marinovaného skopového a vypila většinu vody z měchu, který pak doplnila z potoka. Počkala, až se koně napojí, pak je naložila, nasedla a zvolna se vydala proti proudu. Pokud je nějaká cesta ven z kaňonu, bude nahoře. Do Tauru je ještě daleko a musí jet sama.

DŮM DE'ORELIO
PAHOREK QUIRINAL, ŘÍM

Ve tmě se ozvalo stříbrné cinknutí zvonku.

Anastasia prudce otevřela oči. Měsíční světlo, které pronikalo řídkými závěsy, jen stěží ozařovalo nábytek a silné rohože na podlaze. Tiše vzdychla a zvedla se. Jemná hedvábná pokrývka se zní svezla a odhalila hebkou pokožku nočnímu vzduchu.

„Ano?" řekla unaveně do tmy a upravila si neposlušné vlasy. V tu chvíli se ozvalo cvaknutí západky a dveře se pohnuly.

„Paní?" Dveře se otevřely a dovnitř dopadlo světlo lucerny. „Mladý princ žádá o několik okamžiků vašeho času." Ten nejistý hlas patřil Betii, její nové komorné. Drobná blondýnka byla v přítomnosti své paní stále ještě velmi nervózní. Všichni sloužící byli přesvědčeni, že „záhadné" Kristino zmizení bylo důsledkem její neposlušnosti.

Anastasia zamrkala a přetáhla si pokrývku přes ňadra. „Aurelian nebo Maxian?"

„Caesar Maxian, má paní. Čeká pod schodištěm."

Anastasia si vzdychla – některé noci snad nikdy neskončí. „No dobře, uveď ho."

„Sem?" vypravila ze sebe Betia, „do ložnice?"

„No jistě, drahá,“ odvětila Anastasia suše, „nemůžeme nechat prince čekat.“

Betia odcupitala. Anastasia si ještě doupravila vlasy a srovnala polštáře, aby se o ně mohla opřít. Shodila z postele pokrývky a sama se zahalila do takřka průhledného hedvábí.

„Trosi,“ řekla otrokovi, který stál ve stínu u dveří, „buď od té lásky a zapal pár světel.“

Otrok postupně zapaloval svíčky a lucerny doutnajícím troudem. Anastasia se opřela do polštářů, tak, aby co nejlépe vynikla. Na schodišti se ozvaly kroky nohou v těžkých botách.

„Sššt,“ pokynula Anastasia otrokovi, aby se ztratil. Ten se stále stejně lhostejným výrazem vytáhl gladius a zmizel za dveřmi na balkon. Vévodkyně si navlhčila rty a pozdvihla obočí, když se dveře opět otevřely.

„Paní de’Orelio,“ řekl Maxian zády k ní, když za sebou pečlivě zavíral, „odpusť, že přicházím v tak pozdní hodinu…“ Otočil se a zbytek věty se mu vypařil z hlavy. Aby zakryl ruměnec, hluboce se uklonil. „Omlouvám se, má paní, netušil jsem, že již odpočíváš.“

„Ach,“ odpověděla Anastasia měkkým kontraaltem, „z toho si nic nedělej. Častokrát jsem uvažovala o tom, že bych tě měla pobavit i pozdě v noci.“

Maxian pozdvihl obočí, když si všiml utajeného smíchu, ale jinak na sobě nedal nic znát. Osvětlení pokoje doplňovaly nízko posazené voskové svíce, které vydávaly příjemné, teplé světlo. Vévodkyně vypadala v třpytivém hedvábném přehozu velkolepě. Maxian se napřímil, pod oknem vzal nízké sedátko a postavil je k nohám postele.

„Vzhledem k pozdní hodině a nevhodnosti mého příchodu budu stručný. Mám něco, co ti patří, něco, co jsi ztratila. Omlouvám se, že jsem to včas nevrátil, ale byl jsem zaneprázdněn důležitými povinnostmi.“

Vévodkyně se trochu nadzdvihla a naklonila hlavu na stranu. Maxian polkl, když se jí hedvábí svezlo dolů a ona je až na poslední chvíli zachytila. Natáhla nohu a namířila na něho palcem. „Musím se přiznat, můj Caesare, že nevím, že bych něco ztratila. Řekni, prosím, co to je?“

Maxian se posadil na sedátko a přehodil nohu přes nohu. Zadíval se jí klidně do očí a cítil, jak napětí lehce vzrůstá. V měkkém světle se její bledě fialové oči zdály ještě větší než ve skutečnosti. Olízl si rty.

„Jedna z tvých služebných, má paní, byla nalezena na mém pozemku. Jeden z mého doprovodu ji ubytoval v části pro služebnictvo, ale zapomněl mi o tom říci."

„Krista?" pronesla vévodkyně se stopou nevole v hlase, sedla si zpříma a nohy vtáhla pod sebe. „Potrestal jsi ji? Pokud jsi tak neučinil, udělám to sama, jakmile se vrátí."

Maxian se pousmál, když zahlédl záblesk ve vévodčiných očích. *Takže ona tam byla bez jejího vědomí… Neposlušná otrokyně. Myslím, že vůbec neví, co vlastně děláme!*

„Abych řekl pravdu," vstal a uhladil si tuniku, „byl jsem docela potěšen, když jsem se o ní dozvěděl. Nevzal jsem si z paláce žádné služebné a ona dokáže pravé zázraky." Posadil se na okraj postele a přitom lehce zavadil o její hedvábný přehoz. Vévodkyni se rozšířily zorničky.

„Jsem potěšena, že, že… tě uspokojila, můj pane." Přehoz se kousek po kousku uvolňoval z Anastasiných prstů. Maxian si položil pravou nohu na postel a při tom pohybu se přehoz svezl úplně. Vévodkyně zasykla, když ji ovanul chladivý noční vzduch.

„Musím říci, že vždy, když jsem měl co dělat s domem de'Orelio, byl jsem navýsost spokojen. Ano, a to mě vede k jisté nabídce."

„Opravdu?" zapředla vévodkyně, podívala se na něho a položila mu pravou ruku na stehno. „Čeho si žádáš dnes v noci od domu de'Orelio?"

„Rád bych si tu služebnou ponechal, má paní. Velice potřebuji zručnou hospodyni. Čím ti za ni mohu zaplatit, penězi či službou?"

Maxian uchopil cípy přehozu a pomalu jej táhl vzhůru přes její břicho a ňadra na ramena. Její pokožka byla horká.

„Službou, můj pane. Ale v tuto hodinu musíš nabídnout opravdu mnoho, abys mě uspokojil."

Políbil ji na ústa. Položila se na záda a její nehty se mu zatnuly do ramen.

PŘÍSTAV SOLI,
PROVINCIE CILICIA, VÝCHODNÍ ŘÍŠE

„Třetí Cyrenaiská, Čtvrtý manipul? To je jízdní oddíl. Drago! Kde je zas ten ňouma?“ Centurion řval jako raněný kanec. Jeho hlas přehlušoval i hluk přístavu. V dusném stanu se před křehkou dřevěnou přepážkou tlačilo snad šedesát mužů. Důstojník seděl s kamenným obličejem na dřevěné trojnožce u skládacího stolu za přepážkou. Vojáci v drátěných košilích a s pažemi jako kmeny stromů zadržovali nápor davu.

„Drago!“ Dílec v zadní části stanu se nadzvedl a dovnitř vnikly žhavé paprsky středozemního slunce. Nezdravě vyhlížející Řek nakoukl do stanu. „Kde se, u Háda, flákáš, vyjebanej buzerante?“ Řek se ušklíbl.

„Tenhle kluk,“ ukázal důstojník tlustým prstem na Dwyrina, který stál v úzkém prostoru mezi naštvanými zpocenými vojáky a stolkem. „Tenhle kluk potřebuje koně a výstroj, aby se mohl vydat za svým oddílem. Už před třema tejdnama vyrazili do Samosaty. Vem ho do stájí, ať mu tam něco daj. A pak pohni prdelí, ať jsi zpátky!“

Kolem se rozkládal obrovský stanový tábor, postavený podle klasických legionářských pravidel. Přístav Soli, kde se armády Východu a Západu překotně vyloďovaly, byl ospalou rybářskou vesnicí do chvíle, než zde před čtyřmi týdny přistál císař Galen se svým předvojem. Vesnici od moře oddělovala mělká polokruhová zátoka, obehnaná vratkým dřevěným molem. Za ním se krčilo pár domků z vepřovic a ještě ubožejších dřevěných stavení.

S Galenem se vylodily dva tisíce pěšáků a obsadily městečko. Většina obyvatel utekla, jakmile zahlédla přibližující se flotilu. Ti, kteří to nestihli nebo se vrátili zachránit majetek, byli pochytáni a rozděleni do pracovních čet. Na opravách přístaviště pracovalo na tři sta ženistů, kameníků a dalších řemeslníků. Strhli většinu vesnice a s pomocí trámů z domů a kamenů z podezdívek zpevnili přístaviště a

prodloužili je o padesát stop. Pak se vylodil i Galen s pěti sty lehkých sarmatských jezdců své osobní gardy. Sarmatové pod vedením prince Theodora vyrazili do vnitrozemí, aby zabezpečili římské město Tarsus, osmnáct mil severovýchodně ve vnitrozemí.

V době, kdy po dvanáctidenní cestě z Konstantinopole přistála Dwyrinova loď, vylodilo se patnáct tisíc Galenových mužů první vlny. Theodor se svou lehkou jízdou zajistil Tarsus a zkonfiskoval všechny povozy, ke kterým se dostali. Záložní *auxilie* projížděly krajinou a zabavovaly koně, muly, vozy, potraviny a veškerou píci, kterou objevily. Přístaviště původního přístavu doplnila dvě další – jedno tvořila úmyslně potopená obchodní loď, druhé bylo vybudováno z cihel a jílu, který se těžil v kopci za městečkem.

Původní tábor se zdvojnásobil a brzy ztrojnásobil. S každým zvětšením se budovaly nové příkopy a palisády. Západní císař, štáb armády a Galenova osobní garda a služebnictvo nyní obývali nejvnitřnější tábor. Tři západní legie – Šestá Gemina, Třetí Trianská a Třetí Augusta – které se vylodily s Galenem, tvořily střední kruh, zatímco obvod se skládal z legií barbarů. Za vnějšími příkopy se rozkládalo množství ohrad, provizorních sýpek a chlévů s tisíci koní, mul a oslů, kteří budou sloužit k týlovému zajištění armád.

Každý den připlouvaly lodě a vykládaly zásoby a vojáky – po celých jednotkách, v neuspořádaných skupinách nebo po jednotlivcích, jako byl Dwyrin. Západní důstojníci se zoufale snažili rozdělit muže do jednotek a zorganizovat chaos, který tu vládl od rána do večera.

„Docela zmatek, co?“ řekl Drago a prudce Dwyrina odstrčil z cesty těžkého povozu, plně naloženého svazky šípů. Bláto mu pocákalo nohy. V poslední době sice nepršelo, ale v nížině kolem Soli byla spodní voda velmi blízko povrchu. Drago pokrčil nos nad špínou v uličkách tábora. „Tomu bahnu se nic nevyrovná – lepí se jako smůla a barvu to má jak žluč.“

Dwyrin se užasle rozhlížel, když procházeli střední částí tábora – v pečlivých řadách tu stály tisíce stanů, každý blok byl označen standartou legie a manipulu. Stovky legionářů měly stále co na práci – prohlubovaly příkopy nebo opravovaly vnitřní palisády. Jednotky v

zaprášené zbroji pochodovaly v sevřených formacích. Ve vzduchu bylo cítit obrovskou energii stěží ovládaného chaosu.

„Hu," vyrazil ze sebe Řek, když uviděl od vnější brány přicházet manipul legionářů vlekoucích na ramenou měchy s vodou. „Koukám, že je stále zaměstnávaj. No, jdeme, máme před sebou ještě kus cesty. Takže, mrně, prý patříš ke Třetí C, thaumaturgickýho batalionu – dostaneš tedy běžný vybavení. Žádný brnění, ale budeš mít koně. Ale řeknu ti rovnou, že to nebude žádnej zázrak. Dobrý koně už sou pryč s princem Theodorem nebo čekají na východní armádu. Ty sou moc nóbl na to, aby chodili pěšky!"

Dwyrin táhl náklad věcí, které nafasoval: potřeby na vaření, pokrývku a svinutý plášť. Z koženého opasku, který měl nadvakrát omotaný kolem pasu, mu visel krátký meč, který byl i tak na něho velice těžký, a nůž. Kopí naštěstí nedostal žádné – jeho jednotka je nepoužívala. V plátěné kabele měl suchary, sušené maso, sýr a nějaké placky. Přes druhé rameno mu visel měch s vodou. To všechno vážilo skoro sedmdesát liber. Musel jít – cítil, že kdyby se zastavil, ta strašná tíha by ho srazila k zemi.

Přes příkop, který odděloval vnější tábor, vedl most sroubený z klád. V příkopě se s krumpáči a lopatami lopotily stovky polonahých mužů. Po rampách z udusané hlíny vyváželi přebytečnou zeminu na vnější okraj příkopu, kde nasypávali nízký val. Na východní straně příkopu vznikala hráz, která bude zadržovat vodu z říčky Efrenk. Říčka se na východě těsně přimykala k ležení. Dříve zásobovala vodou městečko, nyní se její tok svede stranou a zaplní obranné příkopy.

„Napadnou nás Peršani?" zeptal se Dwyrin, když po mostě přecházeli do vnějšího tábora. Tato část byla jedním velkým bahniskem, plným žíněných stanů, marastu a neuspořádaných jednotek barbarských auxilií. Cesta, která tudy procházela, byla rovná a přesně podle římských pravidel, ale samotný tábor byl jejím nejostřejším protikladem. Dlouhovlasí Hunové, potetovaní Sarmatové plní rituálních jizev, rudovlasí Gótové a Alanové, modře pomalovaní Keltové, Skandinávci s hřívami blond vlasů, černí Afričané až odněkud zpoza Mauretánie – paběrky z hranic říše. Ti

všichni se tu hádali, rvali, hráli hazard, čistili zbraně nebo spali. Každý čekal na rozkaz k tažení na sever, jak uměl.

„Ne," odvětil Drago. „Nejbližší perská armáda je odsud přes dvě stě mil daleko, na druhý straně zálivu Issus." Ukázal k jihovýchodu přes nedozírnou hladinu Středozemního moře. „To poslední, co jsem slyšel od jednoho lodního kapitána z Kypru, je, že tý armádě velí velký princ Šáhin a chystá se táhnout na jih na Damašek. Všechna ta činnost tady je jen kvůli tomu, aby se vojáci nějak zaměstnali, než bude armáda schopná pokračovat dál. Většina západních pěšáků odtáhne během tejdne a v Tarsu se připojí k požehnanému princi Theodorovi. A za měsíc tu zbyde jen malá posádka."

Řek vyvedl Dwyrina z tábora barbarů a zahnuli vpravo. Ohrady se rozkládaly podél břehu Efrenku, aby se usnadnilo napájení dobytka. Když se blížili ke stanům u brány, kterou se vcházelo do bludiště ohrad, minul je jízdní oddíl. Dwyrin za nimi v úžasu zíral. Všichni to byli muži se světlou pletí, mohutnými černými plnovousy, v pláštích s mosaznými sponami a vyšívaných zlatem. Každý z nich třímal dlouhé kopí zapřené v botce u sedla.

Drago odhrnul dílec největšího stanu a vlezl dovnitř. Dwyrin ho následoval a chvilku mu trvalo, než se v pološeru rozkoukal. Další stan plný znechucených chlapů. Drago zrovna žertoval s nějakým vyzáblým Siciliánem na druhé straně stolu. Dwyrin se rozhlédl a v rohu stanu našel volné místo, kam mohl shodit svoji bagáž. Bylo tu sice dusno, ale bylo to příjemnější než pobyt na palčivém slunci.

Řek mu poklepal na rameno a dal mu několik zašpiněných pergamenů. „Tvoje cestovní papíry, chlapče. Tady dostaneš nějakou tu herku. Poslední zprávy jsou, že Třetí opustila Tarsus ještě před Theodorem a je na cestě do Samosaty. Odtud budou vyrážet všechny armády. Říká," – Drago pokývl směrem k muži, se kterým předtím hovořil – „že cesta je bezpečná odsud až do jakéhokoli místa, kde Třetí táboří."

Dwyrin zastrčil pergameny do tuniky a také stiskl Řekovi rameno. „Moc děkuji, Drago. Vydám se na cestu."

# # #

Přestože Dwyrinova klisna měla velice neurčitou barvu a všichni, kdo ji viděli, obraceli oči v sloup, nebyla to žádná herka. Byl to podsaditý stepní poník, kterého armáda zabavila někde v provincii. Dwyrin jí začal říkat Macha v naději, že duch bohyně přidá jejím robustním nohám na rychlosti. Jeho přání však zůstalo nevyslyšeno. Poník hodinu za hodinou klapal podkovami v neměnném tempu, a bylo nemožné jej přimět ke klusu nebo dokonce ke cvalu. Alespoň měl klidnou povahu a byl docela poslušný.

Cesta z přístavu do Tarsu byla v obou směrech přeplněna legionáři, těžce naloženými mulami a vozy. Tarsus bylo město roztažené do šířky, jako by tu nikomu nezáleželo na místě. Skládalo se převážně z domů z červených pálených cihel a budov z nekvalitního nahnědlého mramoru. Teď byl plný východních kavaleristů a jejich důstojníků. Dwyrin přespal ve stodole na východním okraji města, protože ve městě nebylo možné díky armádě najít žádné ubytování. Ráno lehce posnídal a u studny napojil Machu. Místní, kteří si přišli pro vodu, říkali, že princ Theodor se připravuje na cestu na východ do Persie bez podpory zbytku armády, která je zatím v Solisu. Když se později Dwyrin dostal k velikému mostu se třemi oblouky, který spojoval břehy řeky tekoucí za Tarsem, nemohl přes něj hned přejet, protože byl ucpaný oddíly gótských jezdců a cyrenaiských lučištníků.

Jednomu z vozů na druhém konci mostu praskla náprava a jezdci si utahovali z římských ženistů, kteří se jej snažili odtáhnout stranou. Šlo to velice ztěžka, protože vůz byl naložen olověnými střelami do praků a trámy. Cyrenaici se rozsadili po stranách mostu a tlumeně mezi sebou hovořili. Jejich hnědé vzorované pláště a tmavá lesklá pokožka ostře kontrastovaly se světlými a rusými vlasy Gótů. Dwyrin zvolna projížděl mezi vojáky a snažil se zleva objet polámaný vůz. Vzduchem létaly centurionovy povely, kterými se snažil přimět mužstvo, aby pohnulo vozem. Ale ten byl přetížený a stál téměř na místě. I vojáci už toho měli plné zuby a řvali jeden na druhého.

Dwyrinovi se podařilo je objet a další cesta už byla volná. Na druhém břehu se rozkládal menší keltský tábor. Vojáci pobaveně

sledovali, jak je zvolna míjí, ztracený ve velkém plášti a pod hromadou výstroje.

„Koukej, ať jsi doma na večeři!“ ozývalo se za ním vesele.

Zamával jim a pokračoval dál. Před ním se rozkládala Adanská pláň, ploché úrodné údolí s vinicemi, olivovými háji, domky z obílených vepřovic a cedrovými a smrkovými lesíky. Za ním se zdvíhaly nízké hory, které od moře pokračovaly k severu ke strmým svahům pohoří Taurus. Přestože ve vzduchu bylo hodně vlhkosti, viditelnost byla dobrá a Dwyrin mohl po své levici zahlédnout zasněžené vrcholky třpytící se v odpoledním slunci. Mezi nimi proplouvala bílá oblaka. V korunách stromů podél cesty zpívali drobní červení ptáci. Byl tu klid a mír, hluk a hemžení vojsk zůstaly za ním.

Popohnal Machu, aby alespoň trochu přidala; do Samosaty je daleko.

# # #

Prudký severní vítr hnal proti Hibernianovi jemný písek a prach. Dwyrin se opíral do nárazů větru, plášť, teď celý bílý od prachu, měl pevně přetažený přes hlavu a ramena. Drobné kaménky hnané větrem jej sekaly do nohou. Na uzdě za sebou táhl Machu, která ho se skloněnou hlavou trpělivě následovala. Příjemná údolí, která se táhla k pobřeží, nechal už za sebou a teď se přes pusté a rozeklané kopce dostal na nekonečnou pláň plnou vyschlého bahna a prázdných říčních koryt, kterými nyní neprotékala ani kapka vody. Pohoří Taurus se stále tyčilo na severním obzoru, ale stará římská cesta vedla přes pláň takřka přímo k východu.

Každých deset mil byl u cesty vztyčen milník, většina z nich však byla z velké části skryta pod nánosy písku a hlíny. Na stélách byly kdysi vyryty znaky Říma a císařů, kteří je nechali vztyčit, nyní však byly tak omšelé, že se téměř nedaly přečíst. Cesta sice vedla přímo, ale kameny na jejím povrchu byly vyviklané a často rozpraskané. Stranou od cesty občas v dálce zahlédl vesnice, nebo spíše jejich trosky. Mezi kameny na okraji cesty vyrážela tuhá krátká tráva, ale žluté vyprahlé svahy okolních kopců byly holé a bez jakékoli vegetace. Dokonce i několik nočních legionářských tábořišť,

opuštěných nejvýše před několika týdny, vypadalo, jako by z nich poslední voják odešel před několika lety.

Vítr se do něho opřel hned, jak před čtyřmi dny vyšel ze závětří mezi kopci nad opuštěným městem Gaziantep. Nepolevoval dokonce ani v noci, kdy teplota planiny – ve dne rozpálené jako pekařská pec – byla tak nízká, že mu v měchu málem zamrzala voda. Oči, uši i vlasy měl plné jemného žlutého prachu. Stále pokračoval na východ a přespával v prohlubních u kraje silnice, kde vítr přeci jen nebyl tak prudký. U každého třetího milníku bylo malé stavení z kamene nebo cihel. Uvnitř těchto chátrajících přístřešků byla nádrž na vodu, vyložená plochými kameny. Obvykle na dně trochu špinavé vody zbývalo. Tak se probíjel den za dnem a slunce mu stálo nad hlavou jako vyleštěný mosazný disk.

Začínal mít obavy. Přestože jeho vnitřní zrak nad ním zatím nikdy nenabyl takové moci, jak tomu bylo při cestě po Otci řek, slabé náznaky stále útočily na jeho vědomí. Zdálo se, že podléhá vlivu nekonečné pustiny. Očistila jeho myšlenky od triviálních záležitostí, oloupala je až na dřeň, až zbyla jedna jediná věc – dávat jednu nohu před druhou. Neustále ho obtěžovala hejna much. Síla ukrytá ve zdejší zemi byla velmi hluboko a slabá. Někdy, když procházel mělkými údolími, cítil pod zemí chladivou tekoucí vodu, ale vždy byla příliš hluboko. A další věci se mu míhaly na hranici vědomí. Zdálo se mu, že ho ze tmy volají hlasy a krajina byla plná napětí a zloby.

Jednu noc, když spal v závětří jakési podezdívky, se probudil a za doutnajícími zbytky svého ohniště uviděl stát čtyři muže. Macha spala opřená o zídku a pravidelně oddechovala. Nezřetelné postavy hleděly jeho směrem, tváře ukryté ve stínu. Přes sebe měly dlouhé pláště ozdobené komplikovanými vzory a na hlavách ploché mosazné drážkované přilby. Jejich vous byl nakadeřený a obarvený, ale všichni byli tak nehmotní, že skrze jejich těla prosvítaly hvězdy. Když se pohnul, postavy zmizely, ale ve vzduchu stále cítil jejich zlobu a zášť. Tu noc sbalil tábor před svítáním a vyrazil ještě za tmy, aby byl rychle od toho místa co nejdál.

# # #

Čtvrtého dne cesty přes planinu se Dwyrin dostal na vrchol stoupání, které bylo tak povlovné, že si ani neuvědomoval, že jede do kopce. Zastavil se, když pod sebou uviděl světlou zeleň vegetace a širokou stuhu říční hladiny. Cesta se stáčela a klesala směrem k malé vesnici, u které řeku přetínal dlouhý most, jehož trámovou konstrukci podepíraly pilíře z pískovcových bloků. Na každém konci mostu rozeznával kruhové strážní věžičky obsazené hlídkami v rudých pláštích. Řeka měla dobrých dvě stě kroků na šířku a její hladina se se sykotem čeřila u pat mostních pilířů. Macha radostně zaržála, když ucítila vodu a čerstvou píci. Dwyrin ji s nemenší radostí pobídl koleny a zvolna začali sjíždět k vesnici.

Ve stínu jednoho z prvních stavení ležel mrtvý. Dwyrin se zastavil asi třicet stop od něho. Vesnice byla tichá, jediným zvukem bylo klepání uvolněné okenice, která se kývala ve větru. Až na cestu cítil pach mrtvoly, a paže, která trčela zpod těla, byla nateklá a téměř bez barvy. Odhodil cípy pláště dozadu, aby měl volné ruce, škrábal se na bradě a pomalu pokračoval vpřed. Zklidnil své myšlenky, jako když se nalije olej na hladinu, a rozšířil své vmmání tak, aby zjistil, co se skrývá za rozpálenými zdmi a ve stínech dveřních otvorů.

Na návsi uprostřed vesnice stála rozpadající se kaple se čtyřmi zděnými sloupy, jejichž dřevěné obložení bylo kdysi pomalováno tak, aby napodobovalo mramor. Okolní stavení se dívala na náves slepými okny a temnými otvory dveří. Dwyrin vjel doprostřed prostranství a dal se doleva směrem ke strážním věžím mostu. Když objížděl kapli, zahlédl dva páry bosých nohou těl, která ležela na portiku. Nebyl schopen říci, jestli patřily mužům nebo ženám. Někde práskly dveře. Protože se však zrovna zvedl vítr, ten zvuk ho nijak nevylekal.

Dwyrin tiše přeříkal formuli a vztyčil kolem sebe první ochranný prvek – Athénin štít. Jeho částečně otevřenému vnitřnímu zraku se jevil jako jemná, bleděmodrá clona, lehce zkreslující sluneční svit. Mohutná řeka byla blízko, mohl tedy lehce získávat sílu z jejího toku a vírů, které se tvořily za mostními pilíři. Někde v podvědomí poblikávalo výstražné světlo. Macha se nevzrušeně loudala dál přes náves a vešla do protější uličky.

Domy zde prozrazovaly větší bohatství – byly zděné z kamene a většinou i omítnuté. Po Dwyrinově levici se táhla zahradní zeď, po které se pnuly jakési rostliny s modrobílými kvítky. Začínal být neklidný; štítem k němu pronikal zvláštní pocit chladu a prázdnoty. Uvolnil poutko meče, který měl zavěšený v pochvě na pravém boku. Ulice byla stále pustá a tichá, ozvěna klapotu podkov k němu doléhala jen vzdáleně. Za domy se rozkládaly palmové áleje a zahrady. Když míjel poslední dům – s pečlivě zabedněnými tmavě červenými dveřmi – trhl sebou a otočil se doprava k zahradám. *Něco…*

Jakoby úderem blesku byl náhle sražen na zem. Athénin štít zářil v plné síle, když se kutálel prachem cesty. Macha padla a zoufale naříkala – její celá zadní část byla spálená na uhel. Dwyrin byl na chvíli částečně oslepen, bodavý záblesk modrobílého světla mu znecitlivěl sítnice. Výstražné světlo, které dosud v podvědomí jen poblikávalo, se změnilo v ohnivou kouli. Jeho ruce se roztančily ve Vzývání Geba, kamene všech kamenů. Záplavou slz viděl muže, kteří vybíhali zpod palem po levé straně. Otočil se k nim čelem, napřáhl paže a uvolnil zadržovanou sílu, kterou získal z řeky a země.

Zášleh rudého plamene proťal vzduch a vnořil se do tlupy útočníků. První dva muži v pouštních oděvech a lehkých drátěných košilích se změnili v popel. Ostatní řvali hrůzou a bolestí, když je pohltila ohnivá stěna a nedočkavými prsty z nich rvala oděv. Dwyrin klopýtal kupředu, kolem něho burácela ohnivá smršť. Ze zbytků nešťastného koně se začalo kouřit, pak vzplanul, a vzduch se zaplnil mastnými, černými sazemi. Devět mužů neartikulovaně úpělo na zemi. Jejich pokroucené zčernalé údy ještě okamžik tloukly do rudého prachu, než znehybněly.

Posledního musel Hibernian s nesmírným odporem dorazit mečem. Vypadalo to, jako by se mu ten obličej s vypálenýma očima a ztuhlý v hrůzné grimase vysmíval. Okolní palmy také vzplály a vysílaly k nebi sloupy bílého kouře. Dwyrin se otočil, ohromen rozsahem toho, co způsobil. Vedlejší zahrada byla také v plamenech, stěna sousedního domu zčernala od sazí. Na okraji střechy se objevily plameny. Jeho vnitřní zrak zcela potlačil normální vnímání a svět se změnil ve vír živých barev a zvuků. Padl na kolena a sevřel

tvář do dlaní. Chtělo se mu řvát, ale otevřená ústa nevydala ani hlásku.

# # #

Kouř z ohňů se vznášel noční oblohou. Táhl se v dlouhých pruzích a zakrýval hvězdy a přibývající měsíc. Tma byla hustá, jen místy jí prorážela záře dohořívajících požárů. Dwyrin zamrkal a zaúpěl. Připadalo mu, že má oči plné písku. Když se posadil, zvedl se z něho oblak bílého popela a zvolna se usazoval kolem. Svět byl opět normální, země pod nohama pevná, namísto bezedné propasti, kterou se míhají jiskry a záblesky nesmírných sil. Nebe se zdálo být přátelsky blízko a plné uklidňujících hvězd.

Palmy shořely a z okolních stavení zbyly očouzené stěny. Těla mrtvých byla rozházena kolem, stejně jako jeho nešťastná kobylka. Ozývalo se chrastění škorpiónů a jiných nočních průzkumníků, vyrušených jeho pohyby. Přestože se cítil sláb, postavil se a unaveně ze sebe setřepával zbytky popela. Všechno, co měl na koni, bylo pryč. Zkontroloval opasek a hlasitě zaklel.

„Matko bouří! Okrádači mrtvol…“

Zatímco ležel v bezvědomí, někdo mu ukradl měšec, nůž i meč, všechno, kromě haleny, kalhot, pláště a díky bohu bot. Zkontroloval ještě váček, který měl zavěšen na řemínku na krku. S velikou úlevou zjistil, že jeho doklady i známka jsou na místě. Sevřel kousek kovu mezi prsty a hned se cítil lépe. Jakmile narazí na nějaký vojenský oddíl, bude svým způsobem zase doma. Sklonil se nad koně a začal tiše zpívat. Když dokončil modlitbu za mrtvé, spojil dlaně k sobě a dýchl do nich. Přeskočila jiskra a za okamžik se objevilo mdlé, chladné světlo. Dal dlaně od sebe a světlo zůstalo viset ve vzduchu. Bude mu svítit na cestu. Pak se vydal směrem k mostu. Pokud ho neklamaly oči, měli by tam být římští vojáci.

# # #

Most byl opuštěný. Na břehu, kde stála vesnice, byl jen prázdný tábor. Popel v ohništi byl chladný a ve stanech Dwyrin marně hledal něco, co by se mu hodilo. Nakonec za jedním stanem našel

zapomenuté kopí – alespoň se bude mít o co opírat. Světélku, které ho doprovázelo, se patrně líbil jeho lesklý hrot a když jej několikrát obletělo, usadilo se na něm. Řeka pod mostem si tiše bublala. Přešel na druhou stranu a zastavil se.

Vítr ustal a všude se rozhostilo ticho. Zadíval se zpět přes dlouhý most, který se měkce rýsoval v měsíčním světle. Tam ve vesnici na něho něco s neuvěřitelnou silou zaútočilo. Zachránil ho jen jeho štít. Přesto v nočním vzduchu necítil vůbec nic. Krajina spala, jen řeka, která nikdy neodpočívala, hnala své nazelenalé vody korytem. Otočil se a odcházel po dlážděné cestě. Okrajem vědomí vycítil nedaleký zdroj tepla. Pokračoval dál, ale natočil hlavu, aby zjistil jeho příčinu.

Ve stínu posledního pilíře se krčil muž. Byl z něho vidět jen nejasný obrys, ale teď, když o něm Dwyrin věděl a soustředil se, viděl teplo pulsující jeho tělem. Obrátil se k muži a opřel se o kopí.

„Neublížím ti," řekl překvapivě skřípavým hlasem a ihned zaraženě zmlkl. Chtěl, aby zněl sebejistě a dospěle. Místo toho si byl jist, že jeho hlas patří přesně tomu, kým je – vyčerpanému šestnáctiletému chlapci. „Pojď ven, jsi Říman?"

Postava se pohnula a postavila se. Tmavý plášť sklouzl a odhalil obnaženou čepel, která však ihned s cvaknutím zmizela v pochvě. Muž opatrně vstoupil do kruhu světla, které se šířilo od hrotu kopí. Byl postarší, s ježatými vousy a zplihlými hnědými vlasy. Hluboko posazené oči se ve slabém světle měkce leskly. Slunce a vítr zbrázdily jeho obličej tisíci vrásek. Na sobě měl plášť římského vojáka a hrubou drátěnou košili, doplněnou silnými řemeny. Přes rameno měl odřenou koženou brašnu, ozbrojen byl krátkým mečem, dvěma dlouhými noži a krátkým kopím. Muž zvolna a opatrně odstoupil od mostu.

„Kdo jsi?" zeptal se hlubokým hlasem, zdrsnělým častým překřikováním hluku bitev. „Přišel jsi z vesnice?"

Dwyrin ostražitě přikývl. Nehýbal se; muž byl připravený uskočit do tmy při jakémkoli podezřelém pohybu.

„Přišel jsem přes kopec dnes odpoledne, ale někdo mě ve vsi přepadl a musel jsem se bránit. Byl jsem vyčerpaný a asi jsem potom ztratil vědomí. Když jsem se probudil, byla už tma. Ty jsi z tohohle tábora?"

Muž přikývl, ale stále byl ve střehu. Přehodil si kopí do pravé ruky.

„Já jsem Colonna," odpověděl. „*Ouragos* ze Čtvrté *Lochaghai* Šestého oddílu Třetí Cyrenaiské. A jak že se jmenuješ ty?"

„Dwyrin McDonald, rekrut do Ars Magica ze Třetí. Dostal jsem se pozdě do Konstantinopole a od té doby se ji snažím dohnat."

Colonna si odfrkl a nedbale přehodil kopí přes rameno. Přistoupil blíž a nahnul se k Dwyrinovi. „Kouzelníček? Vypadáš dost mladě na vyvolávače démonů."

Dwyrinovi zrudly uši a s kamennou tváří se díval někam za něj. Ten chlap přešel z ustrašené opatrnosti k drzosti v rekordním čase. Špatně ukrývaný škleb byl Dwyrinovi víc než povědomý – ten výraz se příliš nelišil od ksichtů těch lupičů ve vsi.

„Co se tady stalo?" zeptal se Dwyrin, tentokrát už pevným hlasem.

Colonna pokrčil rameny. „Banditi včera zaútočili na vesnici. Bylo jich tak padesát nebo šedesát na koních a velbloudech. Bojovalo se mezi domy a pak důstojníci rozhodli stáhnout se za most. Na mostě nás většinu pobili. Ale ani banditů moc nepřežilo. Já jsem spadl do vody a trvalo mi nějakou dobu, než jsem se dostal zpět. To už byli všichni mrtví. Schoval jsem se pak na okraji zahrad a sledoval okolí."

Voják ukázal přes řeku.

„Dneska postavili ve vsi hlídky a ty, co zůstali na mostě, si oblékli pláště vojáků. Vlezl jsem pod most a trochu je poslouchal – většina z nich odjela kolem poledne i s vesničany. Určitě hledají nějakou snadnou kořist, teď když válka už začala. Zrovna jsem v táboře sbíral svoje věci, když ve vsi začalo to divadlo."

Dwyrin povytáhl obočí. „Divadlo?"

„No jasně, hromy, blesky a sloupy ohně. Srovnalo to se zemí skoro celou vesnici. Raději jsem to sledoval z druhého břehu. Ale taky to dost rychle skončilo. Zbytek banditů se hned rozprchl, ale mám dojem, že tam ještě nebude moc bezpečno. Napadlo mě, že tak den počkám, abych viděl, co se bude dít. A pak jsem potkal tebe…"

„Potkal jsi mě," přisvědčil Dwyrin. „Pokud tu máš někde schované koně, můžeme vyrazit. Jak je daleko do Samosaty?"

Colonna si švihnutím přesunul kopí za krk, takže ho měl položené přes obě ramena, a přeměřoval si chlapce. Pak kopí spustil a udeřil tupým koncem o zem. Dwyrin ho nechal a jen unaveně čekal, co bude dál. Nakonec voják pokrčil rameny a nadhodil si batoh na zádech.

„Je to asi tři dny, chlapče. Pěšky. Jseš si jistej, že radši nepočkáme tady? Brzy tudy musí projet nějakej oddíl nebo zásobovací konvoj. Tohle je dost opuštěná krajina na cestování ve dvou.“

„Ne,“ řekl Dwyrin už za chůze. Neměl žaludek na to, aby tady ještě déle zůstával.

# # #

„Tohle je nebezpečná země,“ řekl Colonna, když vystoupali další povlovný svah a začali klesat do údolí s občasnými zelenými poli a sady. Oba měli na hlavách klobouky upletené z trávy a rákosu, který natrhali u poslední vyschlé strouhy. Dwyrin už ani neposlouchal, co si to Sicilián věčně povídá. Po třech dnech cesty s *ouragem* trávil stále více času přemýšlením o tom, co asi právě dělají jeho učitelé. Pomalu lovil z paměti ponaučení a lekce, které mu tak dlouho vtloukali do hlavy. Zatímco šli, snažil si je všechny co nejpřesněji vybavit a zopakovat.

„Slunce tě tu usmaží ve vlastním brnění. Zdejší lidi jsou jak ďáblové a zabijou každýho, kdo se vzdálí od jednotky. V noci tu málem zmrzneš a ze zdejší vody máš akorát sračku.“

Colonna mluvil dál a dál a jeho drsný hlas doléhal ke Dwyrinovým uším v nekonečných litaniích. Svým způsobem snad chtěl Dwyrinovi pomoci tím, že se s ním podělí o to, co zažil za desetiletí služby. Dwyrina z toho bolela hlava. Doufal, že město před nimi je Samosata a oni se konečně rozejdou.

„Jedovatý hadi ti v noci zalezou pod deku a vzbudí tě až jejich uštknutí. Píce pro koně je málo a nestojí za nic – zvířata, který nejsou odsud, onemocní a většinou pochcípaj. Tahle země nenávidí lidi, jak řikám…“

Dwyrin přestal vnímat jeho hlas. Přestože byl horký den, zalila ho vlna chladu. V těch holých skalách a vysušené půdě bylo něco, co

ho znepokojovalo. Město se zdálo být nesmírně vzdálené, jako by chvějící se stěna rozpáleného vzduchu znamenala nepřekročitelnou překážku. Zastavil se vprostřed cesty, otočil se a díval se zpět na silnici klesající ve volných serpentinách z kopců. Stále se nemohl zbavit nepříjemného pocitu. Cítil, jak mu na pažích naskakuje husí kůže. Z hřebene za nimi je něco sledovalo.

Colonna se také zastavil a opřel se o hůl. Voják vypadal staře a unaveně. Dwyrin zvolna obhlédl horizont, ale nic podezřelého tam nebylo.

„Něco se ti nezdá?“

„Jo, jako by nás sledovaly skryté oči.“

Colonna přikývl. „Já to cítím skoro pořád. Oni nás z těch skal *opravdu* sledujou. Uvědom si, že ta země nás nenávidí, a se zdejšíma lidma je to stejný. Čekají na jakoukoli příležitost, kdy by nás mohli zabít. Jen tak. Z plezíru.“

Pokračovali dál, i když teď se Dwyrin v nehostinné krajině se sporou vegetací cítil jako trosečník vyvržený do nepřátelského moře. Něco zlého jako by se plížilo těsně pod povrchem a čekalo na vhodný okamžik, kdy to ukáže zuby. Slunce dál spalovalo zemi. Periférií vnitřního zraku vnímal nejasné rudé a zelené záblesky, které lemovaly cestu. Mezi poli jakýchsi hnědolistých rostlin, minuli rozvaliny. Popraskané a omšelé bílé sloupy se opile nakláněly – stařecké zuby trčící z narudlých dásní země. Když chrám míjeli, Dwyrin se roztřásl a přešel na druhou stranu cesty, aby měl Colonnu mezi sebou a tou studnicí zoufalství a zmaru.

Colonna zmlkl.

# # #

Samosata byla bludištěm ospalých ulic. Do města vjeli západní branou a hlídka v turbanech, zahalená tak, že jim v oděvech zůstávala jen škvíra pro oči, je beze slova vpustila dovnitř. Strážní byli ozbrojeni dlouhými kopími a zahnutými meči ve vykládaných pochvách, zavěšených na stejně okázale zpracovaných řemenech. Dokonce i ruce skrývali v rukávech. Na ulicích nebyl nikdo. Hladké bělavé zdi domů byly narušovány jen okny zabedněnými světle

červenými okenicemi. Z bloků domů, které míjeli, sálalo vedro a podivná tíseň.

Zastavili se na druhém konci města, aniž by kohokoli potkali, a nedobrá předtucha sílila každým krokem. Volné prostranství, sotva třicet stop na šířku, bylo vmáčknuté mezi východními hradbami a třípatrovými domy z omítnutých vepřovic. V hradbách byla brána se dvěma čtvercovými věžemi. Nikde však nebylo vidět žádnou hlídku. Colonna se zastavil u studny na jihovýchodní straně náměstíčka. Dwyrin stál za ním, a zatímco voják vytahoval okov, sledoval ústí uličky, kterou přijeli.

Ticho narušovalo jen vrzání rumpálu a skřípění okovu. Dwyrin se opíral o hůl, kápi staženou co nejhlouběji do čela. Oči měl zavřené a cítil, jak se okolní vzduch chvěje v očekávání násilí. Jiskřička, která se takřka stále chvěla v jeho podvědomí, vzplála a plaménky zvolna přiživovaly troud strachu.

„Klid, chlapče," zašeptal Colonna. Rádoby důvěrný nosový přízvuk byl tentam. Tohle byl hlas klidného profesionála. „Také to cítím. Čekej." Okov zarachotil o zídku studny. Colonna odzátkoval svůj měch a opatrně lil vodu dovnitř. Když ho naplnil a zazátkoval, zdvihl okov a začal žíznivě pít. Voda mu stékala po plášti a vsakovala se do vyprahlé země. Dopil a podal okov Dwyrinovi.

Chlapec vzal těžkou dřevěnou nádobu s mosazným kováním, nestaral se o bahno vířící po dně a hltavě pil.

Pod tímto bezcitným sluncem měla jakákoli voda chuť elixíru. Když okov odložil, zahlédl v ústí protější uličky dva muže. Otočil se k nim.

Měli na sobě pouštní oděv, který se od toho místního odlišoval jen tím, že byl v bílé a světle zelené barvě. Neměli žádné viditelné zbraně, ale vyzařovala z nich neskrývaná hrozba. Dwyrin cítil, jak se Colonna za ním pohnul, a uslyšel slabé ťuknutí, když voják pozvedl kopí. Muži udělali několik kroků do náměstíčka a zůstali stát na nárožích. Dwyrin sykl překvapením. Vypadalo to, jako by uličku naplňovala tmavá masa.

„Co je? Je tam něco?" zašeptal Colonna.

Dwyrin pozdvihl ruku. Ve stínu uličky něco bylo. Něco zlostného, zhoubného a zlovolného, překypující temnou silou. Přes celé prostranství se k oběma Římanům donesl pach spáleného masa.

„Aj, to nevoní dobře," řekl Colonna, změnil postoj a připravil si kopí k hodu. Dwyrin sklonil svou hůl k zemi a dotkl se dláždění. Mezi kameny proudila křehká černočervená síla a o něco víc jí bylo ve studni. Pomocí hole ji přiměl, aby změnila svůj tok, a začal ji vstřebávat. Nebylo to mnoho, ale lepší než nic.

To něco se přibližovalo a Dwyrin cítil zlobu, sálající jako žár z pece. Objevili se další pouštní bojovníci. Síla v kamenech, vodě i vzduchu náhle změnila směr a začala proudit k ústí uličky, jako by přitahována magnetem. Dwyrin se začal potit. To, co se plížilo stíny uličky, bylo velmi, velmi silné. Připravil se uvolnit plamenný výboj, který se v něm nedočkavě svíjel.

„Připrav se," zachrčel na Colonnu. „Přikryj si oči a postav se za mně."

Tichem náměstí se rozlehlo řinčení těžkého řetězu, který se článek po článku sunul mosaznými oky. Brána mezi věžemi se začala se skřípěním otvírat. Z otvoru v patách věží vyběhli muži v tmavě hnědých pláštích a pomáhali otevírat masivní dřevěná křídla. Dwyrinovy oči se ve zlomku čeřiny vrátily zpět. Uviděl už jen záda pouštních bojovníků, jak mizejí v protějších uličkách. Ani zlobu oné bytosti již necítil tak silně a stále slábla. Bylo slyšet klapot kopyt na dlažbě.

„Mithras stál při nás," vydechl Colonna a udělal znamení býka. Na náměstíčko vjel oddíl římských vojáků v krátkých rudých pláštích a lehkém koženém brnění. Byli to východní kavaleristé s lehkými luky na zádech a ze sedlových pouzder jim trčela dlouhá kopí. Jejich velitel, osmahlý chlapík s bujnými vousy, zastavil svého koně u studny. Dwyrin ho upřeně sledoval a z obličeje se mu ztrácela barva. Na okamžik se zdálo, že neudrží plamenný výboj a změní zmateného důstojníka v hromádku popela. Ale ovládl se a s tichým zachroptěním vyčerpaně padl na kolena.

Colonna jej vzal za rameno a zvolna mu zase pomohl na nohy. Zeširoka se usmál na důstojníka a zasalutoval. „Nejni zvyklej na to vedro, pane, trocha vody to spraví."

DAMAŠEK, PROVINCIE SYRIA MAGNA

Ahmet seděl ve stínu olivovníku a obrácený klobouk měl položený na klíně. Bylo pozdní odpoledne, tábořili na mírném svahu nevysokého kopce, a on byl jediný, kdo nespal. Všichni ostatní, včetně stráží, spali v hájku pod korunami stromů. Velbloudi a koně se popásali v nízké trávě. Ani mouchy skoro nelétaly, a těch několik, které bzučely kolem Ahmeta, vypadalo také ospale. Loupal pomeranč a kousky kůry odhazoval do klobouku. Ze svého místa viděl až k branám města. Cestu od jihu halil závoj prachu a kouře. Egypťan sloupl poslední kousek kůry a vložil si dílek pomeranče do úst. Byl sladký a šťavnatý.

Mezi návršími a hradbami Damašku protékala široká a rychlá řeka. Obchodníci s dobytkem, které potkali včera, ji nazývali Baradas. Cesta do města přes ni vedla po dvou širokých dřevěných mostech na pilířích z šedého kamene. Vstup do rušného města chránily pevné brány a množství bašt a střílen. Z jižní a východní strany obklopovaly město bažiny a vodní zahrady. Z těchto stran byl k městu přístup po třech cestách na korunách nasypaných hrází. Ahmeta to nijak neohromovalo. Alexandrie byla desetkrát větší než tohle provinční město.

Na cestě k mostu vládl stále stejný zmatek jako minulý večer. Nepřetržitý proud lidí opouštěl Damašek na jih pěšky, na velbloudech, koních, v nosítkách či povozech. Ve stejnou dobu se oddíly kavaleristů i pěšáků snažily dostat na sever. Ahmet sledoval, jak se oddíl jízdy s pestrými praporci za křiku a nadávek prodírá davem. Armády východních velmožů se potřebovaly dostat na severní břeh Baradasu. Dokonce i urození obyvatelé města museli čekat, než oddíl uvolní most.

Krátce před soumrakem tábor ožil a muži začali sbírat dříví na ohně. Ahmet stál na okraji hájku, ruce sepjaté před sebou a díval se do plochého údolí, kde se rozsvěcela první světla města. Z bažin vzlétala černostříbrná hejna ptáků lovících opozdilý hmyz. Jak šero v

údolí houstlo, podél severních a západních cest k městu se rozhořívaly táborové ohně. Staré město, sevřené omšelými pískovcovými hradbami, se rozrostlo o rozlehlá předměstí z plátna a dřeva.

Když se Mohammed konečně vrátil, nad vrcholky hor západně od města se už začínaly objevovat první hvězdy. Vlekl za sebou těžce naloženého koně, sám měl na zádech dva balíky.

„Hoj kněže!“ zafuněl, když došel kAhmetovi. „Sejmi břímě z těžce pracujícího člověka.“ Ahmet jen taktak zachytil balíky a prohnul se pod jejich tíhou. Jeden z Mohammedových bratranců převzal otěže koně a začal odvazovat náklad. Kupec se narovnal a protáhl se.

„Ach, to je ono! Řeknu ti, dole je to hotová šajtánova mučírna. Blázinec.“ Mohammed se rozhlédl a začal počítat své lidi. Když viděl, že nikdo nechybí, rozehnal je zase do práce. Zahákl prst za Ahmetovo roucho a vedl ho ven z tábora. Po chvilce došli na kamenitý hřeben návrší. Mohammed usedl na plochý kámen a začal si rozvazovat sandály. Ahmet sedící vedle tvořil nejasnou siluetu. Večer pokročil.

„Vyptával jsem se, příteli,“ začal kupec a mnul si bolavá chodidla. „Ale ve městě nejsou žádní římští legionáři. Jsou tam bojovníci snad ze všech národů východní části impéria, ale ani jediný Říman. Je tam plno Arabů, Syřanů, Palmyřanů – hromady Palmyřanů – Nabatejců, Palestinců, Gótů, Turků, Etiopanů – ale žádný římský oddíl.“ Mohammed se odmlčel a zadíval se k mostům přes Baradas.

„Kdybych nevěděl, o co jde, myslel bych si, že se město připravuje na povstání proti impériu, ale všichni jsou tady nažhaveni proti perskému Chrosoovi. Mluvil jsem s každým, koho tu znám, ale nikdo z nich neříkal, že by tu někdy byly nějaké římské jednotky. Místodržící sice má civilní gardu, ale – a to vím od mého přítele skláře Bersamese – dvě kohorty Druhé Trianské, které měly ve městě ležení, byly před necelým měsícem odveleny do Tyru na pobřeží.“

Ahmet udiveně zavrtěl hlavou. „Nerozumím tomu. Velitel v Alexandrii si byl jistý, že Třetí byla poslána do Damašku spolu s dalšími legiemi.“

Mohammed lehce pokrčil rameny. „Nevadí, příteli, člověk, kterého hledáš, tu teď není. Ale ty legie by měly brzy dorazit – jsou toho plná tržiště. A do té doby…“

Ahmet vstal a tvářil se nerozhodně. Zvolna obešel malou kamennou mohylu.

„Takže půjdu na pobřeží, do Tyru, nebo kamkoli jinam.“

Mohammed se otočil, aby viděl na přítele. „Jsi si jistý, že ho musíš najít? Opravdu mu tolik dlužíš?“

„Ano,“ odpověděl smutně Ahmet. „Hodně mu dlužím. Pochybuji – ne, jsem si jistý, že neví, že ho hledám, ale nemohu nečinně přihlížet tomu, co se mu stalo, aniž bych neztratil čest.“

Mohammed bezmocně rozpažil.

Ahmet si s povzdechem sedl a složil tvář do dlaní. „Před mnoha týdny jsem byl knězem – učitelem ve škole v Horním Egyptě. Škola učila dílu a filozofii Herma Trismegista a dalších starých učenců. Ta škola je vcelku známá a mnoho bohatých rodin do ní posílá své syny, aby se naučili techniky ovládám sil a vnitřního zraku. Byl jsem nejmladším mistrem školy.

Jednoho dne přišel příkaz z nadřízeného chrámu v Alexandrii, že je třeba naplnit imperiální odvody, a bylo nám uloženo poslat do legií kouzelníka třetího zasvěcení. Představený školy vybral Dwyrina MacDonalda, jednoho z mých žáků. Protestoval jsem, ale Dwyrin přesto odjel.“

Mohammed pozdvihl obočí. Z narážek si o svém egyptském příteli leccos domyslel, ale netušil, že cestuje ve společnosti muže, který ovládá skryté síly.

V duchu se usmál; na cestách nemohl mít lepšího společníka!

„A ten Dwyrin, chtělo se mu jít? Co si o tom myslel?“

Ahmet si odfrkl. „Jsem si jistý, že Dwyrin to bral jako poctu, ale příteli, Dwyrin je, nebo byl, kouzelníkem třetího zasvěcení jen formálně. Dokonce ani nepatřil mezi mé nejlepší studenty! Šestnáctiletý kluk – sice talentovaný – ale bez špetky disciplíny, která přináleží mistru. Měl jsem raději jít místo něho.“

„Vy máte mistry umění, kterým je teprve šestnáct?“ vyděsil se Mohammed.

„To ne!“ vysvětloval Ahmet. „Když představený obdržel příkaz, poručil mi, abych vzal chlapce do tajného chrámu a provedl ho mystérii třetího zasvěcení. Ale on pro to nemá žádný výcvik, kázeň ani trpělivost! Vstoupil do světa, který není schopen vnímat vcelku, natož ho ovládat. Je to pořád ještě dítě – a pěkně problémové – a představený školy se ho chtěl zbavit, než nadělá ještě víc neplechy. Ale to přece není omluva pro to, aby byl obětován bohu války. Možná, že už je po smrti.“

Ahmet hleděl prázdnýma očima do noci.

Mohammed ho lehce poklepal po rámem. „Takže ty ses vzdal svého postavení ve škole, abys ho našel? Co uděláš, pokud ho doopravdy najdeš?“

„Nastoupím na jeho místo, myslím,“ řekl unaveně Ahmet. „Nebo, pokud ho nepropustí ze služby, půjdu s ním a budu ho učit. Byl, vlastně stále je, mým studentem. Jsem za něj odpovědný přes všechny lumpárny, které se navyváděl. Má velikou šanci stát se dobrým mladým mužem s velkým talentem. Mohl by vykonat mnoho dobrých věcí. Je mi zle, když si pomyslím, že by mohl být zabit v poli a vrány by hodovaly na jeho vnitřnostech jenom proto, že představený školy se chtěl vyhnout možným politickým problémům a raději si zašpinil ruce.“

Mohammed se tiše zasmál. *Cožpak to takhle nechodí?*

„Stezka čestného muže jest stezkou nejobtížnější,“ zadeklamoval. „Ahmete, zítra sejdeme s karavanou do města a uložíme sklo a hrnčířské zboží ve skladu bratrance bratra mé ženy. Tím tady má práce skončí. Potom bychom se mohli poptat v pevnosti a zjistit, co zdejší římští úředníci vědí o Třetí Cyrenaiské. A potom, pokud zůstaneš mým společníkem, půjdeme najít tvého studenta a zachránit tvou čest.“

Ahmet udiveně vzhlédl. „To je skvělá nabídka pro muže, kterého znáš sotva tři týdny. Proč něco takového děláš?“

Mohammed si vzdychl a sepjal ruce před sebou. „Tebe pohání tvá čest a tvá povinnost učitele. Mě nepohání nic. Ve svém městě mám krásnou ženu a bohatou rodinu. Můžu trávit své dny – a také to dělám – čtením a filozofováním. Také jsem strávil mnoho času v sedle při boji s nepřáteli našeho klanu. Mohu být obchodníkem

putujícím mezi vzdálenými městy a oázami – i to jsem dělal a dělám. Ale mé srdce je hladové a dosud jsem nenašel nic, co by jeho hlad ukojilo. Chci tomu všemu porozumět.“ Opsal rukou oblouk zahrnující nebe, háj i zemi pod jejich nohama. „Schází mi náruč mé ženy a útulnost domova, ale člověku vždycky něco chybí. Chtěl bych tedy jít s tebou, abych viděl to, co jsem dosud neviděl. Snad právě tak najdu to, co hledám! Člověk nikdy neví, kde skončí, když vstoupí na neznámou cestu. Pravda může ležet za příští zatáčkou nebo příštím kopcem.“

# # #

V mírových časech byly trhy Damašku přeplněny tisíci příchozích a ulicemi proudily davy lidí. Nyní, když ve městě a jeho okolí tábořily desítky a stovky tisíc vojáků, byla situace horší. Ahmetovi trvalo tři hodiny, než se dostal ulicemi ucpanými vojáky a provizorními stájemi na rozlehlé náměstí obklopené chrámy a státními budovami, které vymezovalo střed starého města. Teprve tam se mohl pořádně nadechnout a jít zase normálním krokem. Zamířil si to k impozantnímu sloupořadí Diova chrámu, který zabíral celou jednu stranu náměstí, a vedle něhož se ztrácely všechny sousední budovy.

Vystoupal po širokém schodišti k chrámu a minul fontány, které napájely ozdobné bazénky před ním. Vešel do vysokého bočního prostoru vedle hlavní lodě, kterým se rozléhaly kroky mnoha kněží a kajícníků. Podle instrukcí, které obdržel od otroka stojícího před chrámem, kráčel podle četných dveří menších kanceláří. Až na jejich konci našel takřka nezařízenou celu a v ní muže, kterého hledal.

„Mistr Monimus?“ Od stolu vzhlédl útlý muž, jehož hlavu zdobilo jen několik vzpomínek na dřívější porost. Okolo něj stála jako včelí úly dřevěná pouzdra na svitky, plná ohlazených mosazných násadek a dřevěných spon. Měl veselé modré oči a z jeho vrásčitého obličeje vyzařovala přívětivost.

„Já jsem Monimus,“ řekl příjemným tenorem. „Posaď se, prosím. Zde je víno, máš-li žízeň.“

„Děkuji, mistře. Jsem Ahmet, ze Školy kouzelníků v Horním Egyptě. Také sloužím Hermovi Trismegistovi.“

Monimus se vsedě zdvořile poklonil a naplnil dva kalíšky vínem z věkovité amfory. Podal jeden *krater* Ahmetovi a usrkl ze svého. Ahmet také upil a odložil starožitný pohárek na okraj stolu. Monimus vyčkával s trpělivostí, které byla druhou přirozeností příslušníků Řádu. Ahmet si odkašlal, nevěda jak začít, ale pak si vzpomněl, jak v takových případech jedná Mohammed, a rozhodl se jít na věc zpříma.

„Mistře Monime, rád bych využil tvé shovívavosti a požádal tebe a tvůj úřad o dvě laskavosti. Vydal jsem se na dlouhou cestu a obávám se, že jsem tím nikterak nepotěšil svého představeného. Nedal mi své svolení a jistě je hrubě nespokojen smým náhlým odchodem. Bez ohledu na to, cítím jako svou povinnost podat mu zprávu o tom, kde jsem a co mě k této cestě přimělo.“

Ahmet otevřel brašnu z pevného plátna, kterou zakoupil v Gerase, a vyňal dopis psaný na levném papyru. Položil jej na stůl. „Byl bys, prosím, tak laskav a zařídil, aby se tento dopis dostal do rukou mistra Nefeta, představeného Školy kouzelníků poblíž Panopolis v Horním Egyptě? Byl bych ti nesmírně vděčný. Má druhá prosba je naléhavější, přestože na tuto otázku možná nebudeš znát odpověď. Máš nějaké zprávy o legii zvané Třetí Cyrenaiská? Musím najít muže, který v ní slouží, a podle mých posledních zpráv by měla dorazit sem, ale zatím se tak nestalo.“

Monimus mlčel a pozorně si prohlížel Ahmeta. Mladý Egypťan z toho začínal být nervózní, ale nedával to nijak najevo. Po chvíli si perský kněz povzdychl a sebral ze stolu dopis.

„Samozřejmě se postarám o to, aby se tento dopis dostal k tvému nadřízenému v Panopolisu. Myslím, že Nefeta znám z doby, kdy jsem pobýval ve svatyni Řádu v Efesu. Pokud si vzpomínám, je to přísný muž, ale dbalý svých povinností a umí odpouštět. Pokud jde o tvou druhou žádost, nemohu ti odpovědět, neboť odpověď neznám. Všichni ve městě mluví o válce proti Persii, ale neslyšel jsem nic o tom, že by sem mířily imperiální legie. Jsi rozhodnut nalézt toho muže?“

Ahmet přikývl.

Kněz poklepal na růžek dopisu. „Jistě víš o odvodech, kterým se musel Řád podřídit.“

Ahmet znovu přikývl a nepodařilo se mu zcela zakrýt hněv.

„Ano, je to hrozná záležitost," řekl Monimus takřka šeptem, „moc dobrého z toho nevzejde, přestože je to zoufalá nutnost. Ve vzdáleném Egyptě jsi to možná nepociťoval, ale zde, blízko hranice, již několik měsíců denně pociťujeme ozvěny hrůz, které provozují perští *mobehedáni*. Zeď mezi naším a ostatními světy je stále tenčí a křehčí. Bojíme se každého zatmění měsíce, neboť v tu dobu je to nejhorší. Chtějí za každou cenu zvítězit. Platí strašlivou cenu za sílu, kterou chtějí vrhnout proti Římu.

Půjdeš-li na sever či východ, buď opatrný. V těch končinách číhají podivné věci."

Ahmet opět přikývl. Jak postupoval s karavanou na sever, pociťoval stále větší neklid. Vzduch mu připadal ostrý a řídký a slunce bylo méně jasné než obvykle. Vnitřním zrakem vnímal nad pouští podivné záblesky a neurčité hlasy. Neviditelný svět byl plný podivného napětí.

„Budu opatrný na svých cestách, mistře." Ahmet se poklonil, až se čelem téměř dotkl dlaždic na podlaze.

Monimus za ním udělal znamení dobra a díval se, jak odchází. Ani on se necítil dobře. Po chvilce se vrátil ke svým svitkům a objednávkám trámů na novou přístavbu ubytovacích prostor.

Mohammed čekal ve stínu rozlehlé vstupní haly chrámu a prohlížel si obří mramorovou sochu Dia Hromovládného. Zeus se opíral o nepříliš dobře provedená oblaka, ale jeho tělo, vyrůstající přímo z kamene, bylo ztvárněno dokonale. V ruce, která se opírala o mraky, držel svazek blesků, ve druhé kamennou pochodeň, ve které hořel olej. Světlo plamenů tančilo po stropě. V tom osvětlení socha vypadala téměř jako živá. Ahmet si zdvořile odkašlal.

Mohammed se otočil ke svému příteli. Přestože měl tvář vážnou, vzhledem k místu, na kterém se nacházeli, Ahmet zachytil pod vousy náznak úsměvu.

„Pojď," řekl kupec burácivým šepotem. „Dnes ráno se mi dařilo!"

Venku se Mohammed rozběhl po schodech a Ahmet měl co dělat, aby mu stačil. Kupec kvačil přes náměstí a zastavil se, jen aby si koupil pečené maso na špejli. Mezi jednothvými sousty mluvil na

Ahmeta: „Příteli, v římské pevnosti se večer sejde rada vojevůdců a velmožů. Všechno sezvané panstvo dorazilo už včera večer. Místodržíeí chce na této radě předložit plán tažení. Tohle je nejlepší příležitost, jak zjistit, kde se Třetí nachází, a hlavně, *kam* má namířeno. Budou tam všichni, dokonce i princezna Nabateje a Palmyry.“

„Ale jak se *my* dostaneme mezi tuhle smetánku?“ zeptal se trochu příkře Ahmet.

„Ach, příteli, to je právě na tom to krásné. Když jsi se *mnou*, je možné všechno! Jak už to tak chodí, jeden oddíl kopiníků, který si najali Palmyřané, se skládá z bratranců strýce ženy bratra mé ženy. Přemluvil jsem jejich kapitána – starého práskaného Amra ibn Adi Tanukha – abychom jeli s ním, a jen tak mimochodem se tak dostaneme na radu jako jeho pobočníci.“

„Aha,“ řekl Ahmet. „Děláš to často, že zatahuješ své přátele do problémů?“

Mohammed se hlasitě rozesmál. „No tak! Moji přátelé jsou nesmírně rádi v mé společnosti – všichni se shodují v tom, že jsem ten nejzajímavější člověk široko daleko! Kromě toho, Amr ibn Adi nemluví latinsky ani řecky. Takže mu budeme tlumočit.“

# # #

V nočních ulicích bylo světla téměř jako za dne. Tisíce luceren visely nad vchody krámků i měšťanských domů. Zdi, které uzavíraly soukromé zahrady, byly lemovány pochodněmi. Skupinky mužů, před nimiž sloužící vždy nesl pochodeň, procházely ulicemi a mířily k římské posádce u nejsevernější z osmi městských bran. Světla se odrážela od nízkých mraků, které odpoledne skropily město osvěžujícím deštěm.

Ahmet a Mohammed vešli se skupinou pouštního náčelníka Amra ibn Adiho. Šejk, jehož bohatý oděv jako plášť zakrýval mohutný stříbrem prokvetlý nakadeřený plnovous, vypadal spíše jako pouštní bandita. Trojice bojovníků – maximum, které místodržící povolil – která ho provázela, naopak vypadala přesně tak, jak má tělesná stráž vypadat – rozložití chlapi se širokými rameny, v obnošených pláštích a se zbraněmi, které rozhodně netrpěly

nečinností. Na druhou stranu Mohammed si oblékl halenu v tlumené červeni, tmavé kalhoty a dlouhý plášť se zelenobílými pruhy. Ahmetovi připadalo, že jeho přítel v tom oděvu – zjevně jeho nejlepším, který pro podobné příležitosti vozil v malé zvláštní truhle – vypadá poněkud nesourodě. Sám nic podobného neměl a nikdy se nestaral o to, co se nosí. Jediné, co pro parádu udělal, bylo, že vyprášil svou bílou tuniku. Jako obvykle měl s sebou hůl a koženou brašnu s knihami. Černé vlasy si stáhl dozadu, svázal dvěma stuhami a sepnul stříbrnou sponou.

Rezidence římského místodržícího nebyla ničím jiným než opevněným legionářským táborem, vmáčknutým do severozápadního rohu města. Dovnitř se vcházelo hrubými dřevěnými a železnými branami, které hlídaly skupinky obtloustlých vojáků ve špatně padnoucí zbroji. Ibn Adiho skupinu zastavil velitel hlídky – postarší muž s krátkými bílými vlasy a vrásčitým obličejem. Vysloužilý legionář je důkladně prohledal, včetně Ahmetovy hole a kabely, než je pustil dál.

Ahmet se zvědavě rozhlížel po zděných domech, které v pečlivých řadách lemovaly dlážděné ulice. Přestože bylo zřejmé, že ve městě je silná římská posádka, domy byly opuštěné a pečlivě zabedněné. Mohammed se rozhlížel také, ale spíš zmateně než zvědavě. Široká ulice vedoucí do středu tábora byla plná náčelníků a jejich doprovodů, rozevlátých pouštních rouch, plátna a hedvábí, pod kterým občas probleskly prsní krunýře.

„Proč tihle náčelníci chtějí bojovat za Řím?“ zeptal se Egypťan Mohammeda, zatímco se s ibn Adiho rabijáty prodírali davem. „Většina z nich vypadá jako banditi a lapkové. Měl jsem dojem, že pohraniční kmeny nemají k impériu zrovna kladný vztah.“

Mohammed přikývl a hořce se usmál. „Tady má málokdo rád Řím, pokud vůbec někdo, příteli. Ale všichni vědí, že Persie nejenže není lepší, ale dokonce horší. Pod římskou vládou, či ‚ochranou‘, tu panuje jakési právo. Tihle náčelníci jsou tady proto, aby bránili svá současná práva a výhody. Pod Římem se běh věcí neměnil po staletí. Pokud tyto země okupuje Persie, bude všechno jinak.“

Ahmet souhlasně přikývl. „Takže nikdo z nich si nemyslí, že by si polepšil, kdyby se přidal k Peršanům? To je dobrý způsob, jak se zbavit nepřátel a posílit na jejich účet.“

Mohammed se jen tiše zasmál, protože jeden z ibn Adiho stráže se natočil, aby slyšel, co si povídají. Mezitím vešli do vnitřního tábora. Prošli klenutou branou, která byla tentokrát ve zdi z opracovaného kamene. V jejím stínu stáli čtyři hromotluci v kroužkovém brnění. Měli rusé vlasy a byli o více než hlavu vyšší než kdokoli z příchozích. Každý měl u pasu těžký meč a paže plné náramků. Ahmet opětoval ocelový pohled jednoho z nich. Germáni, pomyslel si.

„Muži, kteří se rozhodli jinak a přidali se ke Králi Králů, tu dnes večer pochopitelně nejsou, příteli. Ti už odjeli na sever do Antiochu, aby se přidali k armádě velkého prince Šáhina,“ ozval se Mohammed tiše, ale zřetelně. Kráčel v těsném závěsu za Ahmetem.

„Zde jsou muži, kteří i se svými kmeny získali nějakou moc pod poručnictvím Říma. Jestli bude vyhnán, budou trpět. Tito muži zničili své nepřátele tak, že je označili za zrádce, kacíře nebo neplatiče daní. Tyto náčelníky, jejichž rody se drží u moci po staletí, vlastně stvořilo impérium. Využívají toho k tomu, aby ovládli nejlepší obchodní cesty a podmanili si slabší klany.“

Mohammedův hlas zněl takřka zlostně; Ahmet se ohlédl. „Takže ty nenávidíš Řím? Stalo se tvé rodině něco takového?“

Mohammed nejisté zamžikal. „Nenávidět Řím? To ne. Impérium je, jaké je. Nenávidím ty, kteří utlačují slabší, vytlačují méně oblíbené, ale impérium je jako balvan na horském svahu. Jakmile je uveden do pohybu, je mu jedno, co cestou rozdrtí. Taková je přirozenost kamene – ignoruje to, co s ním nijak nesouvisí. Muži jako já nebo ty nejsme pro balvan ničím. Jsme příliš drobní, než abychom jej mohli ohrozit. Ale také nemohu říct, že Řím miluji. Jak bych mohl? On mě také nemiluje.“ Ibn Adi a jeho muži se zastavili před schody vedoucími na rozlehlou verandu. Na železných závěsech na stěně visely lucerny a vrhaly na zem kruhy teplého světla. Ve stínu mezi nimi postávaly stráže. Šejk se otočil a pokynul Mohammedovi, který k němu s lehkou úklonou přistoupil. Ahmet také udělal několik kroků vpřed.

„Dobře víte, moji noví přátelé, že nemluvím žádným z těch barbarských jazyků, ve kterých si libuje náš hostitel.“ Ibn Adiho hlas byl hluboký a ostrý jako pouštní vítr. Ahmet mu rozuměl dobře, přestože aramejštinu neovládal příliš dokonale. „Al Kurajši, ty budeš mluvit za mě, zatímco Egypťan bude překládat to, co budou říkat ostatní. Budeš mluvit potichu, kněže, neboť slyším velmi dobře a vím, že ostatním náčelníkům se tohoto malého daru Pána nebe příliš nedostalo. Nechci o tu výhodu přijít. Ať si sami vyhánějí býky z ohrady, ne? A abych nezapomněl, mějte zbraně připravené. Je tady pár takových, co by mohli dělat problémy. Jestli k něčemu dojde, musíme být připraveni. Ale netaste, dokud nedám povel!“

Mohammed i Ahmet se poklonili. Šejk si je ještě jednou změřil, přičemž déle upíral pohled na Mohammeda, který nasadil úslužný obličej. Ušklíbl se a šel ke vchodu. Jak stoupal po schodech, zdálo se, jako by se scvrkl, jedna noha byla náhle slabší a musel se opírat o svou hůl. Mohammed zachytil Ahmetův pohled a mrkl.

# # #

Místnost v dřevěném domě byla vysoká a trámovím bylo vidět střechu z břidličných tašek. Uprostřed místnosti, kterou zaplňovalo padesát či šedesát mužů, byly ve velkém nepravidelném kruhu rozestavěny pohovky a divany. Stoly byly přiraženy ke stěnám, aby se vytvořilo více místa. U stěny naproti dveřím bylo pódium s oltářem, na kterém ležel světle zabarvený kámen. Na zdi za ním byla zavěšena podobizna býka, starý bronz plastiky pokrývala měděnka. Místností na délku procházely dvě řady žlábkovaných dřevěných sloupů. Starý válečník se netlačil do davu velmožů uprostřed místnosti, ale dal se doprava, a pak se opřel o jeden ze sloupů. Mohammed se zastavil před ním, Ahmet zůstal po jeho levici. Tři strážci se uhnízdili za sloupem.

Na trámech visely lucerny a v mosazných svícnech na sloupech stály štíhlé svíce. Prostor nad trámy byl už plný kouře, ale Ahmet si povšiml zamřížovaných otvorů ve střeše, které přebytečný kouř odváděly. Do místnosti se hrnuli další příchozí a uprostřed se strhl menší povyk, jak se tlačili, aby získali dobrá místa na pohovkách. Ahmet zůstával klidný, protože šejk byl zjevně spokojen se svým

postem u sloupu. Ani Mohammed se netvářil, že by se chtěl někam přesunout.

Mezerou mezi dvěma muži před sebou Ahmet viděl, že tři divany nejdále od dveří – a také nejhonosnější – jsou stále neobsazené. Už se chtěl zeptat Mohammeda, na koho čekají, když u dveří zpozoroval nějaký rozruch. I ostatní si toho všimli, otočili se a ztichli.

Vešla skupina mužů v tmavě rudých pláštích s dlouhými kápěmi. Jejich paže a hrudě zdobilo množství stříbrných náramků a náhrdelníků. Čtyři z nich, s úzkými orlími tvářemi, rozhrnovali dav náčelníků, jako příď galéry rozráží vodní hladinu. Mezi nimi kráčel muž středního vzrůstu, s temně olivovou pletí a pečlivě upraveným vousem. Kromě dvou zlatých náramků neměl žádné šperky, čelo nad ostře vystupujícími lícními kostmi zdobil uzounký stříbrný kruh. Světle červenou hedvábnou tuniku měl přepásánu černým opaskem. Když ho míjel, pocítil Ahmet, jak po něm sklouzla vlna dobře ovládané síly. Čaroděj, uvědomil si, a jeho dosud utlumené smysly se opět po několika dnech probudily.

Soustředil se a vnitřním zrakem opatrně osahával místnost. Na čtyřech mužích v kápích uviděl drobné tmavorudé plameny, jaké tančívají na okraji kovářské výhně. Ahmet se trochu otřásl, když si uvědomil, že ti muži – zjevně služebníci toho uprostřed – budou ďábelskými pomocníky, kteří se občas zjeví z temných hlubin, z nichž na lidi doléhají nejrůznější muka a strázně. Muž v červeném mezi nimi žhnul skrytou silou, jako když se díváte do jasného světla skrze mozaikové sklo nebo jemně popraskaný led. Vybral si volnou pohovku po své levici a usedl. Čtyři zahalení muži beze slova zaujali místo za ním. Ahmet by rád věděl, jestli ho také vycítili.

„To je Aretas, devátý toho jména svého vznešeného rodu," ozval se za Ahmetem tichý ibn Adiho hlas. „Je princem z města Petra na jihu. Prohlašuje se králem Nabatejců, přestože ti jsou popravdě poddanými místodržícího římské provincie Arabia Minimis. Je to zpupný a nebezpečný muž."

Aretas se usadil a právě bral do ruky pohár vína z brouseného skla, když se znovu otevřely dveře. Opět se všechny hlavy otočily ke vchodu. Vedle potlačované hrozby, která vyzařovala z Nabatejce a

jeho pochopů, vypadal tento muž jako neškodný písař, který jde pozdě na obchodní schůzku svého pána. Téměř plešatý hubený dlouhán se skobovitým nosem, na němž jeho nákladně zdobená bílá tunika visela jako rubáš. Provázeli ho čtyři ryšaví strážní, a když se usadil na prostředním divanu, byl si Ahmet jist, že je to místodržící fénické provincie.

„Říman Lucius Ulpius Sulpicius, největší suchar, jakého kdy porodila římská vlčice. Přestože sídlí v Tyru na pobřeží, Damašek spadá pod jeho pravomoc.“ Z ibn Adiho hlasu zaznívalironický respekt před nemotorným mužem, který se stále ještě vrtěl na prostředním divanu. Jeho Germáni kolem něho vyčistili prostor a odstrčili při tom několik Arabů, kteří se tlačili co neblíže k Aretasovi.

Lucius si odkašlal a udeřil kostnatou rukou do opěradla pohovky. „Přátelé, jsme zde všichni až na jednoho, ale myslím, že naše společnost bude vbrzku kompletní, proto začneme. Před námi je mnoho úkolů, které musíme prodiskutovat. Budu stručný a otevřený – impérium vám děkuje za přátelství, které jste prokázali tím, že jste zde pod svými standartami shromáždili tolik mužů. Budete odměněni a impérium nezapomene na ty, kteří přišli, když je zavolalo, ani na ty, kteří tak neučinili.“

Mohammed se lehce naklonil k Ahmetovi. „No jo, Konstantinopol nezapomene na ty, kteří přišli a lízali jí ruce a líbali boty, stejně jako na psy…“ Ibn Adi ho umlčel zamračeným pohledem a Ahmet dokončil překlad věty.

„Před námi je invaze,“ pokračoval místodržící, „taková, která nás nepochybně zničí, pokud nebude zastavena dost daleko od Damašku nebo Tyru. Nepřítel je silný – poslední zprávy ze severu říkají, že jeho armáda čítá téměř šedesát tisíc mužů.“

Místností proběhl šepot a Ahmet si všiml, že mnoho mužů zmínka o síle perské armády překvapila. Odhadoval, kolika kopím mohou asi tito vojevůdci velet. Když se Ahmet podíval na šejka, zdálo se, že ho tato informace nijak zvlášť nezajímá. O hodně víc si všímal reakcí ostatních velitelů.

„Není třeba se znepokojovat,“ řekl místodržící zvýšeným hlasem, aby se prosadil ve vzrušení, které vyvolalo jeho prohlášení. „Naše armáda se té jejich početně přinejmenším vyrovná. Během tří

dnů sem dorazí zbytek našich sil, a pak potáhneme na Emesu, kde se střetneme s nájezdníky. Naše vůle je nezlomná, porazíme Peršany a zaženeme je zpět za Eufrat.“

„Ale čím?“ ozval se jeden z náčelníků v těžkém brokátovém rouchu a vstal z divanu. Jeho hustý černý plnovous byl na konci spleten do mnoha copánků, ve kterých se leskly drahokamy. „Vidím zde mnoho chrabrých mužů, ale my jsme schopni poslat do pole jen jízdní kopiníky a lučištníky. Slyšel jsem z Konstantinopole mnoho krásných slov, ale neviděl jsem tu jediného římského vojáka. Kde jsou legie? Se svými muži jsem jel z Gerasy šest dní, ale cestou jsem nepotkal žádnou. Moji bratranci mi řekli, že tábory legií v Bosře a Lejjunu jsou prázdné. Kde je Řím, kde je východní císař?“

Lucius stále seděl a tvářil se klidně. „Legie byly převeleny na pobřeží k Tyru, kde se doplňují o posily z Egypta a Západní říše. Setkají se s námi u Emesy, kam se přesunou po pobřežní cestě. Budou to celkem tři legie – Třetí Cyrenaiská, Druhá Trianská a Šestá Ferratská. S těmito muži a jejich podpůrnými jednotkami se Peršanům postavíme v počtu ne menším než osmdesát tisíc vojáků.“

„Nevěřím ti!“ vykřikl Gerasan a zrudl vzteky. „Až nás ty Plechový klobouky napadnou, budeme tam jenom my se svými kopími a v lehkých pancířích, ale žádný Říman. To je hazard! Každý, kdo půjde na sever,“ Gerasan obhlédl shromáždění, „je už teď mrtev.“

„Tak to není!“ Lucius se také vztyčil, tvář brunátnou vzteky. „Řím vás neopustí. Jeho čest stojí při vás, stejně jako jeho vojáci!“

„Lži!“ vykřikl Gerasan a zahrozil k místodržícímu pěstí. „Řím si z nás dělá stejný děvky jako ze svejch dcer, co se nabízej na schodech Fóra!“ Jeho muži začali také pokřikovat a germánská stráž se rychle postavila mezi ně a svého patrona. V místnosti nastal hluk a muži před Ahmetem se tlačili dopředu, aby viděli, jestli dojde k nějaké šarvátce. Egypťan se stáhl o krok zpět a rychle přeložil urážlivé výroky, kterými Gerasan zahrnul místodržícího. Koutky ibn Adiho úst se pozvedly v něčem, co se dalo považovat za úsměv. Jeho strážní k němu přistoupili s rukama na jílcích mečů.

Přes hlavy křičících a gestikulujících mužů nebylo vidět, a tak Ahmet ještě o něco ustoupil, přičemž narazil do někoho, koho si

předtím vůbec nevšiml. Otočil se, aby se omluvil, ale v tu chvíli oněměl.

Za ním stála žena, ruku lehce položenou na jeho rameni. První, co si vůbec uvědomil, byly její oči – tak modré, že modř oblohy přestávala být hodna svého jména – s dlouhými černými řasami, posazené v jemném oválném obličeji. Usmívaly se na něho a on cítil, jak se mu sevřel žaludek. S tichým „Dovol, svatý muži," ho jemně odsunula stranou a on jako v mlze pozoroval nádherné černé vlasy, které rámovaly alabastrový krk. Pak se do jeho zorného pole dostal velice solidně vyhlížející ocelový prsní plát intarzovaný bronzem. Vzápětí ucítil Mohammedovy a šejkovy ruce, jak ho tahají dozadu. Falanga černochů v brnění a drátěných košilích od hlavy až k patě udržovala v odstupu dav těsně za ženou. Ahmet měl dojem, že na něco zapomněl. Po chvilce mu došlo, co to bylo, a konečně se nadechl.

„Říkám," překřikoval Gerasan hluk shromážděných, „že nepovedu své muže do bitvy, dokud s námi nebudou Římané. Nezáleží mi na tvé cti, Lucie Ulpie, já mám povinnost ke svým lidem, a ne k pokladnicím Říma nebo Konstantinopole! Neprodám se tak lacino!"

„Tvůj otec přísahal, že bude stát po boku Říma v dobách zkoušek," zasyčel místodržící a zaťal pěsti, „stejně jsi přísahal i ty, když jsme spolu stáli nad jeho katafalkem. Chceš snad zrušit přísahu? Chceš se obrátit zády ke svému otci? Ke své cti?"

Gerasan něco vykřikl a ozvalo se zaskřípění, když z měděné pochvy vytasil ocelový nůž. Za místodržícím, z jehož obličeje se vytratila všechna barva, se přeskupili jeho muži a velmož ztuhl. Nikdo nedýchal, když se mu hrot nože chvěl stopu před hrudí. Gerasan učinil krátký výpad, ale nůž místo Římana lehce zasáhl bělostnou hruď ženy s havraními vlasy, která mezi oba muže náhle vkročila. V místě, kde hrot prosekl kůži, se objevila krůpěj krve.

„Zabil bys mě, Zamanesi?" Její hlas bylo zřetelně slyšet, přestože tón byl přátelský až důvěrný. „Zabil bys důvěru mezi impériem a městy Decapolisu?"

Geraský šlechtic vyděšeně ustoupil. Jeden z jeho sluhů mu nůž vyprostil z roztřesených prstů a ukryl jej v záhybech svého šatu.

Žena se obrátila – ignorovala místodržícího, který se stáhl do bezpečí své gardy, a stoupla si na jeho pohovku.

Když se vztyčila nad hlavami shromážděných mužů, Ahmet opět zapomněl dýchat. Byla křehce stavěná, ale na ženu vysoká, snad pět a půl stopy. V její přítomnosti jako by se všichni ostatní zmenšili. Jiskra v jejích modrých očích i přes vzdálenost zasáhla Ahmeta jako šíp. Kaskády černých kudrnatých vlasů jí měkce ležely na obnažených ramenou a spadaly dále na záda. Jemná síťka ze zlatého drátku a perel bránila vlasům, aby padaly do obličeje a čela. Okraje její temně rudé róby lemovaly drobné výšivky růží a lilií. I když její postava nehýřila bujnými tvary, křivky, které její ňadra vykreslovala na hedvábném rouchu, se Ahmetovi zdály být těmi nejdokonalejšími tvary na světě. Kapka krve se mezi nimi vyjímala jako rubínový solitér. Její hlas byl předením líné kočky, avšak natolik silným, že si zjednal pozornost i v nejvzdálenějších koutech místnosti.

„Řím nás volá, ale nejsme zde kvůli Římu. Jsme zde proto, že my všichni jsme v ohrožení. Jsme zde proto, že konečně nastal náš čas. Impérium mnoho vytrpělo, když nás až dosud samo chránilo proti Peršanům. Je teď na nás, na národech Decapolisu, Petry a Palmyry, abychom opustili bezpečí rodičovské ochrany a bránili sami sebe jako dospělí lidé. Postavím se šílenému králi Chrosoovi. A učiním tak sama, pokud to bude nutné, stejně jako to učinila moje jmenovkyně. Budete stát při mně?“

Ahmet se otočil na ibn Adiho, který se usmíval jako lev chystající se k hostině.

„Kdo…?“ zašeptal.

„Naše královna,“ odpověděl s hrdostí v hlase starý válečník. „Zenobia z Palmyry. Hedvábná Vévodkyně.“

# # #

Nazlátlý úsvit už barvil východní oblohu, když setkání náčelníků skončilo. Ahmet, který strávil většinu noci v meditaci, byl úplně vzhůru. Válečníci vycházeli ven a tlumeně spolu hovořili. Lucerny již jen poblikávaly, některé zhasly docela. Svíce a pochodně dohořely už před hodnou chvílí. Egypťan se zvedl ze svého místa stranou u stěny a šel mezi pohovky, kde se válelo množství

prázdných džbánků a táců se zbytky jídla. Vzduch byl stále hustý kouřem a plný pachu mužů, kteří byli dlouho v uzavřeném prostoru. Mohammed, který se až do konce účastnil diskuse, seděl na okraji pohovky, na které prve seděl místodržící, a držel si hlavu v dlaních.

Ahmet se nad ním zastavil a jemně ho zatahal za ucho. Mohammed unaveně vzhlédl. Dlouhá noc ho úplně vyčerpala. Egypťan mu s úsměvem položil konečky prstů na spánky a v duchu začal zpívat ukolébavku, kterou mu zpívávala jeho matka, když jej jako dítě uspávala v proutěné kolébce. Mohammedova víčka se zachvěla, oči se zavřely a s tichým zachrápáním se zvrátil na pohovku. Ahmet ho pohodlně uložil.

„Udělal bys takové kouzlo i pro mě, svatý muži?“

Její hlas, předtím tak silný a jasný, byl nyní plný únavy, drsný a sotva slyšitelný. Ahmet se otočil a poklekl na jedno koleno. Dolní lem jejího roucha byl pomačkaný, potřísněný drobty jídel a skvrnami od vína. Nepoddajné vlasy se vymanily zpod zlaté síťky; měla je teď jednoduše stažené dozadu jedinou stuhou. V klidné tváři viděl naprosté vyčerpání. Unaveně se mu zahleděla do očí. Opětoval pohled, tentokrát jej snesl bez mrazení v zádech, jen si přál, aby v něm bylo méně smutku.

„Má paní, mohu tě uspat, ale před tím by ses měla vrátit do svého tábora. Jestli tomu dobře rozumím, budeš mít po dnešku mnoho nepřátel. A… já nejsem žádný svatý muž. Jmenuji se Ahmet a jsem ze Školy kouzelníků. Doba, kdy jsem se chtěl stát knězem, už minula.“

Zenobia zarazila jeho omluvy jemným pohybem zápěstí. Zvedla se z pohovky a vzala ho za ruku. Jejich oči se opět setkaly, a na tu chvíli byly zcela obyčejně lidské a zranitelné – nebyla v nich ta odtažitá vznešenost, která z nich vyzařovala v noci.

„Odveď mě do ležení, Ahmete, a uspi mě. Sama neusnu. Chodila bych sem a tam, přemýšlela a spřádala plány, dokud bych nepadla únavou. Prospala bych potom celých dvanáct hodin, když rozvaha velí spát mnohem méně.“

Položila mu ruku na tvář; byla studená jako led. Zachvěl se a vzal její dlaň do svých.

„Hřeješ,“ řekla s úsměvem a opřela se mu hlavou o hruď. Instinktivně ji objal. Unaveně se k němu přitulila. Po chvilce beze spěchu uvolnil sevření a zvolna ji vedl ven z římského tábora. Když prošli poslední branou, začal tiše zpívat, tak aby to slyšela jen ona.

EGYPTSKÝ DŮM, ZA HRADBAMI ŘÍMA

Temným nebem běsnila bouře, mezi mraky těžkými vodou se křižovaly blesky. Studený vichr svištěl ve sloupořadí kolem domu a hnal před sebou listí a chomáče trávy. Stromy na kopci nad domem ohýbaly své koruny a vysoká tráva se vlnila pod prudkými nárazy. V každé místnosti v domě hořel oheň – v bronzových ohřívadlech, v krbech i ve vyzděné prohlubni, vykopané ve sklepní místnosti. Tam ze stropu visely válce, jejichž tvrdé bílé světlo dopadalo na ohlazený kámen zvlhlý slanou vodou a krví. V neviditelném světě pod základy domu řeka modročerné síly bojovala s pouty země.

Zuřivá chapadla modrého ohně dorážela na třpytivý štít růžového světla, který kryl celý dům. Tráva na obvodu této téměř neviditelné bariéry se kroutila a praskala, ze stromů, které tu stály dvě stě let, zůstávaly jen duté válce kůry a změť větví. Listy, které dopadly na zem, se bez vzplanutí měnily v popel. Pět mil odsud se probudili obyvatelé domu Junia Alpicia Nigera a nalezli všechna zvířata na svých pozemcích – ať domácí či divoká – mrtvá. Nebesa nepřestávala metat hromy a blesky na dům v kopcích. Štít držel a odrážel údery blesků, které se jej snažily rozmetat. Kamenné stěny vibrovaly pod každým novým úderem. Tvář Alexandrovy sochy ve vstupní hale byla neustále ozařována výboji. V tom pekelném světle to vypadalo, jako když se směje.

Maxian s prsty napůl ponořenými do hrudi drobného třesoucího se těla vykřikl bolestí. Síla pulsovala po povrchu jeho těla jako druhá vlnící se narudlá kůže. Svaly celého těla sebou s každou vlnou trhaly v nekontrolovatelných křečích. Do velikého zlatého kruhu na podlaze byl vyryt trojúhelník vysypaný omějí a kousky stříbra. Maxian stál v jednom vrcholu, zatímco Abdmachus a Gaius Julius se třásli bolestí v

dalších dvou. Všichni byli jen v krátkých bederních zástěrkách a každý z nich stál v dvojitém kruhu nakresleném barevnou křídou, doplněným kruhem ze zlatého drátu. Z jejich těl sršely hady ultrafialového ohně. Místnost byla naplněna silou, která do Maxiana vstupovala znakem obrácené pyramidy, který měl vytetovaný na prsou.

Jeho prsty tančily jako šílené v hrudi dítěte, jehož drobné tělo se zmítalo v kaluži moči, krve a výkalů. Síla, kterou získal ze země, nebe a z mrtvého muže, pronikala do dětského těla a s odporným zvukem drtila jeho vmtřní orgány. Maxian byl bledý jako křída, všechnu vodu vypotil už před hodinou. Ale přes takřka oslepující bolest hlavy, která mu už začínala zastírat i vnitřní vidění, bojoval s nákazou. Z guláše kostí, masa a kůže obnovoval jednotlivé orgány, ale dříve, než je stačil dokončit, se znovu rozpadaly.

Po dvou hodinách odstoupil Maxian od výbojů černého světla s rudými roztřepenými okraji a padl na zem. Jeho tělo při pádu přeťalo rameno trojúhelníku a ultrafialová záře zmizela s výbuchem, který zvedl oblak prachu, a v celém domě rozbil většinu skleněného a hliněného nádobí. V tichu, které následovalo, se i bouře venku zdála nesmírně vzdálená. Maxian zaúpěl a překulil se, jeho tělo se zkroutilo opožděnými účinky procedury. Dětské tělo na stole se s čvachtavým zvukem změnilo v kalužžlučovité, vazké tekutiny, která přetékala okraje a zvolna odkapávala na zem.

Abdmachus, stále ještě v ochranném kruhu, slintal a oči měl bolestí obrácené v sloup. Gaius Julius sebou několikrát trhl a zůstal ležet. Po chvilce se mu zachvěla víčka a otevřel oči. Bolest, která ho trýznila jako údery žhavého biče, byla pryč. Bezmyšlenkovitě ze sebe otíral prach. Jeho prsty zanechávaly mazlavé stopy kolem starých jizev, na kterých se objevila čerstvá krev. Rozhlédl se. Přestože neviděl příliš zřetelně, podařilo se mu najít prince. Mrtvý se zadíval na schodiště vedoucí nahoru do domu. Jeho pán je v bezvědomí a možná umírá. Peršan se možná mýlil, a on může žít bez síly, která dříme v mladíkovi. Nebo se rozpadne v prach, než zajede za nejbližší kopec.

Hekajíc, roztřeseně obešel kruh a sklonil se k princi. Mladíkova levá zornička zabírala téměř celé oko. Dýchal mělce a nepravidelně.

Kůži na pažích a rukou měl zarudlou a popraskanou, jako by je právě vytáhl z ohně. Princovy rty zmodraly a puls byl sotva nitkovitý. Gaius Julius si opět povzdechl a zdvihl mladíka do náruče. Když se otočil ke schodům, ucítil na krku něco ostrého.

„Velmi správně, stařiku," řekla Krista a stále držela samostříl na jeho krku. „Vezmi jen prince nahoru, já už se o něho postarám. Ty tu pak uklidíš. Dej pozor, ať se ten Peršan neudusí vlastními zvratky."

Gaius Julius zavrčel a v levém oku mu zacukalo potlačovaným vztekem. Dívka v černé tunice a krátké šedé sukni se kolem něho protáhla a zmizela mu ze zorného pole. Ostrý hrot šipky však stále cítil na zátylku. *Že já jsem ji tehdy chytal. Měl jsem ji nechat běžet…*

# # #

Průtrž mračen zatím venku přešla ve vytrvalý déšť, občas proložený zahřměním. Mrtvý odnesl prince do severní ložnice a uložil ho na postel, kterou na Kristino přání přivezli minulý týden z města. Zatímco přikrýval třesoucí se tělo těžkými dekami, Krista rozdělala oheň v krbu a ohřívačích pod okny. Zavřela těžké okenice a zajistila je petlicemi ve tvaru svinutých brejlovců. Zvuk bouřky sem teď zvenčí pronikal tlumeněji a Gaius Julius se náhle cítil velice sláb. Sedl si a ruce se mu třásly. Princův obličej měl stále horší barvu.

Krista zachytila pohled mrtvého a přikývla. „Jestli zemře, zemřeš také. Dole jsem si všimla, že myslíš na to, že bys mohl být volný. Ale nebudeš. Pokud zemře, vrátíš se mezi červy. Co ty na to?"

Gaius Julius mlčel. Znovu se mu zadívala do očí.

Nakonec zavrtěl hlavou. „Ne. Chci žít."

„Takže přines silné víno, nějaký vývar nebo polévku a ještě dříví na oheň."

Když mrtvý odešel, Krista prohledala ostatní horní pokoje a našla další pokrývky a těžký bronzový ohřívač, jehož nohy byly vytvarovány jako delfíni, kteří svými tlamami podpírali rozevřenou lasturu. Odvlekla tu těžkou věc do ložnice. Hbitě pokropila chladné uhlíky olejem a křísla pazourkem. Vyskočily drobné plaminky, které opatrně rozfoukala. Když se Gaius Julius vrátil s hrncem, dvěma amforami a třemi slušnými polínky, místnost zalévalo příjemné, měkké světlo. Krista zlomila voskové pečeti na amforách a nalila

husté burgundské do mělké měděné misky na ohřívači, který měla při ruce. Z vína stoupala pára, když se setkalo s rozpáleným kovem. Po chvilce přelila obsah misky do masivního poháru z tmavě zeleného skla a přidala naběračku vývaru. Přisedla si na pelest postele a nadzdvihla princi oční víčka. Dýchal nezřetelně a pokožku měl bledou a chladnou jako kámen. Rozevřela mu zatnuté zuby a vpravila do něj trochu nápoje. Trhl sebou a skoro jí vyrazil sklenici z ruky. Prsty druhé ruky mu sevřela hrdlo.

Napjal krční svaly a polkl. Krista mu trochu nadzdvihla hlavu, aby měla jistotu, že všechno spolkne. Pak mu dala další dávku. Mladíkovy rty lehce zrůžověly.

„Udělej ještě," řekla mrtvému. „Nalijeme do něj, kolik snese." Gaius Julius přikývl a začal v misce ohřívat další várku.

Bouře venku pokračovala a rozvodněné potoky vrhaly na břehy bílá rybí a žabí těla.

# # #

Krista se pod pokrývkami tiskla k princi a mrtvý zůstal v ložnici s ní. Princ byl stále studený, ale jeho tváře i paže pomalu ztrácely mrtvolnou bledost. Na polštářích vedle ní spalo v klubíčku malé černé kotě. Gaius Julius seděl vedle krbu a občas do něho hodil několik třísek. Z plamenů stoupala lehká borová vůně. Teplo, které díky nápaditě konstrukci vyzařovalo z krbu, prohřívalo Gaiovy staré, prochladlé kosti, zatímco trubky z pálené hlíny odváděly kouř nad střechu.

„Proč jsi neodešla?" přerušil Gaius Julius ticho unaveným šepotem. „Měla jsi spoustu příležitostí."

Krista se na chvilku zamyslela, než řekla: „Den poté, cos mě chytil, přišel princ do mé cely. Řekl, že spolu s Peršanem odhalili, že nad každým ve městě leží kletba. Oni dva jsou jedinými, kdo o ní vědí a přežili. Neřekl o ní dokonce ani svému bratrovi, aby jí nepodlehl. Nechápala jsem, co tím myslí, a tak mě vyvedl ven.

Na zahradě byl košík s holubem, který právě toho dne přiletěl z paláce. Princ na kousek papíru napsal krátkou zprávu, kterou vsunul do trubičky na jeho noze. Vypustil ho a holub letěl přes zahradu ven. Víš, co se s ním potom stalo?"

Gaius Julius se postavil a natáhl ruce k ohni. Okenice chrastily pod nápory větru.

„Ne, co se s tím holubem stalo?“

Krista se úžeji přitiskla k princi a objala ho kolem ramen. „Když vyletěl nad zahradu, mihnulo se vzduchem něco temného, jako by na něho udeřil dravec, a z oblohy se snesl už jenom oblak peří. Řekla jsem, že ho asi uviděla sova, ale princ mě odvedl do rohu zahrady, kam Peršan předtím nanosil hromádky kamení. Ten holub tam ležel, tedy spíš to, co z něho zbylo. Už byl shnilý a plný muších larev a vajíček.

‚Vidíš,‘ řekl, ‚každý, kdo ví o tom tajemství, zemře, pokud se nechrání. Dům je bezpečný a ty jsi v bezpečí, pokud jsi se mnou nebo s Abdmachem.‘ Takže, staříku, jsem zde, protože není kam jít. To samé platí pro tebe i pro služebnictvo.“

Gaius Julius stál ve stínu poblíž okna. Plány a úvahy, kterými se zabýval v minulých dnech, vykrystalizovaly a získaly jasný tvar, jako kapka rosy, která steče po listu a dopadne na hladinu jezírka ve tvaru přesné koule. Otočil se k ní.

„Dá se dělat jen jedno: Kdokoli z nás to přežije, musí mu pomoci zničit tu kletbu.“

Krista otevřela jedno rozespalé oko. „Chceš snad říct, popletený staříku, že teď to neděláme?“

Gaius Julius se usmál a světlo plamenů prohloubilo jeho vrásky. „Ne, dítě, pokud tomu dobře rozumím, neudělali jsme *všechno*. Teprve jsme s tím začali.“

Krista popotáhla a přetáhla si přikrývku přes hlavu. Bylo už moc pozdě a ona byla příliš unavená.

Starý muž chvíli zamyšleně seděl a vhazoval do ohně poslední třísky. Uvědomil si, že tohle je poprvé od jeho chlapeckých let, kdy je sám na opravdu bezpečném místě a má čas na přemýšlení. Poprvé, pokud si pamatoval, nebyl lapen do pasti svých snů. Trhl sebou.

Přece nesnil!

Gaius Julius se usmál od ucha kuchu. Vzpomínal na chvíli, kdy byl z plesnivé hlíny hrobky povolán k novému životu, a uvědomil si, že nesnil. Ani jednou. Míjely týdny, a kdykoli zavřel znavené oči, čekala ho bezedná černá hlubina, tichá a prostá nočních děsů.

„Jsem volný,“ řekl nahlas, ale Krista už dávno spala a černé kotě jen zívlo a zavrtalo růžový čumáček pod ocas.

# # #

Úzké údolí stoupalo k holému hřebenu. Vítr svištěl přes kamenitý vrchol a gótští ozbrojenci si přitáhli pláště těsněji k tělu. Maxian popohnal koně a v údivu hleděl do krajiny poseté věžovitými skalními útvary a oblými kamenitými vrchy. Údolí byla plná mlhy, z nichž kopce čněly jako přilby neviditelných vojáků utopených v moři pěny. Maxianův otec si nevšímal ledového větru, ve kterém vlála jeho bělostná hříva, a ukázal k západu přes údolí, ve kterém se válely chuchvalce kouře. Maxian se otočil a uviděl, že pevnost Montségur je v plamenech.

Pevnost z bílého kamene a se čtvercovými věžemi zabírala vrchol příkré žulové homole. Nahoru se po jižním úbočí vinula pouze jediná cesta, kterou na mnoha místech seshora lemovaly bašty a zídky obranných postavení. Nebýt sloupu černého dýmu, zdálo by se, že se Montségur vypíná k nebi zcela neporušený. A dokonce i odsud, ze vzdálenosti dobrých dvou a půl mil, Maxian viděl rudé jazyky plamenů šlehající z oken věží a centrální baziliky.

Vzduch mezi dokonávající pevností a temenem vrchu, na kterém stáli, byl křišťálově průzračný. Maxian mohl vidět drobounké figurky zahalené ve žlutorudé svatozáři, kterak se snášejí z hradeb citadely a, zanechávajíc za sebou kouřovou stopu, tiše mizí v oblacích dýmu na úpatí. Vzduch se tetelil nad rozpálenými vápencovými zdmi.

Starší Atreus zamručel, když jedna z věží, předsunutá před jižními hradbami, praskla v základech a s děsivou důstojností se sesunula do propasti. Okamžik si sedmdesát stop vysoká stavba zachovávala tvar, ale pak narazila na skalní ostroh a s ohlušujícím rachotem, který se zřetelně nesl přes údolí, se rozpadla na tisíce kamenných bloků. Maxian sebou vyděšeně trhl, protože tak hrozný hluk nikdy neslyšel. Za chvíli k nim dolehly několikanásobné ozvěny z okolních údolí.

„Pojď, synu, shlédneme císařovo dílo.“ Starší Atreus popohnal koně a začali sjíždět po kamenité cestě, která se zakusovala do povlovného břidličnatého svahu.

Údolí pod Montségurem bylo plné horečné aktivity. Tisíce mužů zbavovaly jílovitou zem křovin a připravovaly ji pro rozrůstající se tábory. Maxian následoval svého otce táborem a obdivoval pestrobarevné praporce. Byly zde čtyři legie, jejichž ležení byla pravidelně rozmístěna po obvodu kopce. Údolím byla vybudována nová cesta, která dále pokračovala úbočím k dobyté pevnosti. Když projížděli mezi řadami stanů, viděli, jak tesaři po obou stranách cesty vztyčují stovky vysokých sloupů. Na vrcholu každého z nich bylo příčné břevno.

Kolem celého vrchu byl vyhlouben příkop, za kterým byl navršen hliněný val s palisádou ze zašpičatělých borových kmenů. Z valu trčely v pravidelných intervalech hlídkové věže. Jejich posádky projíždějící skupinu chladně pozorovaly.

Jak se blížili k patě homole, nyní zcela skryté v nízkých mracích, slyšel Maxian seshora pukání kamene a hukot plamenů. Na holé ploše mezi skalnatou patou homole a valem, mezi trsy řídké trávy, byly rozházeny desítky těl. Mnohá již nesla známky po hladových havranech. Když projížděli průchodem ve valu, spatřil Maxian na vnitřní straně brány dva kříže s přibitými mrtvolami. Musel se odvrátit. Nesnesl pohled na obličeje, na kterých se začínala projevovat hniloba. Cesta ostře stoupala po náspu, který přetínal první tři serpentiny původní cesty k hradu.

Tiše jeli vzhůru a Maxian se bázlivě rozhlížel. Spodní strana mraků se teď vlnila těsně nad jejich hlavami. Starší Atreus však bez váhání pokračoval a Maxian pobízel koně, aby mu stačil. Uvnitř mraků se dostali do zvláštního světa, ve kterém nebylo ani světlo, ani tma a po tvářích jim stékaly potůčky vysrážené vody. Všechny zvuky zněly tlumeně a zkresleně a Maxian začínal mít strach, že nikdy nenajde cestu zpět. Když vystoupali druhou serpentinu za rampou, mlha začala řídnout a mizet. Náhle se ozvalo táhlé úpění a řinčení kovu.

Atreus zastavil na vnitřní straně cesty. Tři Gótové doprovodu a Maxian učinili totéž. Z mlhy se vynořily postavy. Vypadalo to, jako když se nad hladinu zpěněnou příbojem vynořují těla utonulých. Kolem klopýtala dlouhá řada nahých mužů a žen se železnými nákrčníky, jejichž oky byl provlečen provaz. Kolem pobíhali

legionáři v očazené zbroji a pobízeli je údery okovaných holí nebo kopanci, pokud někdo ze zajatců upadl. Chodidla nešťastníků byla rozedřená do krve, a když přešli, zanechali za sebou na cestě rudý pruh.

Maxian se za nimi díval, dokud nezmizeli v mlze. „Otče, při takovém zacházení nebudou mít skoro žádnou cenu.“

Atreus se zasmál a ohlédl se přes rameno. „Nemají žádnou cenu, chlapče. Jdou přímo na kříž. Během jednoho dne budou jejich mrtvoly lemovat cestu do Narba. Ještě přijde mnoho dalších. Nezaslouží si tvůj soucit.“

„A co je to za lidi? Vzbouřenci? Barbaři?“

Místodržící odfrkl a popohnal koně. Maxian, zrudlý rozpaky, ho následoval.

Z cesty se stala stezka a museli šestkrát zastavit, aby se vyhnuli dalším spoutaným zajatcům, než se dostali na její konec. Mnozí odsouzenci krváceli z hlubokých ran a nesli známky bičování a úderů holemi. Maxian nemohl snést pohled jejich prázdných očí. Na konci stezky z tmavého podloží vyrůstala věž ze světlého vápence. Mohutnou stavbou procházel špatně osvětlený úzký tunel. U jeho ústí stál vůz, z něhož vojáci vytahovali mrtvá těla a shazovali je dolů ze svahu. Napříč stezkou byl ve skále vysekán žlab, kterým se prudce hnala zpěněná narůžovělá voda. Když jej koně překračovali, mihlo se v proudu několik kostí. Maxianův kůň se zarazil, když zavětřil pach přicházející z tunelu, kůň se zarazil, když zavětřil pach přicházející z tunelu, ale po lehkém švihnutí bičíkem pokračoval dál.

Nádvoří zalévalo bledé sluneční světlo. Atreus stočil koně stranou, nevzrušen pohledem na jatka mezi věžní branou a ústředním dómem. Žádná vzdálenost už netlumila řev plamenů, které požíraly baziliku. Skupinky legionářů vcházely do tunelu, zbraně plné zaschlé krve nesli přes ramena. Centurion, který jel za svými muži, zdvihl ruku k pozdravu, když se ocitl na úrovni místodržícího. Maxian upřeně pozoroval plameny šlehající z oken.

Za ohlušujícího rachotu se zřítilo horní patro baziliky. Země se zachvěla a k nebi vyrazil další sloup kouře a jisker. Maxian si zakryl obličej, protože vzduch byl náhle velmi horký a plný žhavých úlomků. Atreus uchopil uzdu Maxianovy šedé kobyly a pobídl svého

koně. Kobyla musela vysoko zvedat nohy, aby překročila poházená mrtvá těla. Po kamenné rampě vyjeli na terasu, která lemovala jednu stranu hradeb.

Všude kolem se válel kouř. Většina hradu byla v plamenech a dýmem se míhali římští vojáci, kteří obírali mrtvé. Mraky tmavly a stoupaly, až dosahovaly téměř k bráně. Maxianův otec sesedl z koně a přivázal jej ke zbytku kůlu, který tam trčel ze země.

„Rozumíš tomu, synu?“

Maxian se sotva držel na koni, oči plné slz. „Ne, otče, nerozumím. Co je to za lidi? Proč jsme je museli takhle pobít? Vzbouřili se proti císaři?“

Starší Atreus smutně pohlédl na Maxiana. „Ne, chlapče, nebyli to povstalci. Vše, po čem toužili, bylo žít pokojně ve svých vesnicích a vyznávat svou víru. Nikomu neubližovali, lidé kupovali jejich výrobky a své děti vychovávali k úctě k bohům i lidem. V Galii i Hispánii si jich vážili a byli všude vítáni.“

Maxian se rozplakal a přerývaným hlasem pokračoval: „Tak proč museli umřít? Copak byli zlí? Za co je trestají?“

Místodržící přistoupil k jeho koni a sundal chlapce dolů. Ten ho pevně objal a dál plakal. Na jeden den bylo těch hrůz až dost.

Atreus syna přitiskl k sobě a pohladil ho po vlasech. „Synu, zemřeli proto, že nepřinášeli odpovídající oběť na oltář císaře. Nazývali ho člověkem a nikoli bohem, to by se neslučovalo s jejich vírou. Nevzdali se víry, že takové uctívání náleží pouze dvojici jejich bohů. Ale císař ani stát nemohou něco takového strpět.

Víš, impérium je jako rodina a císař sedí v čele stolu jako vůdce a ochránce. Všichni se k němu obrací, když žádají radu nebo spravedlnost. Jako otec rodiny císař chrání lid před barbary a vnitřními zmatky. Jako otec dává císař příklad mladým, kteří jsou pod jeho ochranou. Císař soudí, když všechny ostatní soudy selhaly. Císař zajišťuje, že život bude pokračovat i po další generace. Jako otec rodiny je prostředníkem mezi lidmi a bohy.

Ale bez respektu a úcty svých dětí – svých poddaných – nemůže císař vládnout. Když děti nectí svého otce, oslabují ho tím, a rodina se rozpadne. Bratr pak bojuje proti bratru a jejich sestry trpí. Ve městech vzniká chaos a venkov se bouří. Když se na to díváš takhle,

císař byl vždy milujícím otcem – chápajícím a odpouštějícím – který dovolil všem národům, které se těšily jeho ochraně, aby uctívaly své vlastní bohy po svém vlastním způsobu. Ale pro blaho a rozkvět rodiny musí každý muž či žena vzdávat svůj díl úcty i otci, ať již v chrámu nebo v soukromí. Tito lidé," ukázal na rozvaliny, „přestože je všichni nazývali zbožnými, to odmítali. Odmítali vzdávat čest císaři a respektovat ho. Přestože byli vystaveni mučení, odmítali velebit jeho jméno. Tajně se scházeli a nabádali ostatní, aby činili stejně. V jejich zdánlivé zbožnosti bylo více kacířství než v čemkoli jiném. Byli neposlušní a pro císaře měli pouze urážlivá jména. To nelze trpět. Zde vidíš jejich konec. Ještě po dlouhou dobu se o něm bude šeptem a s bázní vyprávět. Poslední soud nad nimi a jejich perskou vírou."

Maxian dál usedavě plakal a tiskl tvář na bezpečnou hruď svého otce. Dlouhou dobu stáli na hradbách, zatímco sloup kouře se dál zdvíhal k nebi a kamenné bloky rozvalin syčely a praskaly žárem.

# # #

Krista klečela v blátě mezi keři boční zahrady. Byl chladný den a foukal nárazový vítr. Měla na sobě pevné plátěné kalhoty, které právě kvůli tomu ukradla mrtvému – proti chladu chránily mnohem lépe než lehká tunika. Vlasy měla stažené šátkem. Lopatkou vyhloubila mělkou jámu dlouhou něco přes šest dlaní a drny pečlivě uložila stranou. Do ní uložila balík zabalený ve vlněné pokrývce a ovázaný provazem. Pak otevřela hrdlo těžké keramické nádoby, kterou si přinesla ze sklepa, a posypala balík šedozeleným práškem. Vyvalil se tak ostrý puch, že se musela odvrátit. Když nádobu zase uzavřela, zatížila balík plochými kameny.

Nahrnula zpět hlínu, usadila drny a všechno pevně upěchovala. Zahladila stopy a uložila nádobu a lopatku do kabely. S povzdechem se naklonila nad rovem.

„Odpočívej pokojně, bratříčku," řekla a udělala znamení na rozloučení. Hrob, který brzy zaroste travou, nakonec polila několika kapkami vína a posypala několika zrnky obilí. Doufala, že chlapcova duše dojde klidu v zelených polích na druhém břehu Léthé. Potom se mezi keři protáhla zpět k domu. Tentokrát ji nikdo neviděl.

# # #

„Bojím se, že nejsem dobrým vůdcem v tak zoufalém podniku," řekl Maxian chraplavě. Seděl v dřevěném křesle s vysokými područkami, zabalený do přikrývek. Přestože byl již takřka v plné síle, jeho obličej byl stále bledý. Kolem očí se mu rozprostřely stíny a vypadal o několik let starší než před několika týdny. Krista s černým kotětem na klíně seděla za jeho zády na pelesti postele. Mrtvý i Abdmachus také seděli v křeslech, ale jen Peršan vypadal uvolněně. Nohy měl podle svého národního zvyku zkřížené pod sebou.

„Tím, že jsem správně nerozpoznal, jak problém řešit, jsem nás všechny vystavil obrovskému riziku. Myslel jsem na to jako na nákazu… nemoc. Ale ve skutečnosti je to opravdu kletba, složitá spleť formulí a kouzel upředená v neviditelném světě. A podle toho je potřeba s tím bojovat." Maxian pozdvihl ruku, aby zarazil Abdmacha, který chtěl něco říct.

„Vím, příteli, že mnoho čarodějů se dostalo až na samotný okraj a vrátili se buď s prázdnýma rukama nebo mrtví. Není to nemoc a já nevěřím, že by bylo možno to vyléčit najednou a vcelku, jako se léčí pacient. Je to mnoho drobností, které drží pohromadě jako skládačka, jako kameny mostu nebo klenby. Stačí pak uvolnit ten správný kámen a celá stavba se zhroutí. Věřím, že když se nám tohle podaří, kletba zmizí."

Abdmachus se zavrtěl a tázavě povytáhl bílé obočí. „A co je tím správným kamenem, můj princi?"

Maxian se usmál, ale neodpověděl. V následující chvíli zvážněl. „Bez ohledu na to, že vám má současná síla připadá obrovská, není to nic v porovnání s tím, co je ještě potřeba. Potřebuji se dostat k zásobárně síly mnohem vydatnější, než jsou skály a kameny, vydatnější než my tři dohromady. Odkud ji mohu načerpat?"

Peršan se zachvěl pod tvrdým princovým pohledem. Otočil se na Gaia Julia, ale ten se jen bodře usmíval, jedno obočí zvednuté v němé otázce. Krista si trojice vůbec nevšímala, protože kotě se právě překulilo na záda a chňapalo jí po copech. Když se mu podařilo jeden zachytit, s gustem se do něho zakouslo.

Abdmachus se obrátil zpět na prince, který ho hladově pozoroval. „Ó princi, já… já nevím, kde vzít takovou sílu. Jak jsi viděl v katakombách, oživlí mrtví jsou zásobníky síly. Gaius ti takovou sílu poskytuje. Ale jinak opravdu nevím! Snad nějaký jiný císař stejně milovaný jako on? Možná bychom mohli najít tělo Augusta Octaviana a…“

„Pchá!“ vyrazil Gaius Julius. „Z *jeho* chrámu nechodí žádní poutníci! Nikdo neoslavuje den jeho zrození. Chápu to správně, princi, že potřebuješ sílu srovnatelnou se silou bohů? Takovou sílu, která rozboří horu jen tím, že pohne kamenem v jejím nitru?“

„Ano,“ zašeptal Maxian a stále upřeně sledoval Peršana, který se pomalu začínal třást. Abdmachus si otřel perličky potu, které se mu objevily na horním rtu. „Ano, Gaie, potřebuji boží sílu.“

„Takže,“ řekl mrtvý, zvedl se z křesla a přešel za vyděšeného Abdmacha, „když vyloučím to, že bychom vzali útokem Olymp a vytáhli za vlasy Jupitera, aby nám sloužil, budeme muset přijít na něco lepšího. Peršane, ty víš, *co* to je, nemám pravdu? A podle toho, jak se ti třesou ruce, dokonce víš, *kde* to je.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Abdmachus přiškrceně.

„Myslíin tím,“ pokračoval klidným hlasem Gaius Julius a položil mu zlehka ruce zezadu na krk, „že jsem si pročítal anály. Vím, že Hrobka je prázdná, a že je prázdná od porážky a zajetí císaře Valeriana perským Šapurem před třemi sty šedesáti lety. Vím, jaké výkupné za něho musel Řím zaplatit. Jen nevím, kam se poděl Sarkofág. Mohl bys mi to říct? Můžeš mi říct, kam tenhle Král Králů, Šapur Veliký, Sarkofág ukryl?“

„Ne, ne! O takových věcech nic nevím! To je zakázáno! Taková tajemství znají jen *mobehedáni!* Já jsem jen nízký *moghan*!“

Gaiovy pařátovité prsty stiskly drobný Peršanův krk. Abdmachus se zkroutil, když se mu ostré nehty zaryly do nervů, ale nevydal ani hlásku. Mrtvý se k němu naklonil a šeptal mu do ucha: „Věřili ti dost na to, aby tě vyslali přímo do srdce nepřátelské země. Věřili, že zde budeš schopen rozvinout jejich plán. Jsi dost silný na to, abys ochránil tento dům před něčím, co svou silou předčí už jenom samotní bohové.“

Prsty zvolna drtily mužíkův hrtan. Abdmachus začal lapat po dechu.

„Kdepak je Sarkofág, no tak?“

Maxian udělal levou rukou drobné gesto a mrtvý náhle uvolnil sevření. Peršan se zhluboka nadechl. Když se trochu vzpamatoval, Maxian udělal další pohyb a Gaius Julius mu s křivým úsměvem podal sklenici vína. Abdmachus ji dlouhým douškem vyprázdnil a položil stranou. Vystrašeným pohledem těkal mezi mrtvým a princem.

„Můj princi, je tohle opravdu nutné? Věrně jsem ti sloužil! Ano, jsem Peršan. Opravdu jsem byl vyslán do hlavního města jako špión. Ale jsem tvůj přítel a spojil jsem svůj osud s tvým! Prosím, neptej se mě na takové věci!“

Maxian se naklonil dopředu, tvář se mu ztrácela ve stínu. Jeho hlas zazněl, jako když o sebe drhnou mlýnské kameny. „Abdmachu, jsi sice věrný, ale z téhle pasti existuje jediná cesta, a tou je vítězství. Jestli mi dobrovolně neřekneš, co potřebuju, vyrvu to z tvé mrtvé lebky. Gaius Julius tě s potěšením zabije, já tě znovu vzkřísím a budeš mým služebníkem; tvá tajemství budou mými. Jestliže mi budeš sloužit ze své vůle, budeš svobodný. Ale musíš si vybrat. A to hned.“

Abdmachus se vyděšeně odvrátil, ale před princovou vůlí nebylo úniku. Během doby, co princ mluvil, mrtvý odněkud vytáhl provaz opletený drátem a teď jej držel nad Abdmachovou hlavou. Krista si přestala hrát s kotětem. Podívala se na muže, zamračila se, vzala kotě a odešla z místnosti.

„Můj princi…“ začal Abdmachus a zarazil se. V jeho výrazu se střídal strach, zoufalství a prohnanost, až zůstala jen beznadějná odevzdanost. „Dobře, udělám, jak pravíš.“

Maxian se usmál, ale oči měl stále chladné. Odsunul vzorovanou pokrývku a vstal z křesla. Naklonil se nad Abdmachem a zdvihl mu hlavu, aby mu viděl do očí. V místnosti se ozvalo hučení jako v úlu plném podrážděných včel a Peršan sebou náhle trhl. Maxian ho pustil a odhrnul mu z čela šedivé vlasy.

„Kde je ten Sarkofág?“

Abdmachus zaúpěl a padl na kolena. Přejel si po čele roztřesenými prsty a ucukl, když na kůži narazil na znamení obrácené pyramidy. Z očí mu stékaly slzy, když klečel před princem a skláněl čelo k zemi.

„Slyšel jsem, že Šapur Veliký předal Sarkofág *mobadan-mobadovi.* Nejvyšší kněz jej požadoval jako kompenzaci za zavraždění Šapurových bratrů. Sarkofág byl pak odvezen na východ, protože *magi* se obávali, že by mohl být ukořistěn nepřítelem.“ Abdmachus se odmlčel, a pak pokračoval tichým vystrašeným hlasem. „Vystavěli novou hrobku ze zlata a olova. Mnoho lidí se pokoušelo Sarkofág otevřít, ale nikdo neuspěl. Nejvyšší z *mobehedánů* zemřel, když se snažil odhalit jeho tajemství. Nevím, kam ho nejvyšší *magi* ukryl. Vím jen to, že je někde hluboko ve vnitrozemí Persie. Prosím, neměli bychom ho hledat!“

Gaius Julius se usmál a láskyplně poklepal zrádného Peršana po hlavě. „Chlapče, pokud si člověk něco umíní, není nic nemožné.“ Otočil se na Maxiana, který opět seděl vysíleně v křesle. „V Sarkofágu je síla, kterou potřebuješ, princi. Teď stačí jen ho najít a uvolnit ji –“

Mrtvý si jakoby mimoděk pohrával s nožem. Byl to velice starý kousek, který koupil od jakéhosi obchodníka s kuriozitami. Se skřípěním ho vytáhl z bronzové pochvy a zašklebil se na Peršana.

„Kde bychom tak našli někoho, kdo ví, kam ti staří čarodějové to tělo ukryli, vzácný perský příteli?“ Gaiova lysá lebka se zaleskla odrazem ohně v krbu, když se skláněl nad mužíkem.

Abdmachus suše polkl a odtáhl se od mrtvého. „Prosím, můj princi! To je velké tajemství. Mezi mými lidmi se o tom jen šeptá. Agenti *mobehedánů* by v mé vlasti zabili každého, kdo by o tom promluvil!“

„Takže,“ řekl Gaius Julius a přejel plochou čepelí po Abdmachově tváři, „by nám to mohl říct někdo jiný? Egypťan, Chaldejec?“ Hrot čepele se zastavil u Peršanova oka.

„Ach! Prosím… v Konstantinopoli žije muž, který shromažďuje vzácné věci – knihy, umělecké předměty, různá tajemství! On by mohl vědět, kam byl Sarkofág odvezen.“

Zpod hrotu nože vyteklo pár kapek krve a mrtvý se potěšené ušklíbl.

„Kdysi jsem se s ním setkal. Zavedu vás k němu. Jestliže mu nabídnete výměnou zlato nebo nějaké tajemství, dostanete od něho cokoli!“

„To stačí.“ Maxiana ta hra už unavovala. „Abdmachu, zajisti, ať ve sklepení nezůstanou žádné stopy.“

Gaius Julius sledoval, jak drobný Peršan cupitá pryč. Když zmizel, začal si pískat nějakou odrhovačku.

Maxian se na něho zadíval a oči se mu zavíraly únavou. Mrtvý byl nesmírně vzrušený. To bylo něco nového, co rozhodně stálo za pozornost.

„Co pro tebe znamená tělo v té rakvi, Gaie Julie? Teď už to budou jen práchnivé kosti a prach.“

„I já jsem byl jen kostmi a prachem, než jsi mě vzkřísil, princi. Pokud získáme tělo Dobyvatele, také ho můžeš oživit. Nemám pravdu?“

Maxian pozorně přikývl. Mrtvý začínal mluvit vážně – to u něho také nebylo obvyklé.

„Prosím pochop, princi, že celý svůj život jsem o Dobyvateli snil – být jako on, tyčit se nad světem jako gigant. Můj dospělý život byl podřízen naplnění tohoto snu. A to mě nakonec zničilo. Nyní, po smrti, mě takové touhy opustily, ale jedno… jedno bych chtěl. Chtěl bych ho vidět živého. Hovořit s ním. Stát v bitvě po jeho boku.“

Gaius Julius se odmlčel a sledoval zachmuřený princův obličej.

„Ano,“ pokračoval mrtvý zvolna, „v bitvě. Sám víš, že tohle může skončit pouze střetem, který bude lítější než všechny bitvy v historii. Bude to válka, ve které budeš muset zvítězit. Proto uvažuj! Uvažuj, jaké by to bylo, kdyby *on* velel tvým armádám! Na světě by nebylo silnější zbraně.“

Maxian zvedl ruku, aby zarazil příval slov. Unaveně se postavil a zahalil se do přikrývky. „Ráno jdi s Abdmachem do starého přístavu v Ostii a najměte rychlou loď. Musíme vyrazit na východ co nejdříve. Já spolu se služebnictvem se postaráme o věci v domě. A ještě něco – zajisti, aby se můj císařský bratr nedozvěděl, že odjíždíme, ani kam máme namířeno. Pospěš si s tím.“

Gaius Julius se uklonil – další nezvyklá věc – a odešel z pokoje. Maxian přistoupil ke krbu a zadíval se do plamenů. Cítil chlad a prázdnotu. Zápas s kletbou ho zbavil většiny sil. Sám zřetelně pociťoval to, co už mu řekla Krista – že byl na samém pokraji smrti. Zachránila ho pouze její rozhodnost. Sám dosud nevěděl, jak se s tím vyrovná.

Vyrušilo ho ťapkání drobných tlapek. Otočil se a zahlédl kotě, jak proběhlo pokojem a huplo do postele. Než se zavrtalo pod přikrývky, mohutně zívlo a ukázalo lesklé ostré zoubky. Maxian se s úsměvem odšoural zpět do křesla.

„Hej, Kristo," zavolal, když se uvelebil.

„Pane?" vešla do pokoje jako duch. Černé vlasy měla volně rozpuštěné.

„Posaď se," vybídl ji. Usadila se na pohovku naproti. „Brzy vyrazíme na východ. Gaius Julius půjde zítra do přístavu…"

„Slyšela jsem."

Zarazil se; příliš ji to nepotěšilo. Rozhodl se, že bude co nejupřímnější.

„Vděčím ti za život a chtěl bych se ti odměnit, ale to, co ti mohu nabídnout, nemá nyní žádnou cenu. Myslel jsem, že tě vykoupím od vévodkyně a dám ti svobodu, ale protože víš, co se děje, byl by to jen prázdný skutek. Dokud nebude kletba zničena, nikdo z nás nebude svobodný. Dokud nebude konec, jsi připoutána ke mně nebo k Abdmachovi."

Krista přivřela oči. Sama už dospěla k podobnému závěru.

„Takže s tebou pojedu na východ," řekla Krista zlobně. „A co tedy jsem? Otrokyně? Napůl svobodná? Myslím, že jsem stále otrokyně, a tak to asi i zůstane. Nemusel jsi mi říkat nic o tom, co tady děláte. Mohl jsi mě prostě poslat pryč nebo nechat utéct. Neudělals to. A já teď musím poslouchat. Jsem tu proto, že mě tu chceš – v posteli i mimo ni. Tvůj vděk neznamená pro otroka nic. Je to stejný druh vděčnosti, jaký cítí lovec ke psu po úspěšném honu – do rána na něho zapomene."

Maxian sevřel rty, ale jinak nereagoval. Povzdechl si a zadíval se někam přes její rameno. „To je pravda. Chci a potřebuji, abys tu byla. Nevěřím nikomu z těch dvou. Gaius Julius si ze mě udělá

otroka v okamžiku, kdy si bude myslet, že to dokáže. Abdmachus si do dnešního večera myslel, že je pánem situace, ale teď mě musí poslouchat. Zoufale potřebuji někoho, s kým bych mohl mluvit a komu bych mohl věřit. Doufám, že bys to mohla být ty, pokud se mnou půjdeš.“

„Nemám na vybranou,“ řekla Krista rezignovaně. „Mimo bariéru, kterou jste s Peršanem vybudovali, mě čeká smrt. Chci žít, takže půjdu s tebou. Pochybuji, že o mně budeš někdy smýšlet jako o svobodné ženě, ale život je lepší než smrt.“

Maxiana její odmítnutí zabolelo. *Proč nechápe, že jí chtěl pomoci? Jen prostě nemůže. Ne teď. Ale už brzy!*

Opatrně vlezl do postele a dával pozor, aby nepřimáčkl kotě. Krista přivřela dvířka krbu a svlékla se. Dům byl tichý, jen dešťové kapky ťukaly na střechu.

Konec prvního dílu.
Příběh pokračuje v knize Čaroděj Araratu